

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATHY REICHS

ve BRENDAN REICHS

BİR
VİRAL
ROMANI

ADANIN
KADERİ
ONLARIN
ELİNDE

NÖBET

NÖBET

VİRALLER, ŞEHRİN TARİHİNE DAMGA VURAN
ESKİ BİR EFSANENİN, TARİHİN İLK KADIN
KORSANLARINDAN BİRİNİN PEŞİNDE.

Tory Brennan ve arkadaşları, kaçınılmış kurt yavrusu
Cooper'ı kurtarıken nadir görülen bir parvo virüsüne
yakalandıklarından beri sıradan çocuklar değillerdi artık.

Suçluların peşine düşen bir sürüye dönüşmüşlerdi.

Ancak, bir araya gelmelerini sağlayan Loggerhead Adası Araştırma
Enstitüsü mali sıkıntıları nedeniyle kapanmanın eşiğindeydi; tabii, Viraller
enstitüyü kurtarmanın bir yolunu bulmazsa.

Tory, eski bir Charleston efsanesini, hazinesi bugüne dek bulunamayan
kadın korsan Anne Bonney'yi öğrendiğinde şansına inanamadı. Gömülü
bir hazine, tam da Loggerhead Enstitüsü'nü kurtarmak için ihtiyaç
duyduğu şeydi! Ancak hazinenin peşindeki, yalnızca Tory ve
arkadaşları değildi. Viraller'in süper güçleri,
onları beladan kurtarmaya bu kez yetmeyebilirdi.

“ DEĞİŞİME UĞRAMIŞ YAPISINDAN ÖTÜRÜ PARVO VİRÜS
XPB-19, İNŞANLARA DA BULAŞABİLİR. ”

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

Kapak Tasarım: photoRepublic, 2018
Görseller: Shutterstock

KATHY REICHS
Brendan Reichs

BİR
VİRAL
ROMANI

NOBET

ARTEMİS

ABG/612
AB/310
AC/937
A/55

NÖBET

KATHY REICHS ve BRENDAN REICHS

Orijinal Adı: *Seizure*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez

İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur

Editor: Elif Nihan Akbaş

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu

1. Basım: Temmuz 2018

ISBN: 978 - 605 - 304 - 360 - 7

Sertifika No: 10905

KATHY REICHS © 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anadolu Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampasa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Texas'lı eleştirmenlerim, Hannah, Madelynn, Brendan,
Brittney ve Brianna için.*

ÖN SÖZ

Gun Cay açıkları, Jamaica, 1720

Uzakta toplar patlıyordu.
Bum! Bum!

Son bombardıman da solan ışıkla birlikte kesildi.

Rüzgârın ıslığı şimşeklerin gümbürtüsüne karıştı. Gökyüzünün morluğu zikzak ışıklarla dağıldı. Gök gürledi ve üst güverteyi yağmur damlaları dövmeye başladı.

Mürettebat ana yelkeni toplamak için koştururken, telaşlı bağrışmalar duyuldu. Emirler, küfürler ve dualar.

İntikam dev bir dalgayla havalandı. Yeniden alçalırken fırtına onu yana savurdu. Keresteler gıcırıyor, dört bir yandan panik dolu sesler geliyordu.

Korsan gemisi doğal olmayan bir uğultuyla sarsılıyordu. Alabora olmalarına dakikalar vardı.

Geçen zaman onlara yıllar gibi geldi.

Sonra, neyse ki, İntikam derin bir çukura düştü. Siddetli fırtınanın etkisi geçince yavaşça dengesini buldu.

Güvertenin eğimi düzeldi.

Bağrıışmalar acı kakhahalara dönüştü. Yaşamın kıyısından dönenlerin heyecanı hepsini sardı. Sırtlara dostane şaplaklar atıldı. Mutluluk gülümsemeleri salgın gibi yayıldı.

Ama bir kişi bu sevinç dalgasına kapılmadı.

Geminin kık tarafında, ufak tefek bir karaltı parmaklıklara sıkı sıkıya yapışmıştı. Sırılsıklamdı. Rüzgâr saçlarında dans ediyor, gömleğinin içine doluyor ve kadife yeleğinden fırsat buldukça beyaz kumaşı pupa yelken gibi şişiriyordu.

Kadının şikâyeti yoktu. Ölümçül fırtına İntikam'ı hızla güvenli sulara doğru sürüklüyordu.

Gözleri ufku taradı. Hâlâ endişeliydi. Düşman yelkenlilerini arıyor ve onları görmeyeceğini umuyordu.

Sonra İntikam başka bir dev dalgayla yükseldi.

İşte oradaydılar. Ağır, karanlık bulutların önünde üç tane karaltı vardı.

İkisi yelkenliydi. İntikam gibi. Onlarla başa çıkabilirlerdi. Ama üçüncüsü belanın ta kendisiydi.

Bir İngiliz gemisi.

Bir fırkateyn.

Otuz adet topla donatılan üç direkli bir savaş gemisi.

Kahrolası.

Calico Jack'in adamları iyi savaşçılardı. Hepsi de gerçek birer korsandı. Ama bir savaş gemisiyle baş edemezlerdi.

İntikam canını kurtarmak için kaçıyordu.

Dakikalar sonra, kadın peşlerindeki gemilerin güvertelerine mürettebatın doluştuğunu gördü. Yelkenleri toplamaya başladılar.

Üç gemi kovalamacadan vazgeçip geride kaldı ve usulca yön değiştirdiler.

Dev savaş gemisi son bir top ateşine yeltendi. Ama İntikam menzil dışıydı.

Kadın nihayet gülümsedi.

Yaklaşan fırtına Kraliyet'in küçük filosunu caydırmıştı.

Ama kadının rahatlaması kısa sürdü ve yerini başka endişeler aldı.

Kaçmanın bir bedeli vardı.

İntikam'ın direği fırtınanın göbeğini işaret ediyordu.

Anne Bonny güverteye dev gibi bir dalganın çarpışını izledi. Jack'in mürettebatı idam sehпасından kurtulmuştu ama son sözü elbette okyanus söyleyecekti.

Fırtına riskini göze almak zorundaydılar. Aksi takdirde İngiliz devriyesi işlerini bitirecekti. Açıkçası, Bonny İntikam'ın kolonilerdeki otoriteyi bir kere daha sarımasını beklemiyordu.

Bu sene bu üçüncü. Çember daralıyor.

Haftalar önce, Charles Town milisleri İntikam'ı Bahamalar kıyısında demirliyen köşeye sıkıştırmıştı. Jack'in adamları akşamdan kalmaydı. Ellerinden geldigince karşı koymuşlardı ama milisler İntikam'ı kayalara doğru sürmüştü. Kıl payı kurtulmuşlardı.

Şimdi de azgın dalgaların arasında ölümle dans ediyorlardı.

Bonny parmaklıklara tutunarak iki buklüm oldu.

Kaçmaktan bıktım.

Bir anlığına gözlerini yumdu. Neşeli Pete'in bir İngiliz topuyla yere serilişi zihninde canlandı.

Gözleri kocaman açıldı.

İntikam'ı bu kez bir fırtına kurtarmıştı. Ama şansları hep ya-ver gidemezdi ya?

Son zamanlarda idam sehpaları rüyalarına giriyordu.

O kadar az kaldık ki.

Zihninde yüzler canlanıyor, isimlerini hatırlıyordu.

Stede Bonnet Cape Fear Nehri'nde yakalanıp Charles Town'daki, White Point'te asılmıştı. Rich Whorley milis teknelerini tüccar gemileri sanmasının bedelini canıyla ödemişti. Charles Vane Gallows Point'te asılmıştı. Şimdi bulundukları yerden on fersah ötede.

Kara Sakal bile ölmüştü. Carolina kıyısındaki bir çarpışmada.

Ama Jack bunları görmek istemiyor.

Bonny gözlerini gemi direğinin ucunda çırpınan flamaya dikti. Siyah fonda beyaz bir kurukafa ve çaprazlamasına iki kılıç.

Jack flamasının savaşçı kişiliğini yansıttığını söylüyordu.

Sonsuza dek yağmalamaya devam edebileceğimizi sanıyor. Bizi tek tek avlamaları umurunda değil.

Başını iki yana salladı.

Diğer kapitanlar durumun farkındaydı. Black Bart Roberts ve Uzun Ben firardaydı. Diğerleri de onları izleyecekti. Karayipler'de sömürgecilerin gücü artıyordu. Daha çok savaş gemileri vardı. Daha çok birlikleri. Kontrolü yavaş yavaş ele geçiriyorlardı.

Korsanların altın çağı sona eriyordu. Aptal bir adam bile görebilirdi bunu.

Bizim devrimiz kapanıyor. Ben de onunla birlikte yok olmaya çağım!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bonny düşündü ve kararını verdi.

Parmaklıkları bırakıp geminin ortasına doğru yürüdü. Yıllarını denizde geçirmişti. Dalgaların arasında yükselip alçalan gemide dengesini kaybetmedi. Sağanak yağmurda bir kapağı kaldırdı ve geminin altına indi.

Burası karanlık ve nemliydi.

İki korsan ön kamaraları koruyordu. Bonny'yi görünce saygıyla iki yana açıldılar. Anne Bonny bulaşmak isteyeceğiniz türden bir kadın değildi. Hazine odasına girmek için kimseden izin almayacaktı.

Gök gürlüyor, İntikam omurgasına dek sarsılıyordu. Bonny tahta bir kapıyı açıp içeri süzüldü. Kapıyı arkasından kapadı. Nihayet yalnızdı. Gemilerde bu lüksü nadiren tadardınız.

Etrafına bakındı. Bir duvarın önüne yün ve tütün çuvalları dizilmişti. Yanlarında fiçılarca rom ve yağ vardı. Çivilerle yere tutturulan ufak kasa ağzına kadar altın ve gümüş sikkelerle doluydu.

Bunların dışındaki daracık alana iki deri koltuk, bir İspanyol zırh takımı, yakutlu mücevher kutuları, sandıklarca İngiliz tüfeği ve bir çift süslü, pirinç şamdan sığdırılmıştı.

Korsanlar para edecek ne var ne yoksa toplardı.

Bonny'nin yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. Mesleğini özleyecekti.

Ama hayatta kalmalıydı.

Kararlılıkla bir parfüm kasasını ve kadın kıyafetleriyle dolu iki bavulu kenara çekti. Arkalarında sağlam, demir bir kilitle korunan tahta bir sandık vardı.

Sandığı açmasına gerek yoktu. İçinde ne olduğunu biliyordu.

Sadece bu benim, Jack. Gerisi senin.

Ama onu nereye saklayacaktı?

Kaşlarını çattı.

Sonra gülümsemesi yüzüne geri döndü. Bu kez daha keyifliydi.

Mükemmel.

Biliyordu. Sabır lazımdı. Ve şans. Ama onda ikisinde de bol bol vardı. Milletin ağzı beş karış açık kalacaktı.

Usulca kıkırdadı. Korsan olmayı seviyordu.

Jack aptalın teki. Yarın Mary'yle konuşacağım.

Bonny cesur planının verdiği hazla yeniden güverteye çıktı. Fırtına az kalsın onu parmaklıklara doğru savuruyordu.

Gece olmuştu. İntikam zifiri karanlıkta yol alıyordu.

Bonny sendeleyerek yürüdü. Tayfalar yelkenlerle boğuşuyordu. Öfkeyle çalkalanan okyanusu şaşılacak bir soğukkanlılıkla izledi. Kararını vermişti. Hiçbir terslik çıkmayacaktı.

Aklından iki cümle geçti.

O sandık benim. Onu benden çalanı pişman ederim.

İntikam, beyaz köpüklü dalgaları yararak ilerledi.

Anne Bonny kaderine doğru hızla sürükleniyordu.

Kuzeye doğru.

Birinci Bölüm
BEŞ PARASIZ

1

B^{UM}.

Bir elektrik akımıyla sarsıldım. Metro tünelineki elektrikli rayları tutmak gibiydi.

Kalbim çılgınca atıyordu. Damarlarımda sıcak kurşun dolaşıyordu sanki.

Acı çekiyordum.

Sersemlemiştim.

Sonra vücuduma sınırsız bir güç üşüştü. Âdeta iç organlarımdan fışkırıyordu.

Her bir hücremden terler boşanıyordu.

İrislerim altın pırıltılarla parladı. Göz bebeklerim dipsiz kuyular gibi karardı. Dünya lazer keskinliğinde netleşti. Gözlerim iki hançer gibi etrafımdaki havayı delip geçti.

Kulaklarımın uğultusundan geriye müthiş bir işitme yeteneği kaldı. Kafamın içini beyaz sesler doldurdu. Bu ahenksiz gürültüler birbirlerinin içlerinde eridi ve okyanusun senfonisine dönüştü.

Burnum yaz rüzgârının kokularını algıladı. Tuz, kum ve deniz. Burun deliklerim bunların ince ayrıntılarını fark ederken usulca genişleyip daraldı.

Kollarım ve bacaklarım dumanları tüten bir enerjinin özgürlük çırpınılarıyla titredi. İstemsizce dişlerimi gösterdim.

Bu his o kadar müthişti ki zevkle soludum. Sonsuza dek bu anda kalmak istiyordum. Hiç bitmesin, gerçeğe hiç dönmeyeyim istiyordum.

Işıldım.

Yanımdaki Ben yüzünü buruşturdu. Gözlerini sımsıkı yumdu. Kasları gerildi. Güçlü gövdesi titremeye başladı. İrade gücüyle ışık patlamasını çağırdı. Olmadı.

İşe yaramıyor.

Sustum. Ben kimdim ki ona tavsiye verecektim? Kendi güçlerimi kontrol edemiyordum ki Ben'inkilere karışayım.

Kurdu bir kez daha serbest bıraktım.

Neden bahsettiğimi merak mı ettiniz? Ya da belki kaçığın teki olduğuma karar verip kitabı bir kenara bıraktınız. Haklısınız. Birkaç ay önce ben de aynısını yapardım.

Ama o dönüşmeden önceydi. Mikroskobik bir saldırgan biyolojik yazılımımı değiştirmeden önce. Evrilip daha gelişmiş bir versiyonuma dönüşmeden önce. Yeni bir bene. İlkel ve bir o kadar da olağanüstü bir varlığa.

Lafı uzatmayacağım.

Birkaç ay evvel, bana ve arkadaşlarıma bir virüs bulaştı. Doğal bir virüs değildi. Gizli bir laboratuvarla yasa dışı bir deney sonucu yaratılmıştı. Sadece insanları etkiliyordu.

Bu şansını nasıl mı elde ettim?

Virüsün yaratıcısı, tüm mesleki ve insani değer yargılarını hiçe sayarak kanunsuz işlere bulaşan Doktor Marcus Karsten'di. Loggerhead Adası Araştırma Enstitüsü'nde babamın patronuydu. Karsten para uğruna iki tip parvo virüsünü melezledi ve insanlara bulaşan yeni bir tür elde etti. Ne yazık ki, biz onu Cooper adında bir köpek-kurt kırmasından kaptık. Karsten zavallı yavruyu kobay olarak kullanıyordu.

Pislik.

Her neyse. Günlerce hastalandım. Hepimiz perişan olduk. Ama sonra, kendimizde bir tuhafılık hissettik.

Beynim bir lastik gibi kopuyordu. Duyularım aşırı keskinleşiyordu.

Kontrolümü kaybettiğimde, hayvani içgüdülerimi susturamıyordum. İşi çiğ kıyma yemeye kadar vardırımdı. Biyoloji dersinde gözlemlediğimiz bir gerbile saldırmaya kalkıştım. Benzer durumları arkadaşlarım da yaşadı.

Başımıza gelenleri öğrendiğimizde şok olduk. Özümüz değişmişti. Virüs hücrelerimizle oynamıştı. Genetik kodumuz yeniden yazılmıştı. İnsan kromozomlarımıza kurt DNA'sı karışmıştı.

İkiz heliksinize gömülü kurt içgüdüleriyle yaşamak hiç kolay değil inanın.

Ama bazı yararları da yok değil.

Açık konuşacağım. Benim ve arkadaşlarımdan özel güçleri var. Süper güçler. Kimse bilmiyor ama durum bu.

Anlayacağınız bayağı özeliz. Birileri öğrenirse ortalık karışır, benden söylemesi. Laboratuvar ortamında kesilip biçilmek is-

temediğimiz için, özelliklerimizi kendi aramızda bir sır olarak saklamaya karar verdik.

Gücümüze bir de isim taktık: Işık patlaması. O hissi en iyi tanımlayan tabir bu çünkü. Nöbet geldiğinde içim yanıyor sanki. Beynim buruluyor ve *bum!* Güçlerim serbest kalıyor.

Yeteneklerimi kontrol etmeyi yeni yeni öğreniyorum.

En azından deniyorum yani.

Ne olduklarını anlamaya bile razıyım.

Aslında işin temelini çözdüm. Olay duyularla ilgili. Görme, koklama, işitme, tat alma ve dokunma duyularım keskinleşiyor.

Hızlanıyorum. Güçleniyorum.

Kendimi daha canlı hissediyorum.

Viraller. Kendimize bu adı taktık. Genetik mutantlardan oluşan bir gruba uygun gibi geldi.

Toplamda beş Viral var. Ben, Hi, Shelton, ben ve kurt kırması köpeğim Cooper. Cooper bu deneyimi ilk yaşıyordu.

Özetle, Viraller sürüsü olarak kurtların fiziksel güçlerine sahibiz. Ama bazen onlara ihtiyacımız olmadığında da ortaya çıkıyorlar. Kimi zaman dönüşümümüz kontrolümüz dışında gerçekleşiyor.

Doğrusunu isterseniz, bize tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz. Ya da bunu nasıl düzelteceğimizi ve gelecekte bizi nelerin beklediğini.

Ama bir şey kesin: Biz farklıyız. Ne idüğü belirsiz ucubeleriz. Ve bir başımızayız.

Her geçen dakika Ben'in öfkesi biraz daha arttı. Hıncını siyah tişörtünden aldı. Onu çıkarıp kumların üzerine fırlattı. Bronz teninde ter damlacıkları belirmişti.

Sarı ışıklarla parlayan gözlerimi görmesin diye arkamı döndüm. İyice çileden çıkmasını istemiyordum. Ben Blue, tepesini attırmak isteyeceğiniz türden biri değildi.

Hi, Ben'in birkaç adım ilerisinde yere çömelmişti. Kumral, dalgalı saçlı, etine dolgun bir çocuktu. Kırmızı bir Hawaii gömleğiyle yeşil bir sörf şortu giymişti. Tarz sayılmazdı. İki parça uyumlu bile değildi. Ama Hiram Stelowitski kesinlikle nevi şahsına münhasır bir çocuktu.

Işık patlamasını çoktan tecrübe etmiş, kıyıya doğru bakıyordu. Viraller arasında güçlerine en kolay Hi erişebiliyordu.

“Sizi görüyorum, Bay Tavşan,” diye söylendi kendi kendine. “Kurtadam Hi'dan saklanamazsınız.”

“Bravo,” dedim ruhsuz bir sesle. Güçlerim serbest kaldığı için her bir kelimesini kristal berraklığında duyuyordum. “Çaresiz bir tavşanla alay ederek ışık patlamasından sonuna dek faydalanıyorsun. Tebrikler.”

“O başladı.” Gözlerini hedefinden bir an olsun ayırmıyordu. “Bu kadar şirin olmasaydı. Öyle değil mi, ponpon kuyruk?”

Altın rengi gözlerimi devirdim. “Hani egzersiz yapacaktık?”

“Benim egzersizim görme yeteneğim, sayın oyunbozan hanımefendi.” Parmağıyla işaret etti. “Kırk beş metre. Ağaçların kıyısından itibaren üçüncü kum tepesi. Su kamışlarıyla kaplı olan. *Typha latifolia*. Benekli, kahverengi kürk. Siyah bıyıklar. Doğuya has pamuk kuyruklu tavşan. *Sylvilagus floridanus*.”

Hi bilimsel deneyler yapmak kadar doğal tarih konusundaki bilgisini de sergilemeyi severdi. Bu iki özelliğini de LAEE'nin baş makine mühendisi babasından almıştı.

Hi'nin yanakları kızardı. “Ah, bir de arkadaşısı varmış.”

Loggerhead Adası'nın batı kıyısındaki Kaplumbağa Plajı'nın kuzey ucundaydık. Sağımda orman, solumda Afrika'ya kadar uzanan Atlantik Okyanusu vardı.

Hi'in gösterdiği noktaya odaklandım. Ormanın kenarında su kamışları ve tuz mersinleri vardı. Bakışlarımı hedefe kilitledim.

Manzara karşımda müthiş bir netlikte belirdi. İnsan gözü'nün göremeyeceği ayrıntıları algıladım. Her bir yaprağı ve dalı. Yeşilliğin arasında koklaşan iki tavşan vardı.

Yarım futbol sahası kadar ilerideydiler.

"Benden daha iyi görüyorsun," dedim. "Ben bu mesafeden bıyıklarını seçemiyorum."

Hi omzunu silkti. "En azından bir konuda üstünüm. Ben de Shelton kadar iyi duyamıyorum ya da senin kadar iyi koku alamıyorum."

Yanımdaki Ben homurdandı. Titremeye başladı. Hâlâ lambayı yakamamıştı. Gözleri kapalıydı ve durmadan küfrediyordu.

Ben'in mücadelesini izleyen Hi çenesini kaşıdı. Bana baktığında omzumu silktim. Hi usulca Ben'in arkasına geçti.

Ve poposuna bir tekme yapıştırdı.

Ben yüzüstü kumlara kapaklandı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Ayağa fırlayıp yumruklarını sıkarak Hi'in üzerine yürüdü. Gözleri sarı ateşle parlıyordu.

"Sakin ol, boksör," dedi Hi ellerini kaldırıp geri geri yürüyerek. "Sadece seni kızdırmaya çalışıyordum."

Ben şimdilik yalnızca *kızdırıldığında* güçlerine ulaşabiliyordu. Tıpkı az önce olduğu gibi. Hi'in kafasını koparmaya hazır görünüyordu.

“Yeter!” diye bağırdım. “Ben, ışıdın işte! Görmüyor musun?” Işımak. Bu da yeni kullanmaya başladığımız bir kelimeydi.

Ben duraksayıp yumruklarını gevşetti. Kaşlarını çatarak Hi’a başıyla teşekkür etti. Hi sırtıp başparmaklarını havaya dikti.

“Başka bir yolunu bulmalıyız,” diye mırıldandı Ben. “Yoksa birinizden birini fena benzeteceğim. Acaba işe şu sosisliden mi başlasam?”

Hi elini Ben’in omzuna koydu. “Ne zaman istersen kapışabiliriz, dostum.”

Ben ışık hızıyla Hi’ı elinden tutup kendine çekti ve ona sıkıca sarıldı. “Canımsın.”

Hi nefes almaya çalıştı. “Çekil! Adamın sevgisi de ayarsız yahu!”

Ben güldü. Sonra Hi’ı kolayca omzuna aliverdi.

Ağzım açık kaldı.

Ben, Hi’ı bir helikopter pervanesi gibi döndürmeye başladı. Hi’in suratı yemyeşil kesildi.

“Bırak! Kusacağım!” diye bağırdı. “Savunma Hazırlık Durumu Bir.”

Ben sıçradı ve Hi’ı fırlattı.

Hi yüzüstü suya düştü.

Ben pis pis sırttı. “Işık patlaması için tekrar teşekkürler, dostum.”

“Hain,” diye homurdandı Hi. “Ama on numara hareketti, kanka. Gün geçtikçe güçleniyorsun.”

Hi böyle dedikten sonra onu ıslatmaya yeltendi ama Ben koşarak kaçtı. Sonra Kaplumbağa Plajı boyunca koşmaya devam etti ve kum tepelerinin üzerinden arlayarak gözden kayboldu.

“Vay canına,” dedim. “Benden bile hızlı.”

Hi kendini yere attı. “Mahsus kazanmasına izin verdim. Güvenini kazanması gerek.”

“Tabii.”

“Gerçekten!”

“Sen bir meleksin, Hi.”

Ben’i yeniden gülerken görmek güzeldi. Heaton davasından beri neşemiz yoktu. Medya ilgisini çabuk kaybetmişti ama ailelerimiz için peşini bırakmamıştı. Yazın neredeyse tamamını ev hapsinde geçirmiştik.

Hem de ne hapis! Ne bir misafir ne televizyon ne telefon ne de internet. Bir mağarada yaşamaktan farkı yoktu.

Yeteneklerimizi tartışmak için buluşamayınca içten içe bu dönüşümden korkmaya başlamıştım.

Virüs, vücutlarımızda kontrolsüzce at koşturuyordu. Her şey mümkündü.

Hastalığımız geçmiş miydi? Tamamen iyileşmiş miydik? Güçlerimiz kalıcı mıydı? Karsten’in gizli deneyini bilen başka biri var mıydı? Coop’u ya da bizi?

Haftalarca bu sorularla baş başaydım.

Arkadaşlarımdan ayrılmak sinirlerimi yıpratmıştı.

Önce Ben kurtuldu. Bay ve Bayan Blue fazla disiplinli değildi. Ama benim cezam ağustosun birinde bitti. Neredeyse iki aydır evdeydim.

İyi hâlden mi çıkmıştım? Pek sayılmaz. Daha çok asık suratıyla Kit’i bezdirdiğim için özgür kalmıştım.

Hi nihayet geçen hafta ailesini ikna etmişti. Bu beni şaşırtmıştı doğrusu. Annesi Ruth Strolowitski’yi tanıyordum çünkü. Onun sonuncu olacağını düşünmüştüm. Bildiğim kadarıyla

Shelton hâlâ kilit altındaydı. Devers'ların haklı sebeplerle bile olsa suç teşkil edecek davranışlara tahammülü yoktu anlaşılan.

Bu arada, ben de tamamen özgür değildim. Şartlı tahliyeyle çıkmıştım. Kit zebani gibi tepemdeydi. En azından o öyle olduğunu sanıyordu.

Hi evden çıkınca üçümüz her hafta Loggerhead'e gelmeye başlamıştık. Meraklı gözlerden uzakta alıştırma yapmalıydık. Burada, babamın burnunun dibinde olduğum için fazla şüphe çekmiyordum.

Loggerhead, Charleston Üniversitesi'nin yardım fonuyla korunup destekleniyor. Pek az kişinin burayı ziyaret hakkı var. Ben şanslılardanım, çünkü babam Loggerhead Adası Araştırma Enstitüsü'nde çalışıyor. Diğer Viraller'inkiler de öyle.

Babam Kit Howard LA AE'de deniz biyoloğu. Üniversiteye ait bu saha istasyonu dünyanın en gelişmiş veterinerlik tesislerinden biri. Üç dönümlük araziye yayılan yerleşke, adanın güney kısmında faaliyet gösteriyor.

Hepsi bu da değil. Loggerhead Adası aynı zamanda bir primat araştırmaları merkezi. Ormanda serbestçe dolaşan makak maymunu sürüleri var. Ana yerleşkenin dışında sadece birkaç geçici istasyon bulunuyor.

Charleston Limanı'nın tam karşısında böylesi ıssız bir kara parçası olması bizim de ekmeğimize yağ sürüyor tabii.

Ucubeliklerimizi başka bir yerde sergilersek başımıza akıl almadık işler açılabilir zira.

Bu bizim birlikte üçüncü alıştırmaamızdı. Yeteneklerimizdeki bazı ufak tefek farklılıkları yeni yeni ayırt ediyorduk. Güçlerimizi. Zayıflıklarımızı ve tarz değişikliklerimizi.

Ama güçlerimiz oldukça karmaşıktı. Kafamızdaki soru işaretleriyle koca bir okyanusu doldurabilirdik. İçimden bir ses henüz potansiyellerimizin yarısını bile keşfetmediğimizi söylüyordu.

İleride kumların havalanmasıyla birlikte daldığım düşüncelerden uyandım.

Gözlerim şaşılacak bir hızla hareket eden şekle kaydı. Odaklandım ve izledim. Kaslarım gayriihtiyari gerildi.

Sonra onu tanıdım.

Ben kum tepelerinin arasından bize doğru koşuyordu.

Bir saniye sonra, nedenini anladım.

Kovalanıyordu.

2

Cooper kum tepelerinin arasından fırladı. Sırtındaki tüyler ıslanıp diken diken olmuştu.

Kurt kırması yavru kumsalda, Ben'in arkasından koşuyordu.

“Yakalayamazsın ki!” diye bağırdı Ben omzunun üzerinden ve ani bir manevrayla sola döndü.

Ben okyanusa atladığında Coop zınk diye durdu. Suyun kıyısında havlamaya başladı.

“Buradayım, oğlum!” diye seslendim.

Coop, Ben'e son bir kez havlayıp yanıma koştu. Her tarafa tuzlu sular sıçratarak çılgınca silkindi.

“Sağ ol ama hiç gerek yoktu, sabah duş almıştım,” diye homurdandım.

Coop bana muzipçe baktı. Ya da en azından ben öyle düşündüm. Köpekleri tanımak zaman alıyordu.

“Kötü Kızılderili seni suya mı soktu, oğlum?” Hi eğilip Coop'un kulağını kaşadı. “Huyu kurusun, esek sakalarına bayılır.”

Hi, Ben'in yüzyıllar önce Catawba kabilesiyle birleşen Kuzey Amerikalı Sewee'lerle kan bağı olduğunu iddia etmesiyle dalga geçiyordu. Ben teknesine bile *Sewee* adını vermişti.

"Acını yüreğimin ta derinlerinde hissediyorum," diye devam etti Hi. "Şükran Günü büyük hataydı."

Coop, Hi'in suratını yaladı.

"Böyle konuşma," dedim alayla. "Yahudilerle Sewee'lerin arasını bozacaksın."

"Doğru. Sözümü geri alıyorum. Halklarımızın karşılıklı saygıya dayalı uzun bir geçmişi var. Yaşasın kardeşlik!"

Göz ucuyla bir hareket sezinledim. Ağaçların arasında gri bir şekil vardı. Süper koku alma yeteneğimle havayı kokladım.

Ilık post, sıcak nefes ve misk kokusu aldım.

Kurt.

"Coop, bak, annen geldi."

"Ne?" diye bağırdı Hi. "Nerede?"

Ağaçların arasından üç hayvan çıktı. Sürünün lideri, Whisper adındaki gri kurttu. Gerçekten de acayip asil bir hayvandı. Postu gümüş rengiydi. Sadece burnunda beyaz bir leke vardı o kadar.

Eşi bir Alman kurduydu. Son zamanlarda ona Polo demeye başlamıştım. En arkada, Coop'un melez abisi vardı. Ona da, Buster adını takmıştım.

Bir an, sürü hareket etmeden bizi izledi. Sonra Whisper bir kere havladı. Cooper onların yanına koştu. Aile hep birlikte ormana daldı.

"İyi eğlenceler!" diye seslendim.

Arada bir ailesini ziyaret etmesinden memnundum ama Coop artık benimle yaşıyordu.

Whitney'yle Kit durumu kabullenmek zorunda kalmıştı. Şimdilik bir sıkıntı yoktu.

Yani... *öyle* sayılırdı. Whitney'le Coop hâlâ birbirlerine ısınmamıştı o ayrı.

Çok da umurumdaydı sanki! Babamın uyuz kız arkadaşı inanın en son endişelerimden biriydi.

“Kokusunu mu aldın?” diye sordu Hi.

Başımı salladım. Ters rüzgârda, Whisper'ın kokusunu otuz metre uzaktan duymuştum.

“Vay canına.” Hi tişörtünü çıkarıp sıktı. “Hanene bir puan daha yazabilirsin.”

“Sağ ol.” Çenemle Hi'in göbeğini işaret ettim. “Altı baklava ya az kalmış.”

“Ayda iki kere egzersiz yapıyorum. Bu konuda gayet istikrarlıyım. Hiç aksatmam. Ve bana laf sokmaktan vazgeçersen sevinirim.”

Sıcak bir gündü. Ağustosun ortasıydık ve Güney Carolina'daydık. Dolayısıyla havanın bunaltıcı olması normaldi. Alnımı sildim. Ben çok terlerim. Yapım bu.

“Hadi be!” Hi gözlerini kırptırdı. Gözleri yine kestane rengine döndü. “İşimam geçti. Aptal Ben!”

“Yeniden yapabilir misin?”

“Dur, bir deneyeyim.” Gözlerini tek bir noktaya dikti. Odaklarını yitirdiler. Bir dakika geçti.

Başını iki yana salladı. “Arka arkaya iki kere olmuyor. Şeyden beri...”

Gerisini getirmedi. Gerek de yoktu zaten. Ne düşündüğünü biliyordum.

Yalnızca Claybourne Malikânesi'nde art arda iki kere ısı-
mıştık. O gece, her nasılsa diğer Viraller'i buna zorlamıştım.
Zihinlerine sızarak!

Nasıl yaptığıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Bir daha
aynı numarayı tekrarlayamamıştım. Denemediğimden değil.
Ama kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım onlarla bağlan-
tıya geçememiştim. O tuhaf birlik hissini yakalayamamıştım.
Düşüncelerimi diğerlerine ulaştırmamı sağlayan kozmik bağ or-
tadan kaybolmuştu.

Bir kurt sürüsünün arasındaki bağdan söz ediyordum.

"Yeniden denemek ister misin?" diye sordu Hi. Ama tered-
düt ettiğini fark ettim. Bu özel gücün onu ürküttüğünü biliyor-
dum. Shelton ve Ben için de aynısı geçerliydi.

"Neyi?" diye sordu Ben yanımıza geldiğinde. Omuzlarına
dökülen siyah saçlarından sular damlıyordu. "Yine telepatiden
mi söz ediyorsunuz?"

"Bir kere işe yaradı," dedim. Nedense savunmaya geçmiştim.

Ben kaşlarını çatı. "Olabilir. Ama belki de hastalığın belirti-
lerinden biriydi."

Güçlerimizin ortaya çıkmaya başladığı ilk günlerde çok has-
talanmıştık. Ağır bir gripi andıran, berbat bir bitkinlik hâliydi.
Ama belli başlı belirtiler kaybolduğunda geriye tuhafliklarımız
kalmıştı.

Bütün belirtiler bir gün kaybolacak mıydı? Bilmiyordum.

Ama malikânede olanlar o günden beri aramızda bir tartışma
konusuydu.

"Hastalıkla ilgisi yoktu" dedim. "Aramızda gerçek bir bağ
hissettim. Coop'la bile. Artık birbirimize bağlıyız."

“Öyleyse neden tekrar yapamıyorsun?” Ben’in anlam veremediği şeylere hiç sabrı yoktu.

“Bilmiyorum. İzin verirsen, deneyeceğim.”

Böyle desem de, ben insanlardan izin alan biri değildim. Gözlerimi kapayıp nefesimi yavaşlattım. Yeniden o ruh hâlini yakalamaya çalıştım.

Viraller’i gözümde canlandırdım. Hi’ı, Ben’i, Shelton’ı ve hatta Coop’u. Sonra bu görüntüleri birleştirdim. Tek bir sürü hayal ettim.

Beynimde bir ip koptu sanki. Ufacık bir dürtüydü. Bir an zihnimin zorlandığını hissettim.

Görünmez bir duvar, varlığım dışında, düşüncelerimi diğerlerinden ayırıyordu. Tarif edemeyeceğim bir şekilde yeniden zorladım. Aramızdaki engel usulca kalktı.

Kafamın içini bir uğultu doldurdu. Sonra mırıltılar duydum. Yan odadan gelen sesler gibiydiler. Bilincimin ortasında Coop belirdi. Ama yalnızca bir karaltıydı.

Coop şekillenmeye başlayınca, bir kitabın hızla kapanmasını andıran bir ses duydum. Bu hayal beynimin karanlığında kayboldu.

BUM.

Gözlerimi kırptırdım.

Sonra yine kırptırdım.

Gözlerimi açtım.

Kumların üzerindeydim. Işımam geçmişti.

Hi’in sesini duydum. “Bırak, Tory. Yine bayılacaksın.”

Ben’le Hi beni kollarımdan tutup kaldırdı. Bir daha vere yılmayacağımdan emin olana kadar da sıkıca tuttular.

“Unut gitsin,” dedi Ben. Gözlerinin ışığı sönmüştü. “Malikânede olduğunu düşündüğün şey bir sanrıydı. Unut, yoksa aklını kaçıracaksın.”

Karşı çıkacaktım ki, kumsaldan bir ses geldi. Hep birlikte döndük.

Artık yalnız değildik.

3

“A diler! Bari bir not bıraksaydınız!”
Shelton elleri ceplerinde kumlara bata çıka bize doğru yürüdü. Kısa boylu ve sıskaydı. Kemik çerçeveli göz­lüğü, mavi Comic-Con tişörtü ve iki beden büyük, beyaz eşofman şortuyla her zamanki kadar enteresan görünüyordu.

Suratına arpık bir gülümseme yayıldı. Bizi korkuttuğunu anlamıştı.

“Sabah cezam birtti,” dedi. Koyu ikolata rengi alnında biriken ter damlacıklarını sildi. Ten rengini Afrika kökenli Amerikalı babasından, çıkık elmacık kemikleriyle çekik gözlerini de Japon annesinden almıştı. “Burada olacağınızı tahmin ettim.”

“Tory yine son beyin bükücü numarasını deniyordu,” dedi Hi. “Ama onun yerine kumlara yapıştı.”

Shelton’ın gülümsemesi kayboldu. “O saçmalığın hiç yaşanmadığını varsaysak? Resmen uykumun içine edildi.” Parmağını değerli maymuncuk setini taktığı anahtarlığın halkasına sokup döndürdü. Shelton’ın kapıları açmadaki ustalığı ara sıra çok işimize yarar.

“Hiç olmamış gibi mi davranacağız yani?” dedim gözlerimi yüzlerinde gezdirerek. “Vücudumuzdaki değişiklikleri anlamaya çalışmalıyız. Onları görmezden gelemeyiz. Ya başka etkiler de gözlemlersek?”

Shelton ellerini kaldırdı. “Biliyorum. Sadece tırstım, tamam mı? Annemler yokken ışımayı denedim. Hâlâ kontrolümde değil. Sonra iki gün nezle olunca virüs beni öldürecek mi diye kafayı yedim.”

Ben başını salladı. “Işık patlamasını kontrol edebilsem bile güçlerim asla sabit değil. Durmadan değişiyorlar.”

“Onu da başaracağız,” dedim hissettiğimden daha büyük bir güvenle. “Yılmadan alıştırmaya çalışmalıyız.”

“Ya da sorunu kökünden halledip beyin ameliyatı olalım,” diye mırıldandı Hi.

“İyi de,” dedi Ben bizi dikkatle süzerek, “burada alıştırmaya yapmak ne kadar doğru? Loggerhead güvenli. Ama bana kalırsa yine de dikkat edelim derim. Biri bizi görebilir.”

Herkes başlarını salladı. Keşfedilme korkumuz bakiydi. Güçlerimizin anlaşılması hepimizi büyük bir karmaşanın ortasında bırakırdı.

“Sadece birbirimize güvenebiliriz,” diye bitirdi Ben. “Bunu asla unutmayın.”

“Bu kadar kasvet yeter.” Hi, Shelton’ın sırtına bir şaplak attı. “Bizi nasıl buldun? Ayak izi takibine de mi başladın?”

“LAAE’de Kit’e rastladım.” Shelton bana döndü. “Baban seni arıyor. Hepinizi bulup getirmemi istedi. Bizimkiler bekliyormuş. Durum acılmış.”

“Harika!” dedi Ben alayla. “Yine ne kabahat işledik acaba?”

“Bana ve köpeğe ettiğin hakaretleri duymuşlardır,” dedi Hi. “Seni zor günler bekliyor, dostum. Umarım değmiştir.”

“Hem de nasıl.”

Islık çaldım. Az sonra Coop çalılarının arasından çıkıp çevremizde iki tur attıktan sonra ok gibi fırladı.

“Tahmin yürütmenin faydası yok,” dedim. “Gidelim hadi.”

On dakika sonra, LAAE’nin arka kapısında olduk.

Kapıyı arkamızdan sıkıca kapadık. Bir kere bunu yapmayı unutmuştuk ve maymunlar gece yerleşkeyi basmıştı. Azarı biz işitmiştik tabii.

Bir düzine kadar, cam ve krom karışımı, modern bina öğle güneşinde parlıyordu. İkişerli sıralar hâlindeydiler ve ortak bir alana bakıyorlardı. Binaların arasından geçen beton platform ana kapıya ve iskeleye kadar uzanıyordu. Yerleşkenin etrafı iki buçuk metrelik tel örgülerle çevriliydi.

Birinci binanın önünde durduk. Dört katlıydı ve adanın en büyük yapısıydı. Burada LAAE yönetim odalarının dışında, bir de deniz biyolojisi laboratuvarı vardı. Babamın küçük sığınağı.

Birden kafamın içinde tehlike çanları çaldı. Yerleşke bir iş günü için fazla sessizdi.

Coop bir kere havladı. Elimi başına koydum.

“Sakin ol, oğlum,” dedim kulağını kaşıyarak.

Kit binadan çıktı. Hızla. Lobide beni bekliyordu herhâlde. Sabırsızca saatine baktı.

“Anlaşıldı. Sonra görüşürüz, çocuklar,” dedim.

Arkadaşlarımdan homurtular yükseldi.

Kit bize doğru yürüdü. Orada buluştuk.

“Selam, evlat. Eve gitmeye hazır mısın?”

Aha! Sahte gülücükler. Cesaret verici bir tavır. Bütün duyularım harekete geçti. Kit neden böyle davranıyordu?

“Tabii,” dedim. “Bir sorun mu var?”

“Sorun mu?” Suratını buruşturdu. “Ah, yok canım. Onu da nereden çıkardın?”

Zırva cevaplar. Endişem iki katına çıktı.

Kit bir şey saklıyordu ama dilimi tuttum.

Dönüş yolculuğu da bir tuhaftı. Bay Blue’nun teknesinde Cooper yanımda oturdu ve kocaman kafasını kucağıma koydu. Kit havadan sudan konuşup durdu.

Morris Adası’na vardığımızda, telaşlıydım.

Christopher “Kit” Howard biyolojik babam olur. Ama ona Kit demeyi tercih ediyorum. *Baba* kelimesine henüz alışamadım. Birbirimizi bir seneden az bir süredir tanıyoruz. Dolayısıyla bunu normal karşılayıp pek de dert etmiyoruz.

Kit’le yaşamaya dokuz ay önce başladım. Sarhoş bir sürücü annemi öldürdükten sonra. Annemi kaybetmenin acısına bir de babamla tanışmanın şoku eklendi. Yüzlerce kilometre ötedeki yeni evime o kadar apar topar gönderildim ki, annemin yasını tutmaya bile vakit bulamadım.

Elveda, Massachusetts. Merhaba, Carolina. Her neyse. Sonuçta buradayım işte.

Kit’le hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Gelişme kaydettik ama daha çok yolumuz var.

“Evim, güzel evim!” Kit iskeleye atlayıp doğruca eve yöneldi. Şaşkınlıkla onu izledim.

LAAE’nin kıdemli çalışanlarının büyük bir kısmı Morris Adası’nda, Charleston Üniversitesi’ne ait konutlarda yaşıyor. İç

Savaş'ta kullanılmış olan Wagner Kalesi'nin yıkıntıları üzerine inşa edilen minik mahallemiz kilometrelerce karelik alandaki tek modern yerleşim alanı. Adanın kalanı Güney Carolina Eyaleti adına Charleston Üniversitesi fonuyla korunan bir doğal yaşam parkı.

Morris Adası, Charleston için bile ücra sayılır. Sizin anlayacağınız, dünyanın unuttuğu bir yerde yaşıyorum. Başlarda zorlandım ama şimdi burayı seviyorum.

"Gel, Coop," dedim elimi bacağıma vurarak. "Bakalım bizi nasıl bir sürpriz bekliyor?"

Evde Kit'i mutfakta buldum. Bir peçeteyle oynuyordu. Benimle göz göze geldiğinde başını çevirdi. Coop'u yatağına yollayıp masaya oturdum.

"Ne oldu? Anlatsana."

Kit ağzını açtı. Peçeteyi buruşturup bir kenara fırlattı. Sonra elleriyle yüzünü kapadı. Gözlerini ovuşturdu. Kafasını kaldırdı ve gülümsedi.

"Öncelikle endişelenmeni gerektirecek bir durum yok. Sakın umutsuzluğa kapılma."

"Tamam." İşte şimdi daha da telaşlanmıştım.

"Belki, yani bir ihtimal, işimi kaybedebilirim."

"Ne? Neden?"

"Bütçe kesintisi," dedi çaresizce. "Charleston Üniversitesi LAAE'yi kapatmayı düşünüyor. Ben de otomatikman işsiz kalacağım tabii."

Eyvah!

"LAAE'yi kapatacaklar mı? Ama neden?"

Kit iç çekti. "Nereden başlasam ki? Enstitü karışık. Doktor Karsten'in yerine kimse atanmadı." Duraksadı. "Medya acıma-

sızca üzerimize geldi. Karsten'in yetkisi dışında deneyler yaptığı ve bazı şirketlerden rüşvet aldığı söylentileri kulaktan kulağa yayıldı.”

Sırtımı dikleştirdim. Bu konu beni yakından ilgilendiriyordu.

“Yetkisi dışında deneyler mi?”

“Altıncı Bina’da yeni bir laboratuvar buldular. İçinde bir sürü pahalı alet ve makine var ama hiçbirinin kaydı yapılmamış. Tuhaf ama Karsten orada ne yapıyordu bilemeyiz.”

Kalbim kuş gibi çırpınmaya başladı. Parvo virüsü. Cooper. Hastalığımız.

Birileri öğrenirse...

Titreyen ellerimi masanın altında kavuşturdum.

Coop huzursuzluğumu hissederek kalkıp yanıma geldi. Dalgın gözlerle başını okşadım.

Kit düşüncelere dalmıştı. Telaşımı fark etmedi.

“Son zamanlarda yazılıp çizilenler çevreci grupların dikkatini çekmiş. Şimdi de Loggerhead Adası’ndaki maymun şömürüsünü protesto ediyorlar.”

“Ama bu çok aptalca!” Bir an kendimi unuttum. “Kimse o maymunlara dokunmuyor ki. Sadece gözlem yapıyorsunuz.”

“Bunu onlara anlat. Endişelerini gidermek için LA AE’de bir tur düzenlemeyi önerdik. Umurları bile olmadı. Gerçekleri görmüyorlar. Bu hayvanların gidecek başka bir yerleri yok. Ama kimse işin o kısmını düşünmüyor. Tek dertleri tutsak maymunlar. Hâlbuki senin benim kadar özgürler.”

Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Ama bunlar bahane. Asıl sorun üniversitenin LA AE’yi döndürecek kadar parasının olmaması. Ekonomi iyi değil. Herkes bütçe kısıntısına gidiyor.”

“Açık ne kadar?”

“Çok. Eyaletten emir geldi. Masrafların kısılması yönünde. LAAE’yi işletmek için büyük para lazım. Bir sürü çalışan var.”

“Başka bir birimi kapatıyorlar. LAAE olmaz.” Kafamın içindeki domino taşları bir bir yıkılıyordu. Kaçınılmaz sonuçlar beni dehşete düşürüyordu.

Kit yine gözlerini kaçırdı. “Hepsi bu değil.”

Bekledim.

“LAAE kapandığında, üniversite bu evleri satışa çıkaracak. Taşınmamız gerekecek.”

Omurgamda buzdan eller dolaştı. Sonrasını duymak istemiyordum.

“Özür dilerim, Tory. Ama başka çare yok. Charleston bölgesine baktım. Benim için iyi bir iş imkânı yok.”

“Taşınacak mıyız?” diye fısıldadım. Gerçek gibi gelmiyordu.

Kit ayağa kalkıp pencerenin kenarına gitti. Tek tük palmye ağaçlarının arasından iskele görünüyordu.

“Biliyorsun, Bolton pahalı bir okul, Tory. LAAE bursu olmadan seni orada okutamam.”

Arkadaşlarım ve ben Charleston’ın en eski ve ayrıcalıklı özel lisesi, Bolton Hazırlık Okulu’nda okuyorduk.

Şehirden bu kadar uzakta çalışmayı kabul etmelerinin bir ödülü olarak, üniversite Loggerhead personelinin çocuklarına burs veriyordu. Okul masraflarımızın çoğunu onlar karşılıyordu.

Kit bana döndü. “Üzülme. Nova Scotia’daki bir laboratuvarla yazıştım. Bir deniz biyoloğuna ihtiyaç varmış.”

“Ne?” diye bağırdım hayretle. “Kanada’ya mı taşıyoruz?”

“Daha karar vermedim. Sadece düşündüm ki...”

“Sus!” Ellerimle kulaklarımı kapadım. “Duymak istemiyorum!”

Bu kadarı çok fazlaydı.

Çok ani.

Mutfaktan fırlayıp üst kattaki odama koştum.

Kapıyı çarptım.

Yüzüm yastığa değer değmez ağlamaya başladım.

4

Kendime acıma faslım uzun sürmedi.
Mac'imi açıp iFollow'a bağlandım.

Diğer Viraller'le konuşmalıydım. Hem de hemen.

iFollow akıllı telefonlara indirilen bir uygulama. Bir gruba eklendiğinizde bütün grup üyelerini şehir haritasından takip edebiliyorsunuz. Aynı zamanda dosya paylaşımı yapıp sosyal ağ iletişimi özelliklerinden de faydalanabiliyorsunuz. Süper bir şey.

Başımıza açtığı işlere rağmen onu hâlâ kullanıyoruz, çünkü birbirimizi kollamamız gerek.

Haritayı kontrol edip bir mesaj yolladım ve görüntülü toplantı moduna geçtim.

Ve bekledim.

Ekranda ilk Shelton belirdi. Arka fondan bir motor sesi geliyor ve Shelton'ın kafası hafifçe sallanıyordu.

GPS tahminimi doğruladı. Kırmızı nokta Shelton'ın Morris Adası açıklarında olduğunu gösteriyordu. Kuzeye doğru ilerliyordu. iPhone'undan bağlanmıştı.

“Duydun mu?” dedi telaşla.

“Evet. Neredesin?”

“Bay Blue’nun teknesinde. Babam yeni söyledi. LA AE’de çalışan herkesi kovacaklarmış.”

“Biliyorum. Kit’le konuştum.”

Kit’in aşırı tepki vermiş olabileceğinden umutluydum. Ama korkunç gerçeği Shelton da doğruluyordu.

“Ne yapacağız?” diye sordu kulak memesini çekiştirerek. Sinirlendiğinde ya da paniklediğinde hep bunu yapardı. “Taşınmamız gerekecek.”

O sırada, ekran üçe bölündü. Solda Hi belirdi. Odasındaydı. Ter içinde ve soluk soluğaydı.

“Öğrendiniz demek? İnanabiliyor musunuz?”

Başımı iki yana salladım. Uzun zamandır kendimi bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Annemin ölümünden beri.

“Detayları anlattılar mı?” dedi Hi.

“Yoo. Nedir?” diye sordum telaşla.

“Babamın anlattığına göre bu sorun üniversiteyi bayağı bir aşıyormuş. Bütün eyalet iflas etmiş. Tamamen. Eyalet meclisi gereksiz gördüğü mal varlığının tamamını nakde çevirmeye çalışıyormuş.”

“Yani?” diye sordu Shelton.

“Eyalet her an Loggerhead’e el koyup satışa çıkarabilir. Yıllardır yatırımcıların ağzının suyu akıyordu zaten. Öyle güzel kumsallar başka nerede var?”

“Hayır, yapamazlar!” diye inledim.

“Üzgünüm ama babam Columbia’daki bir arkadaşını aradı. Şimdiden pazarlığa oturulmuş.”

“Bunu oylamaları gerekmiyor mu?” diye sordu Shelton. “Loggerhead halkın malı değil mi?”

Hi başını iki yana salladı. “Ada Charleston Üniversitesi’ne ait ve meclisin üniversitenin mal varlığını satma yetkisi var. İstedikleri anda biriyle anlaşabilirler.”

“Medya demediğini bırakmadı zaten. Eyalet bir taşla iki kuş vuracak.” Yumruklarımı sıktım. “Enstitü’nün adının kötüye çıkması ekmeklerine yağ sürdü.”

“Dahası var,” dedi Hi sıkıntıyla. “Morris Adası da ipin ucunda.”

“Yok artık!” Kulaklarıma inanamıyordum.

“Neden?” dedi Hi. “Düşünsene, Morris Loggerhead’den bile daha değerli. Hem şehre daha yakın, hem karayoluyla ulaşımı var, hem de üç kat daha büyük.”

“Morris’in kullanım hakkı da üniversiteye ait,” diye ekledi Shelton. “Daha kârlı bir anlaşma düşünemiyorum. Pislikler.”

“Sığınağımızın üzerine birbirinden zevksiz yazlıklar dikecekler,” diye homurdandı Hi. “Şişman emekliler havuz başında güneşlensin diye.”

“Kahrolası paragözler.”

O anda laflarıma dikkat edecek hâlde değildim. Kurmak için bunca uğraştığım yeni dünyam başıma yıkılıyordu.

Ekran dörde bölündü. Ben babasının hobi odasındaki kanepeden bağlanıyordu. Bizim gibi, onun da suratı beş karıştı.

“Duydun mu?” diye sordu Shelton gereksizce.

Ben başını salladı.

“Whisper’la sürüsü ne olacak?” dedim. “Ya deniz kaplumbağaları ve Loggerhead’de yaşayan yaklaşık beş yüz tane makak maymunu?”

Kimse cevap vermedi.

Gerçek dünyaya ait cevaplar korkunç geliyordu çünkü.

Sessizliği Hi bozdu. “Kanunlar kaplumbağaları koruyor. Ama Whisper’la ailesinin zaten orada olmaması lazım. Maymunlar çok para eder. Herhâlde onlar da satılırlar. Belki de büyük ilaç firmaları alır onları, sonra da kobay olarak kullanırlar. Biliyorum, çok korkunç ama...”

Yanaklarımdan süzülen yaşları öfkeyle sildim. Ağlayıp sızlanmanın kimseye bir faydası yoktu.

“Bizimkiler taşınmamız gerektiğini söyledi,” dedi Shelton. “İş aramaya başladılar bile.”

“Benimkiler de,” dedi Hi. “Değişimden nefret ederim.”

Gözlerimi devirdim. “Kit, Nova Scotia’da iş bulmuş.”

“Kanada mı?” Hi her şeye rağmen güldü. “Size geyiklerle iyi eğlenceler.”

“Kapa çeneni.” Dayanamayıp kıkırdadım. En azından, arkadaşlarım vardı.

Şimdilik.

“Bizi bölmelerine izin veremeyiz,” dedi Ben. İlk kez konuşuyordu.

Parmağıyla beni işaret etti. “Hani biz bir aileydik? Bir sürüydük?” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bir sürü birbirinden asla ayrılmaz.”

Şaşırmıştım. Ben’den böyle duygusal bir konuşma beklemezdim doğrusu.

“Ben haklı,” dedi Hi. “Yeni arkadaşlar edinmek için bir tarafımı yırtamayacağım. Artı, süper mutant güçlerimizi kiminle tartışacağız?”

“En tehlikeli kısmını unutuyorsunuz,” dedi Shelton. “Bize ne olacağını bilmiyoruz. Sizi bilmem ama ben bu ışık patlaması olayıyla tek başıma uğraşamam.”

Hi başını salladı. “Kimse beni kobay olarak kullanamaz. Siz olmazsanız arkamı kim kollayacak?”

Bununla birlikte üçü de bana baktı.

Nasıl yani? En gençleri bendim ve aralarındaki tek kızdım. Ama görünüşe bakılırsa, beni liderleri seçmişlerdi.

Pekâlâ.

Madem benden bir lider olmam bekleniyordu, ben de ona göre davranacaktım.

Bunun adı gasp. Adalarımızı onlara bırakmayacağız.

“Bir plan yapmalıyız,” dedim. “Hem de hemen.”

5

Fransızca projemi unutmuştum.

Sene sonu sunumum notlarımın üçte birini oluşturacaktı. Bugüne dek hiçbir şey yapmamıştım. Dolayısıyla sınıfın karşısında boş boş dikiliyordum.

Panikten tek bir kelime bile geliyordu aklıma. Sanki bu dili daha önce hiç duymamıştım. Huzursuzca kıpırdandım.

Je m'appelle Tory. Parlez-vous français?

Aptal kafam. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirdim? Asla geçemeyecektim. Bütün notlarım etkilenecekti. Üniversite. Master.

Sınıftan kıkırdamalar yükseldi. Beni pis pis süzenler de vardı, alenen parmakla gösterip gülenler de. Şaşırarak başımı eğdim.

Annemin eski mayosunu giymiştim! Şu fırır etekli mayoyu! Daha çok rezil olamazdım herhâlde?

Dehşetle örtünmeye çalıştım. Ellerimle, kitabımla. Yanaklarım alev alev yanıyordu.

Kıyafetlerim nerede?

Sınıf arkadaşlarım ulurcasına gülüyor, yumruklarını sıralara vuruyordu. Hiram, Shelton, James ve hatta Ben. Sınıfın arkasında Chance Claybourne orta yaşlı bir adamın yanında duruyordu. Bir dakika. Onu tanıyordum. Doktor Karsten'di. Beni ateş püsküren gözlerle izliyordu.

Yok, bu kadarını kaldıramayacaktım. Kapıya doğru koşturdum. Koridora çıkıp koşmaya devam ettim.

Köşeyi döndüğümde tuhaf bir kokuyla irkildim. Ormanı hatırlatıyordu. Çalı çırpı ve yeni eşelenen toprak kokusu. Şaşırarak kaynağını aradım.

Koridorun iki yanındaki dolaplar sarsılmaya başladı. Sonra birden kapakları açıldı ve yüzlerce tavuk koridora doluştu. Gıdıklıyor, kanat çırpıyor ve ayaklarını gagalıyorlardı. Müthiş bir şamata yapıyorlardı.

Nereye kaçacaktım? Ne yapacaktım?

Tavuklar üstüme üstüme geliyordu. Boncuk gözlerini boğazıma dikmişlerdi.

Damarlarım adrenalinle doluydu. Ama bir şey daha vardı.

Görüş alanım kırmızı bir lekeyle bölündü. Beynim patlayarak parçalara ayrıldı ve yeniden tek bir noktada toplandı. Kontrolsüzce titremeye başladım.

Kollarımdan ve bacaklarımdan kıllar fıskırdı. Ellerim patilere dönüştü.

Hayır, olamaz! Olamaz!

Parmaklarım kayboldu ve yerlerinde pençeler belirdi. Boğazımdan boğuk bir hırıltı yükseldi.

Kurt özgür kalmak için çırpınıyordu.

Bu kez tamamen çıkacaktı içimden.

Bir el omzumu kavradı. Can havliyle ittim onu. Bir karaltının yere düştüğünü gördüm.

Kit bana şaşkın gözlerle baktı. Smokin giymişti. Ama şimdi üstü başı tavuk tüyleriyle kaplıydı.

“Kahvaltı hazır!” diye bağırdı. “Tory!”

Başımı iki yana salladım. Su gibi terliyordum.

Beni görüyor! Ne olduğumu görüyor!

Umutsuzlukla uludum.

“Tory! Kahvaltı hazır diyorum!”

Yatakta doğruldum. Kit’in sesi kulaklarımda çınılıyordu. Tavada kızaran jambonun cızırtısını durdum. Yanık tost ekmeği kokusu aldım.

Ah.

Rüya görmüştüm. Korkunç bir kâbus. Fransızca sınıfında bile değildim. Hablo Espanol.

Avuçlarımı gözlerime bastırdım. Ter içinde kalmıştım. Gerginlikten sırtım ağrıyordu. Çok yorgundum.

“Tory! Hadi!”

“Of!”

Yorganı açıp banyoya gittim. Dişlerimi fırçaladım. Saçımı taradım. Sabah ritüelimi tamamladıktan sonra aşağı indim.

Şok!

Kit masayı kurmuştu. Gümüş çatal bıçak takımlarına, kumaş peçetelere ve buzlu su ve portakal suyuyla dolu bardaklara hayretle baktım. Tabaklarım da doluydu. Yumurta, jambon, sosis ve yulaf lapası. Süt koyduğu sürahiyi soğuk kalması için buzlu bir çanağa bile oturtmuştu.

İyi de neden?

“Vay canına,” dedim. “Birinin doğum günü filan mı?”

“Hayır. Sadece kızım iyi beslensin istedim. Ekmekler birazdan kızarır. İlk partiyi yaktım.”

Cooper, Kit’in her hareketini heyecanla izliyordu. Mutfağa girdiğimde bir kere havladı ama yerinden kıpırdamadı. İnsan yemeklerinin kokusu benden daha cazipti belli ki.

“Satıcı,” diye mırıldandım.

Coop gözlerini Kit’ten ayırmadı.

“Görüyorsun ya?” dedi Kit. “Aşçılığımı takdir edenler de var.” Yere bir parça jambon attı. Cooper kuyruğunu sallayarak ödülünü bir solukta mideye indirdi.

Başımı iki yana salladım. Her sabah bu muhabbeti çekemeyeceğim açık ve netti. Ama şimdilik kahvaltımın tadını çıkarmaya karar verdim.

Yarım saat sonra, midem dolu ve mutluydum. Kâbusu hatırlamıyordum bile.

“Bütün gün işte olacağım,” dedi Kit. “Ama konuşmak istersen arayabilirsin. Merak etme, Tory. Her şey yoluna girecek.”

“Tabii.”

“Ciddiyim.” Kit ısrarla gözlerimin içine baktı. “Sabah bir e-posta geldi. Başka bir pozisyon öneriyorlar. Bu seferki ülke sınırları içinde.”

“Büyük ilerleme.”

“Biraz uzak ama maaşı çok iyi. Büyük bir balıkçılık şirketinin bilim danışmanlığı.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Uzak mı? Neresi?”

“Dutch Harbor, Alaska. İnternette fotoğraflarına baktım. Doğası harikulade. Her yer yemyeşil.”

Alnım masaya düştü.

“Orada da kurtlar var,” diye ekledi.

Doğrudum. “Alaska öyle mi? Yeni planımız bu mu yani?”

Gülümsedi. Ama endişesi gözlerinden okunuyordu. “Sıkı bir macera bizi bekliyor. Düşünsene sınırda olacağız.”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedim buz gibi bir sesle. “Lütfen evet de.”

“Henüz kesin değil tabii. Ama çalışmalarım epey hoşlarına gitmiş.”

“LAAE’nin kurtulması için ne kadar lazım?”

Buna epey kafa patlatmıştım. Bazı etkinlikler düzenleyip bağış toplayabilirdik. Hayırseverlerle bağlantıya geçebilirdik. Bir şeyler yapmalıydık.

Kit kaşlarını çatı. “Yıllık on milyon. Minimum.”

Yuh!

“Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu? Mütevelli heyetiyle konuşalım. Mektup yazalım. Yalvaralım. Elimizden ne gelirse.”

Kit başını iki yana salladı. “Çok para lazım. Üniversite bu krizi çözebilirdi aslında. Ama istemediler.”

Buna ne denirdi ki? Sustum.

Kit anahtarlarını alıp kapıya yöneldi. Evden çıkmadan önce durup bana baktı.

“Moralini bozma, evlat. Göreceksin, kendi ayaklarımızın üzerinde duracağız.”

Ve gitti.

“Moralini bozma. Tabii!” diye söylendim.

Coop yanıma gelip burnuyla elimi dürttü. Kulaklarını kaşıdım ama o bile beni neşelendiremedi.

Loggerhead Adası bir sürü hayvana ev sahipliği yapıyordu. Whisper, Polo ve Buster'a. Makak maymunlarına. Yüzlerce yıllık bir deniz kaplumbağası kolonisine. Ve onlarca başka türe. Hepsinin hayatları mahvolacaktı. Üniversite birkaç masrafını kısmak için onları bilinmeze yolluyordu.

LAAE'de çalışan bilim insanlarını ve personeli düşündüm. Hepsi işsiz kalacaktı. Arkadaşlarım ve ben ülkenin dört bir yanına savrulacaktık. Sürümüz dağılacaktı.

Yeter!

LAAE'yi korumak zorundaydık. Loggerhead Adası'nın bize ihtiyacı vardı.

Başka seçeneğimiz yoktu.

Kit milyonlar gerektiğini söylemişti.

Ne olmuş yani?

O parayı bulacaktık.

Er ya da geç.

6

“Evinizde otururken binlerce dolar kazanmak ister misiniz?” Hi not kartlarını okuyordu. Polo yakalı, beyaz bir tişört ve bej rengi kanvas pantolon giyip lacivert bir kravat takmıştı. Dinleyicilerine göz attıktan sonra sunumuna devam etti.

“Bize hayallerinizi söyleyin yeter. Nakit para? Muhteşem evler? Lüks tatiller?”

Gözlerini dinleyicilerinin yüzlerinde dolaştırdı.

“Ciddi olamazsın,” diye homurdandı Shelton dizüstü bilgisayarına bakarak. “Aradığında *Ben and Jerrys*’in web sitesini hacklemek üzereydim. Ne güzel bedava Chunky Monkey yiyecektik. Şimdi yeni baştan başlamam gerekecek.”

Mutfığı temizledikten sonra, Coop’la sığınağa yürümüştü. Hi bir Viraller toplantısı talep etmişti. Şimdi nedenini anlıyordum.

Shelton’la Ben pencerenin yanındaki bankta somurtuyordu. Ben masanın eski tahta iskemlesinde oturuyordum. Coop ayaklarımın dibine kıvrılmıştı.

Dekorasyonumuz modaya uygun olmayabilirdi ama sığınağımız gizliliği açısından ideal bir konumdaydı.

Charleston donanmasının savunması için İç Savaş zamanında inşa edilmişti ve Morris Adası'nın kuzey ucundaydı. Limanın ağzına bakan bir kum tepesinin içine gömülü olduğu için, bu iki odalı ahşap sığınak dışarıdan hiç görünmüyordu.

Kimse varlığını bile hatırlamıyordu. Dolayısıyla burada herkesten uzakta rahatça buluşabiliyorduk.

Hi diğerlerinden yüz bulamayınca ilgisini bana yöneltti.

“Ya siz, hanımefendi? Kendinizin patronu olmak istemez misiniz? Herkesin bir yılda kazandığını bir ayda kazanmak?”

Alayla homurdandım.

Hi yılmadan devam etti. “O zaman, bize katılın. Üstün Kalite ekibine.” Dramatik bir etki yaratmak için duraksadı. “Bir milyoner olabilirsiniz!”

Abartılı jestlerle masaya bir dosya attı. İçinde internetten alınan bir tomar çıktı vardı.

Çabucak göz attım.

“Bunlar *clip art*,” dedim. “Yat ve spor araba resimleri. Kocaman bir dolar işareti.”

“Saçmalık.” Shelton bilgisayarını kapatıp rastgele bir sayfa aldı. “Onların olmayan malikânelerin önünde poz veren kıır saçlı adamlar ve kollarında çıkmadıkları mankenler.”

Dosyayı Ben'e fırlattı. Ben yerinden bile kıpırdamayınca kâğıtlar yere saçıldı.

“Peki,” dedi Hi yeni bir kart alarak. “Hayallerinizin işine atılmaya ne kadar istekli olduğunuzu görebiliyorum. Kisisel yetki anlaşmamızı imzalayıp başarıdan başarıya koşmaya başlayabilirsiniz!”

Shelton eğilip yerdeki kâğıtlardan birini aldı. “Adam kazık-
lıyorlar. Yirmi sayfa yazı okuyorsun ama ne yaptıklarını hâlâ
anlamıyorsun. Ama buyurun size bir pırlanta yüzük jpeg’i.
Gerçekten çok faydalı oldu.”

“Ürünlerini satıyorsun işte,” dedi Hi. “Dükkânlardaki mal-
lardan. Ufak bir meblağ giriş ücreti ödeyip üye oluyorsun ve
üç arkadaşını ikna ediyorsun. Sonra onlar da üçer kişi buluyor
ve...”

“Saadet zinciri,” dedi Ben alayla.

Shelton başını iki yana salladı. “En eski numaralardan biri.”

Hi başka bir karta geçti.

“Hayatınızda yeni bir sayfa açma konusunda şüpheleriniz
olduğunu görüyorum. Ama cesur olun, bilinmeyen sizi korkut-
masın...”

Ona doğru uçan dosyayı görünce hızla eğildi. “Hey!” Dosya
duvara çarptı.

Coop ayağa fırlayıp herkese hırlamaya başladı. Sakinleşmesi
için boynunu okşadım.

“Bravo,” dedi Hi. “Pazarlama departmanımızı mahvettiniz.”

“Tüh,” diye mırıldandı Ben.

“Yapma, Hi,” dedim. “Bu şekilde bir yere varamayız. Evde
zengin olma hayalleri asla işlemez.”

“İyi.” Hi kıpkırmızı suratıyla kravatını gevşetti. “Ama bir şe-
kilde para bulmalıyız.”

“Doğru,” dedi Ben. “Ama senin önerdiğin yöntemle elimiz-
dekinden de olacağız.”

“Çok para lazım,” diye mırıldandım Coop’un sırtını okşaya-
rak. “Milyonlar.”

Kit'in kahvaltıdaki sözlerini tekrarladım. Hi çenesini kaşdı. "Banka soysak? Ne kadar zor olabilir ki? Shelton'ın açamayacağı kilit yok. Süper güçlerimiz de var."

"İyi denemeydi," diye homurdandı Ben.

"Yasa dışı işlere karışamayız," dedi Shelton. "Buradan taşınmak istemediğim doğru ama hapse de girmek istemem."

"Mutlaka bir yolunu bulmalıyız," diye belirtti Hi. "Yoksa grubumuz dağılacak. Yalnızlığı hiç sevmem. Bir bildiğim var ki konuşuyorum."

Sesini alçalttı. "Hem virüs meselesi ne olacak?"

Bir an kendimi Hi kadar umutsuz hissettim. Dört genç milyonlarca parayı nereden bulabilirdi ki?

"Kes vızıltıyı," dedi Ben. "Bir yolunu bulacağız. Bir daha kimse surat asmayacak." Hi'in saçlarını karıştırdı.

Hi, Ben'in eline vurdu ama yüzü gülmeye başlamıştı bile. "Neden? O senin uzmanlık alanın diye mi?" Ben bazen durumu nasıl kurtaracağını iyi biliyordu doğrusu.

"Nijerya prensinden bir e-posta aldım," dedi Shelton son derece ciddi bir ifadeyle. "Banka hesap numaramı göndermiştim. Bana para yollamış. Ne temiz kalpli adammış. Hızır gibi yetişti."

Ben ona aldırmadı. "Piyangoya ne dersiniz? Tombala oynayalım mı?"

"Vegas'a da gidebiliriz," dedi Hi. "Kırk dolarım ve takma bıyığım var."

"Parlak fikirler havada uçuşuyor," dedim. "Ama bize işe yarar bir plan lazım. Bununla savaşmalıyız."

Diğerleri de başlarını salladı fakat ciddi bir fikir öneren olmadı.

“Gitmeliyim,” dedim iç çekerek. “Haberleşiriz.”

“Daha yeni geldin,” dedi Shelton.

Gözlerimi devirdim. “Kotilyon etkinliğim var. Yat kulübünde başış toplanacak. Whitney tutturdu. Kit de her zamanki gibi onun tarafını tuttu.

Üçü de sırtıttı.

“Ağzını açana çok pis dalarım!” dedim.

1

Yarım saat sonra, beni iskelede bir sürpriz bekliyordu.
Ben ve Sewee.

“Gel, seni ben götürüyüm,” dedi.

Bunu beklemiyordum doğrusu. Sığınaktan çıkarken Ben öğleden sonramı nasıl geçireceğimle hiç ilgilenmemişti.

İskelenin aşağısında, Ben’in babası kendi teknesinin yanında bir şezlonga uzanmıştı. Kit işte olduğu için Tom beni şehre bırakmayı kabul etmişti.

Ama nedense yerine oğlunu yollamıştı.

“Bana uyar,” dedi Tom Blue ve hafifçe gülümsedi. “Ama rahatsız olursan oğlumla gitmek zorunda değilsin, Tory.”

Ben kıpkırmızı kesilmesine rağmen sustu.

“Yok canım,” diye mırıldandım. “Sağ ol, Ben. Sana da teşekkürler, Tom!”

Ben apar topar suya açıldı. Babasının arkamızdan kıkırdadığını duydum.

“Nereye?” diye sordu Ben.

“Palmetto Yat Kulübü. East Bay’de.”

“Nerede olduğunu biliyorum,” diye tersledi.

İyi o zaman.

Morris Adası’nı turlayıp Charleston Limanı’na yöneldik. Kum tepelerinin arasındaki sığınağımızı görmeye çalıştım. Her zamanki gibi başaramadım. Güzel.

Ben sağlık kumsaldan geçti. Neredeyse teknesinde yaşadığı için rotayı onun belirlemesine izin verdim. Lowcountry’deki her bir adacığı biliyor gibiydi ve onlardan yüzlercesi vardı.

Öğle güneşinde okyanus rüzgârı ilaç gibi gelmişti. Tuzlu suyun keskin kokusu burun deliklerimi dolduruyordu. Martılar çığlıklar atarak tepemizde turluyordu. Bir çift yunus bizimle yarışmaya başladı. Oh, mis! Denizi ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?

Ben gözlerini ufuktan ayırmadan “Güzel olmuşsun,” dedi.

“Teşekkürler.” Sanki yeni tanışıyorduk. Ortam o kadar gergindi!

Elie Tahari’nin Katey modelini giymiştim. Altın çiçek işlemleriyle şık ve pahalı bir elbiseydi. Tabii ki benim değildi.

Güneyin kotilyon geleneği hakkında ne mi düşünüyorum? Sözde gençler için bir sosyal eğitim programı ama bana sorarsanız, zengin züppelerin düzenlediği boğucu bir kâbus. En azından, benim tecrübelerim bu yönde.

Bizden nezaket, iletişim ve adabı muaşeret kurallarını öğrenmemiz bekleniyordu. Ve tabii bazı dansları. Ama bunun yerine, tüm buluşmalarımız ağızlarında gümüş kaşıkla doğan bebelerin kaz ciğeri tıkınıp kıyafetlerinin fiyat etiketlerini karşılaştırdığı etkinliklere dönüşüyordu.

Kotilyon, beraberinde bitip tükenmek bilmeyen gardırop sorunlarını da getiriyordu. Bende gerekli cephane yoktu tabii. Kit'in çekilmez kız arkadaşı Whitney Dubois şimdilik giyeceğim elbiseleri bir arkadaşının butiğinden ödünç alarak bu problemi çözmüştü. Bugünkü takılarım gümüş bir *charm* bileziği ve Tiffany bir kolyeydi. İkisi de bizim solaryum manyağı Whitney'nindi.

Giyinip süslenmekten nefret ederim. Ama bu tür buluşmalar da en iyisi kalabalığa uyum sağlamaktı. Bunun için Whitney'nin pahalı takılarını kabul etmek zorundaydım.

İğrenç!

Ben elini gaz koluna uzatırken sordu. "Bu etkinliklerden daha kaç tane kaldı?"

"Bilmem. Ayda iki ya da üç kere buluşuluyor galiba."

Kâbusumun doruk noktası, gelecek sonbahardaki sosyeteye takdimimdi. Şehrin elit kesimiyle okulda yeterince kaynaştığım yetmiyormuş gibi, Whitney sağ olsun, onlarla sosyalleşmek zorunda da kalmıştım.

YYYY!

Sumter Kalesi'ni sağımıza alıp limandan geçerken, Ben daha büyük teknelere dikkat ederek dümdüz ilerledi. *Sewee* beş metrelik bir Boston Whaler. Bir yük gemisinin yanında minicik kalır.

Yarım saatten kısa bir sürede yarımadadaydık.

Ben, yat kulübünü işaret etti. "İşte senin züppe yatağı. İskeleye yanaşmaya çalışacağım. Ama bakalım, belki fakirim diye laf ederler."

Harika. Madem bu ortama girmekten bu kadar nefret ediyordu, beni bırakmayı neden önermişti? Sanki ben burada olmaya bayılıyordum!

Ben her zamankinden de asık suratlıydı. Hatta öfkeli gibiydi. Nedenini anlayamıyordum. Onu tanımasam kıskandığını düşünebilirdim. Ama Ben Blue aptal bir kotilyon partisine katılmayı umursamazdı. Öyleyse bu tavrının sebebi neydi?

Telefonum bipleyince Ben'e cevap veremedim.

Jason beni iskeleden alacağını yazmıştı.

"Yine o sarışın ahmak mı?" diye sordu Ben.

"Jason ahmak değil. Hem senin onunla derdin ne? Çocukcağz bize yardım bile etti."

Ben omzunu silkti. "Aptallara alerjim var."

Hiç konuşmadan marinaya girdik.

Çaktırmadan Ben'e baktım. Kaptan sandalyesinde oturuyordu. Rüzgâr uzun siyah saçlarını dalgalandırıyor. Yine siyah bir tişört ve bol, kanvas şortunu giymişti. Siyaha yakın koyu kahverengi gözleri, bakır teni, ince ve kaslı vücuduyla vahşi bir kediyi andırıyordu.

Ben asık suratıyla bile çekiciydi.

Ya da... bilhassa suratını asarken desem daha doğru olacaktı galiba.

"İti an, çomağı hazırla," diye homurdandı Ben.

Jason Taylor iskelede bekliyordu. Uzun boylu ve atletik bir tipti. Açık sarı saçları ve buz mavisi gözleriyle Viking tanrılarını andırıyordu.

Jason, Bolton'ın lakros yıldızıydı ve ailesinin Mount Pleasant'ta büyük bir evi vardı. Samimiyeti ve dürüstlüğüyle sırf zengin tayfasının değil, okulda herkesin çok sevdiği bir öğrenciydi.

Sizin anlayacağınız, onunla taban tabana zıttık.

Geçen dönem laboratuvarda aynı ekipteydik ve Jason her nedense benimle özel olarak ilgilenmişti. Okulun popüler çocuğunun etrafımda pervane olması hoşuma gitse de, ona karşı hislerimden emin değildim.

Yanlış anlamayın, Jason harika biriydi. Zengin züppeler benimle alay ettiğinde, hemen benim tarafımı tutardı. Yine de, rüyalarımı süslemiyordu işte.

Belki de Jason'ın kollarına atılmalıyım. Onunla çıkarsam Mahşerin Üç Atlısı beni rahat bırakır. Ama o zaman da sürekli onlarla takılmak zorunda kalırım. Sağ olun, kalsın.

“Şu kravata bak,” diye homurdandı Ben. “Adam cep telefonu satıcısı gibi olmuş.”

Bir şeyden emindim: Jason ve Ben anlaşıyorlardı. Neden bilmiyorum ama şu ikisinin yıldızı bir türlü barışmamıştı. Bunu her dile getirişimde, Ben konuyu değiştiriyordu. Erkekler!

Yoksa Ben, Jason'ı kısıyor muydu? Ama neden?

İkisi geceyle gündüz gibiydi.

Sen hangisini tercih ederdin?

Aklımda birdenbire beliriveren bu düşünce beni şaşırttı. Tercih mi? Nasıl yani?

“Tory!” Jason tekneye doğru yürüdü. “Ah, Ben. Sen de mi geldin?” Zoraki gülümsedi. “Merhaba.”

“Sana da merhaba.” Ben halatı Jason'ın kafasına fırlattı. “Orada patates gibi durmak yok. Bir işe yara bakalım.”

“Tabii.” Jason eğilip halatı ustaca yakaladı. “Ama tekneyi neden bağladığınızı anlamadım. Sen gitmiyor musun?”

Ben'in suratı daha da asıldı. Jason genelde böyle küstahlaşmazdı.

Bir eliyle halatı tutarak diğer elini bana uzattı. İskeleye indiğimde halatı *Sewee*'nin güvertesine fırlattı.

“*Adios*,” dedi ve arkasını dönerken ekledi: “İyi yolculuklar.”

Ben tek kelime etmeden motoru çalıştırdı ve iskeleden uzaklaştı.

“Sağ ol, Ben!” diye seslendim. “Görüşürüz!”

Bana bakmadan üstünkörü el salladı.

Jason bana kolunu uzattı. “Gidelim mi?”

Yerimden kıpırdamadım. “Sizin aranızda ne var? Neden birbirinize laf sokup duruyorsunuz?”

Jason deminki kabalığı için pişman olmuştu belli ki. Suratını buruşturdu. “Ama halatı bana nasıl attığını gördün. Ayrıca burada cehennem sıcaklığı var sanki. Gel, içeri girelim. Açık büfe yeni açıldı.”

“Amma iştahlısın,” dedim koluna girerek. “Bazen bu partilere sırf yemek yemek için katıldığından şüpheleniyorum.”

“Sebeplerden biri o. Ama başka şeyler de var tabii.” Yarım ağız gülümsedi. “Hadi, hızlanalım.”

Palmetto Yat Kulübü Charleston şehir merkezinin doğu ucundaydı. East Bay'in Battery'yle buluştuğu yerde. Lüks yatları ağır-layacak dört sağlam iskelesi vardı. Ana bina üç katlı ve at nalı şeklindeydi. Eski tuğlalarla yeni dış kaplamalar mükemmel bir uyum içindeydi. Kanatları liman manzaralı, bakımlı bahçeler çevreliyordu.

Bugünkü bağış etkinliği açık havadaydı. Ağustos ortasının kavurucu sıcaklığına rağmen, kadim manolya ağaçları ve okyanus esintisi ortadaki alanı serinletiyordu.

Hoş, ben yine de sucuk gibi olmuştum. Terlemek konusunda madalya kazanabilirdim.

Jason'ın kolunda yürürken, bahçeye iki sıra hâlinde kurulan beyaz çadırların içlerine baktım. Eşya piyangosu. Açık artırma. Her bir durağın kendine özgü bir teması vardı. Amerikan Kalp Vakfı iyi iş başarmıştı doğrusu.

Bugüne titizlikle hazırlanan adaylar yüksek sosyeteden eşleri ve aileleriyle sohbet ediyordu. Daha ayrıcalıklı ve abartılı bir ortam olamazdı.

Kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyordum.

Jason açık büfenin önündeki kuyruğa girdi. Masaya göz attığımda en dandik yiyeceğin karides kokteyli olduğunu gördüm. Gerisini siz hayal edin artık!

Çantamdan güneş gözlüğümü çıkarıp taktım. Siyah camların çaresizliğimi gizleyeceğini umdum. Ama sonra çok da aldırnamaya karar vererek kalabalığın arasına karıştım.

Tanıdık yüzler arıyordum. Ama durum her zamankinden de beterdi. Sınıf arkadaşlarımı gördüm fakat hiçbirisi selam vermedi.

Kaçamak bakışlar fark ettim. Fısıltılar. Hızlanırsam onlardan kurtulabilirdim. Ama nereye gideceğimi bilmiyordum.

O kadar dikkatim dağılmıştı ki, garson kızlardan birine çarptım. Kızcağız az kalsın elindeki yengeç keki tepsisini düşürecekti.

Hemen özür diledim.

Sonra birileri fark etti mi diye çabucak etrafıma bakındım.

Arkamdan kıkırtılar geldi. Usulca döndüm.

Üç lise birinci sınıf öğrencisi beni küçümseyen gözlerle süzüyordu. Üçü de lakros takımındaydı.

Kan beynime sıçradı. Yüzüm utançla yandı.

Gözlerimin önünde benekler uçtu.

BUM.

Kahretsin.

8

Işık patlaması bu sefer kötü *çarptı*.

Duyularım coştı. Hepsi bir anda keskinleşince sersemledim.

Sonra ön lobuma vuran acı dağıldı. Hafifçe inledim. Deminkinden daha da çok terlemeye başladım.

Kalp atışlarım dörde katlandı.

Fark edileceğimden korkarak etrafıma bakındım. Altın gözlerim gözlüğün arkasında gizliydi neyse ki. Korku dolu çılgınlık bekledim.

Ama kimse oralı değildi.

Kızarmış sebzelerle dolu tepsisiyle bir garson yanımdan geçti. On çadır ötede, birkaç lakros oyuncusu şans tekerleğinin başına toplanmıştı. Yakınımda bir mavi saçlı hanımlar grubu şampanyalarını yudumlarken bir yandan da birbirlerinin şapkalarına iltifatlar yağıdınıyordu.

Parti devam ediyordu.

Titreyen ellerimle saçlarımı düzelterip yürümeye devam ettim.

Gözlerini göremiyorlar. Kimse anlamaz.

Bu ilk kez başıma geliyordu. Kalabalığın arasında ışımamıştım hiç. Resmen çilgınlıktı. İntihardı.

Tek bir kıvılcım bile yanmadan ışık patlaması evresine geçivermiştim. Bir garsona çarpmıştım ve birkaç çocuğun alaycı kıkırdamalarına maruz kalmıştım. Işımamı bunlar mı tetiklemişti?

İyi de, o zaman hepimiz büyük tehlikedeydik. Bundan sonra gece gündüz yanımda güneş gözlüğü taşıyacaktım. Ya gözlüğümü almasaydım? Kim bilir ne yapardım?

Amaçsızca dolaşırken kendimi kulübün, çimlerin kıyısındaki girişinde buldum. Solumdaki kızılıkların arasında taş bir bank gördüm. Gidip oturdum. Gölgede biraz sakinleşebilirdim belki.

Rahatla. Derin nefesler al.

Her yönden bilgi akışı sürüyordu. Hepsi de ilgi bekliyordu. Dünya kristal berraklığındaydı. Yavaşça ve dikkatle, kendimi duyularımın yolculuğuna bıraktım.

Her bir çimeni ayırt edebiliyordum. Okul arkadaşlarımdan kıyafetlerinin dikişlerini. Kokladığım bir parfümün içindeki kokuları tanımaya çalıştım. En baskını zakkumdu şüphesiz. İnsan teri, buzlu istiridye ve *bruschetta* kokusu aldım. Fısıltıları, gümüş çatal bıçakların şingirtisini ve insanların her adımıyla yer değiştiren çakıl taşlarının gıcırtısını duyabiliyordum. Rüzgârdaki okyanus damlacıklarının tadını alabiliyordum. Boynumda asılı incecik kolyenin ağırlığını hissedebiliyordum.

İnanılmazdı.

O gün ilk kez güvensizlik duygumu yendim. Şu züppeler bunu yapamazdı. Nasıl müthiş bir deneyim olduğunu bile kestiremezlerdi.

Güvenimi geri kazanınca avluyu yeniden turlamaya karar verdim.

Kulaklarım yanından geçtiğim grupların sohbetlerinde bölük pörçük konuşmalar yakalıyordu. Bendeki tuhaflığı fark etmişler miydi? Hareketlerimdeki gariplik kimsenin dikkatini çekmiş miydi?

Hem evet, hem hayır. Işık patlamasını fark edilmese de hakımda bir sürü şey konuşuluyordu. Sınıf arkadaşlarım dedikodumu yapıyordu.

Deminki neşem sönüverdi.

Açık konuşmak gerekirse, hiçbir zaman popüler kalabalığın bir parçası olamadım. Diğer Viraller de benimle aynı kaderi paylaşıyor. Bolton züppeleri bizimle durmadan alay eder. Bize köylüler, balıkçılar, adalılar gibi lakaplar takarlar. Zengin olmadığımızı biliyorlar ve bunu bize asla unutturmazlar.

O akşamüzeri duyduklarıma bakılırsa, son olaylardan sonra iyice gözden düşmüştüm.

Birçok Bolton öğrencisi için ben *o kız*'dım. Claybourne Malikânesi'ne gizlice giren kız. Chance'i tutuklattıran kız. Başka lakaplarım da vardı: Sırık, kızıl cadı ve en sevdiğim, fen manyağı.

Kulak misafiri olduğum bütün konuşmalardan Bolton'da hiç sevilmediğimi anlamıştım. Mavi kanlar aralarından birinin Morris Adası'ndan gelen garip kızın tuzağına düştüğünü düşünüyordu.

Kulağıma çalınan bazı söylentiler beni hayrete düşürdü. Gerçeklerle uzaktan yakından ilgileri yoktu. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Ama bir kişi de kalkıp beni savunmadı.

İyice moralim bozulunca fısıltıları susturmaya çalıştım.

Başka bir duyu organına odaklan. Mesela burnuna.

Derin bir nefes aldım. Rüzgârdaki birkaç kokuyu ayırt ettim. Yeni biçilen çimen, tarihi geçmiş bir parfüm. *Creed?* Terli koltuk altları. Erimiş tereyağı.

Güzel. Hepsi de güvenli ve tanıdık kokulardı.

Sonra birden kokular değişti. Algı alanıma yenileri girdi. Üst katmanın altından gelen belli belirsiz kokular. Tanımlanması zor aromalar. Yine de bilincimin bir köşesindeki tuhaf his beni dürtüklemeye devam etti. Sanki tanıyordum onları.

Zihnim bu yeni bilgileri ayırt etmeye çalıştı. Ama başaramadı. Daha açık konuşmak gerekirse, burnum her zamanki işlevini kaybetti.

Erkek arkadaşıyla konuşan şu kırmızı elbiseli adaydan gelen ekşi koku... öfke miydi?

Koi balıklarının yüzdüğü süs havuzunun başında suya çakıl taşı atan çocuktan gelen sirkemsi koku... sıkıntı mıydı?

Açıklayamıyordum ama bir koku alıyordum ve beynim bağlantıyı kurmaya çalışıyordu. Daha derinlere indim.

Zihnimde bir kapı açıldı. Binlerce koku akın etti.

Tek dizimin üzerine çökerek başımı ellerimin arasına aldım. Bu bilgi fırtınası kaldırabileceğimin çok daha fazlasıydı. Titriyordum. Işımamı geçirmeye çalıştım. Fırtınayı durdurmalıydım. Sakinleşmeliydim.

BUM.

Güçlerim kayboldu. Duyularım normale döndü.

Gözlüğümü çıkarıp gözlerimi ovuşturdum. Kendimi dev bir çanın içinden çıkmış gibi hissediyordum. Gözlerimi açtığımda üç kokarca biraz ileriden beni izliyordu.

Lanet olsun.

Courtney Holt, Ashley Bodford ve Madison Dunkle.

Prencesi oynayan üç şımarık kız çocuğu. Şahsi kâbuslarım.

Onlar beni sevmiyorsa, ben onlardan tiksiniyordum. Hayatta görmek istediğim en son kişiler şu üç kızdı herhâlde.

“Senin burada ne işin var?” diye sordu Courtney. Gerçekten şaşırmış gibiydi. Gerçi kıt zekâsıyla bu duyguyu sık sık yaşıyor olmalıydı. “Hannah’ya yaptıklarından sonra artık aday olmamalısın.”

Düşünmeden konuştum. “Benim yaptıklarım öyle mi? Hannah’ya? Ciddi misin?”

Courtney başını salladığında sarı bukleleri yaylandı. Mikroskobik boyutlardaki mavi elbisesi kusursuz vücudunun pek azını örtebilmişti. Safir mücevherleri akşam güneşinde parlıyordu.

“Sen azılı bir suçlusun,” dedi gayet ciddi bir yüzle. “İnsanları delirtiyorsun!”

Mahşerin Üç Atlısı yolumu kesmişti. Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum.

Ashley siyah, parlak saçlarını arkaya attı. “Kurul seni neden adaylıktan çıkarmadı bilmem. Hadi onu geçtim sen nasıl bir yüzüsün ki istenmediğin bir yere ısrarla geliyorsun.”

Pekâlâ. İşte bu gerçekten koydu.

Madison kıkırdadı. En kötülerini oydu. Saçları, tırnakları ve makyajı kusursuzdu. Pahalı şıklığıyla göz alıyordu.

Madison, Jason’dan hoşlanıyordu ve benden özellikle nefret ediyordu.

Sahi neredeydi bu çocuk? Beni bu zebanilerin elinden bir tek o kurtarabilirdi.

“Boşuna uğraşma, Tory,” dedi Madison acımasızca. “Herkes ne mal olduğunu biliyor. Sırada kimin evi var? Soygun planlarını yaptın mı?”

Yeter. Üç karşı birdim ve geri çekilme zamanı gelmişti.

Solumda binanın girişi vardı. Yürüyüp kapıya omuz attım. Yerinden bile kıpırdamadı.

Arkamdan kahkahalar yükseldi.

“Çekmeyi dene, tatlım,” dedi Madison.

“Aman kiralık elbisen yırtılmasın,” diye ekledi Ashley.

Courtney her zamanki gibi dünyadan habersizdi. “Elbisesi güzelmış. Acaba nereden buldu? Fakir adaylar için bir yardım kuruluşu filan mı var?”

İşin kötüsü, bu tatsız atışma başkalarının da dikkatini çekmişti. Etrafımızdaki meraklı bakışlar giderek çoğalıyordu.

Tam da Madison’ın beklediği fırsattı. Ölümcül darbeyi sona saklamıştı.

“Belki de kendine başka bir ilgi alanı bulmalısın, Tory.” Buz gibi sıırıttı. “Senin gibi birine daha uygun hobiler var.”

Ashley’yle Courtney kafalarını salladı.

Kapıyı çekip içeri kaçtım.

“Biz bütün sezon burada olacağız!” diye seslendi Madison arkamdan. “O kadar dayanamazsın!”

Kindar kıkırtıları beni klimaların soğuttuğu karanlık kordorda bile takip etti.

9

Kanatlı kapılar arkamdan *tık* diye kapandı. Kırmızı halılı koridorun aşağısına doğru koşarken vitrinli dolapların, gemi maketlerinin ve eski okyanus yolculuklarını betimleyen dev duvar resimlerinin yanından geçtim.

Gelin görün ki, gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Duygularım altüst olmuştu.

Kaç ve sakinleş.

İçimden bu üç kelimeyi tekrarlayıp duruyordum.

Kaç ve sakinleş.

Sonunda kendimi süslü bir yemek odasında buldum. Ortada kocaman, maun bir masa vardı. İskemlelerin döşemeleri altın işlemeliydi. İlerideki pencerelerden liman görünüyordu. Hava tahta cilası ve yeni yıkanmış çamaşır kokuyordu.

Oda o kadar ihtişamlıydı ki, duraksadım.

“Vay canına,” diye fısıldadım.

Ellerimi belime koyarak derin nefesler almaya çalıştım. Bacaklarımın titremesi geçti.

Seeneklerimi değerlendirdim. Partiye geri dönmek? Asla! Bugünlük bu kadar zırvalık yeterdi.

Kaçmak? Ama nasıl? Ben bir saate ancak gelirdi.

Kararsızca dolanırken gözüme bir tablo takıldı. Göz alıcı renkleriyle hemen dikkat çekiyordu.

Daha yakından bakmak için yürüdüm.

Yağlıboyaydı. erevesi sedir ağacındandı. Bayağı eskiydi. Etrafındaki diğer tablolardan daha çok yıpranmıştı ama her nasılsa bir o kadar da canlıydı. Maviler, kırmızılar ve sarı fırça darbeleri. Evet, farklıydı ama bir sanat şaheseri olmadığı kesindi.

Diğer resimlerden bana bakan suratsız erkeklerin aksine, bu tablonun konusu bir kadındı. Erkek kıyafetleri içinde bir erkek Fatma. Seyir hlindeki bir geminin gvertesindeydi. Kızıla alan kumral saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Bir elinde tabanca, diğerinde hançer vardı.

Geminin adını okumaya çalıştım ama başaramadım. Portrenin tahta çerçevesinde bir isim levhası aradım. Onu da bulamadım.

“Ne o, Bonny hoşuna mı gitti?”

şaşkınlıkla döndüm.

Arkamda khya üniformalı bir adam duruyordu. Uzun ceket ve siyah pantolonu üzerine göre dikilmiş gibiydi. Beyaz gömleğinin üzerine bir yelek giymişti. Beyaz, komik bir papyon, kıyafetini tamamlıyordu. O kadar sessizce gelmişti ki, onu duymamıştım.

“Zevkini takdir ettim.” Adam tabloyu göstererek yaklaştı. Yetmişli yaşlarında olduğunu tahmin ettim. Gr saçları ve fırça gibi kaşları bembeyazdı. Bana Albay Sanders’ı hatırlattı.

Gözlerini tablodan ayırmadan gülümsedi. “Koleksiyonun en pahalı parçası değil belki ama kesinlikle en karakterlisi.” Sözlerini desteklemek istercesine yumruğunu sıktı.

Hâlâ şaşkındım. İhtiyar kurt sanki birdenbire halıdan bitivermiş gibiydi.

Sonra elini uzattı. “Kusuruma bakmayın. Önce kendimi tanıtmalıyım. Rodney Brincefield. Yiyecek ve içecek tedarikçisi, barmen ve amatör tarihçi. Gördüğünüz gibi, küçük hanım, ben çok yönlü bir insanım.”

Elimi uzattım. “Tory Brennan.”

“Yarım gün Palmetto Kulüp’te çalışıyorum,” dedi göz kırparak. “Ara sıra kaçıp kızımı görmeye buraya geliyorum.”

Pardon?

Usluca geriye doğru bir adım attım.

Kemik erimesinden yamulan parmağıyla tablodaki kadını işaret etti. “Anne Bonny. Şöhretini duymuşsundur.”

Ah. Yaşlı kurt bir sanat âşığıydı. Şimdi oldu.

Başımı iki yana salladım. “Charleston’a taşınalı birkaç ay oldu. Buralı mıydı?”

“Kimse emin değildi. Bazıları öyle olduğunu iddia eder. Bazıları da şiddetle karşı çıkar.”

Hımmmm.

“Anne Bonny yüreklere korku salan bir korsandı. Bir efsaneydi.” Brincefield kaşlarını çatı. “Okulda böyle şeyleri öğretmeliler.”

“Korsanları mı?” dedim. Sesim istemeden alaycı çıkmıştı. “Korsanlar hep erkek olur sanırdım.”

“Genellikle, evet. Ama Bonny başkaydı. Doğuştan feministti. Zamanının çok ötesindeydi. Her neyse. Seni ayrıntılarla sık-

mak istemem.” İç çekti. “Bugünün gençleri tarihe ilgi duymuyor. Varsa yoksa bilgisayar oyunları ve internet.”

“Ah, hayır. Lütfen, devam edin. Ben tarih severim.”

Brincefield bana takdir dolu bir bakış fırlattı.

“Biliyor musun, bana Bonny’yi hatırlattın,” dedi. “Tek ortak noktanız kızıl saçlarınız da değil üstelik.”

Bir şey demedim. Bakışlarındaki ısrar beni biraz huzursuz etmişti doğrusu.

Çenesini sıvazladı. “Nereden başlasam?”

Devam etmesini bekledim.

Doğrusunu isterseniz, tablodaki kadını sahiden de andırıyordum. Kızıl saçlarımız ve uzun, ince yapımız benziyordu. Ve evet, bir hayli güzeldi.

En çok gözleri hoşuma gitmişti. Benimkiler gibi zümrüt yeşiliydi. Ressam onlara muzip ve biraz da küstah bir ifade katmayı başarmıştı. Dünyadan sakladığı komik bir sırrı vardı sanki.

İhtiyar kurdun bu resmi neden sevdiğini anlayabiliyordum.

“Bonny 1700’lerin başında, Atlantik’te fırtına gibi esiyordu,” dedi Brincefield. “Bazen erkek gibi giyinirdi ama her zaman değil. Bu portrede, İntikam’ın güvertesinde. Calico Jack diye bir korsanın gemisi. Bonny onunla çalışıyordu.”

Burnunun kenarını kaşıdı. “Söylentilere bakılırsa aralarında bir şey vardı. Ama evli değillerdi.”

Başımı salladım. Başka ne yapacaktım ki?

“İntikam Karayipler’den Kuzey Carolina kıyılarına dek tanınıyordu. Mürettebatı Charleston Limanı’na girip çıkan gemileri kaçıırıyordu. Önceleri işleri kolaydı.”

Yine duraksadı.

“Sonra?” dedim. Brincefield’in aklı kolay dağılıyordu anlaşılan.

“1720’lerde, sömürge yönetimleri geniş çaplı bir korsan avı başlattı. Avcılar av oldu. Sonunca Calico Jack’le adamları da yakalandı ve yargılandı. Hepsi asıldı.”

“Asıldılar mı?” dedim şokla. “Bonny asıldı mı?”

Gözlerim tabloya kaydı. Şeytana pabucunu ters giydiren ya da en azından öyle görünen bu kadının hayatı darağacında mı son bulmuştu?

Brincefield hayal kırıklığıyla gülümsedi.

“Kimse bilmiyor. Mahkemeden sonra Bonny hapishanede ortadan kayboldu.”

“Nasıl yani?”

“Onu hücresinde bulamadılar.” Parmaklarını şaklattı. “Kuş olup uçtu sanki.”

“Asıldığı kesin değil öyleyse?”

Brincefield omzunu silkti. “Kim bilir? Bazıları kaçıp hazinesini toprağın altından çıkardığını ve lüks bir hayat yaşadığını söyler. Belki de burada, Charleston’da.”

“Hazine mi?”

“İlgini çekeceğini tahmin ettim.” Güldü. “Bonny efsanesinin önemli bir kısmı da gömülü hazinesidir. Büyük bir serveti olduğu söylenir. Ama asla bulunamadı.”

“Sahi mi?”

“Evet. Yüzlerce insan peşine düştü, ama hiçbiri başaramadı. Bazıları bu uğurda canlarından oldu.” Gözleri uzaklara daldı. Sonra bana doğru eğilip sesini alçalttı. “Abim Jonathan da onlardandı,” dedi usulca.

Meraklanmama rağmen yarasını deşmek istemedim. “Üzüldüm,” diye mırıldandım.

Brincefield huzursuzca kıpırdandı. “Uzun zaman oldu. Kırklardan bahsediyorum. Jonathan benden neredeyse yirmi yaş büyüktü. Onunla fazla vakit geçirmedik.”

Yaşlı adam pencereye yaklaşıp limana baktı. Suda yelkenliler süzülüyordu. Martılar neşeyle birbirlerini kovalıyordu. Muhteşem bir akşamdı.

Ama bunlara dikkat bile edemedim.

Zihnimde bir fikir şekillenmişti zira. Çılgınca bir fikir.

Brincefield’dan Bonny efsanesinin bütün ayrıntılarını öğrenmek istiyordum. Aklımda tek bir düşünce vardı.

O hazine bizi içinde bulunduğumuz açmazdan kurtarabilirdi.

Ama Brincefield konuyu kapamış gibi görünüyordu. Ben de acı hatıraları kurcalamak istemediğim için sessiz kaldım. Ama başka kaynaklardan bu olayı mutlaka araştıracaktım.

Sonunda, yaşlı adam bir rüyadan uyanır gibi silkindi.

“Jonathan, Bonny’nin hazinesini takıntı hâline getirmişti. Durmadan ondan bahsederdi. Büyükler aklını kaçırdığını düşünüyordu. Onun için, sadece benimle konuşuyordu.” Alt dudaklarını kemirerek ellerine baktı. “Sonra bir gün ortadan kayboldu. Onu bir daha hiç görmedim.”

“Üzgünüm.”

Kendimi ifade etme kıtlığıma bakmayın siz. Gerçekten üzülmüştüm. Aileden birini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordum. Birini özlemenin. Hem de her gün ve çok fazla. Hayatınızda kocaman bir delik açılıyor ve hiç kapanmıyordu.

“Aman!” dedi Brincefield. “Kasvetli konuları bir kenara bırakalım. Hazineyi konuşalım. Milyonlar ettiği söyleniyor! Hem de Charleston’daymış!”

Bir dakika. Şaka mı bu?

Kayıp bir hazine. Hem de milyonlar değerinde. Ve Charleston’da. Öyle mi?

Yüzdeleri bir kenara bırakıp heyecanlandım.

“Charleston’ın neresinde acaba?” diye sordum rahat davranmaya çalışarak.

“Ah, işte gerçek bir tarih tutkunu,” dedi Brincefield.

“Biri o hazineyi bulmalı, öyle değil mi? O kişi neden ben olmayayım? Hem tarihi önemi var. Toprak altında kalması yazık,” diye ekledim.

“Haklısın. Biri onu bulmalı.”

“Daha ayrıntılı bilgiyi nereden edinebilirim? Hazinenin tahmini yeri kitaplarda yazıyor mu?”

“Olabilir ama unutma. Bu iş o kadar kolay olsaydı, hazine çoktan gün yüzüne çıkardı.”

“Ama bazı efsaneler olduğunu söylediniz,” diye üsteledim. “Nereden bilgi alabilirim?”

“Ah. Şuradan buradan.” Ellerini ceplerine soktu.

Nedense hevesi kaçmıştı. Ya da bana öyle geliyordu.

Her neyse. Onu daha fazla sıkıştırmayacaktım. Gizem avcılığı benim işimdi. Bir an önce başlamak için sabırsızlanıyordum.

Kit haberi verdiğinden beri ilk kez ümitliydim.

Pekâlâ. Fazla abartmamak lazımdı. Ne de olsa bu bir korsan hazinesiydi. Çocuklara uyku öncesi anlatılan masallardan.

Ama en azından bir amacım vardı. Uzak bir ihtimal de olsa, hiçbir planımın olmamasından daha iyiydi şüphesiz.

Birinci adım: Anne Bonny hakkında her şeyi öğren.

“Tarih dersi için teşekkürler, Bay Brincefield. İlk fırsatta Bayan Bonny’nin hayatını okuyacağım. Enteresan bir kadına benziyor.”

“Öyle mi?” dedi. Nedense şaşkın görünüyordu. “Adın neydi? Kusura bakma, hatırımda kalmamış.”

“Tory Brennan,” dedim. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ah tabii,” diye mırıldandı dalgınca.

Bir an önce başlamak için sabırsızlanıyordum. Telefonumla tablonun fotoğrafını çektim ve odadan çıktım.

10

Rodney Brincefield uzun dakikalar boyunca boşluğa baktı.
Kız gitmişti.

Büyük bir hata yaptığından endişeliydi.

Jonathan'ın hazinesinden ona neden bahsettim ki?

Bunca yıl sonra bile hâlâ böyle düşünüyordu. Jonathan onu paylaşmaktan hiç söz etmemişti oysa.

Heykel gibi kıpırdamadan duruyordu. Ama zihni çoktan gençliğine doğru bir yolculuğa çıkmıştı.

Zavallı Jonathan.

Günümüzde hastalığını bir engel olarak adlandırıyorlardı. Doğuştan yumru ayaklıydı. Yürümesine engel değildi ama askere alınmamıştı.

Jonathan yıkılmıştı. Nazi'lerle savaşmak istiyordu. Diğerleriyle birlikte orduya yazılmak en büyük gayesiydi. Brincefield, abisinin nasıl üzüldüğünü dün gibi hatırlıyordu.

Çürüğe çıkması Jonathan'ın yaşama sevincini alıp götürmüştü. Kendini yarım bir adam gibi görüyordu. Utanç içindeydi.

Haftalarca çiftlikten çıkmamıştı. Kendini içkiye vermişti. Brincefield, abisinin alkol komasına girip öleceğinden korkmuştu.

Sonra bir gün, Anne Bonny efsanesini duymuşlardı ve her şey değişmişti.

“Saplantı,” diye fısıldadı Brincefield.

Jonathan, korsan hazinesini bulmayı aklına takmıştı. Gözü başka hiçbir şeyi görmüyordu.

Onu sadece kardeşi Rodney anlıyordu. Rodney, Jonathan’ın hazineyi bulmayı onurunu kurtarmak için istediğini biliyordu. Ordunun onu istememekle ne kadar büyük bir hata yaptığını cümle âleme kanıtlayacaktı.

Jonathan aylarca hazineden başka tek kelime etmedi. Durmadan araştırma yapıyor ve bulduğu her ipucunun peşinden gidiyordu.

Herkes onun keçileri kaçırdığını söylüyordu.

Onu sadece ben dinledim, diye düşündü Brincefield. Onun yankı tahtasından farkım yoktu. Sırdaşı oldum. Daha sekiz yaşındaydım ama benim de aklım fikrim hazinedeydi.

Hepsini hatırlıyordu. Taparcasına sevdiği abisinin peşinde dolaşan küçük oğlan çocuğunu. Çiftlik evinin arkasındaki ahırda yaptıkları hararetili sohbetleri. Bonny’nin kayıp serveti aradaki yaş farkını yok ediyordu. İkisinin arasında kan bağından da öte bir yakınlık vardı.

Brincefield’in çocukluğunun en mutlu günleri Jonathan’la geçirdikleriydi.

Sonra bir gün Jonathan ortadan kaybolmuştu.

Bir ipucunu kovalamaya gitmişti.

“Bu seferkinden çok ümitliyim,” demişti. Nereye gittiğini söylememişti ama hazineyi bulmaya hiç bu kadar yakın olmadığını müjdelemişti.

Brincefield bir daha onu hiç görmemişti.

Kimse görmemişti. Herkes çarpık ayaklı kaçığın sonunda canına kıydığını düşünüyordu. Hatta ailesine başsağlığı dileyip bir ayın bile düzenlemişlerdi. Sonra herkes kendi hayatına dalmıştı.

Ama Brincefield, Jonathan’ın intihar etmeyeceğini biliyordu. Hazine onun için o kadar önemliydi ki, onu bulmadan vazgeçmeyecekti.

Birden göğsü sıkıştı. Yarım yüzyıl önceki o kalp sızısı hiç geçmiyordu. Bilmemek korkunçtu. Gözlerini sıkıca yumdu.

“Jonathan’ın hazinesi,” diye mırıldandı odanın duvarlarına.

Sonra pencereye sırtını döndü.

“Jonathan’ın hazinesi,” diye yineledi kararlılıkla.

“Benim hazinem.”

Papyonunu düzelterek odadan çıktı.

11

“C harleston’lılar korsanlarla kafayı bozmuş, dostum.” Coop tek kulağını dikti ama sonra ödöl kemiğini kemirmeye devam etti.

“İnanılmaz,” dedim.

Bu sefer bakmadı bile. Şımarıkça yana devrilince masamın yanına yığıdığım kaynak kitaplar yere dağıldı.

“Dikkat et!” diye azarladım. “Daha onlarla işim bitmedi.”

Deli gibi parvo virüsünü araştırıyordum. Kurtların davranış biçimlerini. Köpekgillerin anatomisini ve psikolojisini. Virüs salgınlarını. Yeni DNA’mıla ilgili her şeyi öğrenmeliydim.

Yat kulübündeki ani ışımam endişemi artırmıştı.

Şimdilik bunu bir sır olarak saklamaya karar vermişim. Diğer Viraller zaten yeterince kaygılıydı. Ama bazı cevapları hemen bulmam lazımdı. Öte yandan, şimdi yeni bir ilgi alanım daha vardı.

“Bana bak, köpek surat. Bu mesele bayağı bomba.” Parmağımı ekrana vurdum. “Şehir eskiden Charles Town olarak bilinirken tam bir korsan mknatısıymış. Burası resmen onlarınmış.”

Coop kalkıp masamın ayağını kemirmeye koyuldu.

Poposuna bir şaplak atmak için eğildim ama ıskaladım. Coop koşarak odadan fırladı.

“Nankör,” diye seslendim arkasından.

Sağ salim eve döndüğüm gibi internetten Anne Bonny’yi araştırmaya başlamıştım. Bu sırada bölgenin suç tarihi hakkında epey bilgi sahibi olmuştum.

“Bu noktadan sonra desteğe ihtiyacım var,” diye söylendim kendi kendime.

iChat’i açıp kimler çevrimiçi diye baktım. Hi’in ikonuna tıkladım.

Yakın zamanda avatarını değiştirmişti. Artık Yeşil Fener’di. Ben hâlâ Gri Kurt’tum. Klasiklerin asla modası geçmez.

Kurt: Müsait misin? Bir planım var.

Yeşil Fener: Hayat sigortası lazım mı?

Kurt: Hahaha. Shelton’ı da kap gel hadi.

Yeşil Fener: Tüh. Bana yürüyorsun diye sevinmiştim.

Kurt: Şansına küs. Yakışıklılar kendini beğenmiş olur.

Yeşil Fener: İnkâr edemeyeceğim.

Kurt: Ben de gelsin.

Yeşil Fener: Okey.

Beş dakika sonra, Hi’la Shelton geldi. Hi gözleri kanatan cinsten turuncu bir tişört ve cepli, bol bir şort giymişti. Shelton en sevdiği kahverengi *n00b* tişörtünü tercih etmişti. Birlikte şu çok sevilen fıstık ezme şekerleri andırıyorlardı.

Hi yatağıma atlayıp ayakkabılarını tekmeledi.

“Oh, mis! Kızların yastıkları neden hep güzel kokar?”

“Temizlik kurallarına dikkat ediyoruz da ondan.”

“Çok zekice.”

Shelton başını iki yana salladı. “Hi’in yatağında yuvarlanmasına asla izin vermezdim. Onunkini bir görsen ne demek istediğimi anlarsın.”

“Yok kalsın.” Coop’un bir süredir ortada olmadığını fark ettim. “Coop’u gördünüz mü?”

“Dışarıda,” dedi Shelton. “Koşarak yanımızdan geçti.”

“Aman ne güzel.” Yine kaçmıştı anlaşılan.

“Shelton yakalamaya çalıştı ama ben kılımı bile kıpırdatmadım,” dedi Hi. “Prensip olarak, kurtları istemedikleri şeylere zorlamıyorum.”

“Sağ ol.”

Charleston’da tasmasız köpek gezdirmek yasaktı ama Morris Adası’nda bunun hiçbir anlamı yoktu. Bu kadar uzakta oturma-
nın tek avantajı güvenli oluşuydu. Coop tasmalı ve çipliydi. Kimse onu sokak köpeği sanmazdı.

Ayrıca komşular Coop’u tanıyor ve bizimle yaşadığını biliyordu.

Acıktığında geri dönerdi nasıl olsa.

“Ben teknenin yağ filtresini değiştiriyormuş,” dedi Hi ve neyse ki, yataktan inip yere oturdu. “Biraz önce mesajlaştık.”

Shelton okyanusa bakan pencerenin yanındaki kanepeye uzandı. “Eee? Parlak fikrin ne? Hi çürük tahvil satmakla ilgili bir şeyler geveledi.”

“Deli misiniz?” Sonra düraksadım. Benim planım da daha az çılgınca değildi hani.

“Anne Bonny’yi duydunuz mu?”

“Tabii,” dedi Shelton.

“Ünlü kadın korsan,” dedi Hi.

“Ah, iyi. Ben yeni öğrendim. Hikâyesi enteresan geldi.”

“Evet, öyle,” dedi Shelton. “Birçok ünlü korsan buralarda yaşamış. 1600’den 1750’ye kadar, bu bölgede hüküm sürmüşler.”

“Korsanların altın çağı,” dedi Hi. “Bugün sadece Somalili korsanlar var. Onlar da roketatar kullanıyor. Hiç eğlenceli değil.”

Bilgisayarı gösterdim. “Bir sürü bilgi topladım. Ayırmama yardım edersiniz diye düşündüm.”

“Tabii de,” dedi Shelton, “neden?”

“Kara Sakal’ın Carolina’daki Ocracoke kıyısında öldürüldüğünü biliyor musunuz?” diye sordu Hi. Yine genel kültürüyle gösteriş yapıyordu. “Pusuya düşürüldü ve sonuna kadar çarpıştı. Cesedinde yirmi kılıç yarası buldular. Ayrıca beş yerinden vuruldu.” Sesine dramatik bir ton verdi. “Kara Sakal nihayet düştüğünde İngiliz donanması kesik kafasını gemi direğine astı. Öldüğüne dair şüphe kalmasın diye.”

“Massachusetts’te bize bunları hiç öğretmediler,” dedim.

“Kara Sakal stil sahibi bir adamdı,” diye ekledi Hi. “Bir kere uzun saçlıydı. Uzun bir sakalı vardı. Üzerinde altı tabanca, bir sürü bıçak ve bir pala taşıyordu. Her çarpışmadan önce düşmanlarının gözünü korkutmak için bütün silahlarını kuşanıyordu.”

Shelton lafa karıştı. “Ayrıca numaracının biriydi. Kafasından dumanlar çıkıyormuş gibi görünmek için şapkasının altında kendir otu yaktığını okumuştum. Böylece kurbanları onun şeytan olduğunu sanıyordu. Bazı gemiciler hiç savaşmadan teslim oluyordu.”

“Bir de kuşatma hikâyesi var,” dedi Hi. “1718’de, Kara Sakal ve Stede Bonnet, Charleston Limanı yakınlarında o kadar çok gemiye saldırmış ki, şehir meclisi limanı kapamış. Dört ay boyunca içerideki gemiler mahsur kalmış. Dışarıdan da kimse gelememiş.”

“Berbat,” dedim. “Kara Sakal herkesi öldürüp gemileri batırmış mı?”

“Hayır ama bir sürü kişiyi rehin aldı,” dedi Shelton. “Genelde önemli kimseleri kurban seçiyordu. Fidyeleri ödendiği müddetçe onları serbest bırakıyordu.”

“Hakkında bu kadar çok şey bilinmesi tuhaf değil mi?”

“Hayır, çünkü Kara Sakal bir süreliğine affedildi. O sırada gerçek adını kullandı. Edward Teach. Ama namuslu hayat onu açmadı. Ne derler bilirsiniz. Bir kere suça bulaştın mı bir daha yakanı...”

Sözünü kestim. “Ya Anne Bonny?”

“Bonny mi?” Shelton suratını buruşturarak düşüncelere daldı. “Galiba İrlandalı’ydı. Calico Jack’le takılıyordu. Bu arada Jack, Bonnet’in gemisi *İntikam*’ı çalan korsan.”

Hi bir belgesel sunucusu gibi anlatmaya başladı. “Anne Bonny yaman bir kadındı. İyi bir silahşördü ve bıçak atmada ustaydı. Acımasızlığıyla ün yaptı. Daha genç bir kızken kendi hizmetçisini bıçakladı.” Alnını kırıştırdı. “Sonradan, korsan olduğunda, bir kılıç öğretmenini sadece kılıcını kullanarak çırılçıplak soydu.”

Shelton araya girdi. “Ona asılmaya çalışan, yumruklarından nasibini alıyordu. Hiç şakası yoktu.”

İçimden gülümsedim.

“Ama asıl meşhur olduğu mevzu başka,” dedi Shelton. “Anne Bonny en çok şeyiyle meşhurdur. Şey...” Duraksadı. “Bir dakika.”

Cesurca gözlerinin içine baktım. Zaten eninde sonunda konu buraya gelecekti.

“Hayır,” dedi Shelton başını iki yana sallayarak. “Ciddi olmazsın. Planın bu mu?”

“Ne planı?” diye sordu Hi.

Kollarımı kavuşturdum. “Daha iyi bir fikriniz var mı?”

“Ama bu gerçek bir plan bile sayılmaz. Saçmalık.” Sol kulağını çekiştirdi. “Bir hayalin peşinden koşmak gibi.”

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Hi. “Plan ne?”

“Kolay olacağını iddia etmiyorum zaten,” dedim.

“Yapma,” diye mırıldandı Shelton. “İmkânsızın peşindesin. Bu... nasıl desem? Koridordan spor salonundaki potaya basket atmak gibi bir şey. Hem de gözün bağlıyken.”

“Yine de denemek zorundayız. Saksı gibi oturamayız.”

“PLAN NE?” diye bağırdı Hi.

O sırada Ben içeri girdi ve ona doğru yürüyüp kafasına bir tane patlattı. “NE BAĞIRIYORSUN?”

Hi yere kayıp yuvarlandı. “Harika. Önce duymazdan geliniyorum. Sonra da saldırıya uğruyorum. Yeni arkadaşlara ihtiyacım var. Ve bir avukata.”

Ben kendini şezlonga atıp spor ayakkabılı ayağını diğerinin üzerine attı. Siyah tişörtü yağ lekeleri içindeydi. “Merak etme, ölmezsin. Şimdi soruma cevap ver.”

Hi dramatik bir tavırla tavana bakarak konuştu. “Tory yine acayip bir planla karşımızda. Artık her neyse. Shelton onun ne olduğunu anladı ve saçmalık olduğunu düşünüyor. Ama ikisi de

bana neden bahsettiklerini söylemiyor. Sonra sen geldin ve bana saldırdın. Bu kadar.”

“Brennan maddi sorunlarımızı çözecek bir yol bulduğumuzu sanıyor,” dedi Shelton. “Çok basit. Tek yapmamız gereken Anne Bonny’nin kayıp hazinesini bulmak!”

Ben alayla homurdandı.

Hi kıkırdamaya başladı. “Yok artık. Saçmalığın daniskası!”

Yüzüm yanmaya başlasa da geri adım atmadım.

“Neden? Onu kimse bulamadı. Bize para lazım. Hem de hemen. Başka fikirlere de açığım tabii.” Elimi kulağıma dayadım. “Evet. Sizi dinliyorum.”

Ben’in alnı kırıştı. “Gömülü bir hazineyi bulmaktan söz ettiğinin farkında mısınız? Ne kadar saçma olduğunu göremiyor musunuz?”

“Görüyorum, ama başka çare var mı?”

“Böyle bir hazinenin varlığından bile emin değiliz,” dedi Shelton. “İnsanların uydurması da olabilir.”

Hi doğruldu. “Hem şimdiye kadar yüzlerce kişi aramıştır. Uzmanlar. Dâhiler. Fil tüfekli komik şapkalı tipler. Bir efsane-den söz ediyorsun. Gerçek bile değil.”

“Pekâlâ. Savınızı kanıtlayın. Araştırmama yardım edin ve bana saçmaladığımı gösterin.”

Başlarını iki yana sallayıp homurdandılar. Fikrim hoşlarına gitmemiştii belli ki.

“Yapacak daha iyi bir işiniz mi var?” diye direttim.

“Benim yok,” diye itiraf etti Hi. “Sana yardım edeceğim.”

Ben gözlerini devirdi.

Shelton derin bir iç çekti. “Hepimiz lanetleneceğiz.”

Hi omzunu silkti. “Korsanların hayat hikâyeleri ilgimi çeker. Birkaç bilgi daha edinmek hoşuma gider.”

“Bonny hazinesiyle ilgili eski bir Sewee efsanesi var,” dedi Ben.

“Bütün Sewee efsaneleri eski zaten,” diye alay etti Hi.

Ben yumruklarını sıkınca mecburen sustu.

“Söylenenlere bakılırsa, Bonny hazinesini atalarım Catawba kabilesine katılmaya zorlandığı sıralarda gömmüş. Hatta bununla ilgili küçük bir hikâye duydum.”

“Harika. Anlatsana.”

“Pek hatırlamıyorum. Şeytan ve kırmızı ateşle ilgiliydi galiba. Büyük amcama sorarım.”

“Olur,” dedim. “Bakarsın bir yardımı dokunur.”

“Bir harita olduğunu okumuştum,” dedi Shelton.

Hi ellerini ovuşturdu. “Hazinenin haritası mı var? Şunu en baştan söylesenize.”

“Nerede bu harita?”

Google’a baktık ve cevabımızı aldık.

12

Ben her zamanki rotamızdan vazgeçerek, *Sewee*'nin burununu yarımadanın doğusuna çevirdi. Güney Carolina Akvaryumu'nun arkasındaki iskelelere doğru ilerliyorduk. Charleston Üniversitesi LA AE personelinin kullanımı için orada bir kızak bulundurulur.

Kimseden izin almamıştık ama akşamın geç saatleriydi ve hava aşırı sıcaktı. Tekneyi oraya bırakarak yürüyüş mesafemizi kısaltacaktık. Hem üniversitenin o kadar çok teknesi yoktu. Velhasıl, zaman kazanmak adına bu ufak riski göze almıştık.

Charleston'ın en güzel mahallesinden geçtik. Sokakların köşesindeki parklar kamelyalar, açelyalar ve mersinlerle şenlenmişti. Kadim manolyaların gölgesi kaldırımlara vuruyordu. Günün en sıcak saatlerinde bile burada tatlı bir esinti olurdu.

Charlotte Sokağı'nda, meşhur Joseph Aiken Malikânesi'nin önünden geçtik. On dokuzuncu yüzyıldan kalma bu ev şık bir otele dönüştürülmüştü. Marion Meydanı'nda sağa döndük ve birkaç kısa blok sonra hedefimize vardık.

“İşte,” dedim. “Şu çirkin bina.”

1773’te kurulan Charleston Müzesi Amerika’nın ilk müzesi olma özelliğini taşıyordu. Meeting Sokağı’ndaydı. Parklar, kiliseler, müzeler, önemli binalar, eski pazaryeri ve Belediye Binası’nın da içinde bulunduğu Museum Mile denen tarihi bölgenin kuzey ucundaydı.

“Göz okşayıcı olmadığı kesin,” dedi Ben.

Haklıydı da. İki katlı bina Charleston’ın en muhteşem mimari anıtı sayılmazdı. Tuğla ve kahverengi badananın birleşimiyle ortaya yavan ve sıkıcı bir yapı çıkmıştı. Tarihi bir binadan çok bir devlet lisesini andırıyordu.

“Sergiler bayağı iyi,” dedi Shelton. “Annemle gittik. Doğal tarih salonları süper.”

“Şuna bakın,” dedi Hi parmağıyla işaret ederek.

Kapının önündeki kocaman demir silindir güneş ışığında parlıyordu. Yaklaşık dokuz metre yüksekliğinde ve kömür siyahıydı. Üzeri perçin çivileriyle kaplıydı. Tepesinde iki kapak ve burnundaki kalın tahta şaftın ucunda metal bir top vardı.

Hawaii gömlekli, kırmızı suratlı bir adam bu metal ucubenin önünde karısının fotoğrafını çekiyordu. Eğlenceleri bittiğinde yaklaştık.

“Bu ne?” diye sordum.

“*H. L. Hunley*’in maketi,” dedi Shelton. “İç Savaş’ta kullanılan Konfederasyon denizaltılarından.”

“1860’larda insanlar bu şeyin içine mi girmiş?” Hi usulca titredi. “Sağ olun ben almayayım.”

“İyi düşündün. Zaten akıllıca bir fikir değilmiş,” dedi Ben. “Gerçek Hunley’i 1995’te buldular.”

“Nerede?”

“Limanın dibinde. İçinde mürettebatıyla birlikte.”

“Ama hedefi on ikiden vurmuş,” dedi Shelton maketin yanındaki levhayı okuyarak. “Tarihte bir gemiyi batıran ilk denizaltı olmuş.”

Yandaki bir standta müze broşürleri duruyordu. Hi bir tanesini alıp sayfalarını karıştırdı.

“Charleston’ın en büyük gümüş koleksiyonu buradaymış! On sekizinci yüzyıl kadın kıyafetlerine ayrılan bir bölüm de varmış!” Yalandan kapıya doğru koşar gibi yaptı. “Umarım bütün biletler satılmamıştır!”

“Bir de korsan koleksiyonları var,” diye seslendim arkasından.

İçeride, havalandırmanın etkisiyle tüylerim diken diken oldu. Müzelerin bu özelliğini unutmuştum. Âdeta sanayi tipi bir dondurucunun içindeydim. O kadar soğuktu!

Solumuzda dev kemikler sergileniyordu. “Bu da ne?”

“Bir balina iskeletiymiş,” dedi Shelton plakayı okuyarak. “Bu balinalar dünyanın en şapşal suratlı deniz canlılarıymış. Bu ufaklık da 1880’de, Charleston Limanı’na girmiş ve bir daha buradan ayrılmamış.”

“Şuralarda bir yerde yirmi beş milyon yılı aşkın bir zaman önce nesli tükenen bir timsahın kalıntıları varmış.” Hi, balina kemiklerinin arasından geçip bize döndü ve ellerini kavuşturdu. “Görmeye gidebilir miyim, anne? Lütfen, lütfen!”

“İyi, tamam,” dedim anaç bir tavırla. “Dikkatli ol. Yabancılarla konuşma sakın.”

Hi göz kırpıp fosilin peşine düştü. Ben ve Shelton’la konuşmaya doğru yürüdük.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu masadaki genç kadın. İsim kartında *Küratör Yardımcısı, Sallie Fletcher* yazıyordu.

Sallie ortama uygun, demode bir kıyafet içindeydi. Siyah hırka, beyaz boğazlı kazak ve gri, tüvit etek. Ama kılığı dışında, başka bir sıkıcı yanı yoktu.

Siyah kısacık saçları ve kalemle çizilmiş gibi duran biçimli yüz hatlarıyla güzel bir kızdı. Ufak tefekti. Taş çatlasa kırk beş kilo filandı.

Karamel rengi gözleri hınzırca parladı. “Örgü sergisi için mi geldiniz?”

Pekâlâ. Sadece güzel değildi. Gülümseyince yüzüne yayılan aydınlıkla gerçekten nefes kesiciydi.

Ben sırtını dikleştirdi. Suratı kıpkırmızı kesilmişti. Utançla gözlerini ayakkabılarına dikti.

Ah, şu erkekler! Konuşmayı ben ele aldım.

“Anne Bonny sergisi için geldik,” dedim ama haritadan söz etmedim. “Müzenin bir korsan koleksiyonu olduğunu okuduk.”

“Var, evet. Ama ne yazık ki, tadilatta.”

Şansa bak!

“Yine de şöyle bir bakıp çıkamaz mıyız?” diye sordum. “Uzun yoldan geldik.”

Sallie manikürlü tırnağını dudaklarına vurarak karar vermeye çalıştı. Yüzük parmağındaki tek taş, ışığı yakalayarak parladı.

“Bir yolunu bulabiliriz sanırım.” Yine o çarpıcı gülümseme. “Bugün güvenlikten Franco sorumlu. Ama kulübesinden hiç çıkmaz. Siyatiği var. Küratörü de iyi tanıyorum. Kendisi eşim olur.”

Ben’le Shelton’ın yıkıldığını fark ettim.

Vah vah. Hâlbuki bekâr olsaydı, hemen kollarınıza atılırdı!
Şapşallar.

Sallie iskemlesinden kalktı. “Beni izleyin. Hızlıca etrafa bakmanıza izin vereceğim.”

Yoldan Hi’ı da alıp koridorlardaki gezintimize başladık.

Sallie bizi yukarı çıkardı ve uzun bir koridorun sonundaki siyah perdelerin önünde durduk.

“Chris’e mesaj atayım,” dedi. “Anne Bonny hakkında ahkâm kesme fırsatını kaçırmak istemez.”

Sabırsızlığımı güçlükle gizledim. Bir an önce sergiyi görmek istiyordum.

“Geliyor.” Sallie telefonu kapayıp uzun uzun gerindi. “Oh! Yerimden kalkmak iyi geldi.”

Bizim üç amigo, kadının her hareketini ağızlarının suları akarak izliyordu.

Rezalet!

Saniyeler dakikalara dönüştü. Zaman geçmek bilmiyordu.

Sessizliği Sallie bozdu. “Bonny’yle neden ilgileniyorsunuz?”

Cevap vermek için atıldım. “Buralı değilim. Onu yeni duydum. Müthiş birine benziyor. Hayatını merak ettim.”

“Gerçekten de müthişti,” dedi bir ses arkamdan. Genç bir adam gülümseyerek bize doğru yürüdü.

“Franco?” diye sordu Sallie’ye.

“Güvenlik kulübesinde. Bir süre daha oradan çıkmaz.”

Chris de fena sayılmazdı hani. Mavi gözlü ve kızıl saçlıydı. Polo yaka bir tişörtle soluk bir kot giymiş, kafasına eski bir Mets kasketi takmıştı. Hafif hımbıl tipli olmasına karşın rahat ve kendinden emin tavırlarıyla hoş bir adamdı.

Yanımdan geçip kolunu Sallie'nin omzuna attı ve bizimle tokalaştı. "Anne Bonny hayranlarıyla tanışmak ne güzel. Sizin yaşınızda onu pek bilmezler."

"Biz yaşımızın üzerinde bir zekâyâ ve genel kültüre sahibiz," dedi Hi. "Sabahları kendim giyinmeye bile başladım!"

"Koleksiyona bakmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler," dedim. "Yardımaınıza minnettarız."

"Rica ederim." Chris perdeyi aralayıp bizi buyur etti. "Ama bundan kimseye bahsetmezseniz sevinirim." Hi'a döndü. "Giyinmek zor iş. Ben bile daha yeni yeni öğreniyorum."

Hi alayla homurdanıp başparmaklarını kaldırdı.

Karanlığa girerken gözlerimi devirdim.

13

Chris'in sağımdan geçtiğini duydum. Hışırtılar geldi. Sonra yerdeki lambalardan biri yandı ve onu bir başkası takip etti. Chris odanın karşısına doğru yürüyüp üçüncü bir lambayı daha yaktı.

"Yeterince ışık yok. Kusura bakmayın," dedi ayağıyla bir kabloyu iterek. "Tadilattan ötürü elektrikler kesik."

Portatif ışıklar köşeleri aydınlatmıyordu. Süper görüş yeteneğim böyle bir ortamda çok işime yarardı ama henüz o kadar aklımı kaçırmamıştım.

Duvar diplerindeki camlı bölmelerde eski flamalar, maket gemiler, altın sikkeler ve hançerler sergileniyordu.

Her birinin yanında ne olduklarını açıklayan plakalar vardı.

Odanın atmosferinden etkilenmiştim doğrusu. Korsanlara ait eşyaların hepsi birbirinden ilgi çekiciydi.

Odanın ortasında korsan kılıkları içinde birkaç tane cansız manken vardı. En dikkat çekicileri, beyaz, pamuklu gömleği, mor ve kırmızı kadife yeleği, erkek pantolonu, yün çorapları ve

alacalı cüppesiyle bir kadın korsandı. Altın halka küpeler, gümüş ve inci kolyeler ve kalın, deri kemer takmıştı. Pirinç tokalı, siyah çizmeleri imajını tamamliyordu.

Kadının bir tarzı olduğu muhakkaktı.

Ayrıca bir palası, deri kılıflarında üç tane bıçağı ve göğsüne çaprazlamasına astığı iki tane tabancası vardı.

“Sizi Anne’le tanıştırayım,” dedi Chris.

Mankeni yakından incelemek için birkaç adım yürüdüm. “İnanılmaz. Aslen nereliydi?”

“Maalesef emin değiliz,” dedi Chris. “Ama en yaygın görüş County Cork, İrlanda’da doğduğu yönünde. 1700’ler civarında.”

“Babası Kinsale’li bir avukattı,” dedi Sallie. “William Cormac. Zamanının saygın kimselerindendi ama bir hizmetçiyle ilişkiye girdi ve yakalandı.”

“Bir çapkının hazin sonu,” diye mırıldandı Hi.

Chris anlatmayı sürdürdü. “Karısı adamın zina yaptığını herkeşe anlatınca halk Cormac’ı topa tuttu. İşi gücü de bozulunca metresi ve yeni doğan kızıyla Yeni Dünya’ya kaçtı. O kız da Anne işte.”

“Sonra?” diye sordu Shelton. Hikâyeyi bildiğinden ve Chris’i denediğinden şüphelendim.

“Buraya, Charles Town’a geldiler. Cormac deneyimli bir avukattı. Çok geçmeden adını duyurdu ve şehrin hatırı sayılır kimseleri arasına girdi. Anne zengin bir plantasyonda büyüdü.”

Shelton bu sefer içten bir merakla sordu. “Öyleyse neden korsan oldu?”

Sallie cevap verdi. “Anne her bakımdan asi bir çocuktü. Babası onun özgür ruhunun farkındaydı. Kızını defalarca uyardı ama Anne ele avuca sığmıyordu.”

“Ergenlik çağında annesi öldü,” dedi Chris. “Kardeşleri olmadığı için zamanının çoğunu tek başına geçiriyordu. Sonunda yanlış insanlarla tanıştı.”

Nefesim kesildi. Göz kapaklarım yanmaya başladı.

Sakin. Hiç sırası değil.

Annemle ilgili en ufak bir hatırlatma beni paramparça ediyordu. Üzüntümü saklamak zorunda kalıyordum ve genellikle de başarıyordum.

Kazanın üzerinden bir yıl bile geçmemişti. Eskisi kadar canım yanmasa da bazen üzüntüden nefesim kesiliyordu.

Anne de annesini kaybetmişse ne olmuş yani? Seninle ne ilgisi var?

Yeniden Sallie’nin anlattıklarına odaklandım.

“... hançerini ona sapladı! Genç tacizci haftalarca hastanede yattı. Sonrasında da kimse Anne’e asılmaya cesaret edemedi. Daha on dört yaşındaydı!”

Chris devam etti. “On altı yaşındayken, James Bonny adlı bir serseriye kapıldı. Herkes James’in onun parasının peşinde olduğunu düşünüyordu. Evlendiklerinde babası küplere bindi.”

Sözü Sallie devraldı.

“Cormac, Anne’in saygın bir hanımefendi olmasını arzu ediyordu. Kızını kendi seçtiği bir beyefendiyle evlendirecekti. Anne aristokrat bir aileye gelin gidecek ve büyük çiftliklerden birinin hanımı olacaktı.”

Topu Chris’e attı.

“Anne babasının sözünü dinlemeyip kaptan kocasını terk etmeyince Cormac ona tekmeyi bastı. Böylece yeni evli çift Bahamalar’a taşındı. New Providence’a. O zamanlar, bölge tam anlamıyla bir korsan yatağıydı.”

“Anne Bonny evli miydi?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Evet ama ilişkileri uzun sürmedi,” dedi Sallie. “Anne korsanlarla samimi oldu. Sonra James’in muhbirlik yaptığını öğrendi ve afilli bir kabadayı için onu terk etti. Adamın adı, Calico Jack Rackham’dı.”

“Bu kısmını biliyorum,” dedi Shelton. “Calico Jack, Anne’i satın almayı önerdi ama kocası kabul etmedi. Bunun üzerine, birlikte kaçtılar.”

“Satın almak mı?” dedim öfkeyle. “Anne’i bir sığır gibi satın almaya mı çalıştı?”

Shelton omzunu silkip sıırıttı. “İlkel zamanlardan söz ediyoruz.”

“Sonra sahneye Bonny’nin hanım arkadaşı girdi.” Hi edepsizce sıırıttı. “Her iki cinsle de ilgilendiğini biliyorsunuz değil mi?”

Doğrusu ben bilmiyordum.

“Evet,” dedi Shelton kıkırdayarak.

Gözlerim Chris’e kaydı. Gülümseyerek başını salladı.

Erkekler bu konuyu neden bu kadar ilgi çekici bulur?

“Eskiler Mary Read adlı, başka bir kadın korsandan söz eder.” Sallie, Chris’e bakarak gözlerini devirdi. Chris bütün masumiyetiyle ellerini iki yana açtı. “Read, Calico Jack’in gemisi, *İntikam*’ın mürettebatına katıldı. O da erkek gibi giyiniyordu. Mary bu yeni tayfadan hoşlandı ve çok geçmeden onun bir kadın olduğunu anladı. Ama bir şey değişmedi. Read ve Bonny ilişkilerinin doğasını açık etmese de, özel bir yakınlık kurdukları bililir.”

“Yastık savaşları,” dedi Hi ve ona doğru savurduğum dirseğimden kurtulmak için yana kaçtı.

“Mary ve Anne geminin en sıkı iki denizcisiydi,” dedi Sallie. “Mürettebat sırlarını biliyor ama onlara kendilerinden biri gibi davranıyordu.”

“Korsan gemilerinin liberal bir yapısı vardır,” dedi Chris. “Bonny ve Read denizcilikten anlıyor, savaşıbiliyor ve kendi başlarının çaresine bakabiliyordu. Dolayısıyla kimse onlara buluşmıyordu.”

“Şu baskın hikâyesini anlatsanıza,” dedi Shelton. “Kendi adamlarını vurmadılar mı?”

“Evet,” dedi Sallie koluma girerek. “Yeterince cesur davranmadıkları için. 1720’de, Kaptan Jonathan Barnet adındaki eski korsan ve yeni korsan avcısı demirli olduğu bir sırada *İntikam*’a saldırdı. Mürettebat önceki gece ele geçirdikleri İspanyol ticaret gemisini kutluyordu. Barnet gemisiyle yaklaştı ve *İntikam*’ı topa tuttu. Calico Jack’le adamları sarhoştı. Savaşacak hâlleri yoktu. Sadece Anne ve Mary düşmana karşı koydu.”

Sallie, Chris’e tipik bir *ah şu erkekler* bakışı fırlattı. Onu sevmeye başlamıştım.

“Efsaneye göre Anne, *erkekseniz çıkın savaşın*, diye bağırdı. Ama mürettebatın geri kalanı kaçacak delik aradı. İki kadın korsan bu duruma o kadar sinirlendi ki, üzerlerine ateş açtı. Birini öldürüp birçoğunu yaraladı. Calico Jack de yaralılar arasındaydı.”

Chris karısına gülümsedi. “Barnet’la sadece Bonny ve Read çarpıştı. Çok direndiler ama sonunda herkes yakalandı ve tüm mürettebat asıldı.”

“Anne hariç.” Rodney Brincefield’in hikâyesini hatırlamıştım. “Onun kaçtığı söyleniyor.”

Chris etkilenmiŖe benziyordu. “Bir Ŗeyler biliyormuŖsun,” dedi. “Port Royal’de yargılandılar. Suçlananlardan ikisi kadın olduğu için hassas davranıldı. Read ve Bonny sosyeteyi reddedip geleneksel kadınlar gibi davranmadıkları için hakarete uğradı.”

“Erkek egemenliğine boyun eğmedikleri için,” dedi Sallie öfkeyle.

“Korsanlıktan suçlu bulunduklarında,” dedi Chris, “hanımlar son kozlarını oynadı.”

“Nasıl?” diye sordum.

“Yüklü olduklarını söylediler.”

“Efendim?” dedi Hi.

“İkisi de hamile olduklarını iddia etti,” diye açıkladı Sallie. “İngiliz yasaları hamile kadınların asılmasını yasaklıyordu. Anne’le Mary idam edilemezdi. Diğerleri darağacını boylarken o ikisi hapse atıldı.”

“Calico Jack asıldı ve bağırsakları deşildi,” dedi Shelton. “Vali cesedini bir kafesin içine koyup limanın girişinde sergiledi. Bütün gemilerin görmesi için.”

Bir an hepimiz sustuk.

“Sonra?” dedi Ben. İlk kez konuşuyordu.

“Mary Read hapiste ateşli bir hastalığa yenik düştü,” dedi Chris. “Bonny’nin akıbeti bilinmiyor.”

“Bazıları hapiste öldüğünü söyler. Başka bir inanışa göre de, doğum yaptı ve bir yıl sonra asıldı.” Sallie omzunu silkti. “Bazıları ise babasının kefareтини ödeyip onu Charles Town’daki evine geri götürdüğüne inanır. Bonny’nin kaçıp korsanlığa devam ettiğini düşünenler bile oldu. Kimse emin değıl.”

“Bonny’nin rahibe olduğunu iddia eden bir kitap var,” dedi Shelton. “Başka bir yerde kocasına döndüğünü okumuştum. Tabii hepsi tahminden ibaret.”

Bonny’ye baktım. Havalı kıyafetine. Takılarına ve örgülü saçlarına.

Hikâyen nasıl bitti, diye söylendim içimden. *Mutlu sonla mı? Yoksa tam tersi mi?* “Ya parası?” diye sordu Hi. “Bonny azılı bir korsandı. Elbette bir birikimi vardır.”

Chris sıırttı. “Bunu soracağınızı biliyordum.”

Sallie saçlarını düzeltti. “Bir yerde gömülü. Kimse yerini bilmiyor. Yıllarca herkes Bonny’nin hazinesinin Seabrook Adası’nda olduğuna inandı. Ama o hikâye fos çıktı. İkinci popüler ada Johns oldu, çünkü haritayla uyuşan bazı özellikleri var.”

“Harita mı?” dedim bütün masumiyetimle.

“Evet.” Chris saatine bakıp odanın karşı ucundaki çekmeceli dolaba doğru yürüdü. “Burada.”

Az kalsın koşacaktım.

“Sadece birkaç dakikanız var.” Chris cebinden anahtarları çıkardı. “Gözlerinize inanamayacaksınız.”

Ağır kapakların ardında ahşap çekmeceler vardı. Chris ikinci bir kilidi açıp sonuncu çekmeceyi çekti.

Nihayet!

14

Harita oldukça eski görünüyordu. Çekmece camla kaplı olduğu için detayları seçmek güçtü. Ama gördüğüm kadarı hayal gücümü şahlandırmaya yetti.

Harita kahverengi, buruşuk bir kâğıda çizilmişti. Köşelerinden kumaşla kaplı bir levhaya tutturulmuştu. Eğri büğrü çizgiler adaya benzeyen bir figür oluşturunuyordu.

Sayfanın tepesinde yazılar vardı ama loş ııkta okunmuyordu. Sol alt köşede tuhaf bir resim vardı. Alt sağ köşeyi bir kafatası ve çapraz kılıçlar süslüyordu.

Anlamı açık ve netti: Tehlike. Uzak durun.

“Harita kenevirden yapılmış,” dedi Shelton camın kenarındaki plakayı okuyarak. “Narkotikle başımız derde girmesin?”

Hi başını iki yana salladı. “Burada yasa dışı uyuşturucu maddeler mi saklıyorsunuz? Sizi ihbar edeceğim.”

“Hiç durma,” dedi Chris. “Ama doğruca Washington’ı ara. Özgürlük Bildirgesi de aynı materyale yazıldı.”

Bu konuşmayı yarım kulak dinledim.

Haritaya önümüzdeydi ama yazılarını okuyamıyorduk. Ne sinir.

“Camın içinden çıkaramaz mıyız?” diye sordum.

“Üzgünüm,” dedi Sally ve bölmenin içindeki ampulleri gösterdi. “Normalde yukarıdaki ışıklar da yanıyor zaten. Ama şimdilik elimizden bu kadarı geliyor.”

“Baharda hâlâ burada olacağım,” dedi Chris neşeyle. “O zaman yine gelirsiniz.”

“Ama benim haritayı hemen şimdi görmem lazım.” Hay aksi. Sesimin tonunu ayarlayamamıştım.

Chris kaşlarını kaldırdı. “Neden? Hafta sonu hazine avına mı çıkacaksın?”

“Neden olmasın?” dedi Ben sertçe.

Chris *sakin olun* dercesine elini kaldırdı. “Elbette. Ama aradan neredeyse üç yüz yıl geçti. Bu ne acele?”

Hızlıca Ben’e göz attım.

“Yok canım,” diye kıkırdadım. “Bir acelemiz yok tabii. Ben biraz sabırsızımdır da.”

Shelton, Ben’in önüne geçti. “Tarih bizim hobimiz. Boş vakitlerimizde esrar çözmeye bayılıyoruz.” Kocaman sırıttı.

“Hazineyi bulduğunuzda bize haber verirsiniz,” dedi Sallie.

“Madem tarihe meraklısınız...” Chris arka cebinden bir broşür çıkardı. “Sallie’yle şehirde bir hayalet turu düzenliyoruz. Programda bir korsan turu da var.”

Broşürü aldım. “Harika. Bir ara uğrarız.”

“Hafta içi her akşam yedide,” dedi Sallie. “Cumartesi günleri de sekiz ve onda. Yeterli sayıya ulaştığımızı tura başlıyoruz.”

Chris’in telefonu bipledi.

“Gitmem gerek,” dedi. “Cole’la sömürge dönemine ait seramikleri yeniden düzenliyoruz. Şehre kaçtığımı sandı herhâlde. Tanıştığımıza memnun oldum, çocuklar.”

“Teşekkürler!” diye seslendim arkasından.

Sallie çekmeceyi ve dolabın kapaklarını kapadı.

Ellerini kavuşturdu. “Danışmayı uzun süre boş bırakamam. Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?”

Elveda hazine haritası. Seni tanımak güzeldi.

“Teşekkür ederiz,” dedim. Bir yandan da biraz daha oyalanmak için bir bahane arıyordum. “Yeterince zahmet verdik zaten.”

“Yok canım,” dedi Sallie. “Bakın ne diyeceğim? İsterseniz birkaç dakika daha kalabilirsiniz. Zaten kimse yok. Ama çıkarken lambaları söndürürseniz sevinirim.”

“Ciddi misin? Çok sağ ol. Merak etme. Biraz şöyle bir bakınıp gideriz.”

“Sorun değil. Bana da olur. Arkadaşlarıyla tam heyecanlı bir konu yakalarsın. Sonra sinir bir yetkili gelip muhabbetinize limon sıkar.”

Oğlanlar hemen itiraza başladı.

Sallie perdeleri kaparken “Sakın bir şey çalmayın,” dedi. “Ya da yangın filan çıkarmayın.”

“Tekrar teşekkürler,” dedim.

Sallie’nin topuklarının tıktırtısı koridorda yankılandı.

Hi parmaklarını şaklattı. “Ve öylece çekip gitti. Hayatım koca bir trajediden ibaret.”

“Yaranı kanatmak istemem, dostum,” dedi Shelton, “ama benimle daha ilgiliydi.”

“Herifin de çok çalışmaktan tipi kaymış,” diye homurdandı Ben.

“Dolabı kilitlemedi,” diye fısıldadım.

Hepsi de bana baktı. *EEE?*

“Çekmeceyi de,” dedim parmağımla işaret ederek. “Önce Chris çıktı. Anahtarlar ondaydı.”

EEE?

“Haritayı inceleyebiliriz,” dedim. “Cam bölme kilitli değil.”

“Evet,” dedi Hi, ama yerinden kıpırdamadı.

“İstesek inceleyebiliriz, evet,” diye mırıldandı Shelton.

Ben hâlâ şaşal gözlerle bana bakıyordu.

“Ne?” diye patladım.

“Aklından neler geçtiğini biliyorum,” dedi Hi.

“Hadi canım?”

“Yok,” dedi Ben. “Hayatta olmaz.”

“Nasıl yani?” diye tısladım. “Sadece haritaya bakacağım.”

“Onu çalamayız!” dedi Ben.

“Mümkünatı yok,” diye atıldı Hi. “Nyet. Nein. Non.”

“Saçmalamayın. Sadece bakacağım. Amma abarttınız.”

Arkadaşlarıma aldırmadan dolabı açtım ve çekmeceyi çektim.

Ama oda karanlıktı. Daha çok ışığa ve zamana ihtiyacım vardı.

Omzumun üzerinden baktım. Ben, Shelton ve Hi arkamda yan yana duruyordu. Hepsinin de kaşları çatıktı. İtiraz duvarı.

Derin bir nefes aldım.

“Çocuklar...”

“Kesinlikle olmaz!”

“Kafayı mı yedin?”

“Başımızı beladan daha yeni kurtardık!”

Pekâlâ. İyi bir başlangıç olmadığı kesindi.

Hi elini saçlarının arasına daldırdı. “Bak, kız kıza takılan kadın korsanların hikâyeleri benim de ilgimi çekiyor. Bütün gün...”

“Saçmalama,” diye başladım ama Hi aldırmadan devam etti.

“... hazine peşinde de koşturabilirim ama bu sefer cidden abarttın. Gerçekçi düşünmüyorsun!”

“Charleston Müzesi’ndeki tarihi eserlerden birini çalmaktan söz ediyorsun!” dedi Shelton ve gözleri perdelere kaydı. “Burada bir alarm sistemi ve güvenlik kameraları vardır mutlaka. On adım bile atamadan enseleniriz.”

“Etrafına bak,” dedim. “Elektriği kesmişler. Güvenlik görevlisi kulübesinde. Sallie kendi söyledi.”

Söylediklerim doğruydı. Belli ki, bütün kameralar kapalıydı. Cam bölmenin içindeki sensörlü lambalar bile çalışmıyordu.

“Aylardır buraya kimse uğramamış.” Parmağımı yan bölmenin yüzeyindeki toz tabakasında gezdirdim. “Chris’i duymadınız mı? Sergi baharda açılacak. O zamana kadar haritayı yerine geri koyarız.”

“Chris er geç dolabı kilitlemeye gelecek,” dedi Hi. “Ya fark ederse?”

“Shelton becerilerini kullanarak çekmeceyi kilitler,” dedim. “Haritayı kopyalayıp yerine bırakırız. Hem Chris dolabı açık bıraktığını bile unutabilir.”

Ben bir adım öne çıktım. “Hayır. Bunca riski neden alıyoruz? Burada Disney filmi çevirmiyoruz. Kayıp hazineyi bulacağımıza gerçekten inanmıyorsun herhâlde? Biraz büyü yahu.”

“Öyleyse şimdiden vedalarımızı edelim, çünkü bende fikirler tükendi.”

“Tamam. Çıkabiliriz,” dedi.

Koridorda yavaşladık ve rahat davranmaya çalıştık.

Işımam kafese kapatılan bir hayvan gibi çırpınıyordu. Adrenalin yüzünden miydi? Yoksa içimdeki karmaşaya virüs mü sebep oluyordu? Adımlarımı sıklaştırdım.

“Güneş gözlükleri,” diye tısladım.

Hepimiz gözlüklerimizi taktık. Biraz komik göründüğümüze şüphe yoktu fakat gözlerimizi gizlemeliydik.

Şansımız yaver gitti. Kimseye rastlamadık. Ne bir güvenlik görevlisine, ne de meraklı turistlere. Sallie bile masasında değildi.

“Az kaldı,” diye tısladım.

Nihayet akşam güneşine çıktık. Köşeyi döndük. Görseniz nasıl bir rahatlık! Sanırsınız cuma akşamı gezintisine çıkmışız!

İlk kim dağıldı bilmiyorum ama paramı Shelton’a yatırıyorum.

Başladık koşmaya. Önce yavaşlık. Sonra fırtına gibi. Çok geçmeden yeni bir enerjiyle doldum. Ve birden...

BUM.

Limana varana dek yavaşlamadık. Işık patlamasının etkisi geçtiği için nefes nefese kalmıştık.

“Hayallerim vardı,” diye homurdandı Hi. “Üniversiteye gidip lisansüstü eğitim alacaktım. Nobel ödülü kazanacak ve dünyanın en seksi erkeği seçilecektim. Şimdi sadece bir hırsızım. Neyse ki, usta bir hırsız.”

“Ve bir köpek çocuk,” dedi Shelton gözlüğünü silmek için tişörtünü kullanarak. “Onu unuttun.”

“Doğru. Genetiği bozuk bir ucube.”

Ben ikisinin de kafalarına vurdu. “Bir susun be!”

Onlara aldırmadım. Aklımda tek bir düşünce vardı.

Harita bizde. Harita bizde. Harita bizde.

Yarının ne getireceğini bilmiyordum ama bugün önemli bir gelişme kaydetmiştik.

Batıda, güneş bataklıkların üzerinde batıyordu. Böcekler akşam senfonilerine başlamıştı.

İçim huzurla doldu.

Bebek adımlarıyla da olsa ilerlemeye devam et.

Yarın planımı bir üst basamağa taşıyacaktık.

Bir şekilde işe yaramak zorundaydı.

Bunu başarmalıydık.

Başka şansımız yoktu.

İkinci Bölüm

Korsan

15

Haritaları o akşam açmadım.

Çok yorgundum. Günün dramatik gelişmeleri üstüne bir de hazine avı, pilimi bitirmeye yetmişti. Evden içeri adımımı atmamdan dakikalar sonra uyudum.

Ertesi sabah, Shelton'ın garajında toplandık. LA AE'nin teknik bölümünü yöneten, Nelson Devers burayı bir bilgisayar tamirhanesine dönüştürmüştü. Metal raflar vida, devre tahtası ve türlü mekanik parça kutusuyla doluydu. Tavan floresan ışıklarla kaplıydı. Ortada büyük bir atölye tezgâhı vardı.

“İşe koyulma vakti,” dedim ve saplı büyütecini haritanın üzerine gelecek şekilde ayarladım.

Hazine haritası eski ve buruşuktu ama iyi muhafaza edilmişti.

Kâğıdı Dijon hardalı rengindeydi. Toz ve küf kokuyordu.

Belgenin üst ve alt kısımlarında soluk yazılar vardı. Ortada birbirini kesen çizgiler belli belirsiz bir şekil oluşturuyordu.

Hi tombul çenesini sıvazladı. “Hımmmm.”

“Ne bu ya?” Dağları, vadileri ve hatta kıyı şeridiyle kayalıkları incelemiştım. Belki benzer bir yer bulurum diye. Ama haritadaki düz ve eğri büğrü çizgileri hiçbir şeye benzetemiyordum.

“Kim çizmiş bunu?” diye sızlandı Shelton. “Monet ya da Picasso mu?”

“Üç yatay ve yedi ya da sekiz dikey çizgi.” Kaşlarımı çattım. “Sonra en tepeden en alta doğru ilerleyen kalın bir leke.”

Bölgenin coğrafyasıyla zerre kadar uyuşmuyordu. Bir çocuğun gelişigüzel çizdiği bir resme benziyordu. Ya da bir SOS oyununu tablosuna.

“Bunun bir harita olduğundan emin miyiz?” diye sordu Ben. “Öylesine çizilmiş çizgilere benziyorlar.”

“Of, daraldım,” diye homurdandım.

“Yazılara odaklanalım,” dedi Hi. “Belki şekli açıklıyorlardır.”

Haritanın en tepesindeki iki satır, süslü bir el yazısıyla yazılmıştı. Büyütecı ayarladım ve yüksek sesle okudum:

*Bayan Peregrine'in tüneğinden in kıvrılarak aşağı,
Bul karanlık odadaki savağı.*

“Bir bilmece,” dedim şaşkınlıkla.

Tek kelimesini bile anlamadığım gibi, altındaki karalamayla bağlantısını da çözememiştım.

“Gerisini oku,” dedi Hi. “Belki tamamı daha anlamlıdır.”

İkinci kıtaya geçtim. Aynı el yazısıyla yazılmıştı.

*Uçurumdaki oyukta Kurtarıcı'nın Tekerleğı yatıyor,
Doğru köprüyü indirmek için hizmetkârı seçmeni bekliyor.*

*

“Ah, şimdi anladım,” dedi Hi alayla.

“Tekerleme gibi,” dedi Shelton. Pek de etkilenmiş benzemi-yordu.

Bizden cevap alamadı. Aradım ama başka yazı yoktu.

Müze güvenliğinin rahatlığı buradan kaynaklanıyordu her-hâlde. Başka bir ipucu olmadan haritayı çözmek imkânsızdı.

“Yer altı tünellerinin şeması olabilir,” dedim ortadaki karaltı-yı işaret ederek. “Ya da mağaraların.”

“Hatta bir kıyının,” dedi Hi. “Ama hangi ada olduğunu söy-lemiyor.”

“Her şey olabilir,” diye mırıldandı Shelton. “Bir ada oldu-ğundan bile emin değiliz.”

“Bütün söylentiler bir adayı işaret ediyor,” dedi Hi. Cebinden bir tomar kâğıt çıkardı. “Saatlerce araştırma yaptım. Seabrook. Johns. Fripp. Bazı balıkçılar bütün ipuçlarının Kiawah’ı göster-diğini söylüyor. Ama *herkes* Bonny’nin hazinesini bir bariyer adaya gömdüğüne inanıyor.”

“Gelgelelim, şimdiye kadar kimse bulamadığına göre popü-ler teoriler fos çıkmış,” diye homurdandı Ben.

“Elçiye zeval olmaz,” dedi Hi. “O teorilerden ve şu saçma haritadan başka bir şey yok elimizde.”

Haritayı incelemeyi sürdürdüm.

Sol alt köşesinde bir sembol vardı. Yakından bakmak için eğildim.

Yeşil ve gümüş rengi bir haçtı. Uzun ve inceydi. Şekli tuhaf-tı. Üst kısmı sağa doğru kavisleniyordu. Yatay ve dikey kolların birleştiği yerde bir halka vardı.

Bu küçük sembol nedense gözüme takılmıştı. Hayatımda ilk kez böyle bir şey görüyordum. Çok zarıftı ve özenle çizilmişti. Ama hiçbir anlam ifade etmiyordu.

“Beyin fırtınası yapalım,” dedim. “Anne Bonny hakkında ne biliyoruz?”

“Tuttuğunu koparan bir hatundu,” dedi Shelton. “Erkek kılığına girip Charles Town’a gidiyordu. Başına ödül bile konmuştu.”

“Belki de alışveriş tutkunuydu ve kendine hâkim olamıyordu,” diye zırvaladı Hi.

Ona aldırmadan devam ettim. “Şehir merkezinde dolanmıyordu herhâlde?” dedim. “Yoksa er geç fark edilirdi.”

Shelton başını salladı. “Korsan kitabımda küçük bir teknesi olduğu yazıyor. Limanın dışına bağlıyormuş. Karaya gizlice çıkıyormuş.”

“İşte şimdi takdirimi kazandı,” dedi Ben. “Acaba teknesinin adı neydi?”

“Bekleyin.” Shelton eve girdi. Döndüğünde elinde eski bir cilt vardı. “Teknenin adı, Gökdoğan’mış.”

“Gökdoğan mı?” Bir çağrışım yapıyordu ama ne?

Shelton başını salladı.

Haritadaki ilk satırı yeniden okudum. “Bayan Peregrine’in tüneğinden in kıvrılarak aşağı.”

“İşe bu cümleyle koyulacağız,” dedim heyecanla. “Bir tünelin girişini tarif ediyor. Ya da haritadaki koyu leke her neyse onu. Bayan Peregrine’in *tüneğini* bulmalıyız.”

“Günaydın,” dedi Hi alayla. “İnsanlar bundan ötürü adalardan şüphelendi. 1700’lerin başında, Seabrook ve Kiawah’ta

bayağı doğan ya da alaca doğan olarak da bilinen gökdoğan kolonileri yaşıyordu.”

“Hazine avcıları bakmadık doğan yuvası bırakmadı,” diye ekledi Ben. “Havalarını aldılar o ayrı.”

Bulmacanın parçalarını birleştirmeye çalıştım. “Gökdoğanlara *peregrine şahini* de denmiyor mu?”

Shelton dudaklarını büzdü. “Teknesinden mi bahsediyor yani? Tünekle ne ilgisi var?”

Elimi kaldırdım. “Tekerlemede Bayan Peregrine diyor. Dişi doğan. İki de büyük harfle yazıldığına göre belki de bir takma isimdir.”

Shelton gözlerini kıstı. “Anlamadım.”

“Anne Bonny teknesine Gökdoğan adını vermiş. Belki de dişi doğan kendisiydi. Bayan Peregrine! Olamaz mı?”

“O hâlde Anne Bonny’nin tüneğini arayacağız. Yani konakladığı yeri,” dedi Hi.

“Çok saçma,” dedi Ben.

Elimi kaldırdım. “Durun bir düşüneyim.”

Birkaç dakika kimse konuşmadı.

“Bonny şehre gizlice giriyordu,” dedim. “Gökdoğan’ı nereye bırakıyordu sizce? İskeleleri şehir devriyesi denetlemiyor muydu?”

“Hepsini değil,” dedi Shelton. “Bakmadıkları birkaç iskele vardır mutlaka.”

“Bunu öğrenebilir miyiz?”

Shelton kitabın sayfalarını karıştırdı.

“Aklından neler geçiyor?” diye sordu Ben.

“Bonny cesurdu,” dedim. “İnsan içine çıkmaya çekinmiyordu.”

“Evet.”

“Öyleyse hazinesini de ortalık bir yere gömmüş olamaz mı?”

Hi’ın kaşları çatıldı. “Şehir merkezinden mi bahsediyorsun? Eski Charles Town’dan? Enteresan bir fikir.”

“O hâlde, Bayan Peregrine’in tüneği de *Gökdoğan*’ı bağladığı yer.”

“Sadece bir teori.”

“Buldum!” dedi Shelton. “Yazar Bonny’nin East Bay’deki iskeleleri kullandığını söylüyor. Gerekirse kolayca kaçmak için.”

“Hım.” Hi ağırlığını topuklarına vererek gözlerini tavana dikti.

“Ne oldu?” diye sordum. Lafi ağzından kerpetenle alıyorduk resmen!

“Deniz mağaralarını düşünüyordum,” dedi. “Dalgaların açtığı oyukları.”

Sabırsızca kıpırdandım. “Yani?”

Hi, Shelton’a döndü. “Burada kablosuz internet var mı?”

“Evet, neden?”

“Hemen dönerim.”

Birkaç dakika geçti.

“Kendine sandviç filan yapıyorsa yumruğu yer,” diye homurdandı Ben.

“Sakin ol, dostum.” Hi dizüstü bilgisayarıyla içeri girdi. “Doktor Hiram birazdan aklınızı alacak.”

“Zırvalama da anlat,” dedi Shelton.

“East Bay yarımadasının doğu ucunda değil mi? Kıyı şeridi mağara dolu. Bazılarının altından şehrin sokaklarına çıkılıyor.”

Ben her zamanki kuşkuculuğuyla “Nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Biliyorum işte. Amcam şehir planlamacısı. Ayrıca haritaları severim.”

Birkaç tuşa basıp ekranı bize çevirdi. Charleston haritasına baktık. Yarımadanın sol köşesinde birçok girinti vardı.

“Ah,” diye inledim.

Üç çift göz bana çevrildi.

“Doğanlar deniz mağaralarına yuva yapar,” dedim. “Diğer bir deyişle onlara tünerler.”

“Yani?” dedi Ben.

“Anne Bonny *Gökdoğan*’ı East Bay deniz mağaralarının yakınına bağlıyordu.”

“Aha,” dedi Shelton, ama Ben hâlâ anlamamıştı.

“Bonny’nin doğan isimli teknesi East Bay Sokağı’na *tünüyor*du. Şehir merkezini arayacağız.”

“Ondan bilgisayarımı aldım,” dedi Hi. “İzleyin.”

iPhone’uyla haritanın fotoğrafını çekti.

“Birinci adım.”

Fotoğrafı dizüstü bilgisayarına yükledi.

“İki.”

“Ukala,” diye homurdandı Shelton.

Hi ona parmağını salladı. “Bir dâhiyi çalışırken rahatsız etmeyiniz, lütfen. Üçççç.”

Firefox’u açıp Charleston’ın uydu haritasını tıkladı. Sonra hazine haritasına iki kez tıklayarak ikisini yan yana koydu.

“Anladım,” dedi Shelton. Gözlüğünü düzeltti. “İzin verir misin?”

Hi kenara çekildi. “Buyurunuz, efendim.”

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordum.

“Hi’in iyi bir fikri var,” dedi Shelton. “Bu bir mucize olmalı. Hazine haritasını sileceğim. Sadece ana hatları kalacak. Sonra uydu fotoğrafının üzerine oturtacağım. Bakalım eşleşme var mı?”

Dâhiyane. “Haritadaki düz çizgiler sokaklar olabilir mi?”

“Güzel.” Yeni bir tarayıcı açtı. “Eski Charles Town haritasında kontrol edelim.”

Shelton az sonra 1756 yılının bir şehir krokisini buldu.

“En yakın tarihli bu.”

Eşleşen şablonlar var mı diye baktık. Samanlıkta iğne aramaktan farksızdı.

Hi sonunda kısmi bir eşleşme yakaladı.

“Şuna bakın! Buradaki iki düz çizgi East Bay’le Church sokaklarının üzerinden geçiyor. Galiba bir şey bulduk.”

“CSI bebeği!” Shelton’la Hi yumruklarını tokuşturdu.

Ben yine homurdanmaya başladı. “East Bay’in altında bir korsan hazinesi! Daha neler! Orası şehrin göbeği yahu. Yıllar önce keşfedilirdi.”

Hi’in cevabı hazırды. “O bölgenin altyapısı yok denecek kadar az. Mağaralardan ötürü kanalizasyon bile yok.”

“East Bay iskeleleri eskiden oradaymış,” dedi Shelton heyecanla. “Bonny’nin kullandıkları.”

Zihnim parçaları birleştirmek için çabalıyordu. “Teorimiz doğruysa tünel girişi iskelelere yakındır.”

“Yer altındaki her yere bakmalıyız,” dedi Hi. “Kilerlere, bodrum katlarına, mezar odalarına.”

“Kıydan kontrol edemez miyiz?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Battery dalgakıranı mağaraları gizliyor. Onları ancak dalgıç kıyafetiyle görebilirsin.”

Parmaklarımı şaklattım. “Bekleyin.”

Eve koşma sırası bana gelmişti. Yirmi adım sonra kapıdaydım. Doğruca odama çıktım. Ceplerimi karıştırdım ve geri döndüm.

“Etkileyici bir performans,” dedi Hi. “Ama ben bilgisayar taşıyordum.”

“Yer altına nasıl ineceğimizi biliyorum,” dedim hevesle. Elimdeki broşürü salladım. “Var mısınız bir hayalet turuna?”

16

H evesim kursağımda kaldı.
Kit anında hayırı yapıştırdı.

“Duymamış olayım. Hâlâ cezasısın. Dolayısıyla çarşamba gecesi şehre inemezsin. Nokta.”

Ne kadar üstelediysem de izin koparamadım.

Telefonuma baktığımda ekranımın arkadaşlarımın mesajlarıyla dolduğunu gördüm. Diğer aileler de Kit’le aynı fikirdeydi anlaşılan.

Surat asmamaya çalıştım. Kit’in suyuna gitmeliydim. Uslu bir kız olup akşamüzerini dolabımı temizleyerek geçirdim. Odamı topladım ve Kit’le televizyon izlemek için kanepede yanına kuruldum.

Aile saadeti.

Coop odayı üç kere turladıktan sonra yatağına yerleşip horlamaya başladı.

Gün içinde neler yaptığımdan hiç bahsetmedim tabii. Yat kulübünü, müzeyi ve korsanları kendime sakladım. Şüphelenip

her hareketimi mercek altına almasını istemiyordum. Bütün konuşma girişimlerini baştan savma cevaplarla geri püskürttüm. Sonunda televizyona daldı.

Anne Bonny konusunu tabii ki özellikle açmadım. Evrakı iade edene dek hepimiz tehlikedeydik. İki küratör de adımı biliyordu. Dolayısıyla korsan hazinesini ne kadar az kişi bilirse o kadar hayrımızaydı.

Kaçamak yanıtlarımın başka bir sebebi de, Kit'in aklımı kaçırdığımı düşünmesinden ya da beni çocuksu bulmasından çekinmemdi.

Açıkçası, yerinde olsam ben de aynı tepkiyi verirdim. Kayıp bir hazine bulup bulabileceğiniz en saçma çözümdü. Ama başka da bir fikir gelmiyordu aklımıza.

Saçma bir plan hiç planımız olmamasından daha iyiydi.

"*Bones* izleyelim mi?" diye sordu Kit ayaklarını sehpa ya uzatarak.

"Olur."

Sessizce ekrana bakmaya koyulduk ve ara sıra esprilere güldük. Doğrusunu isterseniz, rahatlamıştım. Kit'le vakit geçirmek o kadar da kötü değildi. Bunu daha sık yapmaya karar verdim.

Ama sonra benimle laflamayı sürdürdü.

"Bugün Minnesota'dan biriyle görüştüm."

"Neyle ilgili?"

"Orman Hizmetleri'nde açık bir pozisyon var. Winnibigoshish Gölü yakınlarında. Eğlenceli olabilir diye düşündüm."

"Winni ne?"

"Chippewa Ulusal Parkı'nda." Sırtını dikleştirdi. "Olağanüstü bir yer. Göller. Ormanlar. Tonla aktivite var.

Yürüyüş, rafting, buzda balık avı, kızak. Düşünsene, her gün kayak yapabilirsin.”

“Ben kayak yapmayı bilmiyorum, Kit.”

“Ders alırsın. Hatta kayaklı koşu orada daha popüler. Belki onu denersin. Cohasset’te otururuz. Orası...”

“Yeter!”

Coop kafasını kaldırdı.

Kit irkildi.

“Anlamıyor musun?” diye bağırdım. İyice zıvanadan çıktığı-mın farkındaydım, ama kendime hâkim olamıyordum. “Hiçbir yere gitmek istemiyorum. Ben burada kalmak istiyorum!”

“Çalışmak zorundayım, Tory,” dedi kelimelerini dikkatle seçerek. “Enstitünün kapanmasını ben de istemiyorum. Ama bunun benimle bir ilgisi yok. Sana bakmak zorundayım.”

“Bir kızın olduğu ancak mı aklına geldi?”

Söylediğim acımasızcadı. Haksızlık ediyordum. Ama ağ-zımdan kaçırvermişti işte.

İşin kötüsü devam ettim. “Annemin yanında bir hayatım vardı. Okulum, arkadaşlarım. Sonra pat! Kendimi burada buldum. Bir çevre edinmek için ne kadar çabaladığımı biliyor musun? Şimdi de taşınalım diyorsun. Benden beklentin ne? Her söylediğine kafa mı sallayacağım?”

“Hoşuna gidecek bir yer bulmaya çalışıyorum.”

“Bırak ya! Otuz saniye önce bana Büyük Beyaz Kuzey’i satmaya çalıştın! Buzda balık avı mı? Şaka mı bu?”

O da sesini yükseltti. “Ne yapayım, Tory? Sen söyle, ne yapayım?”

“Bir yolunu bul! Burada kalmamız için çabala!”

Öfkeyle ağzını açtı ama bana bağışlamak yerine gözlerini kapadı. Derin bir nefes alıp yüzünü ovuşturdu. Nihayet konuştuğunda yumuşamıştı.

“Keşke elimden gelseydi, Tory. Ama bu konu benim kontrolüm dışında.”

“Beklediğim cevap bu değildi.”

“Biliyorum. Seni bir kez daha alıştığın yerden etmek istemiyorum. Kısa sürede hayatın kökünden değişti...” Gerisini getiremedi. Aradan geçen dokuz aya rağmen hâlâ annemden rahatça bahsedemiyordu. Sonra ekledi. “Başka ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Coop yanıma gelip burnuyla kolumu dürttü. Sonra başını kucağıma koyup mavi gözlerini yüzüme dikti.

“Senin suçun olmadığını biliyorum,” dedim. “Sadece...”

Devam edemedim. Şımarık bir çocuk gibi davranıyordum. Kit’in ne kabahati vardı? Ama hâlâ özür dileyemeyecek kadar kızgındım.

“Coop’u gezdireceğim,” deyip kalktım.

Gidip askıdan tasmaını aldım. Kit beni durdurmaya çalışmadı.

“Geç oldu. Dikkat et,” demekle yetindi.

Coop bu beklenmedik gece gezmesinin heyecanıyla hoplayıp zıplıyordu. Tasmaını yanıma alıp kapıyı açtım. Fırlayıp karanlığa daldı.

Gece ay ışığıyla aydınlanıyordu. Hafif esinti saçlarımı dalgalandırdı. Hava ılık ve nemliydi.

Yürürken içimi berbat bir utanç duygusu sardı. Kit’i bir kez daha boş yere suçlamıştım. O benim babamdı. Beni herkesten

daha çok seviyor ve iyiliğimi istiyordu. Öyleyse neden ona kum torbası muamelesi yapıyordum? Bunun bana ne faydası dokunacaktı ki?

Coop kumsala inip yengeçleri ve gece kuşlarını kovalamaya koyuldu.

Cebimdeki telefonum biyledi.

Neredeyse mesaja bakmayacaktım bile. Bu kadar haksızken bir de Kır'ın özür dilemesini kaldırılabileceğimi sanmıyordum.

Ama merakıma yenik düştüm.

Telefonumu çıkarıp ekrana dokundum.

Jason Taylor.

Harika.

Mesajı açtım.

Yat kulübünde beni yalnız bıraktığı için özür diliyordu. Olayı yeni duymuş ve çok üzölmüştü. Ona cevap verirsem memnun olacaktı vs. vs.

Sil gitsin.

Şu anda Jason'la uğraşacak hâlim yoktu. Nedense mesajına sinir olmuştum. Sahi nereye gitmişti? Sözde bana kavalıyelik edecekti ama beş dakika sonra ortadan kaybolmuştu.

Hem neden özür diliyordu ki? Mahşerin Üç Atlısı'nın saldırısına o sebep olmamıştı. Bana bir borcu yoktu. Onurumu kurtarmak da onun üzerine vazife değildi.

Kendi başımın çaresine bakabilirim, Jason. Sana ihtiyacım yok.

"Neden bütün terslikler üst üste gelir?" diye sordum Büyük Ayı'ya.

Coop sazların arasından fırlayıp yanıma koştu ve elimi yaladı.

Sırtını okşadım. Hayatımın erkeği. Sen de olmasan ne yapardım bilmem.

Birden gerildiğini hissettim. Başını evlere doğru çevirdi.

“Ne oldu?” diye fısıldadım.

Önüme geçip hırladı. Bakışları karanlıkta tek bir noktaya kilitlenmişti.

Gecenin bir vakti karanlık bir kumsalda tek başıma olduğum aklıma geldi.

Kulak kesildim.

Kumlarda ayak sesleri duydum. Ve bir muşamba hışırtısı.

Gözlerimi zorladım. Sonra birden bir gölge belirdi. Karanlığın ortasında daha yoğun bir siyahlık.

Tam da evimle aramdaydı.

17

“Sakin ol, oğlum.”

Rahatlayıverdim. Bu sesi tanıyordum.

Shelton, Coop’un kokusunu alması için zaman tanıyarak yavaşça yaklaştı. Coop hâlâ yavru olmasına karşın otuz kiloluk cüssesiyle ciddi bir zarar verebilirdi.

Kulaklarını kaşıdım. “Hey. Tanımadın mı? O da bizden biri.”

Coop nihayet kuyruğunu sallamaya başladı.

“Sağlam bir bekçi köpeği olacak,” dedi Shelton. “Neyse ki, düşmanı değilim.”

Coop koşup kocaman patilerini göğsüne dayadı.

Shelton dengesini korumaya çalıştı. “Dur, yavaş! Ben de seni özledim, oğlum.” Usulca dilimi şaklattım. Coop, Shelton’ı yere sermekten vazgeçip yengeç avına koştu.

“N’aber?” dedim sahte bir neşeyle.

Shelton tabii ki yutmadı. “Bir sorun mu var?”

“Kır’le kavgâ ettik. Benim yüzümden.”

“Bizim evde de ortam gergin. Kimse konuşmuyor.”

“Ondan mı çıktın?”

“Hayır. Sana bakınıyordum. Baban Coop’u gezdireceğini söyledi.”

“Beni buldun işte.”

Coop’un peşinden iskeleye doğru yürüdük.

“Neden tartıştınız?” diye sordu.

İç çektim. “Yine taşınma konusu açıldı. Kit sürekli aldığı iş tekliflerini anlatıyor. Aslında öyle değil tabii ama bazen beni hiç anlamadığını hissediyorum. Ya da duygularıma aldırmadığını. Bağırıp çağırdım. Çok üzerine gittim.”

Bir süre sessizce yürüdük.

“Whisper için endişeleniyorum. Loggerhead’de yaşayan bütün hayvanlar için. Orası özel bir yer. Girişimcilere satmak doğa katliamı olur.”

“Hani Hi, Ölü Kedi Plajı’nın orada bir karınca yuvasına oturmuştu...” Kıkırdadı. “Karıncalar her tarafını ısırmıştı.”

Güldüm. “Ya Ben’i maymunların kovalaması?”

“Birlikte ne güzel günlerimiz oldu.” Düşüncelere daldı.

Loggerhead’i düşünmek beni de üzüyordu.

Konuyu değiştirdim. “Bana ne söyleyecektin?”

“Ah, doğru ya. İnternette bir şey buldum. Anne Bonny’yle ilgili.”

“Süper.” Böyle diyordum ama heyecanlanmamıştım bile. Kır’le tartışmamızdan sonra hazine avı gözüme acayip gereksiz görünüyordu.

Ne var ki, Shelton ikimize yetecek kadar hevesliydi.

“Canım sıkıldı. Google’da Anne Bonny’yi ve kayıp hazineleri araştırdım. Bir saat boşa gitti. Sonra bunu buldum.”

Bir bilgisayar çıktısını gösterdi.

“Karanlıkta okuyamıyorum. Ne yazıyor?”

“Bir reklam. Kuzey Charleston’daki bir rehinci bir kutu dolusu korsan eşyası satıyor.”

“Hepsi bu mu?” Saflığı beni şaşırtmıştı.

“Tabii ki, hayır. Aralarında Anne Bonny’ye ait kâğıtlar da varmış.”

“Sence doğru mu?”

Başını salladı.

“Bir dakika. Kuzey Charleston’da nerede bu dükkân?”

“Pek de iyi bir mahallede değil. Adres Myers diye geçiyor.”

“Myers,” diye yineledim. Şehrin ve hatta ülkenin en kötü mahallelerinden biriydi.

“O kadar da kötü değildir canım,” diye mırıldandı Shelton.
“Gündüz gideriz.”

Zınk diye durdum. “Doğru mu anladım? Myers’da bir rehinciye gitmek istiyorsun, çünkü Anne Bonny’ye ait bazı kâğıtlar sattığına inanıyorsun. Öyle mi?”

“Dahası var.”

“Seni dinliyorum.”

“İşğe gel.” İskeleye doğru yürüdü.

Kâğıdı elime tutuşturdu. “İyice bak bakalım tanıdık bir şeye rastlayacak mısınız?”

Loş ışıktaki el ilanını inceledim. İlk bakışta şişirme bir reklam gibi görünüyordu. Orijinal korsan emanetlerinden bahsediyordu. Bir takım kâğıtlardan, Anne Bonny’dan ve tarihi eserlerden.

Tam pes edecektim ki gördüm.

“Ah.”

“Aynen. Onun için gidip bir bakalım dedim.”

“Doğru düşünmüşsün,” diye mırıldandım.

İlanda, yazıları çerçeveleyen bir süs vardı. Kurukafalar ve çapraz kemikler. Hançerler, hazine sandıkları ve bunun gibi korsan klişeleri.

Ama sağ alt köşedeki sembol dikkatimi çekmişti.

Uzun ve ince bir haçtı. Tuhaf bir şekli vardı.

“Daha önce görmüş müydün?” dedi Shelton.

Havaya kaldırdığı eline bir beşlik çaktım.

18

“Nasıl gideceğiz?” diye sordu Hi alnındaki terleri silerek. Evlerimizin arkasındaki asfalt yoldaydık. Sabahın erken bir saati olmasına karşın güneş etkisini hissettiriyordu.

Shelton tefecinin adresini cep telefonunun GPS programına girdi. Beyaz polo bir tişörtle bej bir şort giymişti. Ben her zamankinden de sessizdi. Siyah tişörtü ve kotuyla bu sıcakta nasıl pişmediğini anlamak mümkün değildi.

“Kit’in arabasını alacağız,” dedim.

“Kim kullanacak?” diye sordu Ben.

“Tabii ki, sen.”

“Bir dakika,” dedi Shelton şüpheyle. “Kit 4Runner’ını alabileceğimizi mi söyledi?”

“Hayır. Ama alamayacağımızı da söylemedi. Dolayısıyla sorun değil.”

“Nasıl yani?” dedi Hi.

“Yakalanırsak aptala yatıp özür dilerim. Kit de ilk seferim olduğu için affeder.”

Ben kollarını kavuşturdu. “Babanın arabasını çalmayacağım. Ara, izin al.”

“Kit işe gitti. Ruhu bile duymaz.” Saatiime baktım. “Daha altı saatimiz var. Beş kere şehre gidip dönebiliriz.”

Bir an duraksadım.

“Araba kullanmayı biliyorsun değil mi?”

“Elbette!” Ben geçen ay ehliyet almıştı. “Sorunumuz bu değil.”

“Başka şansımız yok,” diye atıldı Shelton. “Kuzey Charleston’a tekneyle gidemeyiz.”

Ben cevap vermedi.

“Bir karar verin,” diye homurdandı Hi. Mavi Hawaii tişörtünde koyu ter lekeleri belirmeye başlamıştı. “Gezegenin en sıcak noktasında dikilmek zorunda mıyız?”

“Pekâlâ. Herkes emniyet kemerlerini takacak. Radyo açılacak.” Ben, Hi’a ters bir bakış fırlattı. “Kimse boş boş konuşmayacak.”

“Sıkıcılıkta bir dünya markasının,” dedi Hi.

Beş dakika sonra, Morris’le Folly Adası’nı bağlayan tek şeritli asfaltta yol alıyorduk. Folly Plajı’ndan 171. eyalet karayoluna bağlandık ve kuzeydeki James Adası’na doğru ilerledik.

Hi’nin iyiliği için klimayı sonuna kadar açtım. Ama askılı bluzum, şortum ve sandaletlerimle daha beş dakika geçmeden dondum.

Ben’in isteğine uyup konuşmadık. Bir arabada yalnız olmak Viraller için bir ilkti. Yolun iki yanı da bataklık araziydi. Ara sıra, bir balıkçıl ya da turna durgun sudan kafasını çıkarıyordu.

James Adası otobanı mavi kanla mavi yakalıları birbirinden ayıran bir sınırdı âdeta. Birkaç kilometre sonra Kuzey Charleston'a geçtik.

Myers köhne evleri, ucuz apartmanları, tefecileri ve eski bakkal dükkânlarıyla fakir bir semtti. Amerika'nın en yoksul muhitlerinden biriydi. Bırakın üniversiteyi, liseyi bitirenlerin sayısı bile parmakla gösterilecek kadar azdı. Suç oranları da yüksekti hâliyle.

Fabrika işçileri ve gündelikçiler şanslıydı. Evsizler ve işsizler sokak köşelerinde toplanıp ya içiyor ya da sağa sola bulaşıyordu. Hayatın gerçeğinden kaçmanın bir yolu bu onlar için.

Uzun lafın kısıası, Myers zevk için ziyaret edilebilecek bir yer değildi.

Hi kapı numaralarını okumak için başını uzattı.

"Sağdan," dedi Shelton. "Sola bakın. Ah, işte. Bates Tefecilik ve Ticaret."

"Araçtan inmek istediğimizden yüzde yüz emin miyiz?" diye sordu Hi telaşla. "Bu işin geri dönüşü olmayabilir."

"Tam önüne park edeyim," dedi Ben. Belli ki o da gergindi.

"Büyütmeyin," dedim. "Bir bakıp çıkacağız."

"Ünlü son sözler kitabına yakışır bir cümle," diye homurdandı Hi.

Bates Tefecilik eski bir alışveriş merkezinin sonuncu dükkânıydı. Yanında bir çamaşırhane, bir manikürcü, bir bilardo salonu ve bir Baptist kilisesi vardı.

Kırmızı tabelada dükkânın adı koyu harflerle yazılıydı. Demir parmaklıklı vitrin tozlu öteberiyle doluydu. Dokuz milimetre kameralar, bir davul seti ve kasvetli bir altın saat koleksiyonu.

Bir de silahlar. Onlarcası.

Ben ağır elik kapıyı omzuyla itti. Açılmadı.

“Zile bassana,” diye önerdi Shelton.

Birkaç dakika bekledik. Bir yandan da, metal kafesinin içindeki güvenlik kamerasını kesiyorduk. Sonra bir vızıltı geldi. Kilitler açıldı ve içeri girdik.

Tavandan sarkan çıplak ampuller beton duvarların kenarlarına dizili buzlu camlı vitrinleri zor bela aydınlatıyordu. Rehineci standartlarına göre bile oldukça iç karartıcı bir dükkândı.

Kalın, ahşap tezgâh arka duvar boyunca ilerliyordu. Arkasında Afrika kökenli, fıçı gibi bir adam oturuyordu. Kilosunun yüzün üzerinde olduğunu tahmin ettim. Kısa boylu ve keldi. Siyah, soluk bir kot, polo yakalı bir UPS tişörtü ve kırmızı, beyaz Jordan’lar giymişti.

Dudaklarının kenarından yanmayan bir sigara sarkıyordu. Onca ağırlığı taşıyan tabure her an ortasından ikiye ayrılacakmış gibi duruyordu.

“Ne var?” dedi suratımıza bile bakmadan.

“Sadece bakıyorduk. Teşekkürler,” dedim. Neyin peşinde olduğumuzu söylemek fiyatı artıracaktı şüphesiz.

“İyi,” dedi gözlerini kaldırmadan. “Nargileler şu tarafta.”

Gösterdiği yere baktığımda esrar içenlerin kullandığı ufak nargileleri gördüm. Harika! Bir keş sanılmadığımız kalmıştı!

“Dağılalım,” diye fısıldadım. “Koleksiyonu görürseniz kafanızı kaşıyın.”

Farklı yönlerde doğru ilerlememiz adamın dikkatini çekti.

“Bir aptallığa kalkışmayın, yakarım ha. Benim adım, Lonnie Bates,” diye ekledi başparmağını göğsüne vurarak. “Bana yamuk yapanın gözünün yaşına bakmam.”

“Hiç olur mu, efendim?” dedi Shelton. “Aklımızın ucundan bile geçmez.”

“Aferin. Gözüm üzerinizde.”

Önündeki deftere eğilip hesap yapmayı sürdürdü.

Göz ucuyla, sağımda bir hareket sezinledim. Hi bitlenmiş gibi kaşınıyordu. Hepimiz başına üşüştük.

Hi duvardaki rafta duran sandığı gösterdi. İçindeki ıvır zıvıra baktık. Tozlu kâğıtlar. Korsan Akvaryum’dan bir göz bağı. Sahte mücevherler. İki tane üç kenarlı şapka. Sahte çakmaklı tüfekler. Çin yapımı, yırtık pırtık bir kurukafalı bayrak.

“Çerçöp,” diye fısıldadı Ben.

“En değerli antikalarımı bulmuşsunuz bakıyorum.” Bates taburesinden kalkıp yanımıza geldi. “Hepsi de paha biçilmez parçalar.”

Shelton alayla homurdandı. “Bunları parti malzemeleri satan yerlerden de alabiliriz. Hem daha iyi durumda olacakları da kesin.”

“Orada dur bakalım, evlat. Bazılarını sonradan eklediğim doğru ama bu sandık tarihi belgelerle dolu. Kara Sakal’ın özel eşyaları bile var. Hatta Anne Bonny’nin.”

Etli parmaklarını sandığın dibine daldırıp bir tomar kâğıt çıkardı.

Nabzım hızlandı. Bates doğru söylüyordu. Evraklar ya çok eskiydi ya da gerçekten başarılı taklitlerdi. Eğer gerçeklerse, değerli olduklarına şüphe yoktu.

“Bunların gerçek olup olmadığını kontrol ettirmeliyim,” dedim.

“Kusura bakma ama önce parasını ödemelisiniz.” Kâğıtları göğsüne bastırdı. “Tarihi belgelerin zarar görmesini istemem.”

Kahretsin. Önce sembolü kontrol etmeliydim. Ama Bates tekinsiz bir adama benziyordu. Açıkçası, ısrar edip tepesinin tasını attırmak istemiyordum.

Birden aklıma çığınca bir fikir geldi. Tehlikeli ama karşı koyulmaz bir fikir.

Daha önce işe yaramıştı. Burnumu bir kez daha test etmekten ne çıkar?

Buna bir daha kalkışmamaya söz vermiştim ama insan çaresizlikten her şeyi yapabiliyordu. Tırsıp vazgeçmeden önce sordum.

“Tuvaletiniz var mı?”

“Siz burayı ne sandınız? Spa filan mı?” Başıyla bitişik dükkânı gösterdi. “İşinizi çamaşırhanede görün.”

“İyi de, sadece ben sıkıştım. Tek başıma dışarı çıkmak istemiyorum. Sizininki kullanamaz mıyım?”

Bates gözlerini devirdi ve boncuklu paravanı işaret etti.

“Teşekkürler!”

“Hiçbir şeye dokunma. Orada da kamera var.”

Gözlerim şaşkınlıkla irileşti.

“Yok ya. Tuvalette değil tabii.” Alnını ovuşturdu. “Ellerini ceplerinden çıkarmak yok, anlaşıldı mı?”

Boncukları ayırıp arkaya geçtim. Bates’in peşimden geleceğinden korktum ama bizimkilere koleksiyonu övmekle meşguldü. Kendimi banyoya kilitledim.

Hazır mıydım? Pek sayılmaz.

Kollarımla bacaklarımı salladım. Derin nefesler aldım. Gözlerimi kapayıp kurda ulaşmaya çalıştım.

BUM.

Bu seferki kolay olmuştı. Kurt yüzeye yakın bir yerde bekliyordu sanki.

Ama asla acısız değildi.

Bütün uzuvlarım titriyordu. İçimden ateş fışkırıyordu sanki. Göz kapaklarımın ardında ışıklar patlıyordu. İnlemek istiyordum, ama çenemi sıkılmaktan ses çıkaramıyordum.

Bu ilkel enerji dalgasına sessizce katlanmaya çalıştım.

Sonra birden gözlerim odaklandı. Vücudumun yeni bir güçle dolduğunu hissettim.

Artık hazırdım.

Güneş gözlüğümü takıp sifonu çektim ve boncukların arasından geçtim. Belli etmesem de kalbim küt küt atıyordu.

Bates hâlâ korsan emanetlerini bizimkilere pazarlamaya çalışıyordu.

Shelton gözlük taktığımı görünce kaşlarını çatdı. Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. Hi'ı dürtükledi. Hi da Ben'i.

Biliyorlardı.

"Işık gözümü aldı," dedim.

Dükkân mağaradan farksızdı. Bates şaşırды tabii.

Şimdi! Kontrolünü kaybetmeden!

"Bay Bates, ben bunların orijinal olduğunu düşünmüyorum," dedim. "Aralarında enteresan parçalar var, evet. Ama o kadar etmezler."

"Bak, evlat. Burada paha biçilmez eserlerden söz ediyoruz. Onları ciddi bir koleksiyoncudan aldım."

"Sahi mi? Kim acaba? Korkarım kazıklanmışsınız."

"Bana işimi öğretme, çocuk." Tombul kollarını kavuşturdu.

"Beş yüz kemiksiz. Bir peni daha inmem."

Yüzü ifadesizdi. Aklından neler geçtiğini anlayamıyordum. Neyse ki, donanımım sağlamdı.

Çaktırmadan derin bir nefes aldım. Diğer kokular arasında onunkini ayırt ettiğimde afalladım.

Soğan. Kahve. Sarımsak. Ter. Ucuz tıraş losyonu.

Çılınca öksürmeye başladım. Az kalsın gözlüğüm düşüyordu.

Bates gözlerini kısıtı. “Ne oldu? Hastalandın mı?”

Hi onu oyalamak için atıldı.

“Bu evrakların sahte olmadığını ispatlayabilir misiniz? Belki bir kanıtınız vardır. Belgelerini sakladınız değil mi?”

“Kanıtım filan yok,” dedi Bates sabırsızca. “Alıyor musunuz, almıyor musunuz?”

Yeniden nefes aldım. Koku yine midemi bulandırdı ama bu kez kendimi kontrol ettim. Burnum değişik kokuları ayırt etti.

Koku katmanları bir soğanın kabuğu gibi soyuldukça daha topraksı aromalar almaya başladım. Biri diğerlerini bastırdı. Tuzlu ve keskindi. Kedi sidiğiyle ıslanan bir havlu gibi.

Her nasılsa bunun ne kokusu olduğunu biliyordum.

Bizi kandırıyordu. Yalan söylüyordu.

“Bu sandığın değerli olduğuna gerçekten inanıyor musunuz?” diye sordum.

“Eminim, küçük hanım.”

Koku arttı.

Yalan.

Şimdi başka bir koku daha vardı. Ekşi, hastalıklı ve biraz da tatlı bir koku.

Endişe.

Bates blöfünü görmemizden korkuyordu.

Ben de tam olarak bunu yaptım.

“Teşekkürler ama almayacağız.” Bizimkilere döndüm.
“Gidelim mi?”

“Hop, nereye?” Bates çenesini sıvazladı. “Sizi mi kıracağım canım? Ufak bir indirim yaparım tabii. “İki yüz elli.”

“Yirmi,” dedi Hi. “Hepsi için.”

“Yirmi mi? Düpedüz soygun bu!” Gözlerini kıstı. “Yüz elli.”

İki koku dalga dalga odaya yayıldı.

“Kusura bakmayın, vaktinizi aldık,” dedim ve başımla kapıyı gösterdim. “Gidelim.”

“Pekâlâ. Son teklifim yüz.”

Yeni bir koku aldım. Keskin ve metalik. Demir gibi.

Kararlılık. Bates daha aşağı inmeyecekti.

“Anlaştık,” dedim. “Shelton, beyefendiye ödemeyi yap.”

Shelton beş tane yirmilik saydı. Paramızın yarısı gitmişti.
Bates bir makbuz karalayıp sandığı Ben’e verdi.

Sonra da kahkahayı bastı. “Alın, korsan emanetlerinizin hayrını görün. Son anda vazgeçeceksiniz diye ödüm patladı. Hepsine yirmi dolar verdim. Size yüze sattım. Kısa günün kârı.”

“Bir kere daha düşün istersen,” dedi Shelton. “Bu belgeler gerçek. Haritanın sembolünü el ilanına hiç koymayacaktın.”

Ben, Shelton’ın koluna asıldı ama geç kalmıştı.

“Ne dedin?”

“Hiç,” diye geveledi Shelton. “Şaka yapıyordum.”

“Harita sembolü mü? Hangi harita?” diye üsteledi Bates.

Bravo, Shelton!

İnandırıcı bir yalan aradım. Birden kan basıncım tavan yaptı.
BUM.

Olduğum yerde sendeledim. Hi kolumu yakaladı.

“Geçti mi?” diye fısıldadı.

Başımı salladım.

“Sakin ol. Sakın bayılma.”

Başım dönüyordu. “Bir dakikaya ihtiyacım var.”

Bates suratını buruşturdu. “El ilanını hepiniz nereden biliyorsunuz?” Sonra birden gürlledi.

“Benimle oynadınız! Asıl amacınızı söylemediniz! Baştan beri sandığın peşindeydiniz!”

Ben’in üzerine yürüdü. “Satış iptal.”

Ben sandığa sıkıca yapıştı. “Üzgünüm, ahbap. Ama parasını bastırıp aldım. Makbuzu bile elimde.”

“Son sözün bu mu?”

Ben gözünü bile kırpmadı.

“İyi!” Bates’in gözleri fıldır fıldır dönüyordu. “Dükkânımdan defolun! Bu mahalle tekin değildir. Kendinize dikkat edin. Yerinizde olsam arkama bile bakmadan topluklardım.”

Kapıya koştuk.

“Bekle!” Bates beni işaret etti. “Makbuzu imzala. Yoksa satış geçerli olmaz.”

Tezgâha koşup hızla arkadaşlarımin yanına döndüm.

“Sandığı kimden aldınız?” diye sordum.

“Toz olun, pislik sürüsü!”

“Hey! Sözlerine dikkat et!” diye bağırdı Ben.

Tezgâha doğru bir adım attı ama Shelton elini omzuna koyduğunda yatıştı.

“Boş verin. İstedüğimizi aldık,” dedim.

Kapıda duraksadık. Bates isterse bizi alıkoyabilirdi. Shelton’ın ellerinin titrediğini fark ettim. Hi da en az onun kadar gergindi.

Bates bizi son ana dek dikkatle izledi. Nihayet eli tezgâhın altında kayboldu.

Tık! Kapı açıldı.

“Sizi bir daha buralarda görmeyeyim.”

Biz de meraklı değildik zaten.

19

Lonnie Bates kızgındı.
Dahası gururu incinmişti.

Bates Tefecilik ve Ticaret'i on yedi yaşından beri işletiyordu. Önceleri amcası, şimdi de kendi namına.

Bir dolara al, iki dolara sat. Onun mantrası buydu ve her zaman işe yaramıştı. Kimse onu aptal yerine koymamıştı.

Bugüne dek.

O şehirli piçlerin oyununa gelmişti. Bunu iliklerine dek hissediyordu. El ilanını görüp özellikle korsan eşyaları için gelmişlerdi. Analarının eteğinin dibinden ayrılmayan veletler onu fena tufaya getirmişti.

Bates bir türlü sakinleşemiyordu. Öfkesi kor ateş gibi içini yakıyordu.

Siyahi çocuk haritadan bahsetmişti. Sonra kurdığı potu fark edip durumu kurtarmaya çalışmıştı ama Bates aptal değildi.

Zengin bebelerinin eski bir korsan sandığıyla ne işi olurdu? İçindekilerin değerli olduğunu önceden biliyorlardı.

Tabii ya. Sandığı iki sene önce yaşlı bir kaçıktan satın almıştı. Herif kafayı korsanlarla bozmuştu. Anne Bonny'den başka laf bilmiyordu.

Daha o zaman şüphelenmeliydi. Adam beyaz bir smokin giymişti! Hem de Myers'da. Ama Bates delinin teki deyip üzerinde bile durmamıştı.

Sahte korsan eşyaları için yirmi dolar ödemişti. İyi bir alış-veriştii.

Yaşlı adam önce mırın kırın etmiş, ama sonra teklifi kabul etmişti. Hep öyle yaparlardı. Kimse elindekini satmadan gitmezdi. Paraya sıkışan azına çoğuna bakmazdı.

Avucuna tam yüz dolar saymışlardı. O çocuklar sandıkta değerli bir şey olduğunu biliyordu çünkü. Özellikle onun için gelmişlerdi. Şu kâğıtlar neydi acaba? Yoksa bir altın madeninin üzerinde oturuyordu da haberi mi yoktu? Bates en çok da bu ihtimalden korkuyordu.

Kendine acımayı bırak, ahmak! Bir şeyler yap!

Haritayı bulmalıydı.

Bates paranın kokusunu nerede olsa almasıyla övünürdü. Ama bu sefer faka basmıştı işte.

Ben bu tongaya nasıl düştüm, diye dövündü. Yok, kesinlikle bir şeyler yapmalıydı.

Telefonuna uzandı. Etli parmaklarıyla tuşlara bastı.

İki çalıştan sonra, hattın öbür ucundan uyku sersemi bir ses geldi.

“Hâlâ uyuyor musun, miskin herif? Kalk çabuk! Sizin çocuklara iş düştü.”

20

Amerikan servisler üzerlerinde tek bir çizgi kalmayana dek ütülenmişti.

Kumaş peçeteler de öyle. Porselen tabaklar, kristal bardaklar ve çatal bıçak takımları özenle yerleştirilmişti.

Sofra üç kişilikti. Kit, ben ve Sarı Sürtük öğle yemeğinde buluşmuştuk.

Benim için eziyetin dibiydi tabii ama kaçışım yoktu.

Whitney bu sürpriz yemek için çatıdaki verandayı seçmişti. Hava onunla iş birliği yaparcasına bulutluydu. Güneş beynimizi pişirmedeği için şemsiyesiz oturabiliyorduk.

Dâhil olduğu bütün organizasyonlar gibi, Whitney bunu da fazlasıyla ciddiye almıştı. Patates salatası, mısır ekmeği, balıklı tacolar ve yabani pirinçten oluşan menümüz oldukça lezzetli. Whitney'den zerre kadar hoşlanmasam da, mutfaktaki becerisini inkâr edemezdim.

Coop masanın yanında hevesle bekliyordu. Ara sıra yere düşen kırıntıları toplamak onun göreviydi.

Kit yemek boyunca ahlâr ve ohlar eşliğinde salatadan tatlıya ağzına attığı her lokmaya övgüler yağdırdı.

Kâbus.

Dakikaları sayarak sessizce yemeğimi yiyordum.

Coop burnuyla dizimi dürttüğünde dalgınca kulaklarını kaşıdım.

“Hoş!” Whitney peçetesini Coop’a doğru savurdu. “Çekil bakayım!”

“Tory, Coop’a masadan yemek verme, lütfen,” dedi Kit. “Whitney bize güzel yemekler pişirmek için bunca zahmete girmiş.”

Coop’u usulca ittim. “Vermiyorum ki.”

Coop biraz vızıklasa da birkaç adım gerileyip yüzüme bakmayı sürdürdü.

“Şu hayvanı içeri mi kapasak?” Whitney, Coop’a asla adıyla seslenmiyordu. *Şu hayvan, bu köpek, şu yaratık.* Coop onun için bunlardan ibaretti.

Böyle davranmasından hoşlanmadığının farkında değil miydi acaba? Ya da belki aldırıyordu.

Kit huzursuzca kıpırdandı. Bazen ona cidden acıyordum.

“İçeri kaparsak kapıda ağlar ve bize rahat vermez,” dedim.

Whitney’in kıl olduğunu anlamıştım ama renk vermedi.

“Yat kulübü nasıldı?” diye sordu az sonra. “İyi vakit geçirdin mi? Elbise hoşuna gitti mi? Celia sezonun en *in* elbisesi olduğunu söyledi.”

“Fena değildi,” diye mırıldandım.

Gerçekten de geri zekâlıydı. Burada oturup ödünç elbisemden konuşmak istediğimi de nereden çıkarıyordu?

“Arkadaşınla buluşabildin mi?” diye sordu Kit. “Neydi adı? Jason mı, Jackson mı?”

“Jason Taylor mı yoksa?” diye atıldı Whitney. “İnanamıyorum! Mükemmel bir ailesi var. Annesini tanıyorum. Son derece *gus-tolu* insanlar. Hele Jason! Nasıl da yakışıklı bir delikanlı oldu!”

Whitney’nin arkadaşlarımı bile tanıması nasıl bir delilikti? Belki haksızlık ediyordum ama ister istemez Jason’a karşı bir tepki geliştirmek üzereydim.

Ayrıca partiyi konuşmak istemiyordum.

“Çok sıkıcıydı,” dedim. “Jason’la biraz laflayıp ayrıldık.”

“Ama hayatım, Charleston’lı her genç hanım bu tür gelenek-leri yaşatmayı kendine vazife edinmeli.”

“Kesinlikle.”

Şaşırarak gülümsedi. Dalga geçtiğimi bile anlayamıyordu.

Ama Kit onun kadar ahmak değildi.

“Yemeğini ye, Tory,” dedi gözlerini suratıma dikerek.

Taco’mun son lokmasını ağzıma tıktım.

Whitney masayı toplamak için bir tepsi yerine süslü bir sepet getirdi. Coop yine hevesle masaya yaklaştı. Bu sırada, Whitney fark etmeden kuyruğuna bastı.

Coop da doğal olarak hırladı.

Whitney az kalsın sepeti elinden düşürüyordu.

Kit elini iki kez çırttı. “Cooper! Hayır!”

Coop kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak bir köşeye sindi.

“Beni ısıracaktı!” diye inledi Whitney.

“Abartma,” diye yapıştırdım. “Kuyruğuna bastın ve tepki verdi. Hepsi bu.”

“Coop’u içeri götür,” diye emretti Kit. “Bugün bir daha verandaya çıkmasını istemiyorum.”

Ters bir laf etmemek için çenemi sıkarak dediğini yaptım. Coop merdivenleri uysalca indi.

Whitney elini göğsüne koydu. “Bu köpek benden nefret ediyor.”

Dik dik suratına baktım. “Belki de ona daha kibar davranmalısın. Köpekler sezgileri kuvvetli canlılar.”

Kit konuyu değiştirmeye çalıştı. “Artık tatlı gelsin mi?”

Whitney’nin gözleri parladı. “Ah, tabii. Bu arada, kıvamı ilk kez bu kadar iyi tuttu. Parmaklarınızı yiyeceksiniz.”

Yaban mersinli turta fırından ılık ılık çıkarılıp şık tabaklarda servis edildi. Tadı enfesti. İkinci dilimimin sonuna gelmişim ki, Kit bombayı patlattı.

“Whitney, konuşmalıyız.” Sesindeki tedirginlik hemen hissediliyordu.

Whitney gözlerini kırıştırdı. “Ne oldu, hayatım?”

“Üniversitenin finansal problemleri olduğunu duymuşsundur.”

Whitney kirpiklerini titreştirdi.

“Bütçe kesintisine gidecekler. LAAE’yi kapatmayı düşünüyorlar.”

Kirpikler donup kaldı. “Nasıl yani?”

“Yeni bir iş bulmalıyım. Bu da Tory’yle buradan taşınabileceğimiz anlamına geliyor.”

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra Whitney muslukları açtı.

“Taşınmak mı?” Chanel rimeli gözyaşlarıyla nemlenerek yol yol aktı. “Be-beni terk mi ediyorsun?” diye inledi boğuk hıçkırıklarla.

Kit ona bir peçete uzattı. “Daha hiçbir şey belli değil. Sadece seçeneklerimizi değerlendirmeye çalışıyoruz. Bugün İskoçya’da uygun bir pozisyon olduğunu duydum ve...”

Tepki verme sırası bendeydi.

“İskoçya mı?”

“Daha detayları konuşmadık. Ama Hebridler’de. İskoçya’nın kuzey kıyısındaki adalar. Sadece iki yıllık bir proje ve açıkçası ilgimi çekti.”

Whitney omuzlarını titreterek ağlıyordu. Pahalı makyajı soyut bir tabloya dönüşmüştü.

“Üzülme,” diye mırıldandı Kit. “Bir yolunu buluruz.”

“Bütün-” İç çekti. “-mesele-” Bir iç çekiş daha. “-benim-” Ve bir iç çekiş daha. “değil mi? Artık be-beni sevmiyorsun.”

Elimden geldiğince hızlı içeri daldım.

21

Sığınaktaki tek masanın etrafına toplandık. Sandığın içindekileri Shelton'ın garajında incelemek daha uygun olurdu belki ama gizlilik önemliydi. Ayrıca sığınakta beni daha rahat haşlayabilirlerdi.

“Toplum içinde ışıyamazsın,” dedi Shelton öfkeyle. “Neler olabileceğini bilmiyorsun. Ya Bates’in yanında kontrolünü kaybetseydin? Ya virüsün yeni bir yan etkisi ortaya çıksaydı? Henüz duruma hâkim değiliz. Başımız büyük derde girebilirdi!”

“Hepimizi tehlikeye attın!” dedi Ben parmağını yüzüme doğru sallayarak. “Sen yakalanırsan bizim de işimiz biter. Kendini bir kafeste mi bulmak istiyorsun? Coop’a neler yaptıklarını unuttun mu?”

Hi diğerlerinin yeterince konuştuğunu düşünüyordu ki, kollarını göğsünde kavuşturup bana ters ters bakmakla yetindi.

Eve dönüş yolunda bin kere özür dilemem de fayda etmemiştii.

“Yeter,” dedim sonunda. “Bunu daha önce de konuştuk. Haklı olduğunuzu söyledim ya? Ama Bates’e karşı bir kozumuz,

olmasını istedim ve işe yaradı. Şimdi lütfen, şu sandığı inceleyebilir miyiz?”

Onlara koku alma duyumla ilgili gerçeği söylemedim. Şimdi ne yeri ne de zamanıydı. Oğlanlar yat kulübündeki partide de ısıdığını bilseydi iyice çıldırırdı.

Yüzleri hâlâ asıktı ama üstelemediler. Bazen ne kadar inatçı olabileceğini biliyorlardı.

“Bunların çoğu çöp,” dedi Shelton. Gözbağını, şapkaları ve sahte silahları bir kenara ayırdı. Bates’in fiyatı artırmak için eklediği ıvır zıvırı da sandıktan çıkardık.

İşimiz bittiğinde geriye sadece deri bir iple bağlı bir tomar kâğıt kalmıştı. Zaman içinde buruşup sararmışlardı.

“Merhaba, bebeğim,” dedi Hi.

İşaret ettiği yere baktım. İlk sayfanın köşesini yine o tuhaf, küçük haç süslüyordu.

“Yaşasın!” dedi Shelton ipi açarken.

“Fazla heyecan yapmayın,” diye uyardı Hi. “Bonny’nin hazine haritası biliniyor. Zeki bir satıcı insanların ilgisini çekmek için bunu kopyalamış olabilir.”

“Doğru,” dedim. “Konuya bilimsel boyutuyla yaklaşalım.”

Shelton hevesle bu şerefi hepimizin onayıyla Hi’a bıraktı.

Hi ellerini öne uzatıp parmaklarını oynattı. “Asistanım kim?”

Ben önüne bir kutu lateks eldiven itti. Hi bir çift eldiven takıp parşömenin ilk sayfasını açtı.

“Bir mektubun ilk sayfası,” dedi.

Birkaç satıra göz attım. “Anne Bonny’ye hitaben yazılmış. Kim yazmış? Çabuk bak.”

Hi sonraki kâğıda geçti. Her iki sayfada da o tuhaf haç vardı.

Mektup bir ismin baş harfleriyle imzalanmıştı.

“M. R. diye biri,” dedi Shelton.

“Mary Read,” diye atıldım. İnanamıyordum. “Bu mektubu Mary Read, Anne Bonny’ye yazmış.”

Hi şu meşhur şarkıyı mırıldanmaya başladı: “I kissed a girl, and I liked it!”

Shelton kıkırdadı. “O türden bir ilişkileri olduğuna dair bir kanıt yok.”

Ben bile güldüm. Her neyse. Bu belgeler gerçekse, turnayı gözünden vurduk demekti. Sırf Mary Read’in mektubu bile binlerce dolar edebilirdi.

Hi kalan sayfaları karıştırdı.

“Burada üç tane mektup var,” dedi. “İkisi Read’den Bonny’ye, biri de Bonny’nin cevabı. Hepsi 1721 yılının ilk aylarına ait.”

“Bates ikisi arasındaki yazışmaları nasıl ele geçirdi?” diye sordu Ben.

“*İntikam* ne zaman pusuya düşürülmüştü?” dedim.

“Calico Jack 1720’de asıldı,” diye yanıtladı Shelton. “Demek ki, mektuplar yakalanmalarından sonra yazılmış.”

“Hapiste,” dedim. “Ama neden birbirlerine mektup yazsınlar? Aynı hapisanede değiller miydi?”

“Mektupları okusak?” diye önerdi Hi. “Belki bir cevap alırsın.”

İyi bir noktaya parmak basmıştı.

Birinci sayfaya geri döndük. Sessizce belgeyi inceledik.

Eski dille yazıldığı ve yazıları zamanla solduğu için kolay anlaşılmıyordu. En azından bizim dilimizdeydi. Sonunda bazı cümleler anlam kazanmaya başladı.

* Bir kızı öptüm ve hoşuma gitti. (E.N.)

“Bakın,” dedim parmağımla işaret ederek. “Read, Bonny uzaklara gittiği için gözyaşlarına boğulduğunu yazmış.”

Shelton kulak memesini çekiştirdi. “Nereye gitmiş ki?”

“Şştt,” diye tısladı Ben. “Hepimiz o kadar hızlı okuyamıyoruz.”
Bekledik.

“Tamam,” dedi Ben. “Bu sefer *spoiler* istemem ona göre.”

Hi sayfayı çevirdi. Hevesle eski metnin üzerine eğildim.

Vay canına!

Parmaklarımı kenetleyip sabırsızca bekledim. Nihayet gördüler.

“Şu işe bakın!” diye mırıldandı Hi.

“Aman Tanrım!” dedi Shelton.

Ben kaşlarını kaldırdı.

“Tebrikler, çocuklar,” dedim. “Anne Bonny’nin akıbetini keşfetmiş bulunuyoruz.”

Hi yüksek sesle okudu. “*Şükürler olsun ki, saygıdeğer pederin seni evine kabul etti.*”

“Saygıdeğer peder mi?” dedi Ben. “Tanrı’dan mı söz ediyor? Bonny ölmüş mü?”

“Hayır, tabii. Babası, yani William Cormac onu hapisten kurtarmış.” Shelton el çırpı. “Bonny, Charles Town’a geri dönmüş.”

“Emin misiniz?” diye sordu Ben kuşkuyla.

“Evet,” dedim sırtarak. “Bonny asılmadı.”

Hi sabırsızca elini salladı. “İkinciye geçelim.”

Yine masanın başına üşüştük.

“Bu Bonny’den Read’e,” dedi Hi. “Bir ay sonra. Şubat 1721’de yazılmış.”

“Ölmediği kesinleşti,” dedi Shelton. Ben omzunu silktilti.

El yazısı daha keskin hatlı, mektubun dili daha sofistikeydi. Yazanın iyi bir eğitim aldığı açıkça anlaşıyordu. Mektup iki sayfadan oluşuyordu. İkincisine kocaman bir imza atılmıştı.

Anne Bonny. Gün gibi ortadaydı.

Daha da iyisi, Bonny ucu eğik haçı iki sayfaya da çizmişti. “Bu sembolün bir anlamı olmalı,” dedi Hi.

“Sadece süs olmasın?” diye fikir yürüttü Shelton.

Kaşlarını çattım. “Bence daha pratik bir işlevi var. Bir kart-vizit gibi.”

“Bu bir filigran,” dedi Ben.

Ona soru sorarcasına baktım.

“Bir işaret,” diye açıkladı. “Güvenlik için. Gördüğünüz gibi, alışıldık bir haç değil. Hafifçe kusurlu. Böylece mektubu alan kişi kimden geldiğinden kesinlikle emin oluyor.”

“Tabii ya!” dedim. “Read de, Bonny de her sayfaya aynı sembolü çiziyordu. *Bunu ben yazdım* dercesine.”

“Okumaya devam edelim mi?” dedi Hi sabırsızca.

Bütün mektubu görebilmemiz için sayfaları yan yana dizdi.

İki sayfayı da bir solukta okudum.

“Aman!” dedim hayal kırıklığıyla.

Ben kaşlarını çattı. “Hadi ya.”

Shelton kulak memesini çekti. “Ah.”

Hi tombul kollarını kavuşturdu. “Oldu mu şimdi? Bonny’yi bırakmamışlar ha?”

“Öyle görünüyor.” Shelton söz konusu paragrafı bir kere daha okudu. “Bonny sömürge yetkililerinin onu Charles Town’a korsanlıkla ilgili başka suçlamalar için transfer ettiği yazmış.”

“Half Moon Battery dediği ne?” diye sordu Hi. “Orada mı tutuluyormuş?”

Kimse bilmiyordu.

İçim sıkılmıştı. Bonny idam tehlikesini atlatamamıştı. Carolina’daki kötü şöhreti de göz önünde bulundurulursa pek şansı yoktu açıkçası.

“Heyecandan öleceğim!” dedi Shelton. Benim gibi, Anne’le bir empati kurmamıştı tabii. “Tarih kitaplarını yeniden yazabiliriz.”

Bonny’nin mektubundaki gerçekleri gözden geçirdim. “Bonny, Charles Town’a nakledilmiş. Half Moon Battery denen bir yere. Babasının kefaretle salıverilmesi teklifi kabul edilmemiş anlaşılan.”

“Demek ki, hâlâ asılması gündemdeydi,” diye ekledi Shelton.

“Son mektup Mart 1721 tarihli. Read’den Bonny’ye.”

Bu en uzunlarıydı. Beş sayfa. Bitirdiğimizde hep bir ağızdan konuşmaya başladık.

“Hazine haritasından söz ediyor!” diye bağırdı Shelton.

“Kaçma girişimi mi? Vay canına!” Hi heyecanla bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

“Haklıydık,” dedi Ben. “İskelelerden bahsediyor.”

Ellerimi kaldırdım. “Durun. Önce bildiklerimizi sıraya dizeyim.”

Shelton ikinci sayfayı işaret etti. “Mary, *eskizi de güvende, kendisi de*, yazmış. Düpedüz hazine haritasından söz ediyor. Başka ne olacak?”

“Belki de bir portre,” diye mırıldandım.

Shelton aklımı kaçırmışım gibi baktı.

“Emin olamayız demeye çalışıyorum. Ben de hazineyle ilgili bir şeyler bulmak istiyorum. Ama her gördüğümüze de atlamayalım.”

Hi yüksek sesle okudu. *“İnancını yitirme. En karanlık tünellerin sonunda bile aydınlık vardır. En sağlam kilitler bile açılabilir.”* Bacağına vurdu. “Bu bir kaçış iması değildi de ne, söylesenize?”

“Yine katılıyorum. Ama sadece bir varsayım da olabilir.”

Ben ikinci sayfayı işaret etti. “Read Tüccar Rıhtımı diye bir yerden bahsediyor. En sevdiği iskele oymuş.”

“Bonny East Bay’i kullanıyordu. Bu da oradaki iskelelerden biri olmalı.”

“Teknesini şehrin göbeğine bağladığına inanamıyorum,” dedi Shelton. “Ne çakal hatunmuş.”

Ben boğazını temizlediğinde hepimiz sustuk.

“Bonny, Half Moon Battery’de tutulduğunu yazdı. Sonra, bu son mektupta, Read zindanın ikisinin de favori rıhtımına ve toprak yapılara yakın olmasının şans olduğundan bahsediyor.”

“Yani?” dedi Shelton.

“Toprak yapılar,” diye yineledi Ben.

“Gömülü hazineden bahsediyor olabilir,” dedim.

“Tabii ya!” Hi’in gözleri heyecanla parladı. “Mary, Anne’e hücresinin hazine tüneline çok yakın olduğunu söylüyor.”

Kafamın içinde bir ışık yandı. “Belki Bonny de oradan kaçmıştır.”

“Tory, sen bir dâhisin,” dedi Shelton.

“Bu mektuplar bütün şüphelerimizi doğruluyor,” dedi Hi. Sevinçten dans etmeye başladı. “Bonny’nin hazinesi East Bay Sokağı’nda. Eski iskelelerin orada bir yerde.”

“Half Moon Battery’nin yakınındaki tünellere bakmalıyız,” dedi Shelton ve zafer dansı için Hi’a katıldı.

“Başardık!” diye bağırdı Hi. “Anne Bonny’nin kayıp hazinesinin yerini biliyoruz! Sizi seviyorum, çocuklar!”

“Bir dakika,” dedi Ben dans partisini yarıda keserek. “Bunların hepsi birer varsayım.”

“Ben haklı,” dedim. “Half Moon Battery’nin ne olduğunu bile bilmiyoruz. Ama öncelikle bu mektupların gerçekliğinden yüzde yüz emin olmalıyız.”

“Teşekkürler,” dedi Ben. “Yine rezil olmak istemiyorum.”

“Nasıl?” diye sordu Shelton. “Tanıdığın bir eski yazı uzmanı filan mı var?”

“Hazine haritası,” dedi Hi ve çalıntı haritayı açtı. “Mektuplardaki el yazısını bundakiyle karşılaştıralım.”

“İyi fikir.” Haritanın iki yanına Bonny ve Read’in mektuplarından iki sayfayı koydum.

Mary’nin kullandığı büyük matbaa harfleriyle uyumadığı hemen anlaşıyordu.

Ama Anne Bonny’nin keskin hatlı ve ağdalı el yazısı ilk bakışta haritadakiyle tutuyordu.

“Çok benziyor,” dedi Shelton.

“Evet,” dedi Hi.

Ben kafasını salladı.

“Doğru bir iz üzerinde olabiliriz,” dedim. “Ama emin olmamız şart.”

“Nasıl?” diye sordu Shelton.

Hi sıırıttı. “Bana bırakın. Bu iş için en uygun adamı tanıyorum.”

22

“Nereden buldun burayı?” diye sordum.
Dev taş binanın girişini sekiz tane sütun süslüyordu.
Çatıyla kafalarımız arasında en az on iki metre vardı.

Shelton başını yana eğip binayı süzdü. “Dağ gibi. Kim inşa etmiş?”

Hi iPhone’undan okudu. “Metodistler. İç Savaş öncesinde. Bakın şöyle diyor: *Karpeles El Yazmaları Müzesi Roma’daki Jüpiter Tapınağı’ndan esinlenilerek Korint tarzında inşa edilmiştir.*”

“Tahmin ettim zaten,” diye atıldı Ben. “Yunan tapınaklarına benziyor diyecektim.”

Yüksek sütunlara baktım. Hakkı vardı.

“Bu adamın bize yardım edeceğinden emin misin?” diye sordum.

Hi başını salladı. “Bir eski belgeler uzmanı. Hem de uzaktan akrabamız. Annem aile ağacından buldu.”

“Bana bakın. Kimse hazine lafını ağzına almayacak. Sadece fotokopisini çektiğimiz iki satırı göstereceğiz.”

Ana kapılardan mahkeme salonunu andıran kocaman bir odaya girdik. Beyaz sütunların ardındaki duvarlar kabartmalarla süslüydü. Köşelerde tavandan yere kadar uzanan pencereler vardı. Girişten orta alana dek tahta sıralar yerleştirmişlerdi. Uzun, tahta bir masanın etrafında cam sergi bölmeleri vardı. Arka duvarın önünde duran taş kürsü yarım ay şeklinde alçak bir tahta bölmeye odanın geri kalanından ayrılmıştı.

Binanın kilise geçmişini yansıtan son derece geniş ve görkemli bir salondtu. Kendimi içinde ufacık hissediyordum.

“Bay Stolowitski,” dedi resmi bir ses “Siz misiniz?”

“Evet, Doktor Short. Bu kadar kısa sürede bir görüşme ayarladığınız için teşekkür ederim.”

Short ufak tefek bir adamdı. Tüvit pantolon ve mavi, yün bir süveter giymişti. Yuvarlak camlı, küçük gözlüğünü burnunun ucuna indirmişti. Kırık dişleri ve seyrekleşen saçlarıyla bir yakışıklılık abidesi olmadığı kesindi.

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle titreşti. “Doğrusunu istersen, Hiram, bir emrivakiyle karşı karşıya kaldım. Neyse. Sonuçta buradasın işte.”

“Ah, evet. Tekrar teşekkür ederim, efendim. Bunu ilginç bulacağınızdan eminim.”

“Bunlar da arkadaşların mı?” Başını hafifçe eğdi. “Doktor Nigel Short. Müdür yardımcısı, müze tarihçisi ve adli belgeler uzmanı.”

“Tory Brennan.”

“Shelton Devers.”

“Ben.”

“Başlayalım mı?” Short manikürlü eliyle masayı gösterdi. “Belgeleri şuraya bırakın, lütfen. Sonra kenara çekilin. Birazdan

geliyorum.” Topuklarının üzerinde dönüp yürüdü ve bir kapıdan girip gözden kayboldu.

“Ukalanın teki ama işinde bir numara olduğunu duydum,” diye fısıldadı Hi.

Bonny’nin iki sayfalık mektubunu ve hazine haritasındaki iki satırın fotokopisini masaya koydum.

*Bayan Peregrine’in tüneğinden in kıvrılarak aşağı,
Bul karanlık odadaki savağı.*

*Uçurumdaki oyukta Kurtarıcı’nın Tekerleği yatıyor,
Doğru köprüyü indirmek için hizmetkârımı seçmeni bekliyor.*

“Karanlık odadaki savak nedir bilen var mı?” diye sordu Hi.

“Hepsini çözdük de bir o kaldı,” diye homurdandım. “Şştt. Adamımız geliyor.”

Short beyaz pamuklu eldivenler giymişti ve elinde ufak bir çıkın vardı. Fotokopiyi görünce kaşları çatıldı.

“Nedir bu? Bir kopya mı? Belgelerin gerçek olduğunu söylemiştin.”

“Sadece ikinci belgenin orijinali yok,” diye yalan attı Hi. “Onu internetten basmak zorunda kaldık.”

Short gözlüğünün üzerinden ona dik dik baktı.

“Ben kopyalarla çalışmam. Bazı önemli noktalar gözden kaçabilir. Belgenin orijinalliği hakkında kesin bir karar veremem.”

“Biz de mektubun gerçek olup olmadığını merak ediyoruz zaten,” dedi Hi. “Onu sadece el yazısını karşılaştırabilirsiniz diye getirdik.”

Haritanın orijinalliğinden şüphemiz yoktu. Sonuçta onu Charleston Müzesi'nden çalmıştık!

Short gözlerini kıstı. Kandırıldığını hissetmiş miydi acaba?

Dikkatli olmalıyız. Bu adam malın gözü.

“Pekâlâ,” dedi Short ve çıkınından bir kuyumcu büyütecini çıkardı. “Lütfen oturun. Biraz yalnız kalmam gerekiyor.”

Short, Bonny'nin mektubunun üzerine eğilirken, gidip sıralardan birine oturduk. Yirmi dakika boyunca bizi tamamen görmezden geldi.

Artık esnemeye başlamıştık ki, Short'un sesiyle irkildim.

“Buyurun, gelin,” dedi parmak uçlarını birbirine dayayarak. “Bu mektubu nereden buldunuz?”

“Bir tefeciden aldık,” dedim. Bu konuda dürüst davranmamızın bir anlamı yoktu.

“Tefeci mi?” Short alınmış gibiydi. “Alay mı ediyorsunuz?”

“Hayır, efendim. Kuzey Charleston'daki bir tefeciden alınan korsan eşyalarının arasından çıktı.”

“Mektubun altında Anne Bonny'nin imzası var,” dedi gözleri parlayarak. “Kim olduğunu biliyor musunuz?”

Başlarımızı salladık.

“Ben mektubun orijinal olduğunu düşünüyorum,” dedi. “Eğer haklıysam, müthiş bir keşif yapmışsınız. Hele de onu nereden bulduğunuz göz önünde bulundurulduğunda.”

Heyecandan yerimde duramıyordum. O hâlde ipuçları da gerçektir!

“Bonny Charles Town'daki bir zindanda olduğunu yazmış,” diye devam etti Short. “Bu şimdiye dek kanıtlanmamıştı. İnanılmaz!”

“Biliyoruz,” dedi Ben.

“Sizin Kuzey Charleston’daki o tefecide ne işiniz vardı?” Aniden konuyu değiştirdi. “Bu fotokopi nereden?”

“Ah, Hi’in söylediği gibi, internette bulduk. Galiba Anne’in günlüğünden satırlar.”

“Bunu Anne Bonny’nin yazdığından emin misiniz?”

“Sitede öyle diyordu.”

“Çünkü bu satırları gerçekten Bonny yazmışsa, mektup da kesinlikle orijinal.”

“Nasıl emin oldunuz?” diye sordum.

“Yazıdan tabii. Bir insanın el yazısı parmak izi kadar karakteristiktir. Kişi el yazısını özellikle değiştirse bile, benim gibi uzmanlar bunu anlayabilir.”

“İkisini de Bonny yazdı o hâlde,” dedi Hi.

“Bu iki belgedeki yazılar birbirini tutuyor demek daha doğru. Mektuba Anne Bonny olarak imza atılmış. Fotokopideki satırları da Bayan Bonny’nin yazdığını söylüyorsunuz.”

“Mektup sahte değil yani?” Ben öyle çıkmasını bekliyor gibiydi.

“Eğer sahteyse rahatlıkla bir sanat şaheseri olduğunu söyleyebilirim. Kâğıt, mürekkep ve üslup o dönemle birebir uyuyor. Bazı bilimsel metotlar kullanmadan yüzde yüz emin olamam ama benim fikrim gerçek olduğu yönünde.”

“El yazılarının uyduğuna nasıl karar verdiniz? Bizi aydınlatabilir misiniz acaba?” diye sordum.

“Bakın.” Short mektubun ilk sayfasını işaret etti. “Bu el yazısı artık kullanılmıyor. On yedinci yüzyılın başına ait. Mektupları önce kendi içlerinde inceledim. Sonra da şu iki satırla karşılaştırdım. Aralarında dikkat çekici benzerlikler mevcut.”

“Aynı kelimeleri mi karşılaştırıyorsunuz?” diye sordu Hi.

“Her zaman değil. Aynı sözcüklere bakmanın yardımı olur tabii ama illa gerekli değil. Tek tek harfleri, harf gruplarını ya da sadece büyük harfleri incelemek de aynı etkiyi gösterir.”

Not defterine bir cümle karalayıp bana uzattı. “Aynısını yaz.”

Dediğini yapıp yüksek sesle okudum. “Pijamalı hasta yağız şoföre çabucak güvendi.”

“Bu cümle bir pangram,” dedi Short. “Her dil için farklı pangramlar oluşturulabilir. Alfabadeki bütün harflerin kullanılması esastır. Biz de kontrol için başvururuz.”

“Kontrol mü?”

“Kıyas için. Polis şüpheliden bu cümleyi yazmasını ister ve ben de onu bir notla ya da bir alışveriş listesiyle karşılaştırabilirim. İkisini de aynı kişi yazmışsa düğüm çözülür.”

Belgelere döndü. “Bugün de öyle yaptım. Öncelikle *o*, *a* ve *e* gibi sesli harfleri kontrol ettim. Yuvarlaklar açık mı kapalı mı diye baktım. İki yazı örneğindeki *o* harflerinin ne kadar benzediğine bakın.”

“Evet,” dedim. “İkisinde de halkanın ucu hafifçe uzatılmış.”

“Sonra *f*, *b* ya da *l* gibi yukarı doğru uzayan, ya da *p* gibi aşağı doğru uzayan harflere baktım.”

“Amma da karışık,” dedi Hi.

Short gururla gülümsedi. “Bazen de başka özellikler bize daha çok bilgi verir. Örneğin yazar *s*, *n* ya da *m* gibi harfleri dar mı, yoksa geniş mi kullanıyor gibi. Yazının eğimi de önemli.”

“Mektubunkiyle şiirinki tutuyor diyorsunuz öyle mi?” diye üsteledim. İyice emin olmaya çalışıyordum.

“Kesinlikle,” dedi Short. “Büyük *L* harflerine bakın.”

“Tepelerindeki geniş daireyi mi diyorsunuz?”

“Evet. Ayrıca yazar bazı harfleri yan yana geldiklerinde birbirine bağlıyor. *Şuraya bakın*, ı ve z’ye. Benim için bu DNA kadar kesin bir veri olabilir.”

“Hey, Tor,” dedi Hi yazı örneğimi işaret ederek. “Sende de aynı eğilim var.”

Hi haklıydı. Daha önce hiç fark etmemiştim ama ben de ı ve z’yi birbirine bağlıyordum. Ortaya Çin sembollerini andıran bir harf çıkıyordu.

“Enteresan bir benzerlik,” dedi Short bana tuhaf tuhaf bakarak. “Normalde bunu kesin bir ayırt edici özellik olarak değerlendirebilirdim.”

“Ondan hiçbir şeyi el yazısıyla yazmıyorum,” dedim gülerек. “Çok zorlanıyorum.”

“Artık kim yazıyor ki?” dedi Short onaylamaz bir ifadeyle. “El yazısı ölmeye yüz tutan bir sanat. Ama...” Yüz ifadesi ciddileşti. “Bütün bunları bir kenara bırakırsak, bu mektup tarihi bir hazine. Bilimsel olarak incelenip derhâl koruma altına alınması gerekir.”

“Tabii,” dedim. “Ama şimdilik bizde kalması lazım.”

Short kaşlarını çatı. “Küçük hanım, anlıyorum. Mektubu kendi paranızla satın aldınız ve ona el koymak gibi bir niyetim yok. Ama...”

“Doktor Short, beni yanlış anladınız,” dedim. “Mektubu eBay’de satmayı planlamıyorum tabii. Sadece şimdilik bize lazım.”

“Pekâlâ,” dedi Short buz gibi bir sesle. “Bekleyin, lütfen.”

Yine aynı kapıdan çıktı.

“Adamı kızdırdın,” diye fısıldadı Hi.

“Mektup bizde kalmalı. Hazinesinin yerini saptamamıza yardımını olabilir.”

Short ortalama bir defter büyüklüğünde, metal bir kılıfı geri döndü.

“En azından bunda muhafaza edin.” Bize sormadan mektubu içine koydu. “Lütfen, çok dikkat edin. Sayfalardan biri bile zarar görse telafisi mümkün olmayan bir kayıp olur.”

“Anlıyorum. Teşekkürler.”

“Mektubu zarar görmeden geri getirdiğiniz takdirde bana en güzel şekilde teşekkür etmiş olursunuz.”

“Merak etmeyin,” diye söz verdi Hi.

“Şimdi işimin başına dönmeliyim.”

Kıbarca kovulmuştuk. Kapıya yöneldik.

Birden duraksadım.

“Son bir şey, Doktor Short.”

“Evet?”

“Half Moon Battery diye bir isim duydunuz mu?”

Duraksadı. “Neden?”

“Charles Town’un ilk zindanlarını merak ediyorum da ondan.”

Short bir an kendi içinde bir savaş veriyormuş gibi göründü. Sonra, “1771’de, Exchange Binası Half Moon Battery diye bilinen daha eski bir askeri araziye inşa edildi,” dedi. “On yıl sonra, İhtilal sırasında, İngilizler mahzenleri Provost Zindanı’na dönüştürdü. Charleston’ın en karanlık hapishaneleri için hep aynı yer uygun bulunmuş anlaşılan.”

“Teşekkürler.”

Short bizi binadan çıkana dek izledi.

*

“Duydunuz mu?” dedim. “Provost Zindanı, Half Moon Battery harabelerinin üzerine kurulmuş. Bonny’nin hücresi hâlâ duruyordur belki.”

“Bölge de tutuyor,” dedi Shelton. “Exchange Binası, East Bay Sokağı’nın aşağısında.”

“Zindanla ne ilgimiz var?” diye sordu Ben. “Bir geçit ya da tünel aramıyor muyduk?”

“Mary Read’in mektubunu hatırlatırım,” dedim. “Read toprak yapıların Bonny’nin hücresine yakın olduğundan bahsediyor. Onlar da hazine haritasındaki tüneller olmalı. Korsanlar Bonny’yi Half Moon’dan kaçırırken pekâlâ o tünelleri kullanabilirdi.”

“Tabii böyle bir kaçış hikâyesi varsa,” diye mırıldandı Shelton. “Bonny’nin kurtulup kurtulmadığını bilmiyoruz. Belki de asıldı.”

“Bence kaçtı. Aksi hâlde, mutlaka idamına dair bir kayıt olurdu.”

Öğrendiklerimizi bir kere daha tekrarladım. “Half Moon Battery, Bonny’nin hapsedildiği yerdin ve East Bay iskelelerine yakındı. Bu da doğru iz üzerinde olduğumuzu gösteriyor.”

“Durun.” Hi gerçekten de durdu ve “Toplantı talep ediyorum,” dedi.

Bir sokağın köşesinde daire olduk.

“Bir,” dedim. “Anne Bonny bütün servetini Charles Town’da East Bay iskelelerine yakın bir yere gömdüğünü ima eden bir harita çizdi.”

“Henüz emin değiliz ya neyse,” dedi Ben. “Devam edin.”

“İki,” diye atıldı Shelton. “Anne Bonny ve Mary Read arasındaki yazışmalarda Bonny’nin Charles Town’daki bir zindana, Half Moon Battery’ye nakledildiği söyleniyor.”

“Üç,” dedi Hi. “Read’in mektubunda bir kaçış girişimiyle ilgili imalar var. Dört, mektupta ayrıca hazine tünellerinin Bonny’nin Half Moon’daki zindanına yakın olduğu iddia ediliyor.”

“Beş,” diye ekledi Shelton. “Zindan iskelelere yakındı.”

“Ben de çıkarımımı buna dayanarak yaptım zaten,” dedim. “Hazine tünelleri Bonny’nin hücrelerine yakın olduğu için kaçmasına olanak sağlamış olabilirler.”

Bu bilgileri sindirmek için duraksadık.

“Elli yıl ileri sarın,” dedi Hi birden. “Half Moon harabelerinin üzerine Exchange Binası yapılıyor. Daha sonra hücreleri yeni Provost Zindanı’na dönüştürülüyor.”

“Pekâlâ,” dedi Ben. “Diyelim, haritadaki hazine tünelleri Provost Zindanı’nın yakınlarında. Planımız ne?”

“İçeri girip etrafa bakmak,” dedim.

“Nasıl?” diye sordu.

Üçümüz bir ağızdan yanıt verdik.

“Hayalet turuyla!”

23

Dev bir torbanın daha içindekileri yere döktüm. Buruşuk kıyafetler kaldırım taşlarına saçıldı. Bu beşinci torbamdı. Bir kez daha dağınık yığını düzenlemeye koyuldum. Cuma sabahı, saat yediydi. Broad'daki Aziz Michael'in önündeydim.

Kotilyon grubu kış kermesi için giysi topluyordu. Bana da bağışlanan kıyafetleri düzenleme görevi düşmüştü. Sağımda, cemaatin yardım çağrısına kulak verdiğinin ispatı siyah çöp torbası yığınları duruyordu.

Debuntante de denen sosyeteye takdim çağına gelmiş genç kızların hayır işlerinde çalışmaları esastı. Belki de aşırı züppe-liklerini ancak böyle dengeleyebiliyorlardı! Ayda en az bir tane geniş çaplı hayır işinde görev alıyorduk.

Şikâyet ettiğimi sanmayın. Hayır işleri bu yavan sistemin tek artısıydı belki de. Bizden daha şanssızlara yardım etmek kotilyo-nun en sevdiğim yanıydı.

Pamuklu bir gömleği elime aldığımda ter ve sigara kokusundan burnumun direği kırılacaktı az kalsın.

Tamam. Bu işe bayılmıyordum. Ama en azından ardındaki düşünceyi takdir ediyordum.

Ellerim otomatige bağlamış gibi çalışırken, aklım akşama kaydı. Viraller olarak ekipçe Fletcher'ların hayalet turuna katılacaktık. Hafta sonu olduğu için Kit insafa gelip bana saat ona kadar izin vermişti.

Sabah buraya gelmeyi unutuyordum neredeyse. Önceki günün çılgın temposu arasında kotilyon etkinliği aklımdan çıkmıştı. Ama Whitney unutmamıştı tabii. Bana yarım saat önce mesaj atmıştı.

Tipim o yüzden kayıktı. Sabahın köründe kalkıp buraya koşturunca duş da alamamıştım. Üzerimde salaş bir tişört, altımda koşu şortum ve koltuk altlarımda iki kat Lady Speed Stick vardı.

Atkuyruğu yaptığım yağlı saçlarım ve bu hâlimle beni kimse görmesin diye dışarıda tek başıma çalışmaya gönüllü olmuştum. Kimse karşı çıkmamıştı.

Aziz Michael Charleston'ın en eski kilisesi. Altmış metrelik meşhur beyaz kulesi ve tepesindeki sekiz metrelik demir rüzgâr-gülü arkamda yükseliyordu.

Avluya hoş bir serinlik hâkimdi. Beyaz tuğla binaların gölgesi çimenlere ve kaldırım taşlı yola vuruyordu. Ortada, büyük ve yassı taşların oluşturduğu alana dört tane yuvarlak bank yerleştirilmişti. Hepsi de şu an bana hizmet ediyordu.

Bağışlanan giysileri önce cinsiyetlerine göre, sonra da, büyük ve çocuk kıyafetleri olarak ayırıyordum. İspanyol paça bir pantolonu doğru yığına fırlattım. Bir üniversiteli onu bir yetmişler partisi için satın alabilirdi. Ya da belki yeniden moda olurdu. Kim bilir?

Jason üç torba daha getirdi. Bugün o da bize yardım ediyordu.

“Bunlar papaz konutundan çıkmış. Kolay gelsin.”

“Sağ ol.”

“Enteresan parçalar var mı? Şunlarla havalı bir retro tarzı yaratabilirsin.”

“Bir Brett Favre Jets atleti var,” dedim. “XXL. İki üç dolar eder.”

“Ben şu İskoç eteğini gözüme kestirdim.”

“Zevkini takdir ettim.”

Sırıttı. “Eve nasıl döneceksin? Seni bırakayım mı?”

“Teşekkürler ama Ben alacak.”

Kaşlarını çattı. “Ben ha? Hayır işleriyle gönül işleri el ele.”

“Haddini aşma,” diye uyardım. “Ben sadece arkadaşım.”

“Ben gerçek bir prens. Büyüleyici bir erkek. Benden selam söylersin.”

Üzerine gitmedim. Herkes herkesten hoşlanacak diye bir kural yoktu.

“Fikrini değiştirirsen, kamyonetim önde.”

“Tamam,” dedim. “Hadi işine dön. Yukarıdaki bizi izliyor.”

“Görüşürüz.”

İki torbayı daha boşaltıp ayırdım. Sonra papaz konutundan gelen ilk torbaya uzandım. Eski ve pisti. Galiba gerçek çöplerle karıştırılıp aralarından son anda kurtarılmıştı.

Aman ne güzel.

İlk torbada birkaç düzine eski ve lekeli havlu vardı. İkincisinde de, güvelerin yediği tören cübbeleri.

Üçüncü torba beni serseme çevirdi.

Ağızındaki ipi çözdüğümde zehirli bir kokuyla irkildim. İçinde her ne varsa küflü çocuk bezi gibi kokuyordu. Ya da saatlerce güneşte kalan kokmuş et gibi.

Öğüreceğimi düşünerek tek dizimin üzerine çöktüm.

Onun yerine ısıdım!

BUM!

Şimşekler çaktı. Kanım kaynadı. Bütün gözeneklerimden ter fışkırdı. Duyularım titreşip patladı. Renkler, sesler ve kokular beynime üşüştü.

İşıma damarlarıma ve sinirlerime yayıldı. O hafta ikinci kez güçlerim çağrılmadan yüzeye çıktı. Sinir uçlarım hassaslaştı.

El yordamıyla gözlüğümü bulup taktım.

Nefes al. Rahatla. Nefes al. Gevşe.

Sakinleştiğimde nabzım da yavaşladı.

Etrafta birileri var mı diye bakındım. Avlu boştu. Bir banka çöküp biraz daha sakinleşmeye çalıştım.

İyisin. Yok bir şeyin.

Sonra kulaklarım yakınlardaki belayı algıladı. Bir yerden konuşmalar geliyordu. Ashley, Courtney ve Madison. Mahşerin Üç Atlısı bana yaklaşıyordu.

Kokarca sürüsü!

Sonra dördüncü bir ses de onlara katıldı.

“Bütün mektupları zarflara koyup kapadığınıza inanamıyorum.” Bir yetişkinin sesiydi. Tenor bir ses. “Aşevlerimiz o mektuplar sayesinde dönüyor. Ellerinize bin sağlık.”

“Ah, hayır, Peder Carroll,” diye şakıdı Madison. “Asıl biz size minnet borçluyuz. Burada büyük bir özveriyle çalışıyorsunuz. Keşke biz de her gün Tanrı’ya hizmet edebilssek.”

“Keşke,” dedi Ashley. “Size yardımcı olabildiysek ne mutlu bize.”

“Ama hayır işleri de bayağı yorucuymuş doğrusu. Ehehehe.” Courtney geri zekâlisından da bu beklenirdi zaten.

“Tanrı sizi korusun,” dedi Peder Carroll. “Avlu serindir. Çaylarınızı burada içebilirsiniz.”

Eyvah!

Ayak sesleri yaklaştı. Peder gidince Mahşerin Üç Atlısı iyilik meleği rollerinden anında sıyrıldı.

“Ay, hiç gitmeyecek sandım,” dedi Madison. “Sabahın bu saatinde uyumak yerine kilisede mektup katlıyoruz.”

Ashley de onunla aynı fikirdeydi. “Uf, ojelerim bozulmuş. Daha dün manikür yaptırmıştım. Parasını Peder Carroll’dan mı istesem? Adamın gözleri ne acayip, değil mi? Suratıma baktıkça tırsıyorum.”

“Öğğğ!” Courtney dramatik bir öğürme sesiyle muhabbete katıldı. “Bu çaya kaç şeker atmışlar?”

“Kusacağım!” Çaylarını kaldırıma döktüklerini duydum.

“Bu tip etkinliklere şoförümü yollasam olmuyor mu?” diye sızlandı Ashley. “Beni o temsil etse?”

Pahalı parfüm kokuları binanın köşesini döndü. Alacağım tepkiye hazırlandım.

Beni aynı anda fark ettiler. İnci gibi dişlerini göstererek suratlarına birer Hollywood gülücüğü oturttular.

“Ada kıızı!” Madison yaptığım işe şöyle bir baktı. “Kendine kıyafet mi seçiyorsun?”

Courtney’in gözleri kocaman açıldı. “Ay, yoksa aralarından araklıyor mu? Burada tek başına çalışmayı ondan istedi demek?”

Ashley'in güzel yüzü çirkin bir ifadeyle çarpıldı. "Güzel gözlük, Ray Charles. Ayrıca fakirler gibi giyinerek onlarla alay etmek kabalıktır. Kendinden utanmalısın."

Üç kollu bir saldırıyla karşı karşıyaydım. Tam geri çekilecektim ki Jason geldi.

"Neler oluyor?" dedi Mahşerin Üç Atlısı'na dik dik bakarak. "Tory'nin üzerine gitmiyorsunuz umarım?"

"Yok canım," diye cıvıladı Madison gülümsemeye devam ederek. "Sadece sohbet ediyorduk. Tory bize çöp ayırma sistemini anlatıyordu."

Birden burnum parfüm kokusunun altında başka bir katman yakaladı. Madison'dan keskin ve asidik bir koku geliyordu. Ekşi bir kurumuş ter kokusu.

Endişe. Madison gergindi. Hem de çok.

Yüzüne baktığımda buna dair en ufak bir iz göremedim. Dışarıdan her zamanki ukala ve kendinden emin Madison'dı. Gözlemimle alay edercesine esnedi.

Ama burnum yanılmıyordu. Rahat tavırları roldü. Jason'ın gelişi onu kaygılandırmıştı.

Merakla Jason'ın yüzeyin altındaki kokusunu yakalamaya çalıştım. Sıcak çimentoya karıştırılan kül kokusu gibi keskindi. Öfke.

Güvensizliğim azaldı. Şu baldırı çıplakların beni aşağılamasına neden göz yumuyordum? Şımarıklıkları dışında ne özellikleri vardı? Ben de onlara saldırabilirdim.

Sezgilerimi test etme zamanı.

"Jason?" dedim gülümseyerek. "Teklifin hâlâ geçerli mi?"

Şaşaladı. "Efendim?"

“Beni eve bırakabilir misin?” diye sordum ve doğrusu biraz da korktum. Olumsuz cevap verseydi aptal durumuna düşecektim çünkü.

Ama endişem yersizdi.

Gözleri parladı. “Tabii. Yoldan yiyecek bir şeyler de alırız.”

Kirpiklerimi kırptırdım. Gözümde gözlük olduğu için boşa gitti ama olsun. “Harika olur.”

Madison’dan öfkeyle karışık bir telaş kokusu yayıldı. Sonra bu karışıma yeni bir aroma eklendi. Sert. Kaygan. Çamurda ezilen zehirli sarmaşık yapraklarının kokusu.

Kıskançlık. Madison baştan aşağı hasede bulandı.

Ama dıştan hiç renk vermedi. Eliyle ağzını kapatıp Ashley’e bir şeyler fısıldadı ve kendi esprisine kıkırdadı.

Yoksa bunları ben mi hayal ediyorum? Başkalarının duygularını kokladığını düşünerek kafayı yiyen insanlar var mıdır acaba?

İşimamın sıcaklığını hissedebiliyordum. Gözlüğümün ardına gizlenerek diğer duyularımı gözden geçirdim.

Courtney’in mini eteğinin dikişlerini görebiliyor, Jason’ın kol saatinin tik taklarını duyabiliyordum. Spor pabuçlarımın altında ezilen taşları hissedebiliyor, çöp torbalarından yükselen kirli tozların tadını alabiliyordum.

İnanılmazdı. Kromozomlarıma karışan süper virüs dengemi bozsa da, bazı yan etkileri aklımı başımdan alıyordu.

Ve güçlerim asla yalan söylemiyordu.

İçgüdülerime güvenerek küçük oyunuma devam ettim.

“Bunları çamaşırhaneye götürmeliyim,” dedi Jason’a. “Ama çok ağırlar. Biraz kas gücü işime yarayabilir.”

Jason hemen şişindi. “Sorun değil. Geçerken bırakırız.” Eğilip yığınlardan birini kucakladı. “Yardım etmek isterseniz çekinmeyin, hanımlar.”

Mahşerin Üç Atlısı donup kalmıştı. Derin bir nefes daha aldığımda yeni kokular ayırt ettim. Kar. Buz tutmuş orkide. Ölü yapraklar.

Tam tarif edemesem de duygular açık ve netti.

Dehşet ve hayal kırıklığı.

Kızlar Jason’ın bana yardım etmesinden fazlasıyla rahatsızdı. Dahası onları ekmişti.

Şansınıza küsün, süs bebekleri.

Bir kucak dolusu sweatshirt’ü kaptığım gibi arkama bile bakmadan kiliseye doğru yürüdüm. Mahşerin Üç Atlısı beni görmezden gelse de, hayal kırıklığının kokusunu bir pelerin gibi üzerlerinde taşıyorlardı.

Jason avlu duvarının dibinde bekliyordu. Kol kaslarının kucağındaki ağırlıkla başa çıkmakta zorlandığını gördüm. Sıkıntısını belli etmemek için suratına şirin bir gülümseme oturtmuştu.

“Önden buyur,” dedi nefes nefese.

BUM.

Kan beynime üşüştü. Az kalsın bayılıyordum. Neyse ki, dengeyi kaybetmedim. Dünya eski hâline geri döndü.

Yüküm ağır gelmiş gibi davrandım. Bu ufacık zafer anını mahvetmemeye kararlıydım. Jason huzursuzluğumu fark etti. “İyi misin? Sonraki partiyi ben getireyim istersen.”

“Yok bir şeyim. Sadece biraz açım. Kan şekerim düştü galiba.”

“Yolda yeriz.” Kocaman gülümsedi. “Güven bana.”

Mahşerin Üç Atlısı bize veda bile etmedi. Kafalarını arkaya atıp saçlarını savurarak kiliseye doğru yürüdüler.

“Hoşça kalın, hanımlar,” diye seslendim. “Yakında görüşürüz!”

24

Ben telefonuma cevap vermedi. İçten bir üzüntü ve huzursuzlukla ona bir mesaj bıraktım. Kızgınlığının uzun sürebileceğinin farkındaydım. Bu iş aramızı açabilirdi.

Aziz Michael'den çıkmadan önce ona mesaj atmıştım. Ne yazık ki, limanın yolunu yarılamıştı. Beni almaya geliyordu. Jason'ın beni arabayla eve bırakacağını öğrendiğinden beri de telefonlarımı açmıyordu.

Belli ki, bunu kişisel algılamıştı.

Şu ikisinin ne alıp veremediği var?

Jason, Shem Koyu'na bakan, *Charlene ve Richard'ın Fakirhanesi* adındaki balık lokantasında öğle yemeği yiyelim diye tutturdu. Mount Pleasant Morris Adası yolunun ters istikametindeydi ama Jason nedense orasını istedi.

Haklı da çıktı. Lokanta salaştı ama yemekler nefisti. Kızarmış karides ve deniztaraklarına iştahla yumulduk. İki saat sonra, Jason nihayet beni eve bıraktı.

Öğleden sonra bir planım olmadığı için biraz araştırma yapmaya karar verdim. Yeni keşfettiğim koku alma yeteneğim beni huzursuz etmişti.

Duyguları gerçekten koklayabiliyor muydum? Niyetleri? Öyle düşünüyordum ama emin değildim. Bu mümkün müydü, yoksa beynimde tümör mü vardı? Ya da bunuyor muydum?

Google bana hemen yardımcı olmadı. Koku ve hisler üzerine düzinelerce makale vardı ama hiçbirisi benzer bir deneyimden bahsetmiyordu.

Sonunda canım sıkıldı ve arkadaşlarımdan destek almaya karar verdim. Ben'le bozuştüğümüze göre geriye Hi ve Shelton kalıyordu.

Hi birkaç dakika sonra dizüstü bilgisayarıyla çıkageldi.

Kilisede olanları anlattım. Sonra kısa bir duraksamanın ardından yat kulübünü de itiraf ettim.

“Yapma şunu!” diye bağırdı. “Hayatlarımızla kumar oynuyorsun! Gül gibi gençliğimi Dharma Initiative için bir hamster tekerleğinde dönerek tüketmeyeceğim.”

“Bana neden kızılıyorsun? Bilerek yapmadım ki. Son günlerde ışık patlamaları hep kontrolüm dışında geliyor.”

“Yine de buna izin veremezsin. Biri fark ederse işin biter. Virüsü iyi tanımıyoruz. Bu tarz riskler alamayız. Çok tehlikeli.”

“Öyleyse yardım et. Şu konuyu enine boyuna araştıralım.”

Gözlerini kıstı. “Tefecide Bates'i kokladım demedin mi? Yoksa o da mı kazaydı?”

“Şey... Hayır. Söyledim ya? Bir koza ihtiyacımız vardı.”

Dramatik bir tavırla iç çekti. “Nokta.”

Aldırmadan devam ettim. “Önce şu duyguları algılayabilme olayıyla başlayalım. Beni en çok o rahatsız ediyor.”

Ne var ki, araştırmalarımız hiçbir yere varmadı. Daha karmaşık terimlere geçtik ve nihayet birkaç ipucu yakaladık.

Parmağımla ekrana hafifçe vurdum. “Bak. Rice Üniversitesi’nin yaptığı araştırmada bazı çiftlerin eşlerini koklayarak duygularını tanımlayabildiği ortaya çıkmış.”

“İğrenç,” dedi Hi ve hiç çekinmeden yatağıma uzanıverdi.

Ekranını gösterdi. “San Diego’lu bir doktora öğrencisi vücut kokularının duygu durumlarını yansıtabileceğini iddia ediyor. Hatta yabancıların bile birbirlerinin hislerini bu yolla algılayabileceğini söylüyor.”

“Belki de delirmemişimdir.”

“Adam Deniz Dünyası’nda çalışıyor.”

“Hım.”

Yarım saat sonra hâlâ elimiz boştu.

“Araştırmalarım köpekleri ve içgüdülerini de ekleyeceğim,” dedim.

“Ben de deliliği.”

Birden heyecanlandım. Alaska’da yapılan bir araştırma umut vaat ediciydi.

“Şuna bak, Hi!”

Yatağımdan yuvarlanıp yanımdaki iskemleye oturdu.

“Bu adam Antarktika kurtlarının koku alma duyularıyla insanların duygu değişimlerini saptayabildiği iddiasında. Budur!”

“Nasıl emin olabiliyor? Kurtlara anket mi yapmış?”

Omzumu silktim. “Bu yönde bazı ciddi kanıtlar olduğunu söylüyor.”

“Bence kaçığın teki.”

Coop odaya girip kesik kesik havladı ve oturdu.

“Aferin, gürültü yapma,” deyip makaleye döndüm. “Koku reseptörleri yani burnumuz, insan beynindeki limbik sisteme bağlıymış. Duygular da orada oluşuyormuş.”

Hi güldü. “Kokular önce ilkel beynimize vuruyor öyle mi?”

“Evet,” dedim. “Kokular beyin zarına ancak beyin daha derin kısımlarını turladıktan sonra ulaşıyor.”

Coop inleyerek kendi etrafında döndü ama aldırmadım.

“Sen bir kokuyu adlandırana kadar o koku çoktan limbik sistemini harekete geçirip derinlerdeki içgüdülerini uyarıyor.”

Coop son bir kez havladıktan sonra pes edip aşağı koştu.

“Coop?”

“Limbik sistem,” diye yineledi Hi dalgın gözlerle. “Bir dakika. Doktor Karsten’in virüsle ilgili ne dediğini hatırlıyor musun?”

Kaşlarımı çattım. Karsten mutant parvo virüsünün DNA’mızı yeniden yazdığına ve gen haritamıza kurt DNA’sı karıştırdığına inanıyordu.

“Karsten değişimlerin hipotalamusta olabileceğini söylüyordu.”

Hi başını salladı. “Limbik sistemin oyun kurucusu.”

Bilgileri birbirine ekleyerek konuştum. “Karsten hormon üretimimiz tavan yaptığında ısımanın tetiklendiğini düşünüyordu, çünkü sinir ve limbik sistemlerimize kurt genetiği karıştı.”

“Duyularımız kurtlarınki gibi keskinleşti,” dedi Hi. “Hatta belki kurtlarınkinden bile daha keskindir.”

“Sorun şu ki,” dedim, “güçlerimiz beyinlerimizin limbik kısmını bir şey tetiklediğinde ortaya çıkıyor. Stres. Yoğun duygular. Ya da güçlü duyusal veriler.”

“Eğer limbik sistem beynin duygusal kısmıysa,” dedi Hi, “ve burunlarımız onunla fiziksel olarak bağlantılıysa...”

Başımı salladım. “O zaman yeteneğim anlam kazanıyor. Ultra hassas bir burun, duyguları da algılayabilir.”

Hi sıırıttı. “Sende de kral bir burun olduğuna göre.”

“Sağ ol.”

Makaleyi okumayı bitirdim ve alt satırdaki bir kelime dikkatimi çekti. “Feromonlar.”

“Dur bakayım,” dedi Hi. “Hım. Enteresan. *Feromonlar aynı türün üyeleri arasındaki sosyal tepkileri tetiklemek için vücut tarafından salgılanan hormonlardır.*”

“Bunu açıklayacağını umuyorum.”

“Yani kokular,” dedi “vücudun dışında işlev görüyorlar. Karşı taraftan belirli bir tepki almak için.” Bir an düşündü. “Kokusal yönergeler gibi. Ne tuhaf.”

“Ne işe yarıyorlar?”

“Seks hormonlarını uyarıyorlar. Ve daha birçok şeyi. Böcekler kullanıyormuş.”

“Nasıl?”

“Bak, burada bir örnek vermiş.” Fareyi klikledi. “Bir karınca yiyecek bulduğunda arkadaşlarının da onu bulması için bir koku yolu oluşturuyormuş. Bazı hayvanlar da eş ararken aynı yöntemi kullanıyor.”

“Ya insanlar?”

“Pek sayılmaz. Axe deodorant reklamlarına inanmıyorsan tabii.”

“Daha neler?”

Saatine baktı. “Acıktın mı?”

“Hayır. Öğlen çok yedim. Ama istersen buzdolabına bakabilirsin.”

Mutfağa gittik. Mikrodalgada ısıtılan hazır sandviçlerden vardı. Jambon ve çedar peynirli.

Hi onları mikrodalgaya attı. “Ne şanslısın. Bizim evde hiç böyle şeyler bulunmaz.”

“Annen diyetini bozduğunu duyarsa, seni de beni de öldürür. Burnumdan kimseye bahsetmezsen minik sandviçlerin de aramızda sır olarak kalır.”

Hi kaşlarını kaldırdı. “Ya Ben’le Shelton?”

“Şimdilik onlar da bilmesin.” Nedense özel yeteneğimi henüz onlarla paylaşmak istemiyordum.

Sandviçlerin ısınmasını bekledik.

“Güçlerimizin neden aynı olmadığını hiç merak ettin mi?” diye sordu Hi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Dün Shelton’la ısımalarımızı karşılaştırdık. Onun deneyimi benimkinden farklı. Güçlerimiz de aynı değil. Shelton benden daha iyi duyabiliyor. Ben ondan daha iyi görüyorum. Ama hepimiz aynı virüsü kaptık.”

“Keşke bilseydim. Ama tahminim şu. Herkesin genetik kodlaması farklı. Dolayısıyla kurt DNA’sı da bizi farklı etkiliyor.”

Mikrodalga biyledi. Hi sandviçleri bir parça kâğıt mutfak havlusunun üzerine koydu.

“Sence güçlerimiz bir gün körelecek mi?”

“Ne?” Bu fikir nedense beni şok etmişti.

“Işık patlaması geçici olabilir mi diyorum.”

“Bi-bilmiyorum.” Bunu hiç düşünmemiştim.

İşin tuhafı, onları kaybetme düşüncesi beni korkutmuştu. Güçlerim yüzünden daima insanlardan kaçmak zorunda kalsam da, kendimi özel hissettiriyorlardı.

Coop bacaklarımın arasına dalıp bana baktı ve hırladı.

“Senin neyin var?”

Kafasını okşamak için eğildim. Ama elimden kaçıp iki kere havladı.

“Hey, kendine gel. Hi, şuna dikkat et. Posta kutusuna bakmam gerek.”

“Coop, gel oğlum,” dedi Hi. “Uslu durursan sana da bir lokma düşer belki.”

Anahtarlarımı alıp garaj kapısından dışarı çıktım. Posta kutusuyla ev arasında altı metre kadar vardı. Kutuyu açtım. Kit’e gelen Buffalo adresli zarf dışında hepsi bankaların kredi kartı reklifleriydi. Onu da diğerleriyle birlikte çöpe atmayı düşünüyordum ki, tuhaf bir hisle irkildim.

Biri beni gözetliyordu sanki. Tüylerim diken diken oldu.

Hissin geçmesini bekledim ama daha da arttı.

Hızla arkamı döndüm. Kimse yoktu.

Coop mutfak penceresinde çılgınca havlıyordu.

Bu sefer de öbür tarafa döndüm. Yine kimseyi göremedim.

“Kendine gel, Brennan,” diye söylendim.

Buna rağmen, içeri koşarak girdim.

Şu histen nefret ediyordum.

Sırtımdaki tuhaf ürpertiden.

Kendimi bir hedef gibi hissettiriyordu.

25

Market Sokağı'na on beş dakika erken geldik. Tur sekizdeydi ama gecikme riskini göze alamazdık. Broşürde yeterince katılımcı olmadığı takdirde turun iptal edileceği yazıyordu.

“İşte oradalar,” dedim.

Sallie ve Chris Fletcher bir süpermarketin karşı kaldırımındaydı. Aralarına siyah, tahta bir levha koymuşlardı. Kırmızı harflerle yazılan yazı hemen dikkat çekiyordu:

CHARLESTON HAYALET TURLARI

Charleston'ın en ürkünç gezisinde yerel hortlaklarla tanışmaya ne dersiniz?

Bütün turlarımız özel izinle girilebilen, Provost Zindanı'nda heyecanlı bir geziyi de kapsıyor.

Sadece 10\$ Kalbinize güveniyorsanız bize katılın!

“Bu da ne demek?” Shelton kulak memesini çekiştirdi. “Ben bunun bilgilendirici bir gezi olduğunu sanmıştım. İnsanların beni zorla korkutmaya çalışmasından hoşlanacağımı sanmıyorum.”

“Mızıkçılık etme,” dedi Hi. “Provost Zindanı’na girmenin en kolay yolu bu.”

“Salak bir hayalet gezisi işte,” diye homurdandı Ben. “Ne bekliyordun ki?”

Ben’e bakarak “Aynen,” dedim.

Tek kelime etmeden başını çevirdi.

Hâlâ affedilmemiştım anlaşılan. Yine de moralimi bozmayacaktım. Sonuçta Roma da bir günde inşa edilmemişti.

“Müzeci fıstık bizi gördü,” dedi Hi. “Bakın, el sallıyor.”

Fletcher’lar bizi neşeyle karşıladı.

“Selam, çocuklar,” dedi Sallie. “Yoksa siz de tura mı katılacaksınız?”

“Evet,” dedim. “Böyle bir macerayı kaçırmak yazık olurdu.”

“Harika!” Sallie’nin gözleri lambaların ışığında parlıyordu. “Hayal kırıklığına uğramayacağınıza söz veriyorum.”

“Ben birilerini tavlamaya çalışayım,” dedi Chris. “En azından bir kişi daha lazım.”

“Merak etmeyin,” diye atıldı Sallie. “Yeterli sayıya ulaşamamak bile sizi tura çıkarırız. Ama birkaç dakika daha bekleyelim. İçimden bir ses bu gece şansımızın yaver gideceğini söylüyor.”

“Acele etmeyin,” dedim.

Sallie kocasına döndü. “Hadi, Chris.”

Chris kalabalığın arasına dalarken köşede bekledik. Yaşlı bir çift Chris’in şakalarına güldü ama sonra yollarına gittiler. Saat sekize geliyordu.

Sallie'yle laflamaya başladık. Oğlanlar güya çaktırmadan onu şehvetle süzüyordu.

“Hayalet işine nasıl girdiniz?” diye sordum.

Sallie güldü. “Hayat pahalı. Chris de, ben de arkeoloji dalında lisansüstü eğitim alıyoruz. Charleston Müzesi’nde çalışmak harika ama maaşlarımız geçinmemize yetmiyor. Biz de ekmeğimizi sokaktan çıkarıyoruz.”

Shelton etrafına bakındı. “Bu iş para getiriyor mu sahiden? Sadece biz varız.”

“Sus, uğursuzluk getireceksin,” diye dalga geçti Sallie. “Hâlâ vaktimiz var.”

Kibarca gülümsedik.

“Ciddiyim! Yaz geceleri fena kazanmıyoruz. Yılın geri kalanında da şöyle böyle. Turistler hayaletleri seviyor.”

O sırada, Packers tişörtleri giyen yarma bir çift göründü. Chris avının üzerine balıklama atladı. Turist çift bir yandan waffle’larını yerken, bir yandan da Chris’i dinledi. Sonunda ikna olup bilet aldılar.

“Aslında iyi bir fikir,” dedim. “Provost Zindanı için nasıl izin aldınız?”

“En büyük kozumuz orası zaten,” dedi Sallie. “Müdür bizim üniversitenin mezunlarından. Chris onu kafaladı ve karşılığında müzedeki özel sergileri herkesten önce görmesine imkân sağlamaya söz verdi.”

İki çift daha yaklaştı. Erkekler polo yakalı tişörtler ve keten shortlar, kadınlar çiçekli elbiseler ve sandaletler giymişti. Chris onlara da bilet satınca zevkten dört köşe oldu.

Sallie bize göz kırptı. “Gördünüz mü?”

“Yakında bir çatı dairesi alırsınız artık,” diye şakıdı Hi. “Yanına birer tane de platin saat.”

“Keşke. Ama fazladan her bir dolar seyahat fonumuza gidiyor.” Soru sorarcasına baktım.

“Gelecek yaz Mısır’a gideceğiz. En azından planımız bu. Deir el-Bahari’deki kazı çalışmalarına katılacağız. Firavun Hatşepsut’un MÖ 15. yüzyılda yaptırdığı tapınak yerleşkesini gün yüzüne çıkarmaya çalışacağız.”

“Ne güzel,” dedim hayranlıkla.

“Biz de çok heyecanlıyız. Tapınak Nil’in batı kıyısında, Krallar Vadisi denilen bölgenin hemen girişindeki kayalıklarda. Dünyada daha güzel bir yer daha yok.”

“Bakın, şimdi iyice kışkandım,” dedim içtenlikle.

“Ama önce para biriktirmeliyiz. Bu iki yıllık bir görev ve bir sürü masraf yapacağız. Dolayısıyla daha çok tur satmamız gerek.”

Sallie’nin omzunun üzerinden iki Afrika kökenli gencin Chris’e yaklaştığını gördüm.

Biri on sekiz, on dokuz yaşlarındaydı. Kafası tıraşlıydı, birbirine yakın gözleri ve sol yanağında Z şeklinde bir yara izi vardı. En az iki beden büyük beyaz tişörtü ve kotu üzerinden düşüyordu.

Arkadaşı daha ondan daha büyüktü. Belki yirmi beş filandı. Boyu 1.90’a yakın ve oldukça iri yarıydı. Kobe Bryant Lakers formasından görünen kolları boğum boğum kastı.

Shelton usulca ıslık çaldı. “Arkadaş sulak yerde yetişmiş.”

Düşük kotlu olanı Chris’in eline tek bir banknot tutuşturdu. Chris bir şeyler söyledi. Çocuk kafasını iki yana salladı. Chris

Sallie'ye işaret etti. Sallie yanlarına gitti. Sonra bizim yanımıza koştu.

“Bilet paralarını şimdi alabilir miyim? Çocukta sadece yüz dolar var. Chris parasının üstünü veremedi.”

“Tabii,” dedi Hi ve iki yirmilik çıkardı.

“Teşekkürler.” Sallie tekrar Chris'in yanına gitti. Alışveriş hallolunca yeni gelenler bir duvara yaslanıp beklemeye başladı.

Sıradaki müşteriyi görünce ufak çaplı bir şok geçirdim.

Rodney Brincefield bugün yat kulübünün üniformasını giymemişti.

Krem rengi gömlek ve şorttan oluşan safari takımını lastiğini çenesinin altına geçirdiği kısa kenarlı bir şapka ile tamamlamıştı. Ten rengi çorapları ve kahverengi sandaletleriyle tarzını iyice belirginleştirmişti. Şaka değil. Ciddiyim.

İki litrelik limonatasını diğer eline geçirip Chris'le el sıkıştı ve biletini aldı. Beyaz gür kaşlarının altında gözleri pırıl pırıldı. Küçük ekibimize göz attı.

Ve bakışları bende takılı kaldı. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

“Bayan Brennan,” dedi sevinçle ve bana doğru yürüdü.

Shelton kulağıma eğildi. “Kim bu babalık? Deliye benziyor.”

“Merak etme, zararsız,” diye fısıldadım.

Ama Brincefield'in gelişi beni endişelendirmişti doğrusu. Adam gezezenin tekiydi. Provost Zindanı'na girdiğimizde çaktırmadan gruptan ayrılıp etrafa bakınmayı planlıyorduk. Bonny'nin hapsedildiği daha eski ve kıyıda köşede kalmış yerleri araştırmalıydık. Ama Brincefield'in varlığı işleri karıştıracaktı.

“İyi akşamlar,” dedim. “Bunlar arkadaşlarım, Shelton, Ben ve Hiram.”

“Memnun oldum.” Herkes el sıkıştı. Brincefield muzipçe ellerini ovuşturdu. “Bu gece hepimiz kayıp ruhların peşindeyiz ha?”

Başımı salladım. “Evet. Eğlenceli olacak.”

“Kesinlikle!” diye bağırdı ihtiyar. “Bu benim ikinci seferim.”

Sallie plastik bir kutunun üzerine çıktı.

“Herkes beni dinlesin, lütfen. Öncelikle merhaba! Dünyaca ünlü Fletcher Hayalet Turu’na hoş geldiniz!”

Birkaç kişi alkışladı.

“Az sonra turumuza başlayacağız,” dedi Chris. “Ama öncelikle herkesin birbiriyle tanışmasını rica ediyorum. Beraber huzursuz ruhlarla haşır neşir olacağımız bir bir buçuk saat geçireceğiz. Onun için unutmayın. Sürüden ayrılanı kurt kapar.” Son cümleyi sesini titreterek ve dramatik bir tavırla söylemişti.

Herkes güldü. Chris doğuştan şov adamıydı.

Brincefield herkesle tokalaşıp kendini tanıttı. Usulca yanından uzaklaştım.

Ve ondan kaçarken düşük kotlu çocuğa çarptım!

Bana ters ters baktı. Çam yarması arkadaşı pişmiş kelle gibi sıırıttı.

“Özür dilerim,” dedim.

Düşük kotlu tek kelime etmeden yana çekildi. Kendimi o kadar tuhaf hissettim ki, gayriihtiyari elimi uzattım.

“Ben Tory.” İkisi de ellerini uzatmadı.

“Marlo,” dedi düşük kotlu. Çam Yarması sessiz kaldı. Sonra da yürüyüp gittiler.

“Siz bilirsiniz,” diye homurdandım.

“Ne o? Sosyalleşiyor musun?” dedi Hi.

“Kapa çeneni.”

“Bazılarının senden daha ilk görüşte nefret etmesi inanılmaz,” dedi. “Bu konuda bir yeteneğin var.”

“Senin de...” diye başladım.

Ama Sallie lafımı yarıda kesti. “Hazırsak başlayalım mı?”

26

Turun ilk saati olağanüstüydü.

Sallie'yle Chris karanlık sokaklarda bize yol gösterirken, bir yandan da enteresan hikâyeler anlatıyorlardı. Karı koca gü-rültücü hortlaklardan ve sırrı çözilemeyen esrarengiz olaylardan söz ederken grupça yürümeye ara verip etraflarını sarıyorduk.

Güneyin hayaletleri meşhurdu. Hayalet ya da insan kılığında dolaşan ölü ruhlara hortlak deniyordu. Geceleri derilerini dö-küp bataklıklarda dolaşan yaratıkların varlığına dair inanışlar vardı. Sıcak yaz akşamlarında tek gözlü hayaletler evlerin pence-relerinden içeri süzülüyordu.

Sallie bize bataklık çamuru, yosun, çimen ve tuzlu sudan ya-pılan ve büyük bataklık istiridyelerinin içinde kuluçkaya yatırıl-an minik figürlerin şifalı güçlerinden bahsetti.

“Yerel hayaletlerden korkuyorsanız,” dedi “cebinizde bunlar-dan bir tane bulundurun.”

Kendininkini havaya kaldırıp gösterdi. “Gece yaratıkların-dan ancak böyle korunursunuz.”

Turumuz devam ederken bazı meşhur yerlere de uğradık. South End Bira Fabrikası, Rutledge Viktorya Misafir Evi, Circular Congregational Kilisesi.

Dock Sokağı Tiyatrosu'nun önünden geçerken Abe Lincoln'ü öldüren adamın babası, Junius Brutus Booth'un hayaletini görürüz diye içeri baktık ama hiç şansımız yoktu. Sonraki durağımız, Battery Carriage House Hanı'ydı. Burada erkek bir varlığın geceleri hanım konukların yataklarına süzüldüğü söyleniyordu.

Ardından, Sue Howard Hardy'nin hayaletinin çocuk mezarının başında ağlarken görüntülediği eski bir mezarlığın yolunu tuttuk. Gece yemeğimizi Poogan's Porch'ta yedik. Bir zamanlar burada oturan, Zoe St. Amand'ın ara sıra iki kat penceresinden el salladığı söyleniyordu.

Nihayet East Bay'le Broad'un kesiştiği yerdeki eski Exchange Binası'na ulaştık.

Taş basamaklar üç tane beyaz kanatlı kapıyı revakların süslediği verandaya çıkıyordu. Tepemizde ikinci katın büyük, kanatlı pencereleri vardı. Binanın dış cephesi gri ve beyaz taştandı. Yılların aşımıyla solan renkler yeni restorasyon çalışmaları sayesinde sömürge dönemindeki görkemine kavuşmuştu.

Grupça basamakların dibinde durduk.

Chris binanın tarihini anlatmaya koyuldu. "1771'de, ticaretin patlamasıyla Charles Town'un ileri gelenleri şehrin yeni bir gümrük idaresine ihtiyaç duyduğuna karar verdi. Yeni Exchange sadece gelişen ekonominin bir göstergesi olmayacaktı. Aynı zamanda refah dolu bir geleceğe bağlanan umutları da temsil edecekti.

"Şehrin ileri gelenleri en büyük iskelelerin bulunduğu ve bütün sokakların çıktığı Broad'un kıyı kesimini önerdi. İnşaat iki

yıl sürdü. Bittiğinde Exchange koloni dönemi Amerika'sının ilk simgelerinden biri oldu.

“Ama biz buraya bunun için gelmedik.” Muzipçe gülümseyerek binanın yanından aşağı inen basamakları gösterdi. “Zindanlar bizi bekliyor.”

Sallie mumları yakıp hepimize dağıttı. Tek sıra olduk ve dar merdiveni indik. Dipte alçak, tuğla tavanlı, loş bir bodrum katı karşıladı bizi. Kemerler geniş alanı gölgelerin oynadığı odacıklara bölmüştü.

Kocaları şakalaşırken elbiseli hanımlar korkuyla titredi. Packers çifti Nikon'larıyla fotoğraf çekti. Brincefield ilk kez Disneyland'e gelen bir çocuk gibi heyecanla etrafı dolaştı. Marlo ve çam yarması arkadaşı grubun arkasında sessizce duruyordu.

Sallie fısıltıyla konuşurken mum ışığı yüz hatlarında gölgeler oluşturuyordu. “Provost Zindanı Bağımsızlık Savaşı sırasında çirkin bir amaca hizmet etti. Exchange'in o güzelim cephesinin ardında bir kâbus yaşandı.” Eliyle havada geniş bir yay çizdi.

“Bazı zalim insanlar bu mahzenleri korkunç bir hapishaneye dönüştürdü.” O kadar alçak bir sesle konuşuyordu ki, ister istemez ona yaklaştık. “Karanlık, nemli ve buz gibiydi. Bu duvarlar arasına hapsedilenler türlü hastalıklarla ve çaresizlikle boğuştu. Bazıları burada ölüp gitti. İngilizler Amerikalı vatanseverleri hapsetmek için bu deliği kullandı.” Titrek ışık Sallie'nin düzgün hatlarını bozup güzel yüzünü çirkinleştirdi. “Kahraman Charleston'lılar yer altında demir parmaklıkların ardına tıklandı ve unutulup gittiler.”

Karanlıkta Chris'in sesi yankılandı. “Asker kaçakları, kadınlar, köleler, saygın ailelerin evlatları. İsyancı vatanseverlere yar-

dım ettiklerinden şüphelendikleri herkesi kafeslere tıkıp ölüme terk ettiler.”

Chris, Amerikalı savaş kahramanı Isaac Hayne’in hikâyesini de anlattı. İngilizler’e yakalanıp asılmıştı.

“Hayne teslim olmayı reddetti,” diye fısıldadı. “Hayaleti şimdi bu zindanlarda dolaşarak düşmanı, Kırmızı Ceketliler’i arıyor.”

Birden gülümsedi. “İlerleyelim mi?”

Birbirimize sokularak yürüdük ve az sonra, diğerinden de dik bir merdivenden indik.

Dipte geniş ve karanlık bir oda vardı. Burası yukarıdaki mahzenlerden de eskiydi. Tabanı çıplak topraktı. Alçak tavanı ve bayat havasıyla klostrofobik bir yerdi.

Shelton kulak memesini çekti. Mum ışığında yüz hatlarının gerildiğini fark ettim. Dar mekânlardan hoşlanmadığını bildiğim içine elimi omzuna koydum.

“Tarihte biraz daha gerilere gittik,” diye fısıldadı Sallie. “Exchange’den bile önceki zamanlara.”

Kalp atışlarım hızlandı. Nihayet istediğimiz yerdeydik.

“Gördüğünüz gibi,” dedi Sallie, “Exchange eski bir askeri arazinin üzerine inşa edildi. Buranın tarihi aslında şehrin kurulduğu günlere dek uzanıyor.” Etkiyi artırmak için duraksadı. “O kalenin de bir zindanı vardı.”

Chris devam etti. “Half Moon Battery.”

Hi’la birbirimizi dürtüp kulak kesildik.

“Charles Town’un orijinal savunma sisteminin temel taşındayız,” dedi Chris. “Half Moon Battery adını limana yarım daire şeklinde çıkıntı yapmasından alır. Bu oda 1965’teki yenileme

çalışmaları sırasında keşfedildi. Söylentilere bakılırsa, daha eski bölümleri de var.

“Her şehir bir hapishaneye ihtiyaç duyar. Provost Zindanı inşa edilmeden çok önce sokaklarda ve eski Charles Town sularında tehlikeli suçlular kol geziyordu.”

“Korsanlar,” diye fısıldadı Sallie.

“Korsanlar şehir kurulduğundan beri vardı,” dedi Chris. “Kara Sakal. Stede Bonnet. Bu acımasız yağmacılar Charles Town’da birçok gemiyi ele geçirip içindekileri rehin aldı.

“Tüccarlar ticaret yapamaz hâle gelince, vali nihayet hükümet izniyle korsanlık yapan bir birlik kurdu. 1718 yılının ekim ayında, Stede Bonnet yakalandı.”

“Ve buraya getirildi,” dedi Sallie. “Half Moon Battery’nin zindanları Kaptan Bonnet’in yeni evi oldu.”

Sadece onun değil.

“Bonnet’la mürettebatı yargılanıp idama mahkûm edildi,” diye devam etti Sallie. “10 Aralık 1718’de, Battery’deki White Point’te asıldılar.”

Dramatik bir duraksamanın ardından, Fletcher’lar grubu merdivene geri götürdü. Ben arkada kaldım. Gölgelerin arasına karışmaya çalıştım. Diğer Viraller de aynısını yaptı.

Mumu elimle koruyarak yürüdüm. Diğerleri merdivenleri çıkarken odadaki ışık azaldı ve sonunda zindan karanlığa gömüldü.

Ya şimdi ya asla. Bonny’nin buraya hapsedildiğine dair bir kanıt bulmalıyız.

Önceden kararlaştırmıştık. Zindanı aramak için yeteneklerimize ihtiyacımız vardı. Hem güçlerimizle neler yapabileceğimizi görmek için de iyi bir fırsat olacaktı.

“İşiyın,” diye fısıldadım.

Karanlıkta altın prırıltılarla parlayan gözler belirdi.

Hi her zamanki gibi en hızlıımızdı. Onu karanlık korkusuyla ısıyan Shelton izledi.

BUM.

Işık patlaması içimi ateş ve buzla yıkadı.

İçimdeki güçler dışarı uzandı.

Yanımdaki Ben küfretti. Sonra “Olmuyor,” dedi. “Ben nöbet tutarım.”

Kapıya doğru yürüdüğünü duydum.

“Dağılın,” diye tısladım. “Sadece birkaç saniyemiz var.”

Hi’la Shelton başlarını salladı. Hiper görüşüm sayesinde mum ışığı odayı gün gibi aydınlatıyordu.

On metre kadar ileride bir duvar görünce o tarafa yöneldim. Duyularımın geniş bir alana yayılmasına izin verdim.

Shelton’ın sesiyle duraksadım. “Duyuyor musunuz?”

Tur grubu yukarı çıkmıştı. Nefes ve hareket seslerimiz dışında bir şey duymuyordum.

“Şurada.” Shelton arka duvara doğru yürüyüp çömeldi ve taşlara vurdu. “Dinleyin. Su sesini duyuyor musunuz?”

Yanına koştum. Evet! Kurt kulaklarım belli belirsiz bir ısıklık ve uğultu yakaladı. “İnanılmaz.”

“Hareket eden havanın sesi.” Shelton gözlerini yumdu. “Ya da belki akan suyun.”

Hi da yanıma koştı. “Bakayım.”

Duvar kaba taşlardan örülmüştü. Son derece sağlam duruyordu.

“Alt sıra,” dedi Hi. “Şuradaki sıvalar farklı görünüyor.”

Eğilip duvarın dibine baktım.

“Haklısın. Buradaki sıra daha koyu ve daha çok çatlamış. Farklı bir zamanda yapılmış gibi.”

Karanlıkta Ben’in fısıltısını duyduk. “Acele edin.”

Yüzüme kadifemsi bir şey değdi.

Donup kaldım.

Parlak irislerim minicik bir ışık yakaladı. Havada dans ediyordu. Gümüşi bir şey bana uzanıp yanağımı okşadı ve geri çekildi.

Hayalet hikâyelerini hatırladım. Nefesim kesildi. Tam bağıracaktım ki, aklım başıma geldi.

Bir örümcek ağıydı. İncecik bir ip. Bir taşların arasına giriyor, bir bana doğru savruluyordu.

Bir hava akımı. Duvarın arkasında bir hava boşluğu vardı. Güçlerim olmadan asla fark edemezdim.

“Burada!” dedim. “Taşların arkasında bir boşluk olmalı.”

“Biri geliyor!” diye tısladı Ben. “Çabuk olun!”

Ayağa fırlayıp merdivene koştum. Marlo’nun ayaklarını gördüm.

Gözlerimi kaçıracak ışımasını geçirmeye çalıştım. Bir an onu kontrol altına alamayınca panikledim. Sonra duyularım kapandı.

BUM.

Shelton’a çarptım. Ağzının kenarlarında tükürükler vardı, ama göz bebekleri kahverengiye dönmüştü. Hi’a göz atışımda onun da ışık patlamasının etkisinden kurtulduğunu gördüm.

“Ne yapıyorsunuz burada?” diye sordu Marlo. Mum ışığında kaşlarını çatıldığını fark ettim. “Ot mu çekiyorsunuz?”

Bu o kadar saçma bir suçlamaydı ki yüksek sesle güldüm.

“Pardon,” dedi Hi. “Biz... şey... mumlarımızı düşürdük de.”

“Hepiniz mi?”

Hi omzunu silkti. “Ekipçe biraz sakarız.”

“Kimi kandırıyorsun? Bence...” Ama lafı yarım kaldı.

“Demek buradasınız!” Brincefield da merdiveni indi.

“Diğerleri dışarıda bekliyor. Ne yazık ki, tur sona erdi.”

“Geliyoruz.” Marlo ve Brincefield’in yanından geçip yukarı koştuk. Yolda Çam Yarması’na rastladık. Hiç aldırmadan yanından geçtik.

Chris çıkışı işaret etti. “Bu taraftan. Turumuz burada sona eriyor.”

“Harikaydı,” dedim. “Teşekkürler!”

Dışarıda temiz havayı ciğerlerime çektim.

Gruptan ayrılıp East Bay’e yöneldik.

“Kendinizi özletmeyin!” diye seslendi Sallie arkamızdan.

Ona el salladım. Chris, Brincefield’la sohbet ederken demir kapının asma kilidini taktı. Arkalarında Marlo ve Çam Yarması sokağın aşağısına doğru yürüyordu.

“Yer altına girmekten nefret ediyorum,” diye sızlandı Shelton yürürken.

Saatime baktım. Onu beş geçiyordu. Söz verdiğimden beş dakika gecikmiştim.

“Tüh ya! Kit’le başım derde girmez umarım.”

“Ben de biraz geç kaldım,” dedi Hi. “Annem beni fena haşlayacak.”

“Tam da bir şey...”

Ben sözümü kesti. “Şimdi koşsak da, Sewee’de konuşsak?

Marinaya doğru koşarken, içimden bir mazeret uydurmaya çalışıyordum.

E vden çıkmam yasaklandı.

Kit açıklama yapmama bile fırsat tanımadı.

“On demiştım.” Şöminenin rafındaki saati gösterdi. “Ama bak kaçta geldin!”

On bire yirmi vardı. “Ne yapayım? Tür uzadı.”

“Neden aramadın?”

“Rehberler bir şeyler anlatıyordu. Rahatsız edemezdim.”

“Mesaj da atamadın mı?”

“Telefonlarımızı kaldırmamızı söylediler. Ayrıca yer altındaydık.”

“İki hafta evdesin. Konu kapanmıştır.”

Öfkeyle homurdandığımda tek kaşını kaldırdı. Ayaklarımı yere vura vura odama gittim. Coop da peşimden geldi.

“Bana başka şans bırakmadın!” diye seslendi Kit arkamdan.

“Sen öyle san,” diye mırıldandım.

*

“Plan değişti,” dedim. “Bu gece gidiyoruz.”

Hi öfkeyle saçlarını çekiştirdi. “Kolombiyalı uyuşturucu baronları gibisin. Durmadan gece baskını yapıyoruz!”

iFollow’da konferanstaydık. Ama oğlanlar hiç yardımcı olmuyordu.

Eve dönüş yolunda onlara duvarın arkasındaki hava akımını anlatmıştım. Hepsi heyecanlanmıştı. Yine de, saldırı planını titizlikle oluşturmaya karar vermiştik. Büyük riskler almayacaktık.

Gelgelelim, tam otuz dakika sonra, karşılarına risk derecesi yüksek bir planla çıkıyordum.

“Zindanı bir kere daha ziyaret ederiz olur biter,” diye sızlandı Shelton. “Resmi turu alır, bir punduna getirip gruptan ayrılırız.”

“Planımız buydu zaten,” dedi Hi. “Sen de kabul etmiştin.”

“O, Kit evden çıkma yasağı getirmeden önceydi.”

“Kaç gün?” diye sordu Ben.

“İki hafta. O kadar bekleyemeyiz.”

“Bonny’nin hazinesi üç yüz yıldır kayıp,” dedi Ben. “İki hafta daha dursun durduğu yerde.”

“İyi,” dedim.

Hi ekrana doğru eğildi. “Ne demek iyi?

“Siz gelmeyin, ben giderim.”

Oğlanlar hep bir ağızdan itiraza başladı.

“İlgi bekleyen şımarık çocuklar gibisin,” dedi Hi.

“Tek başına gidemezsin,” diye homurdandı Ben.

“Biri arkanı kollamalı,” diye atıldı Shelton.

Tartışmaktan yorulmuştum. Bonny’nin hazinesine çok yaklaştığımızı hissedebiliyordum. Bir gece daha beklemenin anlamı yoktu.

“O taşları yerinden oynatmalıyız,” dedim. “Rehberli bir tur-da bunu yapamayız.”

Arkadaşlarımın asık suratlarına meydan okurcasına baktım. Hiçbiri karşı çıkamadı.

“Ya bu işi bu gece bitiriyoruz, ya da vazgeçiyoruz.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ben diyeceğimi dedim. Gerisi size kalmış.”

“Önce ben giderim.” Ben cıvata kesicileri işaret etti. “On saniye bekleyin. Sonra Shelton gelsin. Sonra da ikiniz otuza kadar sayıp koşun.”

“Sokakta fazla oyalanmayın,” diye ekledim.

Bir kuyumcunun arkasındaydık. Exchange Binası’nın bir blok güneyinde. Baştan aşağı simsiyah giyinmiştik. Saat sabah üçtü.

Sırt çantamda bir kalem, dört el feneri, su, elektrikli bir fener ve Bonny’nin haritası vardı.

Ben sertçe gözlerimin içine baktı. “Shelton kapıyı planladığımız kadar çabuk açamazsa gidiyoruz.”

“Kabul.”

“Bir araba görürsem Usain Bolt’a bağlarım ona göre,” dedi Hi. “Gerekirse eve yüzerek dönerim.”

“Kilidi açacağım,” diye söz verdi Shelton. “Ama eğer alarm varsa...”

Gerisini getirmedi. Hepimiz ileri teknoloji ürünü bir sistem kullanmadıklarını umuyorduk.

“Washington Parkı’nda buluşuyoruz,” dedi Ben. “Birbirimizi kaybedersek doğruca *Sewee*’ye gelin.”

“Şu ana dek yaptığımız her şey arasında bu en aptalcası,” dedi Hi. “Hayır, kayıtlara geçmesi açısından söylüyorum.”

Ben gözlerini kapayıp derin bir nefes aldıktan sonra köşeyi döndü.

Shelton saymaya başladı. “Bir bin, iki bin...”

On binde fırladı.

Otuza kadar sayarken Hi yanımda kıpırdanıp duruyordu. Sonunda biz de harekete geçtik.

“Koş!”

Binaya kadar durmadık.

Yaşasın! Kapı açıktı. Hi’la içeri süzüldük.

Dönüp sokağa baktım. Ne bir hareket, ne de bir yaşam belirtisi vardı. Kapıyı kapadım.

“Devam et,” dedi Hi.

Merdivenden indik. Dipteki kapı açıktı. Ben eliyle içeri gir-memizi işaret edip kapıyı arkamızdan kapadı.

Shelton’ın sırtına vurdum. “Aferin!”

“Kolay oldu.” Böyle dese de yaşadığı stresten yüzü ter içinde kalmıştı.

El fenerlerimizi yaktık.

“Gece üçte daha da korkunç görünüyor,” diye fısıldadı Hi.

“Feci,” dedi Shelton titrek bir sesle.

Haksız olduklarını söyleyemezdim.

Bodrumdan bir kat daha aşağı indik.

“İşıma zamanı.” Yine üçümüzde sorun olmadı.

BUM.

“Kahretsin!” Ben hâlâ uğraşıyordu.

“Gevşemeye çalış,” diye önerdi Hi. “Bırak o sana gelsin.”

“Gevşemek mi?” diye tısladı Ben. “Aptal mısın? Asıl o hiç işe yaramıyor.”

“Gelin.” Sıvanın farklı olduğu yeri bulmuştum bile.

Shelton’la Hi yanıma koştu.

“Arkadan hava geliyor,” dedim. “İtmeme yardım edin.”

Shelton yanıma diz çöktü. Birlikte ittik.

Taş yerinden bile oynamadı. Sıkıntıyla başımı salladım. Midemde rahatsız edici bir kıpırdanma hissettim.

Hi sırtıyla bize destek oldu. Bu sefer her şeyimizi verdik. Ama taş kıpırdamadı bile.

Midemdeki his arttı.

“Olmuyor,” diye soludu Shelton.

“Gidelim hadi,” diye yalvardı Hi. “Başka bir şey deneriz.”

“Hayır,” dedim. “Bize Ben lazım.”

“Onun ışımasını bekleyemeyiz!” diye bağırdı Shelton.

Hi’in omzuna yapıştım. “Hani yapıyordun ya? Yine aynı yöntemi dene.”

“Her şeyi basite indirgemen yok mu? Beni öldürüyor.”

“Tek çaremiz bu.”

Hi oflaya pufloya ayağa kalktı ve Ben’in yanına gitti.

“Hâlâ mı uğraşıyorsun?” diye sordu.

“Neredeyse oluyordu! Dikkatimi dağıttın!” diye böğürdü Ben.

“Belki damarlarındaki yerli kanı yüzündendir,” dedi Hi.

“Yok olmaya yüz tutan medeniyetlerde süper güçler herkeste kadar iyi işlemiyor galiba.”

Ben yumruklarını sıktı. “Ne dedin?”

“Güçsüzsün işte,” dedi Hi ukalaca. “Oysa bak bize. Işık patlamasını dilediğimiz gibi yönlendirebiliyoruz.”

Ben onu gömleğinden tutup kendine çekti.

“Sen kime güçsüz...”

İçine dolan enerjiyle titredi. Hi ne olur ne olmaz diye hemen geri çekildi.

“Sen de ne kolay sinirleniyorsun, kardeşim,” diye kıkırdadı.

Ben’in gözleri kehribar ve altın ışıltılarla parladı. “Bence sen damarıma basmakta gün geçtikçe ustalaşıyorsun, Stelowitski.”

Hi eğilerek selam verdi. “İnsan yapa yapa alışıyor.”

“Ben!” diye seslendim. “Şu taşı oynatamadık. Bir el atsana.”

Ben tek kelime etmeden geldi. Yere oturup botlarını taşa dayadı ve itti.

Odayı kulakları sağır eden bir gıcırtı doldurdu. Yere harçlar yağdı. Taş yavaşça ilerlemeye başladı.

Ben soluklanmak için duraksadı. Sonra yine itti. Taş ardındaki boşluğa doğru kaydı.

“Başardın!” dedi Hi.

Ben’in çabaları sonucu duvarda sürünerek geçebileceğimiz genişlikte bir delik açılmıştı. Kafa kafaya verip arkasına baktık. Karanlıktan başka bir şey göremedik. Serin bir rüzgâr tenimizi okşadı.

El fenerimi doğrulttum. Işığı dar bir tüneli aydınlattı. Çapı doksan santim kadardı.

Shelton tavrını koydu. “Ben buraya girmem.”

“Bonny’nin kaçtığı tünel olmalı,” dedim. “Hazine...”

“Şuna bakar mısınız?” diye inledi Shelton. “Nereye açıldığını bile bilmiyoruz. Ya mahsur kalır ve bir daha dışarı çıkmazsak?”

Ben Shelton’ı omuzlarından tutup gözlerinin içine baktı.

“Yol boyunca yanında olacağım,” dedi. “Bence başarabilirsin. Bir sorun çıkarsa geri döneriz.”

Shelton boğuk bir çığlık attı. Gözlüğünü sildi ve başını salladı.

“Hazır mısınız?” diye sordum.

“Evet,” dedi Ben.

Emekleyerek tünele girdim.

Half Moon Battery harabelerindeki zindana sessizlik çöktü.
Yoğun ve ölümcüldü.

Arka duvarda yeni açılan delikten esen rüzgârla havalanan
rozlar boşlukta dans ediyordu.

İçerisi zifiri karanlıktı.

Sonra bir ses geldi.

Tepede bir tahta gıcırdadı.

Merdivenin başındaki soluk ışık usulca aşağı indi.

Hareketli gölgeler duvarlara vurdu.

Işık en alt basamakta durdu.

Sonra yerdeki taşlar çıtırdadı.

Titrek ışık odada dolaştı.

Duraksadı.

Saniyeler geçti.

Duvardaki gölgeler geri döndü.

Işık yine merdivene doğru ilerledi.

Oda bir kez daha karanlığa gömüldü.

Çok geçmeden, sessizlik ayak sesleriyle bozuldu. Kararlı adımlar merdivenleri indi.

Bu kez ışık daha kuvvetliydi. Beyaz ve kör edici.

Işığı taşıyan kişi hiç tereddütsüz deliğe doğru yürüdü ve tünele girdi.

29

Klostrofobi tehdidiyle karşı karşıyaydım.

Tünel yontulmamış taşlardan yapılmıştı, alçaktı ve sonu gelmek bilmiyordu. El fenerimin ışığı iki metre ileride karanlığa gömülüyordu.

İlerledikçe, duvarlar bir yumruk gibi kapandı. Altı metre kadar sonra, tavan o kadar alçaldı ki yere yatıp sürünmeye başladım.

Sivri kayalar ve daha kim bilir neler her yerimi çizik içinde bırakmıştı. İstirap verici bir yavaşlıkta ilerliyorduk. Akıl gözümle bizi gördüm. İncecik bir kamışın içinde yürüyen karıncalardan farkımız yoktu.

Shelton'ın iniltilerine bakılırsa bir histeri krizinin eşiğindeydi. Ben olmasaydı, belki de bayılıp kalırdı.

Bir ara arkama baktım. Hi'in gözleri dehşetle açılmıştı.

"İyi misin?"

Titreyen başparmaklarını kaldırdı. "Devam et. Çıkışa yaklaşsaksak haber ver. Kendimi bir canavarın boğazından aşağı sürükleniyormuş gibi hissediyorum."

Boğazıma oturan yumruyla güçlkle yutkunarak birkaç metre daha süründüm. Dirseklerimin derisi yüzülmeye başlamıştı.

Hi haklıydı. Durursam işler daha beter sarpa sarardı. Duvarlar üzerime üzerime geliyordu. Beynim hiç durmadan bana tepemdeki taşların tonlarca ağırlığını hatırlatıyordu.

“Bir şey görüyor musun?” diye seslendi Shelton arkamdan. “Bir müjde ver ne olur. İyi değilim.”

El fenerimi ileri doğrulttum. Karanlık ışığı yuttu. Işık patlamasına rağmen iki metre ötesini göremiyordum.

“Daha değil,” dedim. “Ama cereyan var. Bir yerde hava olmalı.”

“Sakın durma!” diye yalvardı Shelton. “Geri dönemeyiz.”

Doğru söylüyordu. Tünel bir U dönüşünü imkânsız kılacak kadar dardı. Bir yere çıkmıyorsa geri geri sürünmek zorundaydık.

Bu korkunç olasılığı aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Dirseğini at, kendini çek.

Dirseğini at, kendini çek.

Dakikalar saatler gibi geldi. Işımam olmasaydı, çoktan bayılmıştım.

Aklımda soru işaretleri geziniyordu. Tünel bir yere çıkıyor muydu? Aşağı doğru mu eğimliydi? Yerin kaç metre altındaydık? Kendimi cehenneme mi sürüklüyordum?

O sırada, el fenerim söndü.

Kâbus.

Kalp çarpıntılarıyla hızlandım. Sert zemin canımı yakıyordu. Dirseklerimin ve dizlerimin kanadığını hissedebiliyordum.

Damarlarımda adrenalin dolaşıyordu. Nefesim sıklaştı.

“Tory?” dedi Hi. “Fenerin pili mi bitti?”

Cevap vermedim. Yavaşlamadım. Sadece sürünüyordum. Bu korkunç yer altı macerası bir an önce bitsin istiyordum.

Toz içindeki yanaklarımdan yaşlar süzüldü.

Hata ettim, diye dövündüm içimden. *Bizi diri diri mezara soktum.*

“Birinin bir yeri kanıyor,” diye bağırdı Ben. “Herkes iyi mi?”

“Kan mı?” diye inledi Shelton. “Nerede?”

Sonra birden öne uzattığım elim sert bir cisme çarptı. Bir duvar. Titreyen parmaklarımla her yerini yokladım.

Hayır, bir çıkış yolu yoktu.

Az kalsın, çılgılığı basıyordum. Burada sıkışıp kalmıştık.

“Neden durdun?” diye sordu Hi. Sesi Shelton’ınki kadar korku doluydu.

Müthiş bir ümitsizlikle kıvrandığım dakikalardan sonra, aklım başıma geldi.

Hâlâ cereyan var!

Ellerimi sağa sola kaydurdım. Sert toprağa çarptılar.

Panikle sırt üstü devrilip tavana uzandım. Elim açık havayla buluştu.

Dönüp dizlerimin üzerine kalktım. Elimi kafamın üzerine doğru uzattım ve dikkatle doğruldum.

“Ayaktayım!” diye bağırdım.

“Sahi mi?” diye inledi Shelton. “Geliyorum!”

“Sakin ol,” dedi Hi. “Tory, bize yetecek kadar yer var mı?”

Kollarımı açıp iki adım öne, iki adım arkaya attım. Tünelin çıkışı iki metreye yakındı.

“Evet!” diye seslendim.

Hi göbeğinin üzerinde sürünürken el fenerinin ışığı sallanıyordu. Onu omuzlarından tutup ayağa kaldırdım. Shelton'la Ben'in de kalkmasına yardım ettik.

Dar alanda hep birlikte soluk soluğa dikildik. Oğlanlar fenerlerinin ışıklarını karanlıkta gezdirdi.

“Vay canına,” dedim.

Bir mağaradaydık ve tabanındaki delik sayesinde kafalarımız dışarıdaydı. Yaklaşık dört metrelik tavanı tahta kirişler destekliyordu. İleride alçak tünel köşeyi dönüp gözden kayboluyordu.

Kimse davetiye beklemedi. Kaçak mahkûmlar gibi delikten çıktık.

Herkes birbirine sarıldı. Sırtlarımıza zafer şaplaqları attık. Bir sigara yakmadığımız kaldı! O sırada, açık havada olabileceğimiz herhangi bir nokta bizim için dünyanın en güzel yeri idi.

“Şükürler olsun,” dedi Shelton. “O delikte bir saniye daha kalamayacaktım.”

Doğru söylüyordu. Hepimiz sınırdaydık.

“Dirseklerine bakayım,” dedi Ben. “Tünelde kanlı bir iz bırakmışsın.”

Kızgınlığının geçtiğine sevinerek yaralarımı gösterdim.

“Fena değil. Gelecek sefere uzun kollu giy.”

“Ah!” Suratımı buruşturdum. “Işıyınca ne kadar güçlü olduğunı bilmiyor musun? Az kalsın kolumu koparıyordun.”

“Bu mağara insan yapımı,” dedi Shelton heyecanla.

“Hadi ya?” diye alay etti Hi. “Nereden anladın? Tavandan mı, tünelden mi?”

Sırt çantamdan elektrikli feneri çıkarıp yaktım. Oda bir anda aydınlandı.

“Bakın!”

Hi duvarlardan birindeki bir dizi takozu işaret etti. Dikey olarak düzenlenmişlerdi ve tavandaki deliğe doğru çıkıyorlardı.

“Basamaklar,” diye tahmin yürüttü Ben. “Burayı inşa edenler yapmıştır.”

“Çıkalım hadi!” dedi Shelton sabırsızca.

Koluna yaptım. “Bekle. Anne Bonny’nin hazine tünelineyiz. Onu bulduk! Bu taraftan gitmeliyiz!” Odanın uzak ucundaki açıklığı gösterdim.

Shelton bir köpek balığı havuzuna girmesini teklif etmişim gibi dehşetle yüzüme baktı. “Bonny’nin olduğu ne malum? Nereye çıktığını bile bilmiyoruz.”

“Doğru yerdeyiz,” dedi Ben. “Bu mağara East Bay Sokağı’nın altında olmalı.”

“Duvarların ne kadar pürüzsüz olduğunu görüyor musunuz?” dedi Hi. “Bunu su yapmış. Bir noktada, bu oda tamamen suyun altındaydı bence.”

“Yoksa bir deniz mağarası mı?” diye sordum.

Hi başını salladı. “Bana kalırsa, evet. Tünelin sonunda sandıklarca elmas olabilir, çocuklar! Hepimiz birer ada satın alıp keyfimize bakarız!”

Shelton ister istemez razı oldu. “İyi. Devam edelim. Ama fazla uzaklaşmam bilirsiniz.”

“Şu ne?” Ben fenerini duvardaki ilkel merdivenin ortasına doğru tuttu.

Merdivenin yolunun üzerinden yatay bir giriş geçiyordu. Girişin doksan santim kadar solunda kocaman, demir bir yay vardı. Üzerinde eski bir halat asılıydı.

Ben takozları kullanarak tırmandı ve kirişi hafifçe çekti. Bir gıcırta duyduk. Tahta kiriş duvardan ayrıldı.

Ben'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oha!"

Kirişin duvara bakan kısmında doksan santimlik bir bıçak vardı.

"Bir bubi tuzağı," diye fısıldadım.

Shelton'ın alnında ter damlacıkları belirmişti. "Öyle olmalı. Korsanlar hazinelerinden kuzu kuzu vazgeçecek değildi ya?"

Hi ısıklık çaldı. "Şu yayı çektiğinde bıçak seni ikiye bölüyor. Vay canına!"

"Ben! İn, ne olur," diye yalvardım.

Aşağı atladı.

"Mekanizma sağlam, ama iyi kurmamışlar," dedi. "Belki diğer tuzaklar da öyledir."

Hi'ın gözleri irileşti. "Diğerleri mi?"

"Ya ne sandın?" diye inledi Shelton. "Belki de bütün tünel bir ölüm kapanıdır."

"İşımanın etkisinden faydalanalım," dedi Ben. "Herkes gözünü dört açsın."

"Kaplumbağa gibi yavaş ilerleyeceğiz," dedim. Kendimi takımını maça hazırlayan bir koç gibi hissediyordum. "Süper duyularımızla tuzakları önceden fark edebiliriz."

Buna gerçekten inanıyor muydum? Tabii ki! Korsanların zekâmı yenmesine izin vermeyecektim.

"Hâlâ girmek istediğinizden emin misiniz?" diye sordu Shelton.

"Elbette," dedim. "O tünelde bir şey gizliyse, onu bulacağız."

"Hazine," dedi Hi. "Ben gayet istekliyim."

“Acele edelim,” diye atıldı Ben. “Birkaç saate şafak sökecek.”

Tünelin girişindeki serin havayla ürperdim. Bir koku almaya çalıştım.

Taş, küf ve tuzlu su dışında bana yardımı dokunabilecek en ufak bir koku yoktu.

Diğerleri arkamda toplandı.

Derin bir nefes aldım.

Ve karanlığa daldım.

İkinci tünel iki kişinin yan yana yürüyebileceği kadar genişti. Sağlam inşa edilmişti. Duvarları yarı yumuşak taştandı ve tabanı dümdüzdü. Meşe kirişler tavanı eşit aralıklara bölüyordu.

Ne var ki, tünel eskiydi tabii. Hava akımına rağmen, içeride ekşi ve küflü bir koku vardı. Yeri kaygan bir çamur tabakası kaplamıştı.

Yavaşça yürüyorduk. Duyularımızı dinleyerek.

Hi yanımda feneri tutuyordu. Halojen lambası üç metre çapındaki bir alanı görmemize olanak sağlıyordu.

Bıçaklı tuzak aklımdan bir an olsun çıkmıyordu.

Hazine haritasındaki satırları hatırladım. Bayan Peregrine'in tüneğini bulmuştuk işte. Sonrası ne anlama geliyordu acaba?

Zihnim bütün olasılıkları hesaplamaya çalışıyordu. Ama sonunda o satırların henüz bir anlam ifade etmediğini kabullenmek zorunda kaldım.

Hi koluma yapışınca irkilerek döndüm. Yere bakıyordu.

“Kıpırdama.”

Usulca çömeldi. Yere yüzükoyun uzandı ve bakışlarını tek bir noktaya kilitledi: Ayaklarımın dibine.

“Ne oldu?” dedi Shelton arkamdan.

Hi gözlerini yukarı, tavana kaydırды ve ayağa kalktı.

“Kimse kıpırdamasın. Tuzak var. Bir tel. Tek de olmayabilir tabii.”

“Tel mi? Ama neden?” diye sordu Shelton titrek bir sesle.

“Tepede artık her ne varsa, tele takıldığımızda aşağı düşecek.”

Gözlerim yukarı kaydı. Hi haklıydı. Tavanda yaklaşık doksan santim aralıklarla üç tane dikey yarık gördüm.

Ben feneriyle en soldakini aydınlattı.

“İplerle asılı metal ızgaralar var. Altıları sivri.”

Eyvah!

“Kimse hareket etmesin,” dedi Hi. “Başka tel var mı diye bakacağım.”

“Dikkat et,” diye uyardım.

Hi fenerinin ışığını zeminde gezdirdi. Nihayet milim milim ilerlemeye başladı.

Bir adım atıp duruyor, sonra tekrar bir adım atıyordu. Bir noktada bacağına kaldırdı.

Boşlukta yüksek bir adım attı.

Gözlerimi zorladım ve nihayet gördüm.

Bir misinadan daha kalın değildi ve diz hizasındaydı. Loş ışıkta normal bir gözün görmesi mümkün değildi.

Hi’nin keskin gözleri olmasaydı hapı yutmuştuk. İçimden bir ürperti geçti.

Resmen ölümün kıyısından geçmiştik.

“Sadece bir tane var,” dedi Hi. “Nerede olduğunu anlayın diye bir bacağımı üzerinden attım. Tel iki bacağımın arasında.”

Ben’in çenesinden damlayan terleri gördüm. “Aman dikkat.” Hi ilerlememizi işaret etti.

Tıpkı bir pandomim gibiydi. Bacaklarının arasında hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu.

“Hadi. Bütün gün böyle duramam.”

Önce ben geçtim ve tehlike bölgesinden hemen uzaklaştım.

Shelton telin üzerinden büyük bir dikkatle atladı. Ben ondan daha hızlıydı. Diğer tarafa geçince Hi’a elini uzattı.

Hi bir balet gibi ayağını telin üzerinden geçirdi. Bize dönüp sıırıttı. Ama kaygan zeminde kaydı ve düşerken arkadaki tele takıldı.

Tepemizden bir homurtu geldi. Tavandaki yarıklardan çakıl taşları yağdı.

Ben inanılmaz bir hızla ileri atıldı.

Hi’a iki eliyle birden yapışıp geri çekti ve bize çarptılar. Shelton’la kendimizi yerde bulduk.

Tavandan bir şeyler düşüyor ve tozdan göz gözü görmüyordu.

Sonra gürültü duruldu.

Öksürerek etrafımıza bakındık.

“Yaralanan var mı?” diye sordum telaşla.

“Hayır.”

“Eh.”

“Ucuz kurtulduk.”

Tünelin girişine doğru baktım. Yerde üç tane demir mazgal vardı. Hi teli fark etmeseydi bizi biçeceklerdi.

“Büyüksün, Hi,” diye inledi Shelton.

“Sağ ol, dostum,” dedi Hi ağzına dolan tozları tükürerek. “İsterseniz arkanızı dönün, çünkü Ben’i öpeceğim.”

“Aman kalsın,” dedi Ben, Hi’in saçlarını karıştırarak. “Bir dahaki sefere daha dikkatli olursan sevinirim.”

“Aptal Nike’lar. Bundan sonra Adidas alacağım.”

“İşmanız geçmedi değil mi?” diye sordum.

Başlarını iki yana salladılar.

“İlerleyelim öyleyse.”

Suratları asıldı.

Kim bilir bizi başka ne tuzaklar bekliyordu?

“Durun.” Shelton iki elini birden kaldırdı. “Sessiz olun.”

Herkes donup kaldı.

“Bir terslik var. Rüzgârın sesi değişti.”

Nefeslerimizi tuttuk. Shelton’ın işitme duyusuyla hiçbirimiz baş edemezdik.

“Bir fark görüyor musunuz?” diye sordu. Yeni bir kafese konan bir papağan gibi başını sağa sola uzattı. “Burada olmaması gereken bir şey?”

“Duvardaki delikler!” dedi Hi. “İki tarafta da var.”

İki metre kadar ileride, her iki tarafta ikişer tane olmak üzere dört delik gördüm. Omuz hizasındaydılar ve çapları kabaca on beş santimdi.

“Ses onlardan geliyor!” diye bağırdı Shelton. “Boşluklardan hava giriyor. Uğultuyu duyuyor musunuz?”

Başımı iki yana salladım. “İyi ki, sen duydun.”

“Yere bakın,” diye tısladı Ben. “Tünelin ortası hafifçe engebeli.”

“Haklı,” dedim. “Başka bir tuzağa benziyor. Ama nasıl bir şey anlamadım.”

Ben çantamdan bir su çıkardı.

“Yukarı bakın!” dedi ve plastik şişeyi yerdeki kabartıya doğru fırlattı.

Bir şangırtı koptu.

Duvarın iki tarafından da mızraklar fırladı ve bir kutudan dökülen kürdanlar gibi yere saçıldılar.

“İnanamıyorum!” diye bağırdı Hi.

Al benden de o kadar.

Yığının arasından geçerken yerdeki çıkıntıdan uzak durmaya gayret ettik. Kim bilir, belki tuzak yeniden etkinleşirdi.

Otuz metre kadar sonra, uzakta bir pırıltı dikkatimi çekti.

“Durun!” El fenerimi mümkün olduğunca kaldırdım. “Bir yansıma var.”

“Harika,” diye mırıldandı Shelton. “Makineli tüfek olmasın?”

Usulca ilerledik. Avuçlarım terden sıırılsıklamdı. Yüzüm de öyle.

On metre. Yirmi.

Etrafımızda ışıklar dans etmeye başladı.

“Aman Tanrım!” Hi panikle feneri düşürdü. Yan yatan ışık ilerideki gölgeleri aydınlattı.

Bir tuzakla daha karşı karşıyaydık.

Tavandan iki sivri uçlu çubuk fırlamıştı. Biri önde, diğeri arkadaydı. Ölümcül uçları canavar dişlerini andırıyordu.

Aralarına bir şey takılmıştı.

Shelton bağırdı.

Ben küfretti.

Hi Nike'larına kustu.

Ben şoktan kalakaldım.

Metal kazıklarda bir ceset sallanıyordu.

Ölü adam kollarını öne doğru uzatmıştı. Yüzü dehşetle donup kalmıştı. Ağzı açıktı.

Demirler göğsünü yırtmıştı. Adamın en ufak bir şansı olmamıştı.

Unutma. Korsanlar acımasızdır.

Sakinleşmemiz birkaç dakika sürdü.

“Zavallı,” dedi Hi. “İlk üç tuzağı atlatıp burada eceliyle buluşmuş.”

“Hiçbir şeye dokunmayın,” diye uyardı Ben. “Güvenli mi bilmiyoruz.”

“Sizce ne kadardır burada?”

Shelton’a verecek kesin bir cevabım yoktu. Ceset mumyalaşmıştı. Ama belli ki adam yakın bir zamanda ölmemişti.

“Yüzyıllardır değil,” dedim. “Kıyafetleri modern ve tamamen çürümemiş. Derisi işlenmiş hayvan derisi gibi sertleşmiş. Burası serin. Böcekler ve başka hayvanlar yok. Onun için bozulmamış.”

“Cüzdanına baksak?” diye önerdi Hi.

Kimse yerinden kıpırdamadı.

İş başa düştü.

Gidip adamın ceplerini nazıkçe yokladım. Ceketine, gömleğine ve pantolonuna baktım.

“Boş,” dedim.

“Altındaki ne?” diye sordu Ben.

Cesedin altında kanvas kumaştan, kirli bir çanta duruyordu. Açıp içindekileri boşalttım. Bir matara, çürümeye yüz tutmuş bir Archie çizgi romanı, içinde eskiden yiyecek olduğunu tahmin ettiğim bir ambalaj kâğıdı ve bir hamburger büyüklüğünde cilalı, taş bir disk.

Diskin kalınlığı iki buçuk santim kadardı. Dört dikey deliği ve ön yüzünden geçen üç delik daha vardı. Göbeğindeki minik, üçgen kabartmaya baktım.

“Ne bu?” diye sordu Shelton.

“Hiçbir fikrim yok.” Diski çantama attım. “Cesette kimlik de bulamadım.”

Ayağa kalkarken, dirseğim cesedin ayağına çarptı. Ölü adam hafifçe sallandı ve ayağındaki siyah bot yere düşüverdi.

Korkuyla geri sıçradım.

Hiçbir şey olmadı. Nabzım her zamanki hızına geri döndü.

Botun yere düşerken çıkardığı ses kafamın içinde yankılandı. Merakla ölünün kurumuş ayağına baktım. Çorabını sıyırırken kafamın içindeki yankı arttı.

Oğlanlar tiksintiyle homurdandı. Onlara aldırmadan adamın sert derisini dürttüm. Parmağımı bileğinde gezdirdim.

“Kim olduğunu biliyorum!” dedim.

“Yok artık,” diye homurdandı Ben.

“Ayağının bileğiyle açısını görüyor musunuz? Subtalar eklemde eğiklik, talonaviküler eklemde addüksiyon ve bilek eklemde ekinus var.”

Boş boş baktıklarını fark ettim.

“Anlayabileceğimiz bir dilde konuşur musun, lütfen?” dedi Hi.

“Yumru ayak! Düzeltilebilen bir ayak anomalisi. Ama bu adam tedavi görmemiş.” Botu Hi’a attım. “Tabanına bak. Bilekteki baskıyı azaltmak için özel yapılmış.”

“Olabilir,” dedi Shelton. “Ama sen onu nereden tanıyorsun?”

“Anne Bonny’yi takıntı hâline getiren böyle biri var. Yıllar önce kaybolmuş. Bu adam, Jonathan Brincefield olmalı.”

“Kim?” diye sordular hep bir ağızdan.

“Hayalet turundaki ihtiyarı hatırlıyor musunuz?” Yat kulübünde Rodney Brincefield’la yaptığımız sohbeti anlattım. “Abisi Jonathan’ın kırklarda, Bonny’nin hazinesi ararken kaybolduğunu söyledi.”

“Bu adam Brincefield’in abisi mi?” diye sordu Hi. “Şu tesadüfe bakın.”

“Tura neden katıldığını bile anlamamıştım,” dedi Shelton.

“Belki beni izlemiştir.” Gerçi buna inanmıyordum ya neyse.

“Hayret,” dedi Hi duvara yaslanarak. “Kaçıkların sana özel bir merakı...”

Tık.

Duvarlardan sivri demirler fırlarken Ben, Hi’ı kenara çekti. Demirlerin uçları Jonathan Brincefield’in kaburga kemiklerinin iki yanına saplandı.

Hi tazı gibi soluyordu. Ben’in refleksleri sayesinde bir kere daha hayatı kurtulmuştu.

“Kes şunu!” diye bağırdı Ben.

“Aman canım, sen de aynen böyle devam et,” dedi Hi.

Kadavranın kırılan kemikleri tünele saçıldı. Bacakları ve leğen kemiği şimdi iki çift kıskaçla oldukları yere mıhlанmıştı.

“Gidelim,” dedim. “Zamanımız azalıyor.”

“Duydunuz mu?” diye sordu Shelton.

Herkes taş kesildi. Gözlerimi kapayıp dinledim, ama hiçbir şey duymadım.

Sessizliği Shelton bozdu. “Biri hareket etti sanki. Bir çıtırtı duydum.”

“Tuzak taşları yerinden oynatmıştır,” dedi Ben.

“Olabilir,” diye mırıldandı Shelton geldiğimiz yöne doğru bakarak.

“Yürümeye devam edin,” dedim. Eğilip yerden feneri aldım.

“Dikkatli olun,” diye homurdandı Ben. “Bizim de cesedimizi altmış yıl sonra bulmasınlar.”

Hakkı vardı.

Her zamankinden de temkinli bir şekilde ilerledik.

Uzaktan bir yankı geldi.
Usulca bir hışırtı. Kulak kesildim.

“Su sesi,” diye fısıldadım. “Fazla uzakta değil.”

O sırada, tavan yükseldi ve zifiri karanlıkta kayboldu.

Feneri önümde tutarak bizimkileri küçük bir mağaraya soktum. Duvarlardan minik şelaleler akıyordu. Yukarıdan ay ışığı giriyordu. Yerde irili ufaklı taşlardan oluşan bir yığın vardı. Uzun zaman önceki bir göçüğün kanıtı olabilirdi.

Takip ettiğimiz tünel, odanın ucundaki bir deliğe açılıyordu. İlerideki keskin dönemeci görebiliyordum.

“Gördünüz mü?” dedi Hi yukarıyı işaret ederek.

Süper keskin gözlerimle bile karanlıkta neyi gösterdiğini seçemiyordum.

“Bir yarık var!” dedi heyecanla. “On on iki metre yukarıda. Işık oradan geliyor.”

“Tırmanabiliriz,” diye bağırdı Shelton. “Yaşasın!”

Doğru. Kaya yığını dik olmasına karşın başarabilirdik. Ama...

“Tünel burada bitmiyor,” dedim elimle işaret ederek.

Hi suratını ovuşturdu.

Ben’le Shelton bana hayretle baktı.

“Az kalsın ölüyorduk,” dedi Shelton. “Hem de iki kere!”

“Ama kurtulduk.”

“Yolun geri kalanının kolay olacağını mı sanıyorsun?” diye sordu Hi. “Ödüle yaklaştıkça tehlike artacak.”

Ben taşlara yakından bakmak için yürüdü. “Kenara çekilin.”

Yığına tırmanmaya başladı. Az sonra, gölgelerin arasında kayboldu.

Sessizce bekledik. Hi’la Shelton yüzüme bile bakmıyordu. Ben bir çıkış yolu bulursa benimle devam etmek isteyeceklerini hiç sanmıyordum.

“Burada metal bir kapak var,” diye seslendi Ben.

Tepeden şangır şungur sesler geldi.

“Açılmıyor. Sürgülü. Arkasında kanalizasyon olabilir.”

Shelton, Hi’ı dürtükledi. “Gördün mü bak? East Bay’in altında kanalizasyon varmış.”

Hi ona aldırmadı. “Delik büyük mü? Biz sıgar mıyız?”

“Evet ama kapak kilitli. Cıvata keskilerini de zindanda bıraktım.”

“Of ya!” Shelton bir aşağı, bir yukarı yürümeye başladı. “Başka bir şey görüyor musun?”

“Üzerimizdeki oda da yer altında,” diye yanıtladı Ben. “Ama kanalizasyon ızgarası gibi bir şey görüyorum.”

“Neye benziyor?” diye sordu Hi.

“Sarı çubuklar var.”

Shelton zınk diye durdu. “Ne? Emin misin?”

Hi parmaklarını şaklattı. “East Bay oyun parkı. Exchange’in birkaç blok güneyindeler.”

“Gürültü yap!” dedi Shelton heyecanla. “Birileri görür mutlaka. Tek çıkış yolumuz bu!”

Saatime baktım. Dörde iki dakika vardı. Sadece bir saattir yer altında olduğumuza inanamıyordum.

Neredeyse buradan önceki hayatımı hatırlamıyordum bile.

“Bu saatte sokaklar ıssızdır,” dedi Hi.

“Bekleriz öyleyse,” diye patladı Shelton. “Eninde sonunda biri kurtarır bizi.”

Önümüzdeki tünelden hava geliyordu. Merakla girişine doğru yürüdüm. Hafif esinti aralıklarla kesiliyordu. Mağaranın şelaleleri tünelin bir yanı boyunca ilerleyen bir yarık oluşturmuştu.

Vücudumdaki her bir hücre keşif ateşiyle yanıyordu.

“Şimdi vazgeçersek bizi ayıracaklar,” dedim usulca. “Hepimiz ülkenin dört bir köşesine savrulacağız. Bir daha ne zaman görüşürüz onu bile bilmiyorum.” Hiçbiri cevap vermedi.

“Bundan sonra ancak araşır ya da mesajlaşırız,” diye üsteledim. “Belki her gün konuşuruz ama aynı mahallede yaşamaya benzer mi? Düşünsenize, sığınağımız başıboş kalacak. *Sewee*’ye atlayıp Loggerhead’e gidemeyeceğiz.”

Hâlâ ses yoktu.

“Eğer şimdi pes edersek, birbirimizi koruyamayız. Kim bilir daha nasıl değişimler yaşayacağız? Vücutlarımıza neler olacak? Işık patlamalarıyla tek başımıza mücadele etmek zorunda kalacağız.”

Bunları daha önce de konuşmuştuk ama son bir kez şansımı denemeliydim.

“Ya bu işi birlikte başaracağız ya da sürümüzü sonsuza dek terk edeceğiz. Artık Viraller olmayacak.”

Elim Shelton'ın omzunu buldu. Geri çekilmedi.

“Ben sonuna dek gideceğim. Sizi zorlayamam. Ama yanımda olursanız sevinirim.”

Ben aşağı atladı. “Tamam, seninleyim.”

Hi başını arkaya attı. Boynu toz toprak içindeydi.

“Ahhhhhh!” diye bağırdı ve başını indirdi. “Ben de varım.”

Shelton belli belirsiz kafasını salladı.

Tam teşekkür edecektim ki, arkamızdaki tünelden sesler geldi. Hep birlikte döndük. Ses alçaktı ama gelişmiş kulaklarımızla ne olduğunu kolayca ayırt ettik.

Ayak sesleri.

Biri geldiğimiz yönden bize yaklaşıyordu.

“Ne yapacağız?” diye fısıldadım.

Hi'la Shelton kararsız görünüyordu. Ama Ben tünelin ağzına koşup el fenerini karanlığa doğru tuttu.

“Kim var orada?”

Ses bıçak gibi kesildi.

Ama hayır. Hâlâ bir şey duyabiliyordum. Nefes sesleri.

Ben bir adım gerileyip bize döndü ve ellerini iki yana açtı.

Bam! Bam!

Ben'den boşalan yeri mermiler doldurdu.

“Kaçın!” diye böğürdü.

Hep birlikte ilerideki tünele daldık.

33

Koşmaktan nefesim tıkanınca durdum.
Viraller bana çarptı.

“Yeter,” dedim. “Nereye gittiğimizi bile bilmiyoruz!”

“Biri ateş etti!” diye inledi Shelton.

“Sürekli kurşunların hedefindeyiz,” dedi Hi. “Bu nasıl bir şanssızlık?”

“Sessiz olun.” Ben soğukkanlı davranmaya çalışıyordu.
“Fenerleri söndürün. Karanlıkta da görebiliyoruz nasıl olsa.”

Dediğini yaptık. Sonra hep birlikte yere çömelip kulak ke-sildik.

“Bekleyin.” Ben tünelde gözden kayboldu. Az sonra tekrar yanımıza koştu. “Mağarada biri var.”

“Kim?” diye sordum.

Başını iki yana salladığını hissettim. “Çok karanlık. Göremedim.”

“Devam edelim,” diye fısıldadım. “Işınması geçen var mı?”

“Hayır.”

“Benim de geçmedi.”

“Sorun yok.”

“Tamam. Hi sen öne geç. En iyi sen görüyorsun. Sadece bir tane el feneri yakalım.”

“İyi fikir.”

“Shelton? Sen arkada kal ve kulaklarını dört aç. Ben, Shelton’ın yanından ayrılma. Biri gelirse ne yapacağını biliyorsun.”

“Anlaştık.”

Karanlıkta elimizden geldiğince hızlı ilerledik. Nabzım çılgınca atıyor ve su gibi terliyordum.

Lütfen, daha fazla tuzak olmasın!

Yirmi metre kadar ilerledik. Otuz, kırk...

Her bir adımımızla gerginliğimiz bir kat daha artıyordu. Duvarlardan akan suyun şırıltısı sinirimi bozuyordu. Tünelin bizi güvenli bir yere çıkarması için dua ettim.

“Önümüzde duvar var,” diye fısıldadı Hi.

Su sesi artmıştı. Tünel sola doğru kıvrılıp biraz daha daraldı. Mecburen tek sıra olduk.

Diğer taraftaki karanlık biraz daha yoğunlaştı. Hava soğudu. Nemli tenimi sert bir esinti okşadı.

“Işık,” dedim.

Shelton fenerini yaktı.

“Ah!” diye inledim. Sırtım duvara çarpana dek birkaç adım geriledim. Dizlerimin titremesini durduramıyordum.

Yaklaşık bir buçuk metre genişliğinde bir çıkıntının ucunda duruyorduk. Aşağısı karanlık bir uçurumdu. Tünel nereye döküldüğü görünmeyen bir şelaleye dönüşmüştü. Geldiğimiz

yoldan geri dönmediğimiz takdirde buradan hiçbir yere varamayacağımız kesindi.

Uçurumun karşısında bizim üzerinde durduğumuza benzeyen bir çıkıntı daha vardı. Orada kayaların arasında başka bir tünel gördüm. Ne var ki, iki çıkıntı arasındaki mesafe en az altı metreydi.

Burada mahsur kalmıştık. Karşıya geçmemize imkân yoktu.

“Ne yapacağız?” diye inledi Shelton.

“Atlasak?” diye önerdi Ben.

Hi başını iki yana salladı. “İmkânsız. Işımanın etkisindeyken bile olmaz.”

“Öyleyse seni ben fırlatayım,” diye homurdandı Ben. “Çünkü başka şansımız yok.”

“Herkes sakın olsun,” dedim. “Etrafınıza bakın. Ne görüyorsunuz?”

El fenerlerinin ışıkları karanlığı taradı. Uzaktaki çıkıntıya bir kere daha baktım. Oraya atlayamayacağımız kesindi.

“Yukarı bakın,” dedi Hi. “Tam tepemizde taş bir platform var.”

Kafamı kaldırdım.

Doğru söylüyordu.

Dört metre kadar yukarıda, paslı demir zincirlerle asılı bir taş parçası vardı. Bir ucu tam üzerimizdeydi. Diğer ucu da karşıdaki çıkıntıya doğru uzanıyordu.

“Bunun burada işi ne?” diye homurdandı Shelton. “Ona ulaşamayız ki.”

“İmkânsız,” dedi Ben. “Kayaların yüzü bombeli. Profesyonel ekipman olmadan tırmanamayız.”

“Biz de o şeyi aşağı indiririz,” dedi Hi.

Zihnimde bir ışık yandı.

Köprü. Uçurum.

“Hazine haritası!” diye bağırdım. “İkinci kıtayı hatırlayın.”

Telaşla sırt çantamı açtım.

Parşömeni çıkarıp el fenerimi üzerine doğrulttum. Viraller başıma toplandı.

*Bayan Peregrine'in tüneğinden in kıvrılarak aşağı,
Bul karanlık odadaki savağı.*

“İlk satır tamam,” dedim. “Kıvrılarak inme kısmını da hallettik. Ama karanlık odadaki savak ne?”

“Diğer kıtaya geç,” dedi Hi.

Okudum.

*Uçurumdaki oyukta Kurtarıcı'nın Tekerleği yatıyor,
Doğru köprüyü indirmek için hizmetkârımı bekliyor.*

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. “Aradığımız cevap burada olmalı!”

“Ama hiçbir anlamı yok,” dedi Hi.

Ben kaşlarını çattı. “Doğru köprü demiş. Burnuma kötü kokular geliyor.”

“Kurtarıcının tekerleği ne ve nerede?”

Bir an kimse konuşmadı.

Sonra Shelton inledi.

“Oyuk derken şuradaki delikten bahsediyor olabilir mi?”

Titreyen parmağıyla sırtlarımızı dayadığımız kayalardaki yosun kaplı bir boşluğu işaret etti. Aşağı yukarı bir ekmek kutusu büyüklüğündeydi ve karanlıkta güçlükle seçiliyordu.

Yosunları tırnaklarımla kazıyıp içine baktım. Delikte küçük bir pizza ebatlarında yuvarlak ve yassı bir taş vardı. Yüzeyindeki yedi tane çıkıntı bir T şekli oluşturunuyordu. Ortası çentikliydi. İnsan yapımı olduğu çok belliydi.

“Shelton haklı,” dedim. “Oyuk bu olmalı.”

“O hâlde şimdi de kurtarıcının tekerleğine ihtiyacımız var,” diye atıldı Hi.

Cümleyi içimden tekrarlardım.

Uçurumdaki oyukta kurtarıcının tekerleği yatıyor.

“Anne Bonny Hristiyan’dı,” dedim. “Kurtarıcı dediği İsa olmalı.”

“İsa’nın tekerleği demek istiyor,” diye mırıldandı Shelton. “Ama hangi tekerlek?”

“Bir dakika,” dedim. “İsa’yı ne temsil eder? Bir haç! Bakın!”

Oyuğu işaret ettim.

“Çıkıntılar bir haç oluşturunuyor!” diye bağırdı Hi. “Çevir şunu!”

“Evet, yap hadi!” dedi Shelton heyecanla.

Elimi oyuga sokup taşı saat yönünde döndürdüm. Hiçbir şey olmadı. Ters yönü denedim. Yine havamı aldım.

“Bana bırak,” dedi Ben kaslarına güvenerek. Ama o da başaramadı.

Shelton alnına vurdu. “Kaçırdığımız bir nokta var. Ama ne?”

Birden aklıma yeni bir fikir geldi. “Bonny kurtarıcının tekerleği yazarken büyük harf kullanmış. Bu bir isim olmalı.”

“O hâlde gerçek bir nesneye ihtiyacımız var,” dedi Hi. Duvarın yüzeyini yokladı. “Burada öyle bir şey yok.”

“Orada değil, çünkü bende!” diye bağırdım.

Çantamdan zavallı Jonathan Brincefield’dan aldığım cismi çıkardım. Yedi delikli, yuvarlak, taş diski.

Üzerindeki çentikler bir T harfi oluşturunuyordu. Ya da bir haç. Kurtarıcının Tekerleği.

“İşte bu! Deliklerle çıkıntılar birbirleriyle uyushmalı!”

Diski taşa uydurup bastırdım.

Tık.

Hepsi mükemmel bir şekilde uyustu.

İkisini birden saat yönünde çevirdim.

Taş daire kolayca döndü.

Karanlıkta bir gürültü koptu.

Güm!

Duvardan bir parça ayrılıp fırladı. Saniyeler sonra ileriden sesi geldi.

Üzerinde durduğumuz çıkıntının arka duvarında yeni bir oyuk açıldı. İçinde yedi tane paslı kol vardı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Hi yorgun bir sesle. “Yine zorlu bir karar mı vereceğiz?”

Sıkıntıyla kafa salladım.

Ben yüzüstü yere yatıp aşağı baktı.

“Olamaz!”

“Ne?” diye sordu Hi telaşla.

Ben duraksadı.

Hi üsteledi. “Ne var söylesene.”

“Doğru köprüyle ne demek istediğini anladım.”

Ağzım kurudu. “Ne?”

“Biz yanlış köprüdeyiz!”

34

“B izim çıkıntı tahta kirişlerle kayaların yüzeyine bağlı,” dedi Ben.

Shelton ayakkabısının burnuyla yeri yokladı. “Sağlam görünüyor.”

“Kerestelerin yanlarından ipler geçiyor,” dedi Ben. “Bonny’nin sadık hizmetkârını doğru seçmezsek bu köprü düşecek.”

Hi’in gürültüyle yutkunduğunu duydum. Shelton ağzını açtıysa da konuşmadı.

Ben bana baktı.

Arkamızdan gelen seslerle döndük. İlk Ben harekete geçti.

Tünele koşup köşeden başını uzattı.

“Burada bekleyeceğim,” dedi. “Siz bir yolunu bulmaya çalışın!”

Gözleri beni buldu. Fazla vaktimizin kalmadığını anladım.

“Shelton! Hi! Karar vermeme yardım edin!”

Telaşla paslı kolları inceledik.

“Doğru köprüyü indirmek için sadık hizmetkârı bulmalıyız,” dedim.

“İyi de hangisi olduğunu nereden bileceğiz?” diye homurdandı Shelton.

“Bakın!” diye bağırdı Shelton. “Beş tanesi haça benziyor!”

“Güzel,” dedim. “Sadık hizmetkârın da dini bir anlamı olmalı.”

Beş adayımıza dikkatle baktım. İçlerinden birinin öne çıkmasını bekliyordum.

Ama hiçbiri bir anlam ifade etmedi.

“Şundaki yatay çubuk geleneksel bir haç için fazla aşağıda,” dedi Hi.

Donup kaldım. Nedense bu önemli gibi geliyordu.

“Diğer ikisi de öyle,” dedi Shelton. “Şu da çok yüksek.”

“O zaman bu!”

Beni rahatsız eden bir şey vardı ama ne?

Hi ortadaki kolu işaret etti. Fenerin soluk ışığında bile daha bir özenle yapıldığı belli oluyordu. Mükemmel oranlarıyla göz okşuyordu.

Yine de içim rahat değildi.

“Tory!” diye bağırdı Hi. “Ortadaki olmalı!”

“Ayak sesleri!” diye tısladı Ben.

“İndir şunu!” dedi Shelton telaşla.

Ama nedense donup kalmıştım. İçimden bir ses büyük bir hata yaptığımızı söylüyordu.

“Ben yaparım!” Shelton kola uzandı.

Bir terslik vardı. Artık emindim. Ama ne?

Shelton kolu kavradı.

“HAYIR!”

İleri atılıp Shelton’ın eline vurdum. Ani tepkim onu şaşırttı.

“Bonny *sadık hizmetkârım* demiş. Kendi haçından bahsediyor. Anne Bonny’nin haçını aramalıyız!”

Hi heyecanla başını salladı. “Haritadaki sembolü!”

Hazine haritasını kollara doğru tutup karşılaştırdım.

Başta anlamadım.

Ama sonra gördüm.

En sağdaki kolun yatay çubuğu diğerlerinininkinden daha yüksekteydi. Tıpkı semboldeki gibi. Yakından baktığımda emin oldum.

İşte oradaydı. Üst kısmı hafifçe sağa doğru yatıktı.

Bonny’nin eğik haçı. *Sadık hizmetkârım*.

Kolu işaret ettim.

“Hep birlikte yapalım mı?”

Hi’la Shelton heyecanla kafa salladı. Tozlu taş kola uzandık.

“Bir, iki, üç!”

Haç gıcırdayarak yan yattı. Sonuna kadar ittik.

Sonra korkuyla sırtlarımızı duvara yapıştırdık.

Tak! Tak! Tak!

İpler gerildi. Makaralar gıcırdadı. Demir zincirler yüzyıllardır taşıdıkları yükten kurtulurken kulak tırmalayan sesler çıkardı.

Tepemizdeki dev taş platform alçalmaya başladı.

Ama sonra gürültü bıçak gibi kesildi.

Bir terslik vardı.

Platform ağır ağır inerken birden *güm* diye düştü. Havalanan toz bulutuyla göz gözü görmüyordu.

Ses köpek kulaklarımda patladı. Acıyla bağırarak onları ellerimle kapadım.

BUM!

Sonraki saniyeler büyük bir kargaşa içinde geçti. Ne bir şey görebiliyor ne de düşünebiliyordum. Öksürerek tişörtümle burnumu kapamaya çalıştım.

Geçmek bilmeyen dakikalar sonra toz bulutu dağıldı.

Karşımdaki manzarayı gözden geçirdim.

“Olamaz!” diye inledi Ben. Gözleri normal rengine dönmüştü.

Darbenin etkisiyle taş platform yana kaymıştı. Sadece bir ucu karşıdaki çıkıntının üzerindeydi. O da sallanıyordu. Her an yerinden kurtulup boşluğa kayabilirdi.

“Acele edelim!” Fenerle haritayı çantama koydum. “Yoksa düşecek!”

“Yapamam,” dedi Shelton ağlamaklı bir sesle. “Işık patlaması geçti!”

“Mecbursun.” Yüzünü avuçlarımdan arasına aldım. “Sen bir Viral’sin, unuttun mu? İstedğin her şeyi yapabilirsin.”

Shelton suratına bir kararlılık maskesi oturtarak dönüp köprüye doğru koştu. Karşı duvara çarpana dek yavaşlamadı.

“Yaşasın!”

Hiram’la rahat bir nefes aldık. Shelton başparmaklarını havaya dikti.

“Müthiş!” diye mırıldandı Hi. “Sıra bende.”

Avazı çıktığı kadar bağırarak koştu ve Shelton’ın yanına vardığında kendini yere attı. Yumruklarını tokuşturdular.

“Koş!” dedim Ben’e.

“Sen git. En ağırınız benim.”

Kolunu sıktım ve fırladım.

Üzerinden geçerken köprüden ürkünç gıcırtilar yükseldi.

“Ben, acele et!” diye seslendim.

Ben köprüye doğru koşarken arkasındaki tünelin girişinde bir gölge belirdi. Ama onu ancak hayal meyal fark edebildim, çünkü gözlerim Ben’e kilitlenmişti.

Gıcırtyı arttı.

Ben koştu. Her adımında köprü daha da şiddetli sallanıyordu. Sonra ucu çıkıntıdan kaydı ve köprü aşağı sarktı.

“BEN!”

Köprünün ayaklarının altından kaymasını dehşetle izledim.

Ben kollarını ileri uzatarak sıçradı.

Zaman durdu. Kalbim de öyle.

Kayalıkların ucunu yakaladı. Ama sonra vücudu kayalara çarpınca bir an düşecek gibi oldu.

Hep birlikte atılıp saçlarından, boynundan ve tişörtünden yakaladık.

“Sağ olun,” diye fısıldadı. “Az kalsın düşüyordum.”

Shelton soluklanmak için iki büküm oldu. “Ben de kalpten gidiyordum.”

“Sana hâlâ bir can borcum var,” dedi Hi nefes nefese.

Bam! Bam!

Kafamızın tepesindeki kayalara mermiler çarptı.

“Gidelim!” diye bağırdım.

Yine karanlık bir tünele daldık.

Bir rampadan aşağı koştuk ve sonunda dengemizi kaybedip kendimizi üst üste bulduk.

Bir an kıpırdamadan yattık. Hareket edemeyecek kadar yorulmuştuk.

Kurtulduk, diye düşündüm. Bize ateş eden her kimse bu tarafta geçemezdi.

Nefesim yavaşça düzene girdi. Usulca kalkıp etrafıma bakındım.

İçinde bulunduğumuz yuvarlak oda aşağı yukarı bir sınıf büyüklüğündeydi. Tavandaki delikten dökülen şelale tam ortada bir su birikintisi oluşturmuştu. Çapı ve derinliğinin üç metre kadar olduğunu tahmin ettim. Su girdaplar oluşturuyor ve dipteki bir delikten akıyordu.

Zarif bir bahçe çeşmesini andırıyordu. Bunun dışında oda boştu.

“Karanlık odadaki savak bu olmalı,” dedim. “Başardık!”

Gözlerimle duvarları taradım. Kayaları kesen bir platform vardı. Kabaca doksan santim kadardı. Üzeri boştu. Pürüzsüz taş yüzeyindeki derin çizikler hemen belli oluyordu.

Omuzlarım hayal kırıklığıyla çöktü.

Bir zamanlar üzerinde ağır bir cisim olduğunu tahmin ettim.

Bir sandık gibi.

Hayır!

Shelton platformun üzerindeki duvara kazınan siyah harfleri işaret etti. “Bunlar ne?”

“Belki de başka bir tekerlemedir,” dedim. “Ama bizim dilimizde değil.”

Karakterleri tanıyordum ama dil yabancıydı. Harflerin yanında artık tanıdık gelen bir sembol vardı. Bonny’nin eğik haçı.

Üzüntüden ağlayabilirdim.

Hazine burada değil. Onu almış.

“Olamaz!” dedi Hi elini alnına vurarak. “Lütfen, hazine burada değildi de.”

Gözlerimi kaçırdım.

“Ne yani? Gitmiş mi?” diye inledi Shelton. “Bizden önce buraya kimse gelmemiş ki. Yoksa bu tüneller bütün gazetelere çıkardı. O köprü yıllardır kullanılmıyordu.”

Çaresizlikle başımı iki yana salladım.

Sonra taşlar yerine oturdu. Ne aptaldım.

Hi yüzümdeki ifadeyi okuyarak sordu.

“Ne var?”

“Hazineyi başka bir yere taşıdılar.”

“Kim?”

“Anne Bonny ve dostları.” Öfkeyle havayı yumrukladım. “Bunu neden daha önce düşünemedim?”

“Bilmece gibi konuşma,” diye emretti Shelton.

“Bonny’yi hapisten dostları kaçırmadı mı?”

“Evet. Saatlerdir bu yüzden fare gibi yer altında dolaşıyoruz.”

“Bana sorarsanız, Bonny İngilizler’in kaçış rotasını keşfedeceğinden endişelendi.”

“Fakat keşfetmediler,” dedi Hi. “Yoksa herkes bu tünellerden haberdar olurdu. Mürettebatı Bonny’yi kaçırdıktan sonra zindanı bizim bulduğumuz hâline getirmiş olmalı.”

“Ama Bonny bu yöntemin işe yarayacağına güvenemedi belli ki,” dedim.

Hi’la Shelton sıkıntıyla homurdandı.

“Dolayısıyla o ve dostları hazinenin yerini değiştirdi,” dedi Hi. “Bubi tuzaklarını kurup kaçtılar. Hay ben böyle işi...”

Ben’in gür sesi odada yankılandı. “Bir durun yahu. Didişeceğinize önce etrafınıza bakın.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Efendim?”

Ben ellerini açtı. “Ne demek *efendim*? Etrafına bak! Buradan çıkış yok!”

Kendi etrafımda döndüm. Haklıydı.

Ne bir kapı, ne bir tünel, ne de duvarda bir yarık. Burada sıkışıp kalmıştık.

“Hazine olayı yalan mı oldu?” diye sızlandı Hi. “Tam da oldu bu iş derken!”

“Bonny onu başka bir yere götürdü,” dedim.

Hi oturup başını dizlerinin arasına eğdi. Shelton da yanına çöktü.

Ben bir çıkış yolu bulmak için duvarlara vurmaya başladı. Ne yapacağımı bilemediğim için hazine haritasını ve kalemimi çıkardım. Ben odada dolaşırken duvardaki yabancı kelimeleri haritanın arkasına kopyaladım.

Ben'le işlerimizi aynı anda bitirdik.

“Başka bir yol yok,” dedi.

“Geldiğimiz yoldan da dönemeyiz,” dedim.

“Belki şelalenin arasında bir geçit vardır.” Ben boş platforma çıkıp duvara doğru yürüdü.

Tık.

Ben donup kaldı. Ayağını kaldırdı. Platforma baktı ve küfrü bastı.

Tak! Tak! Tak!

Shelton'la Hi ayağa fırladı.

“Burada basınçla harekete geçen bir mekanizma var,” diye seslendi Ben. “Üzerine basınca çalıştı.”

Bir yerlerden bir su sesi geldi. Sifonu çekilen dev bir tuvalet gibiydi.

Oda sallanmaya başladı. Sonra birden sarsıntı geçti.

“Belki de...”

“Bakın!” Hi çılgınca demin kayıp düştüğümüz rampayı işaret ediyordu.

Dev bir kaya, girişi kapatıyordu.

“Olamaz!” diye inledi Ben.

Tepemizde bir savak kapağı açılıyordu.

Odaya su dolmaya başladı.

Hem de müthiş bir hızla!

36

Yerdeki su birikintisi dolup taştı.

Gözlerim telaşla bir çıkış yolu arıyordu. Ama etrafımız sağlam taşlarla çevriliydi.

“Ne yapacağız?” diye bağırdı Shelton.

“Sakın ayrılmayın!” dedim. “Yüzerek çıkmak zorunda kalabiliriz!”

“Nereye gideceğiz ki?” diye bağırdı Hi. “Görmüyor musun? Burada hapis kaldık!”

Dikkatimi toplamaya çalıştım. Bir yol olmalıydı.

Ben platformdan atlayıp şelalenin kıyısındaki taşlara tutundum. Akıntıya karşı direnerek bir çıkış yolu arıyordu. Ama fazla dayanamadı.

Yere düştüğünde öfkeyle bağırarak ayağa kalktı.

“Boğulmak istemiyorum!” diye sızlandı Shelton.

Aşağı baktım. Birikintinin içindeki sular girdap gibi dönüyordu. Tavandan çıkamayacaksa, geriye odanın tabanı kalıyordu.

O da belki.

Su birikintisine atlayıp dibe ulaşmaya çalıştım. Sular hulahup büyüklüğünde bir delikten süzülüyordu.

Zorlayarak oradan geçebilirdik ama geri dönmemiz olanaksızdı.

Yüzeye çıktım.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Shelton.

“Bir planım var,” dedim elimden geldiğince soğukkanlı davranmaya çalışarak.

Hevesle başıma toplandılar.

“Dipten gideceğiz,” diye açıkladım.

Shelton’ın gözleri yuvalarından uğradı. “Ne?”

Hi bana aklımı kaçırmışım gibi baktı.

Ben tepki vermedi. Ama boynundaki damarların kabardığını fark ettim.

“Tek şansımız bu,” dedim. “Su dipteki delikten tahliye oluyor. Mutlaka bir yere çıkıyordur.”

“Ya hava yoksa?” diye bağırdı Hi. “Boğulabiliriz!”

“Su uçuruma akıyor olabilir,” dedi Ben. “Kendimizi boşlukta bulmayalım?”

Gözyaşlarımı güçlkle tutuyordum. “Başka bir fikrim yok.”

Grup kararsızdı. Bu arada su neredeyse dizlerimize kadar yükselmişti.

“Burada beklersek öleceğiz,” dedim.

Ben kafasını salladı. “Tamam. En azından şansımızı deneyelim.”

“Tıpkı su kaydırağına binmek gibi,” dedi Hi titrek bir sesle.

“Beni sona bırakmayın,” diye inledi Shelton. “Yalnız başıma başaramam.”

“Önce Tory,” dedi Ben. “Sonra Shelton, Hi ve ben.”

“Ben tüpsüz dalış dersleri aldım,” diye atladı Hi. “Tamam, itiraf ediyorum. Sadece bir derse katıldım. Vücuda giren oksijen miktarını maksimuma çıkarmak için iki derin nefes alıyorsunuz. Sonra üçüncüyü tutup dalıyorsunuz.”

Ben kafasını salladı. “Mecbur kalana dek nefes vermeyin. Havayı yavaşça üfleyin. Panikleme ve ne olursa olsun yüzmeye devam edin.”

Sırt çantamda su geçirmeyen torbalardan vardı. Hazine haritasını katlayıp torbaya koydum ve fermuarını çektim. Torbayı sırt çantamın ceplerinden birine koydum.

“Fenerlerimizin sözde su geçirmemesi lazım.” Gerisini getirmedi. Bir anlamı yoktu çünkü.

“Büyük feneri ben alırım,” dedi Ben.

Vakit gelmişti ama kimse yerinden kıpırdamıyordu. Su bel hizasına ulaşmıştı.

Üçüne de sarıldım. “Birkaç saniyeye görüşürüz.”

Moral vermeye çalışıyordum ama hepimizin suratı asıktı.

Daha fazla beklemedim. Yoksa cesaretimi kaybedebilirdim.

Su birikintisinin kenarına yaklaşıp içimden dua ettim.

Nefes al. Nefes ver.

Nefes al. Nefes ver.

Uzun bir nefes al.

Atla.

Suya dalıp dibe batmak için tekmeler savurdum. Delikten geçtim. Ardında bir su altı tüneli vardı. El fenerim beni yavaşlatıyordu. Yine de mümkün olduğunca bacaklarımı kullanarak ilerledim.

İçimden saniyeleri sayıyordum.

Sekiz...

Dokuz...

On...

Tünel sola kıvrılıp aşağı doğru meyletti. Dudaklarımın arasından hava kaçırmamaya çalışarak sularla boğuştum. İleride tünel daha da keskin bir açıyla aşağı doğru eğimleniyordu.

Yirmi iki...

Yirmi üç...

Yirmi dört...

Umutsuzlukla ayaklarımı çırpıttım. Üç metre kadar ileride başka bir dönemeç vardı.

Ciğerlerim yanıyordu. Vaktim giderek daralıyordu.

İlkel korkularımın boğuk bir çığlığa dönüşmemesi için üstün bir çaba harcıyordum.

BUM.

Işık patlamasıyla sarsıldım.

Ciğerlerimde kalan son oksijeni de öksürerek çıkardım. Ağzıma dolan deniz suyuyla öğürdüm.

Duvarlar üzerime kapandı.

İşim bitmişti.

Sonra onu gördüm.

Dönemeçten hemen sonra tünelin tavanı geniş kabarcıklar hâlinde yukarı doğru ilerliyordu.

Fenerimi atıp iki kolumla birden kendimi ittim. Yüzeye çıktığımda kafam az kalsın alçak tavana çarpıyordu.

Bir hava cebi!

Şükürler olsun!

Havayı oburca içime çektim.

Güçlerim içimde fokurduyordu. Zihnimin gizli saklı köşelerindeki görüntüler gözlerimin önünde uçuşuyordu. Beynim düşüncelerimle yanıyordu.

Coop'un uzaklarda uluduğunu hissettim.

Başka görüntüler de oluştu. Shelton. Hi. Ben.

Suyun altındaki paniğim. İnancımı kaybedişim.

Nefesimin düzene girmesini beklerken zihnim bir mesaj yolladı.

Üçüncü dönemde bir hava cebi var! Sakın vazgeçmeyin!

Bu düşüncemin her birine ulaştığını biliyordum. Su altında yeni bir kararlılıkla çırpınıyorlardı.

Az sonra, Shelton'ın kafası yüzeye çıktı. Onu kendime çektim. Hi başını sudan çıkarır çıkarmaz öksürmeye başladı. Ben sonuncuydu.

"Herkes iyi mi?" diye bağırdım.

Oğlanlar yaşadıkları şoktan cevap veremedi. Sadece Hi el fenerinden vazgeçmemişti.

Işığı tünelin duvarlarına doğru tuttuk.

Oğlanların hiçbirinin ışımadığını fark ettim.

"Demin ne yaptın öyle?" diye sordu Hi. "Sesin kafamın içinde yankılandı."

"Suyun altında aklımı kaçırmak üzereydim," dedi Shelton. "Hızır gibi yetiştin."

"Sohbeti sonraya bıraksak?" diye homurdandı Ben. "Buradan çıkmalıyız."

"Beni izleyin," dedim.

Bir kaya çıkıntısına tutunarak tünel boyunca yüzdük. Hi'in el feneri çok işimize yarıyordu. Pilinin bitmeyeceğini umdum.

Sonra yine önümüze bir duvar çıktı.

“Olamaz!” diye inledi Shelton.

“Şıtt!”

Kulaklarım tanıdık bir ses yakaladı. Burnuma bildik bir koku çarptı.

Sahile vuran dalgalar ve kum.

“Kumsala yakınız!” dedim. “Dalgaların sesini duyabiliyorum şu an!”

Shelton karanlığı kokladı. “Sahi mi?”

“Evet.” Aşağı baktım. Su daha derin görünüyordu ama kaç metre olduğuyla ilgili bir tahmin yürütmem imkânsızdı. “Bekleyin.”

Nefesimi tutup tünelin dibine daldım. Gözlerim karanlıkta bir ışık seçti. İlerideki bir delikten geliyordu. Yüzeğe çıktım.

“Yeniden dalmak zorundayız,” dedim. “Işığımı izleyin. Sizi yarı yolda bırakmayacağım.”

“Bizi buradan çıkar, Tory,” dedi Hi. Onun da kırılma noktasına yaklaştığını fark ettim.

“Merak etme. Hazır mıyız?”

“Evet!”

Nefes al. Nefes ver.

Nefes al. Nefes ver.

Uzun bir nefes al.

Ve daldık.

Karanlık deniz mağarasındaki deliğe doğru ilerledim. Ötekiler tam arkamdaydı.

Yüzeyle aramızda altı metre kadar vardı. Ötesinde ay ışığı görünüyordu.

Hi'la Shelton'ı yukarı ittim. Ben tam arkamdaydı. Yüzeye doğru birlikte yükseldik.

Birden kafam sert bir cisme çarptı. Gözlerimde yıldızlar uçtu. Sersemleyerek dibe battım. El feneri parmaklarımın arasından kaydı.

BUM.

Güçlerim köreldi.

Bilincim sağa sola savruldu.

O sırada, bir el kolumu kavrayıp beni sertçe çekti. Sarhoş gibiydim. Beni sürüklemesine izin verdim.

Kafam suyun yüzeyine çıktı. Derin bir nefes aldım.

"Tory!" Ben'le aramızda sadece birkaç santim vardı. "İyi misin?"

"Evet," diye mırıldandım. "Ama sersem gibiyim. Başımı vurdum."

Ben bana tuhaf tuhaf baktı. "Hadi kıyıya yüzelim."

"Kıyı mı?"

İlk kez gülümsedi. "Etrafına bak."

Burayı tanıyordum.

Battery açıklarındaydık. Yarımadanın ucunda. Suyun altından yedi blok kadar ilerlemiştik.

Hi'la Shelton ileride, dalgakıranın merdivenindeydi. Bize el salladılar.

Yanlarına yüzdük.

"Ucuz atlattık," dedi Shelton heyecanla.

Ben'le basamakları çıktık. Sonra hep birlikte karşıya geçip White Point Bahçeleri'ne girdik. Bir banka yığıldık.

Saatim kayıptı. Dolayısıyla zamanı kestiremiyordum.

Ama doğu gökyüzü mora boyanmıştı.

Hi birden gülmeye başladı. Az sonra kıkırdamaları histerik kahkahalara dönüştü.

“Ne oldu?” dedim. Neşesi bulaşıcıydı. Dayanamayıp ben de gülmeye başladım.

Hi omzunun üzerinden başparmağını salladı. “Dostlarımıza merhaba deyin.”

Döndüğümde Stede Bonnet ve korsanları anısına dikilen heykeli gördüm.

Shelton katıla katıla gülmeye başladı.

“Hey, çocuklar. Bonny’ye söyleyin, bizi aptal yerine koyduğu için onu hiç affetmeyeceğiz.”

Ben de gülmeye başladı.

“Başım büyük belada,” diye inledi Hi. “Annem on dakikaya kalkar.”

“Hislerini anlıyorum, dostum,” dedi Shelton. “Derimi yüzecekler.”

“Boşuna üzölmeyin,” dedi Ben. “Orada ölebilirdik. En azından hâlâ hayattayız.”

Kesinlikle öyle. Kit’ten sıkı bir azar işiteceğim kesindi ama şu anda buna aldıracak durumda değildim.

“Temiz havanın tadını çıkaralım,” dedim.

Yan yana oturup güneşin doğuşunu izledik.

Üçüncü Bölüm
HAZİNE ADASI

“**M**ucizelere inanmak lazım,” diye dalga geçtim. Öğlen sığınaktaydık. Önceki geceki çılgınlığın şokunu hâlâ üzerimizden atamamıştık.

Oğlanlar odanın farklı köşelerine dağılmış, bir tenis topunu birbirlerine fırlatarak eğleniyordu. Ben banktaydım. Coop ayaklarımın dibinde bir frizbiyi kemiriyordu.

İmkânsızı başararak hiçbirimiz yakalanmamıştık.

Beş saat önce, parmaklarımın ucuna basa basa sokak kapısından içeri süzülürken kendimi en kötüsüne hazırlamıştım. Zaten cezalıydım. Kit bir de bütün gece dışarıda kaldığımı keşfettiğinde nasıl bir tepki verecekti acaba? Polisi bile aramış olabilirdi.

Dolayısıyla Coop’un ortalığı velveleye vermemesi için usulca girmiştim içeri. Şu şansa bakın ki, beni tırabzana yapıştırılan bir not bekliyordu.

Erkenden çıkmam gerekti. Akşam yemeğine dönerim. Bir yere gitme, evde otur. Kit.

Dışarıda olduğumu bile bilmiyordu.

Hi'in dans figürlerinden birkaçını sergiledikten sonra, kendimi kanepeye atmıştım. Yorgundum, duygusal açıdan tükenmişim ve leş gibi yosun kokuyordum.

Coop bana bir gülle gibi çarpmış ve pembe zımpara kâğıdı diliyle suratımın yalamadık yerini bırakmamıştı.

"Sakin ol, oğlum. Annen geldi işte. Biraz korktum o kadar."

Coop suratımı ıslatmayı sürdürmüştü. O andan itibaren de, beni gözünün önünden ayırmamıştı.

Limanda öten sis düdüğü martıları ürküttü. Sığınağın penceresinden körfeze giren yolcu gemisini gördüm.

Güneş okyanusun yüzeyinde pırıltılar oluşturuyordu. Hava her zamanki gibi sıcaktı.

"Aşağıda anneme yakalandım ama dışarı çıktığımı sandı," dedi Hi gülererek. "Bir cumartesi günü o kadar erken kalkarmışım gibi. Neyse ki, sabah üç tane kahve içmeden akli çalışmıyor."

"Benimkiler hâlâ yataktaydı," dedi Shelton topu Ben'e fırlatırken. "Hâlbuki altı dedin mi asker gibi dikilirler. Galiba koruyucu bir meleğim var."

"Ya senin baban?" diye sordum Ben'e.

Tom Blue'nun mesaisi hafta sonları bile güneşin doğuşuyla birlikte başlıyordu. Sabah *Sewee*'yle Morris'e yanaştığımızda Bay Blue çoktan denize açılmıştı.

"Balığa çıktım derim." Ben topu yakalayıp Hi'a attı. "Fazla soru sormaz."

Tenis topu havada bir yay çizdi.

Sonra Hi herkesin aklındaki soruyu dile getirdi. "Eee, sizce bizi kim öldürmeye çalıştı?"

"Açıkçası en ufak bir fikrim yok," dedim.

Shelton ellerini iki yana açtı. “Dün gece Provost Zindanı’na gideceğimizi kim biliyordu ki?”

“Birkaç saat öncesine kadar biz bile bilmiyorduk,” dedi Hi. “Ayrıca akli başında hiç kimse arkamızdan o fare deliğine girmez.”

“iFollow’dan olmasın?” dedi Ben. “Belki biri video konferansımızı *hackledi*.”

Düşüncesi bile huzursuz ediciydi. “Bu mümkün mü?”

Shelton başını iki yana salladı. “Yeni bir parolayla yeni bir grup kurduk. O programı kırmak zor. Hatta imkânsız.”

“Hem biri bizi neden izlesin ki?” dedim.

“Sadece izlemedi. Öldürmeye çalıştı,” diye hatırlattı Hi. “Başarsaydı cesedimiz bile bulunamayacaktı.”

“Psikopatları kendimize çekiyoruz,” diye homurdandı Shelton.

“Bonny’nin hazinesiyle ilgili bir mesele olmalı,” dedi Ben. “Tek mantıklı açıklaması bu.”

Hi sırtını dikleştirdi. “Bir ihtimal daha var. Ya birileri ışık patlamasından haberdarsa?”

Shelton kulak memesini çekti. “Ne? Ama nasıl?”

“Bilmiyorum fakat bunu göz ardı edemeyiz.” Bakışları bana kaydı. “Belki de kendimizi gizlemeyi sandığımız kadar iyi başaramamışızdır.”

Ağzımı açtım ama Shelton benden önce davrandı.

“Şu akıl oyununu yine yaptın. Farkında mısın, Tory? Suyun altında sesini duydum.”

“Ben de,” diye atıldı Hi.

Ben kısa bir duraksamanın ardından başını salladı. “Hem de ikinci kere ıydın. Nasıl oldu bu?”

“Bilmiyorum.” O anları düşünerek birden ürperdim. “Paniklemiştim. Boğulacağımı sandım ve beynimde bir tel koptu. Tamamen bilinçsizce yaptığım bir şeydi.”

“Nasıl oluyor da bizim zihinlerimizle iletişim kurabiliyorsun?” diye üsteledi Shelton.

Omzumu silktim.

Odaya derin bir sessizlik çöktü.

“Hayatımızı kurtardın,” dedi Ben sonunda. “Önemli olan bu değil mi?”

“Kesinlikle.” Hi yanıma gelip elime ıslak bir öpücük kondurdu. “Size borçlandım, hanımım.”

“Sululuğun lüzumu yok,” dedi Shelton. “Sağ ol, Tor. Ne yapıyorsan devam et.”

Gülümsedim. “Ne yaptığımı bilsem daha kolay olacak.”

Neşemiz uzun sürmedi.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Shelton. “Polise haber verecek miyiz?”

Ben kaşlarını çattı. “Olmaz. Zaten mimlendik. Eski bir ceset daha bulduğumuzu söyleyemeyiz. Geçen mayıstaki maymun kemikleri fiyaskosundan sonra güvenilirliğimizi tamamen yitirdik.”

“Müfettiş bizden nefret ediyor,” dedi Hi. “Artı, dün gece çalıntı bir sanat eseriyle şehrin önemli anıtlarından birine gizlice sızdığımız unutulmasın. Sizi bilmem ama ben hapsi boylamak istemiyorum.”

“Hi’la Ben haklı,” dedim. “Tutuklanırsınız.”

“Biri zindanın duvarındaki deliği fark edecek.” Shelton saati ne vurdu. “Yerine yeni bir taş koymaları an meselesi. Ve bu sefer daha dikkatli davranacaklarından eminim.”

“Öyleyse acele edelim. Exchange hafta sonları kapalı. Bu bize zaman kazandırır.”

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktılar.

“Ne?”

“Tory, bitti,” dedi Ben kesin bir dille.

“Bitti mi?” dedim hayretle. “Tabii ki, hayır. Elimizde yeni bir ipucu var.”

“Shelton haklı,” dedi Ben. “Pazartesi birileri taşı yerinden oynattığımızı görecek. Öğle yemeğine kalmadan bütün Amerika Charleston’ın gizli tünellerini öğrenecek.”

Shelton sırtını dikleştirdi. “Ama define haritası hâlâ bizde.”

Bonny’nin haritası masada duruyordu. Fermuarlı torba su sızdırmamıştı neyse ki. Arkasına yazdığım yabancı kelimeler hâlâ okunuyordu.

Hi alnını ovuşturdu. “Bunu geri götürmeliyiz. Yakında popüler olacak. Fletcher’ların onu kimin çaldığını tahmin etmesi beş dakika bile sürmez.”

“Zaten hapı yuttuk,” dedi Shelton. “Baksana, Tory arkasına yazı yazdı.”

“Başka şansım yoktu.”

“Konu haberlere taşındığında Charleston’a dünyanın her yerinden define avcıları üşüşecek. Biri Bonny’nin hazinesini bulabilir.”

“Hayır! Odayı su bastığını unutuyorsunuz. Bonny’nin son şiiri sadece bizde var.”

Hi bana acıyarak baktı. “Tek kelimesini bile anlamadığımız bir şiir.”

“Er geç anlayacağız!” diye direndim. Durmadan olumsuz konuşmalarından bıkmıştım. “Şimdi pes edemeyiz. Hazineye

dair son ipucu elimizde. Bonny'nin onu nereye götürdüğünü bulabiliriz.”

“Hâlâ sakladıkları yerde olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Ben. “Belki korsanlar defineyi aralarında bölüştü ve şehrin dört bir köşesine gizledi. Ya da onlarla birlikte kaçtılar.”

“Öyleyse neden arkalarında bir ipucu bıraktılar? Ben, Bonny'nin o şiiri Mary Read için bıraktığını düşünüyorum.”

“Ama Read ölmüştü,” dedi Shelton. “Bir Jamaika hapishanesinde ateşlendi ve öldü.”

“Belki Anne bunu bilmiyordu. Ya da Mary kurtuldu.”

“O kadar çok olasılık var ki,” dedi Hi.

“Anne şiirin yanına imza sembolünü çizdi. Mary'nin ipucunun sahte olmadığını anlaması için. Biliyorsunuz, mektuplarda da aynı taktiği kullanıyordu.”

Oğlanlar beni sessizce dinledi. İkna olmaya başladıklarını hissederek Coop'un göbeğini kaşıdım.

Son hamlemi yapmak için birkaç saniye bekledim. “Hazine henüz keşfedilmedi, çocuklar. Ve eski yerinde değil. Taşındığı yere dair tek ipucu da bizde.”

Cevap vermediler.

“Hâlâ başarabiliriz. Loggerhead'i kurtarabiliriz.”

Shelton çenesini sıvazladı. Ben şüpheli görünüyordu. Hi da öyle.

“Hazine dışarıda bir yerlerde bizim onu bulmamızı bekliyor. Cesaretimizi kaybetmemeliyiz.”

Shelton'la Hi başlarını salladı. Hi daha bir hevesliydi. Shelton somurtuyordu.

Ben tenis topunu bana fırlattı. “Pekâlâ. Nereden başlıyoruz?”

Topu bakmadan yakaladım. “Anne Bonny hakkında bilmediğimiz hiçbir şey kalmayacak.”

B roşürün altındaki numarayı aradım.

İki çalıştan sonra bir kadın açtı.

“Charleston Hayalet Turları.”

“Sallie? Ben, Tory Brennan. Arkadaşlarımla dün gece sizin tura katıldık.”

“Ah, merhaba, Tory. Nasıl yardımcı olabilirim? Yoksa bir şey mi kaybettin?”

“Hayır. Aslında benim sana bir sorum var. Müsaitsen tabii.”

“Elbette.”

Dikkatli ol. Ona haritayı hatırlatma.

“Müzedeki sohbetimizi düşünüyordum ve...”

“Buyurun? Şu taraftan ilerleyin, lütfen... Kusura bakma, hayatım. Danışmadayım da. Nedense bugün burası çok kalabalık.”

“Özür dilerim. Hemen konuya giriyorum. Anne Bonny hakkında daha detaylı bilgiyi nereden bulabilirim diyecektim.”

“Hım.” Kısa bir sessizlik oldu. “İnternette bazı bilgiler var. Birkaç da kitap tavsiye edebilirim. Ama doğrusunu istersen,

Bonny hakkında bilinenler sınırlı. Her yerde benzer bilgilere rastlıyorsun. Hatta bazıları çelişkili.”

“Sorun da bu zaten.”

“Tam olarak ne öğrenmek istiyorsun?”

“Okul için bir proje hazırlıyorum,” diye yalan attım. “Charleston’lı tarihi bir kahramanın herkesçe bilinmeyen özelliklerini araştırıyoruz. Anne Bonny’nin ilgi çekeceğini düşündüm.”

“Karpeles Kütüphanesi var. Kayıtları ilk yerleşimcilere dek uzanıyor. Orada bir uzman var. Kendini beğenmişin biri, ama işini biliyor. Adı dilimin ucunda.”

“Teşekkürler, Sallie. Kimden bahsettiğini biliyorum.”

“Yardımlarımız için teşekkürler, Doktor Short,” dedim en şirin gülümsememle. “Özellikle de bir cumartesi günü bize vakit ayırmanız büyük incelik.”

“Bana verdiğiniz sözü unutmadınız umarım, Bayan Brennan.” Short bizi kütüphanenin ana salonundan koridora çıkardı. “Anne Bonny’nin mektubu özenle incelenip Karpeles koleksiyonuna katılacak.”

“Tabii.”

Short’la zorlu bir pazarlık yapmıştık. Ama teklifini kabul etmekten başka çaremiz yoktu. Zamanımız daralıyordu.

“O hâlde hizmetinizdeyim.” Tenezzül edip hafifçe gülümse-di. “Sizin için ilginizi çekecek birkaç belge derledim.”

Uzun bir masa ve dört tane sandalyenin olduğu biraz fazla aydınlık bir odaya girdik. Arka duvarın önüne üç tane araba dizilmişti. Her birinde bir tane büyük teneke kutu vardı.

“Bu bölgenin ısısı ve nemi özel olarak kontrol ediliyor,” dedi Short. Bize kumaş eldivenler dağıttı. “Hiçbir belgeye çıplak elle dokunmayın, lütfen. Cildinizin yağı parşömene zarar verebilir.”

Bize ters bir bakış fırlattı. “Sakız çiğnemiyorsunuz değil mi?” Kafalarımızı iki yana salladık.

Ellerini göğsünde kavuşturdu. “İlk arabada Cormac ailesinin soyağacı var. 1600’lerin sonunda Charles Town’a gelişlerinden bugüne dek.”

Duraksayınca başımı salladım.

Ortadaki arabayı gösterdi. “William Cormac’ın özel evrakı. Mektuplar, tapular ve vasiyeti. Hakkında ne bulabildiysek burada mevcut.”

Harika. Tam da ihtiyacımız olan belgeler.

“Ve son olarak, Anne Bonny’yle ilgili evraklar. Doğrusunu isterseniz, üçüncü arabada fazla bir şey yok.”

“Teşekkürler,” dedim. “Yardımaınıza minnettarız.”

“Bir saate dönerim. Öncesinde bir isteğiniz olursa, şu düğmeye basın. Ve dikkatli olun.” Tavandaki siyah, parlak küreyi gösterdi. “Bu bir güvenlik kamerası.” Kapıya yöneldi.

“Size ufacık bir sorum olacak,” dedim. Eline bir kâğıt tutuşturdum. “Bunun hangi dilde yazıldığını biliyor musunuz?”

Short, Bonny’nin şiirine göz attı.

“Keltçe. Orijinal lehçe. İskoç dilinden doğan versiyonu değil. Çoğunlukla sadece Galce olarak geçer. Başka?”

“Şimdilik bu kadar. Teşekkür ederim.”

Kapı kapandığında Shelton homurdanmaya başladı. “Tabii ki yardım edecek. Tarihin en kârsız anlaşmasına imza attık.”

Hi omzunu silkti. “Başka şansımız mı vardı?”

“Arabalara teker teker bakalım,” dedim. “Dağılırsak gözü-müzden bir şeyler kaçabilir.”

İlk kutuyu açtık. Anne Bonny’nin ardından Cormac ailesine ne olduğu bizi pek ilgilendirmiyordu açıkçası.

Ortadaki kutuda William Cormac’ın özel evrakı vardı. Çoğu plantasyonunun verimiyle ilgili tutanaklardı. İşe yarar bir bilgi bulamayacağımızdan endişe etmeye başlamıştım.

Shelton bir tomar kâğıdı masaya götürmüştü. “Şuna bakın,” dedi.

Yanına oturdum. “Nedir bu?”

“Kayınpederinin Cormac’a yazdığı bir mektup.”

“Yani karısının babasından,” dedi Hi. “Anne Bonny’nin annesinin babası.”

“Hayır, gerçek karısı. İrlanda’da aldattığı.”

Hi elini Shelton’ın omzuna koydu. “Zavallı Willy. Kayınpeder ne yazmış? Onu düelloya mı davet ediyor?”

“Dili çok eski,” dedi Shelton. “Ama Cormac’i şehvet düşkü-nü olmakla suçluyor. Ona dayak düşmanı solucan diyor.”

Hi kıs kıs güldü. “İnsan böyle bir mektubu neden saklar? Cormac vicdan azabı çekiyor olmalı.”

“Bak sen,” dedi Shelton. “Buna ne dersiniz?”

“Ne o?”

“Anne Bonny’nin babasının adı, William Cormac’ti. Evlendiğinde serseri kocası, James Bonny’nin soyadını aldı.”

“Evet. Ne olmuş?”

“Annesinin soyadı neydi dersiniz? Cormac’ın birlikte olduğu hizmetçinin?”

Shelton ilgi odağı olmanın tadını çıkararak biraz bekledi.

“Hadi ama!” diye isyan etti Hi. “Sana isim saymamızı beklemiyorsun herhâlde?”

“Çok acayip,” dedi Shelton melodik bir sesle.

Sabırım taşmak üzereydi. “Ya söylesene!”

“Anne Bonny’nin annesinin adı...” Parmaklarını masaya vurarak tempo tuttu. “*Mary Brennan*’mış.”

Gözlerim hayretle irileşti. “Sahi mi?”

Sayfayı uzattı. “Kendin bak. Kayınpeder öfkeden kudurmuş, çünkü *Mary Brennan* kızının oda hizmetçisiymiş. Adını iki kere yazmış.”

“Shelton haklı.” Ben masaya başka bir belge koydu. “1697 tarihli bir gider raporu. İrlanda, County Cork’taki Cormac mülküne ait. Oda hizmetçisi, *Mary Brennan*’ın Anne adında bir kız çocuğu doğurduğu kayıtlara geçmiş.”

“Vay canına,” dedi Hi. “Anne Bonny bilmem kaçınıcı büyük babaannen olabilir. Belki de çekiciliğini ondan almışsındır.”

“Çok komik.”

Ama içten içe heyecanlanmıştım doğrusu. Yat kulübündeki tabloyu hatırladım. El yazılarımızın birbirine benzemesini. Şimdi de bu çıkmıştı karşıma. Gerçekten de Anne Bonny’yle akraba mıydım?

Saçmalama.

“Kuzey Amerika’da bin tane *Brennan* vardır.”

“Ya *Massachusetts*’ta?” Hi *William Cormac* kutusundaki son kâğıtları karıştırıyordu. “Burada *Mary Brennan*’ın yazdığı bir mektup var. 1707 tarihli. Hiç yollamamış ama adres *Massachusetts* kolonisindeki bir kuzenine ait.”

Bu iş giderek tuhaflaşıyordu.

“Willy Cormac’ten bu kadar,” dedi Hi ve belgeyi kutusuna geri koydu.

“Gelelim Anne Bonny’ye.” Shelton ikinci kutuyu açıp içinden çıkardığı küflü tomarı Ben’e uzattı. “İyi eğlenceler.”

“Sadece birkaç sayfamış,” dedi Ben ve hepsini yan yana masaya dizdi. “Teker teker bakalım.”

Shelton kutudaki son kâğıda bakıyordu. “Tory? Sen tesadüflere inanmıyordun değil mi?”

“Hayır,” dedim. “Hem biriyle soyadımın tutması illa akraba olacağımız...”

“Onu geç. Bunlara bizden önce kim bakmış dersin?”

“Tahmin oyunundan sıkılmadın mı?” diye patladı Ben.

Shelton bana lekeli bir form gösterdi. “İmzaya bak. Senin ihtiyar. Rodney Brincefield.”

Hi tek kaşını kaldırdı. “Nedense her yerde karşımıza çıkıyor.”

Omzumu silktim. “Sıkı bir Anne Bonny hayranı da ondan. Aldırmayın.”

Böyle desem de içime bir kurt düştü. Brincefield’a ikide bir rastlamamız bana da tuhaf geliyordu. Zararsız görünüyordu ama insanları hafife almamayı acı bir şekilde öğrenmiştim.

Bize saldıran o muydu yoksa?

Shelton beni daldığım düşüncelerden uyandırdı. “Biraz önce Massachusetts’tan bahsediyordunuz değil mi?”

Kafa salladık.

“Bundan hiç söz etmedim ama korsan kitabımda Bonny’nin kuzeye kaçtığıyla ilgili bir söylentiden bahsediyor.”

“Ne zaman?” diye sordu Ben.

“Jamaika’da yargılandıktan sonra. Bonny’nin Massachusetts Körfezi Kolonisi’ne katılıp New England’a yerleştiği söyleniyor.”

İçimde bir ürperti dolaştı. Daha neler görecektik bakalım?

Birden aklıma tuhaf bir düşünce geldi. Annem bu ihtimale bayılırdı.

Kendimi annemi düşünmekten zorla vazgeçirip dikkatimi arkadaşlarıma verdim.

“Ama bu doğru değil,” dedi Hi. “Bonny Charles Town’a nakledildi.”

Shelton kaşlarını çattı. “Belki Half Moon Battery’den kaçtıktan sonra gitmiştir kuzeye. Kitapta ne yazıyorsa onu söylüyorum.”

“Şu işi bitirip çıksak?” dedi Ben. “Resmen piştim.”

Kalan evraklarda işimize yarar bir bilgiye rastlamadık. Çoğu Bonny’nin deniz fetihleriyle ilgili çağdaş anlatımlardı. Birkaçı da mahkeme hakkındaydı. Enteresan ama konu dışıydılar.

Son sayfayı iç çekerek elimden bıraktım. “Burada işimiz bitti mi?”

Hi uzun uzun esnedi. “Kesinlikle. Sizi bilmem ama ben uykusuzluktan ölüyorum.”

Çağrı düğmesine bastım. Short geldiğinde teşekkür edip çıkmaya hazırlandık.

“Bonny’nin mektubunu en kısa zamanda bekliyorum,” dedi.

“Merak etmeyin,” deyip diğerlerinin peşine takıldım.

Güneş parlıyordu. Daha birkaç saat önce, suyun altında kalan bir mağaradan Charleston Limanı’na yüzerek çıktığıma inanmıyordum.

Hi’in dediği gibi, fazlasıyla yorgun olmamıza rağmen, henüz işimiz bitmemişti.

“Eee, ne öğrendik?” diye sordu Ben.

“Fazla bir şey değil,” diye itiraf ettim. “Short şiirin Galce olduğunu söyledi. Bize bir çevirmen lazım.”

“Bir de, Tory’nin atalarından birinin katil bir korsan olduğunu öğrendik.”

“Kapa çeneni, Hiram.”

Kütüphanenin önündeki basamakları inip marinaya doğru yürümeye başladık.

Birden durduk.

Marlo’yla Çam Yarması biraz ileride bir çite yaslanmıştı.

Marlo eteği neredeyse dizlerine kadar inen, beyaz bir tişört ve siyah kot giymişti. Kemerine beyaz bir iPod takmıştı. Kulağında kulaklıklar vardı. Çam Yarması yine bir NBA atleti tercih etmişti. Bir Charles Barkley Sixers forması.

Yolumuzdan dönmediğimiz takdirde mutlaka karşı karşıya gelecektik.

“Parlak bir fikri olan?” diye sordu Hi.

“Rahat davranın,” dedim. “Kendi hâllerinde takılıyorlar işte. Bize bir zararları yok.”

“Emin misin?” diye homurdandı Shelton.

Yaklaştığımızda gülümseyip el salladım. Marlo’nun yüzünde tek bir kas bile oynamadı. Gelişimizi sakın gözlerle izledi. Bir eli yanağındaki Zorro yara izine gitti. Çam Yarması bizi tamamen görmezden geldi.

Shelton’ın tesadüflerle ilgili sözleri kafamın içinde yankılandı.

Birkaç adım sonra köşeyi döndük.

Hi omuzlarını çevirdi. “Uf! Bir an tırstım.”

Shelton bela ikilinin bizi izlemediğinden emin olmak için arkasına baktı. “Bunların derdi ne? Sizce gece peşimize onlar mı takıldı?”

“Kollarıma bakın,” dedi Hi. “Tüylerim diken diken oldu.”

“Boş verin,” dedi Ben. “Biz şiire odaklanalım.”

“Çeviriyi nasıl halledeceğiz?” diye sordu Shelton.

“Şanslıyız,” dedim. “Tanıdığım bir dil uzmanı var. Ağır topu oyuna katma vakti geldi.”

“Kimden söz ediyorsun?” diye sordu Hi.

“Büyük teyzem Tempe tabii!”

Marlo Bates köşeyi dönüp gözden kaybolan çocukların arkasından baktı.

Peşlerine düşmeye kalkışmadı. Hatta kılını bile kıpırdatmadı.

Bunun yerine, kulaklarından yayılan Lil Wayne şarkısıyla kafa sallamaya devam etti.

Dakikalar sonra, dev bir el omzuna vurdu.

Abisi Duncan ona soru sorarcasına baktı.

Marlo iç çekerek iPod'unu duraklattı ve kulaklığını çıkardı.

Uzun boylu abisinin yüzüne bakmak için kafasını kaldırdı.

“Ne?”

Duncan tek kelime etmedi. Bunda şaşılacak bir yan yoktu. Ama Marlo anladı.

“Bilmiyorum, adamım.” Birden öfkелendi. “Nereden bileyim?”

Duncan kaşlarını çatı. Bu onun lisanında bağırmaaya eşdeğer bir jestti.

Marlo arkalarındaki büyük taş binaya baktı. “Burası neresi? Beyazların gittiği bir kilise filan mı?”

Duncan sabırsızca kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Pops’u duydun,” dedi Marlo öfkeyle. “Hiçbiri benim fikrim değildi.”

Yanağındaki yara izini ovuşturarak düşüncelere daldı.

Sonra çiti itti.

“İçeri bir göz atalım.” Beyaz tişörtüne yapışan polenleri silkeledi. “Bütün öğleden sonramı bu boktan işe harcamayacağım.”

Duncan sessizce kardeşinin peşine takıldı.

“Bana kalsa şu veletlere iyi bir ayar çekerdim ama!” diye homurdandı Marlo. “İşimiz başımızdan aşkın değilmiş gibi, bir de lanet turistlerle uğraşıyoruz!”

Duncan yorum yapmadı.

Marlo kapıyı açtı. Başını uzatıp lobiye baktı.

“Pops neden bahsettiğini biliyordur umarım.”

Marlo büyük binalardan nefret ederdi. Büyük ve resmi. Ona atıldığı okulları hatırlatıyorlardı. Yardıma ihtiyaç duymanın hissettirdiği aşağılık duygusunu ve sırf gururu yüzünden kimseden yardım isteyememenin çaresizliğini.

“Ne olur, haklı çık,” diye mırıldandı içeri girmeden önce ve peşindeki dev gölgeyle birlikte binaya süzüldü.

E ve döndüğümde, o günün ikinci telefonunu ettim.

Tanıdık bir ses açtı. “Temperance Brennan.”

“Tempe teyze? Merhaba. Ben Tory.” Hemen ekledim: “Kit’in kızı.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim,” diye cıvıladı. “Çünkü sadece bir tane yeğenim var. Nasılsın, hayatım?”

“İyi, sen?”

“Yoğun. Laboratuvarımda üç davayla birden uğraşıyorum. Dördüncüsü de yolda. Şöhretin bedeli.” Ses tonu yumuşadı. “LAAE’nin kapanacağını duydum. Üzgünüm, Tory. Kit’e söyle, elimden gelen her türlü yardıma hazırım.”

“Teşekkürler,” dedim mahcup bir sesle. “Eminim minnettar olacak.”

Belki de huzursuzluğumu hissettiği için konuyu değiştirdi. “Sesini duyma zevkini neye borçluyum? Sakın şikâyet ettiğimi sanma. Aslında sohbet etme imkânı bulamadığımıza üzülyorum.” Yalandan kızdı. “Daha sık aramalıydın.”

“Olur,” dedim. “Ama korkarım, sadece sohbet için aramadım. Sana bir sorum olacak.”

“Sor bakalım. Zamanlanan mükemmel. Öğle yemeğimi ancak şimdi yiyebiliyorum.”

“Emin misin? Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum.”

Konuya girmekte zorlanıyordum. Tempe teyze benim kahramanımdı. Beni aptal bulmasını isteyeceğim en son insandı.

“Senin için her zaman vakit bulurum,” dedi neşeyle. “Konu ne?”

“Bir keresinde bana ailenin İrlanda’dan göç ettiğini söylemiştin.”

“Bizim ailemiz,” diye düzeltti. “Evet, County Cork, Kinsale’den geldiler. Dedem orada doğmuş.”

“Galce biliyor musun? Bir çeviri işim var da.”

“*Níl agam ach beagáinín Gaeilge,*” diye yanıtladı. “Sadece biraz İrlandaca biliyorum demek. En azından, öyle sanıyorum.”

“Yani Galce biliyorsun.”

“*Níl agam ach beagáinín Gaeilge,*” diye tekrarladı gülerek. “Fransızca cepte. İspanyolca biraz direniyor ama yakında dize gelecek. Almanca da keza öyle. Ama Galce zor.”

“İnternette çeviri yapan bir program bulamadım,” dedim. “Sadece sohbet odaları var.”

“Şaşırmadım. Galce yüzyıllar boyunca konuşulan güzel bir dil ama İngiliz idaresinde popülerliğini yitirdi. Sonra, 1845’teki, Büyük Kıtlık İrlanda’nın kırsal kesimini kırıp geçirdi. Galce de en çok bu bölgede yaygındı ve bir daha asla eski günlerine dönemedi.”

“Artık kimse konuşmuyor mu?”

“İrlanda nüfusunun yüzde on beşinden azı. Gerçi şimdiki hükümet Galce’yi korumak için bazı çalışmalar yapıyor. Amerika’da bu dili konuşan çok az insan var.”

“Ah.”

“İstersen bir denerim.” Hattan cızırtılar yükseldi. “Çocukken ikinci dereceden bir kuzenimiz kısa bir süre için bizimle yaşamıştı. Galce’yi akıcı konuşuyordu ve bana da biraz öğretmişti.”

“Hâlâ hatırlıyor musun?”

“Göreceğiz. Neyi çevirmek istiyorsun?”

“Bir şiir.”

“Bir kitapta mı geçiyor?”

“Hayır. Bizim evin orada karaya vuran bir çömleğin üzerinde yazıyordu. Ancak bir kısmını okuyabildim.”

İdolüme yalan söylemekten nefret etsem de başka şansım yoktu.

“Bir esrar ha? Harika! Şiiri bana e-postala. Bir bakıp sana döneyim.”

“Süper! Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Kıkırdadı. “Bugün uğraştıklarımı bir bilsen. Şiir çevirisi bana hoş bir değişiklik olacak.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Başka bir şey var mı, Tory?”

Çabucak kararımı verdim.

“Anne Bonny, şu kadın korsan... Onunla ilgili ne biliyorsun?”

“Adını duydum tabii. Ama özel bir bilgim yok. Neden?”

Riski göze alıp ona şüphelerimi anlattım. Mary Brennan’ı, tabloyu ve Bonny’nin Massachusetts’a gittiğiyle ilgili dedikoduları. El yazılarımızın ortak karakteristik özelliğini de atlamadım tabii.

Bitirdiğimde, Tempe teyze uzun bir süre sessiz kaldı.

Harika. Moronun teki olduğumu düşünüyör.

“Vay canına,” dedi. “Pekâlâ doğru olabilir.”

Nefesimi tuttuğumu ancak o zaman fark ettim. “Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama aramızda bir bağ olduğunu hissediyorum.”

“Anlıyorum. Ben de bir Brennan’ım, unuttun mu? Gerçi ben Anne Bonny’yle kesinlikle akraba değilim. Ninemle dedem 1. Dünya Savaşı sonrasına dek Zümrüt Ada’dan hiç ayrılmamış.”

“Bambaşka bir ailede büyümeme rağmen soyadlarımız ortak,” dedim. “Ama bundan memnunum.”

“Er geç buluşacaktık,” dedi Tempe. “Keşke başka şartlar altında olsaydı.”

Sonra birden sustu. Annemin ölümüyle ilgili imasından pişman olmuştu belli ki.

“Şiiri Gmail’ine yollarım,” dedim. “Konuştuğumuza sevindim.”

“Bu işin peşini bırakma. Korsan akrabamızla ilgili detaylı bir rapor isterim ona göre.”

“Emredersiniz, kaptan. Tekrar teşekkürler.”

“*Slán agus beannacht leat.*”

“Anlamı ne?”

Güldü. “Hoşça kal ve şans seninle olsun.”

T elefonu kaparken moralim düzelmişti.

Tempe teyzeyle konuşmak bana her zaman iyi geliyordu. Saatime baktım. 16.00. Kit'in eve dönmesine birkaç saat vardı.

Şiiri yolladıktan sonra Viraller'e mesaj attım. On dakika sonra, bizim salonda buluştuk.

Shelton'la Hi kanepeye yayıldı. Ben kumandayı kapıp bir beyzbol maçı bulmaya çalıştı. Coop köpek yatağına kıvrıldı.

"Galce şiiri teyzeme yolladım," dedim. "Tercüme etmeye çalışacak."

Anne Bonny'den bahsettiğimizi söylemedim. O gün yeterince alay konusu olmuştum zaten.

"Ne kadar sürermiş?" diye sordu Shelton.

"Hiçbir fikrim yok."

Ben nihayet bir maç buldu. "Yedi bir mi? Cubs bu sezon berbat."

Hi esnedi. "Doğru. Ah, az kalsın unuttuyordum. Annem tuhaf bir şey söyledi."

Shelton elini onun omzuna koydu. “Üzgünüm dostum ama doğru. Okulun en yakışıklı çocuğu değilsin. Bugüne kadar üzülme diye sakladık.”

“Aman ne komik. Bugün Morris’e şüpheli bir araba gelmiş. Evlerimizin önünden geçmiş.”

Morris dünyanın öbür ucuydu. “Yolunun üzeridir diyeceğim ama saçma olacak,” diye mırıldandım.

“Zaten annem feci kılınmış, çünkü araba önce sağa doğru ilerleyip biraz beklemiş. Sonra da sola. Annem az kalsın polisi arıyormuş.”

Ben gülmemek için kendini zor tutuyordu. “Neden? Onlara ne diyecekti ki?”

Hi iç çekti. “Ruth’u biliyorsun. Muhtemelen arabanın El-Kaide’li teröristlere dolu olduğunu düşünmüştür.”

Doğrusu bundan hiç hoşlanmamıştım. “Daha önce buraya herhangi birinin öylesine geldiğini gördünüz mü?”

“Hani yolunu kaybedebilirsin ama o kadar da değil,” diye atıldı Shelton. “Otobanla aramızda en az on beş dakikalık mesafe var.”

“Çoğu insan burada evler olduğunu bile bilmiyor,” dedi Ben. “Yolunu kaybeden bir şoför bile anayoldan uzaklaştığını fark edip çoktan dönerdi.”

“Kurye olabilir mi?” dedi Hi. “Ya da birinin misafiri? Belki öylesine uğrayıp ahabplarını evde bulamadılar ve gittiler.”

Shelton da kendine göre bir fikir yürüttü. “Morris’e kadar gelmeyi marifet sayan veketler de olabilir. Belki babalarının arabasını kaçırmışlardır.”

“Araba ne modelmiş?” diye sordum.

“En acayibi o zaten.” Hi dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. “Annem arabanın 1960 model bir Studebaker Lark station vagon olduğundan emin. Vişne çürüğü rengi. Yıllardır öyle bir araba görmediğini söyledi. Dedemin de aynı model arabası varmış.”

“Kuryeler öyle bir araba kullanmaz,” dedi Ben.

“Ya şoför?” diye sordum.

“İyi görememiş ama fötr şapkalıymış.”

“Çok tarz,” dedi Shelton.

Gece kurşun yağmuruna tutulduktan sonra ben de Ruth kadar paranoyaklaşmıştım. Mahallede tuhaf bir arabanın gezmesi hiç hoş bir gelişme değildi doğrusu.

Shelton burnunun kenarını kaşıdı. “Tam da yaşlılara göre bir araba. Şoför de fötr şapkalıymış. Sakın bu senin Brincefield olmasın, Tory?”

“Düşünmedim değil,” diye itiraf ettim. “Ama buraya neden gelsin?”

“Kim bilir?” dedi Shelton. “Hayalet turuna katılması da tuhaftı. Belki delidir. Ya da sapık.”

“O Marlo denen çocukla gulyabani arkadaşını da gözüm tutmadı,” dedi Hi. “Bugün bizi takip ettiklerinden eminim.”

“Bilemezsin,” dedi Ben. “Tesadüf de olabilir.”

Bu kadar tesadüf biraz fazla değil miydi?

“Lonnie Bates’e ne dersiniz?” diye sordu Shelton.

“Tefeci mi?” Ben bu fikri mantıklı bulmuş gibiydi. “Onu kandırdığımız için çok sinirlenmişti.”

Hi *kim bilir* dercesine ellerini iki yana açtı.

Ben maçı kapadı. “Benim de bir haberim var.”

Hepimiz kulak kesildik.

“Bill amcamla konuştum. Anne Bonny’yle ilgili şu Sewee ef-sanesini sordum.”

Onu tamamen unutmuştum. “Ne dedi?”

“Aslına bakarsanız...” Huzursuzca kıpırdandı. “Bir kehanetle karşı karşıyayız.”

“Kehanet mi?” dedi Hi.

Gözlerimi kısıtım.

Ben öğrendiklerini isteksizce tekrarladı. “Gece gün gibi yandığında, alev saçan kemikler tarlasında dolaşacak ve şeytanın eline kazık çakacak.”

“Hım,” dedi Hi.

“Çok güzel,” dedi Shelton.

“Size söyledim,” diye homurdandı Ben. “Sadece bir Sewee kehaneti. Anlamını bilmiyorum.”

“Yine bir bilmece,” dedi Hi. “Beyin fırtınası yapmaktan bıktım usandım.”

“Unut gitsin o zaman,” diye yapıştırdı Ben.

“Amcana sorduğun için teşekkürler,” dedim. “Şu anda bir anlam ifade etmiyor. Belki ileride işimize yarar.”

“Bir teorim var,” dedi Ben. “İlginizi çekerse tabii.”

“Anlat,” dedim. Kuşkuculuğum üzerimdeydi ama çaktırtmama çalışıyordum.

“Gece gün gibi yandığında tanımını başka Sewee hikâyelerinde de duydum. Dolunay anlamına geliyor.”

“Ya gerisi?” diye sordu Shelton.

“Bilmiyorum ama dolunayın bir önemi olduğunu düşünüyorum. Yoksa neden hep ondan bahsetsinler ki?”

Hi telefonunun ekranına vurdu. “Şanslısın. Üç gün sonra dolunay olacak. Salı gününe kadar astroloğuna daha özel konularda danışabilirsin.”

“Sen benimle dalga mı...”

Shelton Ben’in sözünü kesti. “Yeni planımız ne?”

“Bonny’nin favori sembolünü araştırabiliriz,” dedim. “Şiir için beklemedeyiz zaten. Bu arada neden haça yoğunlaşmayalım?”

“Bilgisayarda başka sembollerle kıyaslayabiliriz,” diye önerdi Shelton.

“Denemeye değer.”

Haritayı masaya yaydım. Sembolün fotoğrafını çektim ve görüntüyü dizüstü bilgisayarına yükledim.

“Sıra sende,” dedim yerimi Shelton’a bırakarak.

Parmakları tuşlarda gezindi. “Bir web sitesi var. Yükleדיğin görüntüleri internettekilerle eşleştiriyor.”

Az sonra, ekranı çeşitli haçlar doldurdu. Shelton birine tıkladığında bir ansiklopediye bağlandık.

“Buna Kelt haçı deniyormuş,” dedi Shelton. “Ortadaki halka en belirgin özelliği.”

Omzuna dokundum. “Bir de ben bakayım.”

Shelton yana kaydı.

“Burada Kelt haçını Aziz Patrick’in tanıttığı yazıyor. Pagan İrlandalı’ları dine döndürmeye çalışırken. Geleneksel Hıristiyan haçını güneş temsil eden halkayla buluşturuyor. Bazıları ise Kelt haçının kökeninin zaferden sonra haça bir çelenk takma alışkanlığına dayandığını iddia ediyormuş.”

Resimlere geri döndüm. “Bazıları Bonny’ninki gibi uzun ince.”

Hepsini inceledikten sonra Bonny'ninkine en çok benzeyenini buldum.

"Bu bir yüksek haç. İrlanda kilisesinin favorisiymiş ve sekizinci yüzyılda bile kullanıldığı anıtlar var. Çoğu mezar anıtları."

Hi yine telefonundan okudu. "Kelt haçı bugünlerde ırkçı gruplar arasında moda olmuş. Hatta bu sembol Almanya'da yasaklanmış."

"Desenize gamalı haçla birlikte rafa kalkmış," diye mırıldandı Shelton. "İsabet!"

"Bonny'nin haçının üst kısmı sağa doğru eğik," diye hatırlattım. "Bunun bir anlamı olmalı."

"Kesinlikle," dedi Shelton. "Görevi devralabilir miyim?"

Yana kaydım.

Shelton tuşlara bastı. "İyice araştırılmalı tabii ama belki de Bonny'ye özgü bir şeydir."

On beş dakika geçti. Shelton takip etmekte güçlük çektiğim bir hızla araştırmalarına devam ediyordu.

Sonra "Eyvah!" dedi ve bilgisayarı kapadı.

"Ne oldu? Bir şey mi buldun?" diye atıldım.

"Yok canım!" Sol eli kulak memesini buldu. "Mets maçının skorunu alabilir miyiz? Biliyorsunuz, babam sıkı taraftarları."

"Mets mi?" Ne diyordu bu çocuk?

Gözlerini kaçırdı. "Bilgisayarın kapanıverdi. Ne yapalım? Biz de başka zaman bakarız."

"Hayır, kapanmadı. Sen kapadın."

"Bir program açıldı. Virüslüdür diye korktum."

"Virüs koruma programım var."

"Şarjı bitti."

“Shelton! Yalan söylüyorsun. Ayrıca biraz daha çekersen kulağını koparacaksın.”

Elini indirdi. “Tamam mı?”

“Hayır, efendim, değil. Çekil şuradan.”

Shelton bilgisayara yapıştı. “Bunu yapmak istemezsin.”

“Neyin var senin?” diye bağırdı Ben.

Shelton biraz daha itiraz edip sonunda pes etti.

“Hata ettin,” dedi Ben’e. “Bana güvenmeliydin.”

Ekranı açıp son sayfayı yeniden yükledim.

Ve Shelton’ın telaşının sebebini anladım.

“Eee?” diye sordu Hi. “Devers neden delirmiş?”

“Bonny’nin eğik haçını bulmuş,” dedim. “Gerçekmiş.”

“Süper haber!” diye bağırdı Hi.

“Hayır, değil,” diye inledi Shelton.

“Şunu doğru düzgün anlatsanıza,” diye çemkirdi Ben.

“Anne Bonny’nin haçına benzeyen bir Kelt haçı on beş yıl önce bir müzayedede satılmış,” dedim. Dayanamayıp güldüm.

“Alıcı Charleston’lı.”

“Daha da iyi,” dedi Hi. “Neden bozuldunuz anlamadım.”

“Devamını dinle,” diye homurdandı Shelton.

“Alıcıyı tanıdığımızı söylemeyin,” dedi Ben.

Shelton başını eğdi. “Maalesef. Boşuna yırtınmadım.”

Hi gözlerini yüzlerimizde gezdirdi. “Anlatsanıza.”

Ekranı ona çevirdim. “En yüksek rakamı Hollis Claybourne teklif etmiş.”

“Hadi canım?” dedi Hi.

Shelton gözlerini devirdi. “Size söyledim.”

Üçü de bana baktı.

Onları hayal kırıklığına uğratmadım.

“Chance’i ziyaret etme zamanımız geldi.”

Kit'in mesajıyla kesin kararımı verdim. İşi vardı ve geç dönecekti. Yemeği tek başıma yemek zorunda kalacağımı haber veriyordu.

"Bugün gidiyoruz," dedim. "İtiraz istemem."

Diğerleri biraz sızlandı, ama sonunda razı oldular. Belki de karşı koyamayacak kadar yorgunlardı.

"Size söyledim," diye yineledi Shelton. "Tory, Hollis'in haçı satın aldığını öğrendiği anda neler olacağını biliyordum."

Hi kanepeden kalkıp gerindi. "Yine Kit'in arabasını mı kaçıracağız?"

"Sadece ödünç alacağız," dedim. "Acele edersek yediye kadar döneriz."

Chance'i nerede bulacağımı biliyordum. Herkes biliyordu. Yeni adresi sır değildi.

Bolton'ın en popüler öğrencisinin bir akıl hastanesine yatması büyük olay olmuştu tabii.

Psikiyatri kliniği daha doğru bir tabirdi belki.

Chance üç ay önceki Claybourne Malikânesi hadisesinden sonra Marsh Point'e yatmıştı.

"Bizi görmeyi kabul edecek mi?" diye sordu Ben.

"Bana bırakın."

Dereleri, gölleri ve bataklık arazisiyle, Wadmalaw Adası Charleston'm, kırsal hayatına en yakın bölgesi olabilir. Doğası bozulmamış, sessiz sakin bir yer arayanların favori adresi olmaya aday.

Araziyi bölen köy yollarının kenarları aile çiftlikleri ve yerli halkın mahsullerini sattığı küçük manav tezgâhlarıyla dolu. Tahmin edebileceğiniz gibi, nüfusu da yoğun değil. Sakinlerinin çoğu ya çiftçi, ya balıkçı, ya da Amerika'nın faaliyetlerdeki tek çay plantasyonunun çalışanları.

Wadmalaw'ı karaya bağlayan tek bir köprü var. Dolayısıyla en ketum kiracısı için daha uygun bir yer düşünülemez.

Kuzeye, Maybank Karayolu'na doğru yol alıp güneydoğuda-ki, Johns Adası'na yöneldik. Dakikalar sonra, Wadmalaw'a geçmiştik. Rockville tabelalarını takip ettik. Ben küçük köye birkaç kilometre kala sağa, özel bir mülkün araba yoluna saptı.

"Bekçi kulübesi," diye uyardı.

Yol kenarındaki kulübenin içinde üç memur oturuyordu. Hepsi de silahlıydı ve önlerindeki küçük televizyona bakıyorlardı. Kapıda durup bekledik. Sonunda biri gözlerini ekrandan güçlükle ayırıp pencereye yaklaştı. Kırklı yaşlarının sonunda, kel ve göbekliydi. İsim kartında Memur Mike Brodhag yazıyordu.

"İsim?" diye sordu bıkkın bir sesle.

"Tory Brennan," dedim yolcu koltuğundan.

“Kimlik?”

Bolton öğrenci kimliğini uzattım.

Gözleri arka koltuktaki Hi’la Shelton’a kaydı. Hepimiz okul forması giymiştik.

“Ne istiyorsunuz?”

“Biz Bolton Akademisi öğrenci birliğini temsil ediyoruz,” dedim neşeyle. “Chance Claybourne’e yılın Akıl Sağlığı Ödülü’nü vermeye geldik.”

Brodhag bundan hiç etkilenmedi. “Tıbbi kadrodan biriyle randevu ayarladınız mı?”

Notlarıma baktım. “Doktor Javier Guzman’la konuştuk. Bizi bekliyor.”

Brodhag santrali aramak için arkasını döndü.

“Akıl Sağlığı Ödülü mü?” diye fısıldadı Hi. “Hayatımda duyduğum en saçma şey. Neden onu bir kaçıya versinler ki?”

“Şştt.” Gözlerim Brodhag’deydi. “Kulağa daha resmi geleceğini düşündüm.”

Brodhag telefonu kapatıp bize sarı ziyaretçi kartları verdi.

“Binaya doğru ilerlediğinizde misafir otoparkını göreceksiniz,” dedi monoton bir sesle. “Yolda durmayın. Misafir araç kartını da ön cama koyun.”

Bataklık arazide ilerledik. Yolun iki yanındaki dev eğrelti otları ve söğüt ağaçları doğal bir tünel oluşturuyordu. Hava pis suyun kokusuyla ağırlaşmıştı. Her yönden sinek vızıltıları geliyordu.

On sekiz metre kadar yokuş aşağı ilerledikten sonra, yol sığ bir gelgit gölünün üzerinden geçen bir köprüye dönüştü. Sudan sazlar ve su kamışları yükseliyordu. Üç renkli balıkçılar çubuk bacaklarıyla bataklığı dolaşarak yiyecek arıyordu.

“Tam bir timsah cenneti,” dedi Ben. “Şu kum tepelerine bakın.”

Birkaç yüz metre sonra, kuru topraklar göründü. İleride, bir gölün ortasında yükselen küçük bir tepenin zirvesine kurulu dev bina bir Orta Çağ kâbusundan fırlamış gibiydi.

“Ada içinde ada,” dedi Shelton. “Korkunç.”

“Daha sağlam bir güvenlik sistemi düşünemiyorum,” dedi Hi. “Geldiğimiz yol dışında buradan çıkış yok sanırım.”

Nihayet binanın önüne ulaştık. Üç katlıydı ve tamamı taştan yapılmıştı. Hani şu etrafını su dolu hendeklerin sardığı şatolar vardır? Hendeği geçmek için sana bir köprü indirirler. İşte burası da insana o imajı veriyordu.

Ben ana girişin yanındaki çakıl taşlı otoparka park etti. Kapıda esmer bir adam bizi bekliyordu. Yaşını otuz beş olarak tahmin ettim.

“Konuşma kısmını bana bırakın,” diye fısıldadım.

“Ben almayayım zaten,” dedi Hi. “Akıl sağlığı saçmalığını nasıl satardım bilmem.”

Doktor Javier Guzman bronz tenli, keçi sakallı, ufak tefek bir adamdı. Demode gözlüğü kemikli burnunun üzerine düşmüştü. Kahverengi gözlerinden zekâ fışkırıyordu.

“Bayan Brennan?” dedi belli belirsiz bir İspanyol aksanıyla.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Doktor Guzman.”

Bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “O zevk bana ait. Marsh Point Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi’ne hoş geldiniz. Bu yaptığınızı nasıl takdir ettiğimi anlatamam.”

“Teşekkür ederiz.” Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. “Öğrenci

birliğı bu ödölü hak eden bir öğrenciye vermek konusunda çok heyecanlı.”

Guzman ciddiyle kafasını salladı. “Doğrusunu istesenez, Bolton’ın Bay Claybourne’ü hasıraltı etmek isteyeceğini sandım. Yanıldığımı görünce memnun oldum.”

Hâlâ anlamasam da kafa sallayıp sıırttım.

“Yakında düzenli ziyaretçi kabul etmeye başlayacağını umuyoruz,” dedi Guzman. “Sizin gibi, okul arkadaşlarıyla harika bir başlangıç yapmayı düşündük. İçeri girelim mi?”

Lobiye girdiğimizde “Chance’in hiç ziyaretçisi gelmedi mi?” diye sordum.

“Hayır. Babası hapiste. Açııkçası, onunla bir süre görüşmemesi isabet oldu. Bay Claybourne’ün ruhsal bunalıma düşmesinin başlıca sebebi babası. Başka bir yakın akrabası da yok maalesef.”

Bütün yaptıklarına rağmen, Chance’e acıdım. Kendini yapayalnız hissetmenin ne demek olduğunu biliyordum.

“Önümüzde uzun bir yol var,” dedi Guzman. “Etik açıdan Bay Claybourne’ün özel durumunu sizinle paylaşamam ama intihar eğilimli ya da tehlikeli olmadığına ikna oldum. Bütün sorunlarının temelinde güvensizlik yatıyor.”

“En azından kendisi ya da toplum için tehlike oluşturmuyor,” dedim.

“Bay Claybourne bunalım geçirdiğinden beri yalnız,” dedi Guzman bizi mermer bir merdivenden çıkarırken. “Katatonisi bir süre önce azaldı ama konuşmaya daha yeni başladı. Arkadaşlarını görmek ona iyi gelecek.”

Arkadaşlar mı? Chance’in ziyaretimizi nasıl karşılayacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Benim yaptıklarım yüzün-

den küçük düşmüş ve buraya kapatılmıştı. Belki de yüzümü bile görmek istemeyecekti.

Nabzım hızlandı. Bunları düşünmek için artık çok geçti.

Pastel renklerde döşenmiş, aydınlık bir odaya girdik. Bir köşede resim malzemeleri duruyordu. Boyalar, şövaleler ve fırçalar. Pencerenin önüne yuvarlak masalar yerleştirmişlerdi. İnsana mutluluk aşılayan, şirin ve rahat bir mekândı.

“Resim odamız,” dedi Guzman. “Bay Claybourne burada çok vakit geçiriyor. Dolayısıyla en çok burada rahat edeceğini düşündüm.”

“Harika.”

Terlemeye başlamıştım.

“Yalnız bir konu var,” dedi Guzman. “Sadece iki kişiyle görüşebilir. Henüz kalabalık gruplara hazır olduğunu düşünmüyorum. Diğerleri koridordaki bankta bekleyebilir.”

“Tabii,” dedi Shelton. “Sizi anlıyoruz.”

“Bir hastanın iyileşme sürecini tehlikeye atmayı asla istemeyiz,” dedi Hi.

Koridorda kimlerin bekleyeceğine çoktan karar verilmişti anlaşılan.

Ben’e baktığımda kafasını salladı.

“Chance’le biz görüşeceğiz,” dedim.

“Harika.” Guzman masalardan birini gösterdi. “Lütfen oturun. Bay Claybourne birazdan gelir.”

“Siz kalmıyor musunuz?”

Bu beni hazırlıksız yakalasa da, ne kadar şanslı olduğumuzu fark ettim. Chance’i doktorunun önünde sorgulamak kolay olmayabilirdi.

“Yanında doktoru olmadan sohbet etmeniz hoşuna gideceğini düşündüm.” Guzman birden ciddileşti. “Bay Claybourne son derece şüpheli. Arkadaşlarıyla yalnız kalmak tedavisine olumlu etki edecek.”

Arkadaşlar. Yine o kelime. Güçlkle yutkundum.

“Umarım,” diye mırıldandım.

“Beş dakikaya dönerim.” Guzman topuklarının üzerinde dönüp koridora çıktı.

Dakikalar sonra, Chance arka kapıdan içeri girdi. Lacivert bir eşofman altıyla, Bolton lakros takımının gri tişörtlerinden giymişti. Koyu kahverengi gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Sakalının uzadığını fark ettim.

Adam bir akıl hastanesinde bile muhteşem görünmeyi başarıyordu.

Aklına bir şaka gelmiş gibi gülümsüyordu. Beni ancak iki adım sonra fark etti.

Donup kaldı. Gözleri benimkilere kilitlendi. Sonra kafasını yavaşça yana çevirdi.

Bakışları bir an Ben’e takıldı. Sonra yine bana döndü. Oturup iskemlesinin arkasına yaslandı.

Sessizlik uzayıp gitti.

Sonunda buzları eritmeye karar verdim.

“Bolton Akademisi öğrencileri adına,” diye başladım “Sana bu yılın...”

“Sus.” Gözlerini benden ayırmadan Ben’e işaret etti. “Çık dışarı.”

Ben alayla homurdandı. “Çok beklersin, Claybourne.”

Chance çenesini sıktı. “Çık.”

“Ben, git,” diye fısıldadım. “Fazla zamanımız yok.”

Ben duraksadı. Sonra kapıya yöneldi. Chance bir daha ondan tarafa hiç bakmadı.

Yine başladım. “Öğrenci birliği...”

“Kapa çeneni,” dedi. “Buraya Guzman’ı kimin kafaladığını merak ettiğim için geldim. Doğrusunu istersen, beni şaşırttın.”

“Seninle konuşmak için bir bahane lazımdı.”

“Yeni evimi beğendin mi? Hep bir şatoda yaşamak istemişimdir. Bir tutsak bile olsam ne fark eder?”

“Sen tutsak değilsin. Hastasın.”

“Ha tutsak, ha hasta. Sonuçta buradan çıkabiliyor muyum?” Göz kırptı. “En azından, hapisten yırttım.”

“Merak etme. Akıl sağlığının yerinde olduğuna dair rapor çıktığında hapsi boylayacaksın.”

“Öyle mi düşünüyorsun? Bölge savcısının benimle uğraşacağını hiç sanmıyorum. Nasıl olsa büyük balığı yakaladılar.” Dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Aksi takdirde, altı aylık bir şartlı tahliye sürecine katlanmam kolay olmayabilir.”

“Onları kandırdın değil mi? Buradan daha hızlı çıkabileceğini biliyordun.”

“Elbette.” Gözlerini kıstı. “Ben deli değilim. Biraz stres yaptığımı kabul ediyorum ama şimdi daha iyiyim.”

Chance cesur davranmaya çalışsa da, gerginliğini gizleyemiyordu. Elini kolunu nereye koyacağını bilemez bir hâli vardı. Bir ayağı istemsizce sallanıyordu.

“Olanlara iyi yanından bak,” dedim diplomatça. “O geceyi hatırlıyorum da, Hannah...”

İki yumruğunu birden masaya indirdi.

“Adını bile anma!”

Bu ani çıkışı beni şaşırmıştı doğrusu. Ben odaya daldı.

“Sorun yok,” dedim. “Koridora dönebilirsin.”

Ben kapıyı kapatırken Chance’e dik dik baktı.

“Buraya neden geldiniz?” diye sordu Chance parmaklarına bakarak. Tırnaklarının kenarlarındaki etleri yediğini fark ettim. Kıpırmızı olmuşlardı.

“On beş yıl önce, Hollis Claybourne bir müzayededen bir eser satın almış.” Kelimelerimi dikkatle seçtim. “Sen bu konuda bir şeyler biliyorsundur belki diye düşündüm.”

“Babam sık sık müzayedelere katılırdı. Bütün parçaları hatırlamama imkân yok.”

“Nadir bulunan bir Kelt haçından söz ediyorum. Tepesi sağa eğik.”

Duraksadı. “Neden soruyorsun?”

“Hatırladın değil mi?” diye üsteledim.

Kollarını kavuşturdu. “Sana neden yardım edeyim? Senin yüzünden bu aptal yerdeyim!”

“Bu doğru değil, Chance,” dedim usulca. “Hakkımda istediğini düşünebilirsin ama başına gelenlerden ben sorumlu değilim.”

Chance ağzını açtı ama sonra söyleyeceklerinden vazgeçmiş gibi duraksadı.

“O haçı neden istiyorsun?”

“Bir konuyla ilgili ihtiyacım var,” dedim bütün dürüstlüğümlle.

“Kelt haçını hatırlıyorum. Daha da iyisi, yerini biliyorum.”

“Bana söyleyecek misin?”

“Neden? Gidip çalasın diye mi?” Kıkırdadı. “Hayır, Tory. Claybourne’lerin özel eşyalarına ne kadar saygılı olduğunu gördüm.”

Öne eğildi. “Ama daha iyisini yapacağım. Seni ona götüreceğim.”

“Götürecek misin?” Bu konuşmanın gidişatı hoşuma gitmemişti doğrusu. “Nasıl olacak o?”

“Önce buradan çıkmam lazım tabii.” Gözlerinde muzip bir pırıltı belirdi. “Sen ve arkadaşların kaçmama yardım edersiniz.”

E ve dönüş yolu ateşli tartışmalara sahne oldu. “Lafını bile etme.” Ben bekçi kulübesini geçip otobana girdi. “Chance pisliğin teki. Ona neden yardım edelim?”

“Çünkü bizi Bonny’nin haçına götüreceksin.”

“Chance cebine sokup kaçırabileceğin bir harita değil,” dedi Shelton arka koltuktan. “Binayı gördünüz. Nasıl sağlam korunduğunu. Bir kaleden farkı yok.”

“Üstelik bir gölün ortasında!” dedi Ben.

Hi kafasını ön koltukların arasından uzattı. “Çalışanlar Chance’in yokluğunu şıp diye anlar. Guzman şüphelenip Bolton’ı arar. Polisi de tabii.”

“Öğrenci birliğinde bile değiliz,” dedi Ben. “Üstelik adama gerçek adını verdin.”

Hatırlatmasına gerek yoktu. Chance’e yardım edersek yakalanacağımızdan emindim. Bunu ancak son seçenek olarak değerlendirmeliydik. Gelgelelim aklıma daha iyi bir fikir gelmiyordu.

“Chance madem bu kadar istiyor, kendi kaçsa ya?” dedi Shelton.

“Unutma. Tek çıkış yolu bekçi kulübesinin önünden geçiyor. Gerçi bu önemsiz, çünkü arabası yok.”

“Bataklıktan yaya geçmeyi düşünseydi, gerçekten deli derdim,” diye atıldı Hi. “Orada timsahlar kol geziyordur. Kendini jambona sarıp sazların arasına at daha iyi.”

“Bir kaleden söz ediyoruz,” dedi Shelton. “Biz bekçi kulübesini nasıl geçeceğiz?”

“Hem ona nasıl güveneceğiz?” diye sordu Ben bana bakarak. “Chance kaçışın teki.”

“Adam bir akıl hastanesinde yatıyor,” dedi Hi. “Geceleri çırpı çıplak dans edip çorap kuklalarıyla Kanada’yı fethetme planları yapmadığını nereden biliyoruz?”

Elimi kaldırdım. “Sanmam. Chance duygusal bir çocuk. Kesinlikle sorunlu ama deli değil. Bence üzülüyor ve korkuyor. Guzman bir uzman. Siz de duydunuz. Kimse için bir tehlike oluşturmadığını söyledi.”

Shelton taktik değiştirdi. “Ya bize oyun oynuyorsa? Bonny’nin haçını görmemiş bile olabilir. Onu tarif etmesini istedin mi?”

“Vakit yoktu.”

“Guzman ilk ziyaretçileri olduğumuzu söyledi. Chance ona yardım etmememiz için her türlü yalanı kıştırabilir.”

Birkaç kilometre boyunca sessizce ilerledik. James Adası’ndan sonra, güneye, Folly yoluna girdik. Eve yirmi beş dakika kalmıştı.

Kararımı verdim. “Şiirin anlamını öğrenene kadar tek ipucumuz haç. Chance’e güvenmekten başka şansımız yok. Ben risk alalım derim.”

Önce kimse cevap vermedi.

“Diyelim, Chance’e yardım etmeye karar verdik,” dedi Ben usulca. “Nasıl yapacağız?”

Hazır yumuşamaya başlamışken onu ikna etmeliydim.

“Kendi yöntemlerimizle. Bekçi kulübesiyle işimiz olmayacak.”

“Kahretsin!” Hi arka camdan bakıyordu. “Hapı yuttuk!”

“Ne oldu?” Yumurta kafası yüzünden yolu göremiyordum. “Kaza mı var?”

“Kırmızı Studebaker. Üç araba arkamızda.”

“Emin misin?” dedi Ben. “Peşimizde mi?”

Nihayet arkamı gördüğümde, vişne çürüğü rengi araba sol şeride kaydı. İki arabayı geçti ve üzerine gelen bir kamyonun kurtulmak için eski şeridine döndü. Diğer sürücüler öfkeyle korna çaldı.

“Bize yetişmeye çalışıyor,” dedi Shelton.

“Ne kadardır peşimizde acaba?” diye sordu Ben dikiz aynasına bakarak. “Hastaneden beri mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Hi. “Yeni fark ettim.”

Folly Beach’e girip Ashley’e saptık. Ben evlerin olduğu bölgede mecburen yavaşladı.

“Hâlâ peşimizde!” diye bağırdı Shelton.

Şehrin kuzey ucuna yaklaştığımızda trafik yavaşladı. İleride plaj evleri ve Morris Adası geçişi vardı.

“Camları filmlî,” dedi Hi panikle. “İçini göremiyorum.”

“Yabancı bir arabanın buraya gelmesi sıfır ihtimal,” dedi Shelton.

Dar yolu iki kenarı da suyla çevriliydi. İleride bir düzinede kumsal evi ve küçük mahallemiz vardı.

“Summer Place son sapak,” dedi Ben oradan geçerken.

Nefesimi tuttum.

Studebaker bizi izlemeyi sürdürdü.

Hepimiz homurdandık.

Ben otobanın kenarındaki çıkmaz yola girdi. Morris Adası’na giden asfaltın başındaki sarı uyarı tabelasında “Özel Mülk, Girilmez” yazıyordu.

Studebaker peşimizden oraya da gelirse tek bir hedefi var demekti.

Ben Morris Adası yoluna girdi ve az sonra durdu. “Şoförün onu fark ettiğimizi bilmesi lazım.”

Studebaker asfalta girdi. O da durdu.

Dakikalar geçmek bilmedi. Nefesimizi tutarak bekledik.

Sonunda manevra yaptı ve uzaklaştı.

Rahat bir nefes aldık.

“Şoförü gören var mı?” diye sordum.

Herkes kafasını iki yana salladı.

Son kilometreyi tedirgin bir sessizlikle katettik. Gerçekten bizi mi izliyordu? Yorgunluktan aklımı toplamakta zorlanıyordum.

Şafak sökerken Charleston Limanı’nın sularından çıkmıştım. Sonra sığınağa gitmiş, Doktor Short’u kafalamış, Tempe teyzeyle konuşmuş ve akıl hastanesinde Chance’le yüzleşmiştim. Üstelik tüm bunları iki saatlik uykuyla yapmıştım.

“Çocuklar,” dedim esneyerek. “Bugünlük bu kadar heyecan yeter. Herkes evine.”

Coop beni kapıda karşıladı.

Şansım devam ediyordu. Kit evde değildi.

Yatağa uzandığımda zevkten dört köşe oldum. Sonsuza dek uyumayı planlıyordum.

Sonra telefonum çaldı. İlk üçüne aldırmadım ama ısrarla çalmaya devam etti.

“Ahhhhhhhh!”

Karanlıkta el yordamıyla telefonumu buldum. Geç kalmıştım. Az sonra ekranda bir mesaj belirdi. Tempe teyze.

“Aradım, açmadın. *Ta suil agam go bhfuil tu i mbarrna slainte.* Umarım iyisindir? Bana verdiğin görev hoşuma gitti. Hafızamı razeledim. Çeviriyi e-postana yolladım. Başka bir şeye ihtiyacın olursa çekinme. *Oíche mhaith.* İyi geceler.”

Tabii ki, hemen e-postamı açmaya niyetliydim.

Ama önce gözlerimi iki dakikacık dinlendirmem gerekti.

Kapımın çalınmasıyla nihayet uyandım. “Bütün gün işte olacağım,” diye seslendi Kit. “Seni eve kapattığım için tavır yaptığını biliyorum. Ama kalk artık. Bu kadar miskinlik iyi değil.”

“Ne?” diye mırıldandım.

Kit’in uzaklaşan ayak seslerini duydum. Saate baktım. Günlerden pazardı ve on bire çeyrek vardı.

“Yuh!”

Uyuyakalmıştım. Yarın okul vardı. Bugünü iyi değerlendirmemiz gerekti.

Bilgisayarımın başına koştum. Viraller’e mesaj atıp görev dağılımı yaptım. Bol bol homurdandılar ama kabul ettiler. Başka şansımız yoktu zaten.

Bilgisayarı kaparken bir şey unuttuğum hissine kapıldım.

Planı yeniden gözden geçirdim. Bazı açıkları vardı ama temelinde sağlamdı. Yine de içimdeki şu tuhaf his beni dürtüp duruyordu.

Neydi bu?

Coop kuyruğunu araba sileceği gibi sallayarak içeri girdi.

“Gel, oğlum.”

Kit kahve bırakmış mı diye bakmaya aşağı indim.

Yine macera dolu bir gün beni bekliyordu.

“Gözünüzü dört açın,” diye uyardı Ben. “Karaya oturmak istemeyiz.”

Öğlen ortasıydı. Sewee'deydik. Wadmalaw Adası'nı çevreleyen bataklıktan geçiyorduk.

Saatler sürmüştü ama Shelton nihayet ihtiyacımız olan istihbaratı edinmişti.

Soluğu teknede almıştık.

Güneye doğru yol alıp Folly ve Kiawah'ı geçtik. Ben Edisto Nehri'nin ağzına dümen kırdı. Karanın içlerine, Wadmalaw Adası'nın çevresindeki bataklık arazisine doğru ilerledik.

Sewee yüksek sazların arasından geçerken kanal daraldı. Karatavuklar sıcak havada mayışan sinekleri avlıyordu. Balıkçılar çamurlu kıyıda sudaki en ufak bir kıpırtıyı bekliyordu.

Planım basitti.

Arayla kaçmamız imkânsızdı. Marsh Point'in tek giriş ve çıkış yolunun sonunda bir bekçi kulübesi vardı. Yolun dışından binaya varmak da mümkün görünmüyordu.

Yaya kaçmak da aynı ölçüde mantıksızdı. Hastane etrafı çamurlu sularla kaplı, minik bir adadaydı. Tek yaya yolu da araba yoluna paralel olduğu için kabak gibi ortadaydı.

Geriye deniz yolu kalıyordu.

Bataklıktan geçip hastane adasına ulaşabilirsek bekçi kulübesini atlatmış olacaktık.

Ben gergindi, çünkü su alışık olmadığı kadar sığıdı. Karaya oturursak *Sewee* saatlerce çamurun içinde kalabilirdi.

Bakışlarının sola kaydığını ve gözlerinin irileştiğini fark ettim.

“Herkes sakın olsun,” diye fısıldadı. “Ama dev bir timsah gördüm.”

Hepimiz aynı anda başımızı çevirdik. İki buçuk metrelik bir timsah bir kum tepesinin üzerinde güneşleniyordu. Gri yeşil pulları kurumuş çamurla kaplıydı. Sürüngen gözlerini açıp bizi ilgisizce süzdükten sonra uyuklamaya devam etti.

“Doğru karar,” dedi Shelton. “Hem dışının kovuğuna bile yetmeyiz.”

Ben kanalın aşağısına doğru ilerlerken bir kara parçasıyla karşılaşp geri döndü ve yeni bir rota seçti. Şakaklarından damlayan terler ne kadar zorlandığının işaretiydi.

Hi ensesine vurdu. “Bu sivrisinekler beni diri diri yiyor.”

“Beni de.” Shelton ona bir böcek spreyi fırlattı. “Tadımız fena değil herhâlde.”

“Hedef göründü,” dedi Ben. “Kaçıklar adası saat on iki yönünde.”

Marsh Point’le aramızda kırk beş metre kadar, sularla kaplı bir alan vardı.

“Şunlar bizi gizleyecek,” dedi Ben kıyıdaki söğüt ağaçlarını işaret ederek.

“Herkes görevini biliyor mu?” Ne kadar gergin olduğumu gizlemek için becerikli kızı oynuyordum. “Hadi, planın tekrar üzerinden geçelim.”

“Sizi kıyıya bırakıp *Sewee*’yi su kamışlarının arasına saklayacağım ve işaretinizi bekleyeceğim,” dedi Ben.

Sıra Shelton’daydı. “Sol taraftan binanın arkasına geçip oradaki kapıyı açacak ve içeri süzüleceğiz.”

Shelton hastanenin krokisini bulmuştu. Planı ona göre yapmıştık.

“Kapıda alarm olmamalı,” diye hatırlattım.

Açıkçası buna güveniyorduk.

Marsh Point’in web sayfasında hastanenin özgür bir ortamı olduğu vurgulanıyordu. Hastalar asla odalarına kilitlenmiyordu. Arazide özgürce gezebiliyorlardı.

Gerçi Alcatraz’dan hâllice olduğu düşünülürse hastaların gidebileceği fazla bir yer yoktu zaten.

Chance’e bir mesaj ulaştırabilirsem bizimle buluşmak için dışarı çıkabilirdi.

Ama bu olanaksızdı. Hastaların yanlarında biri olmadan telefon görüşmesi yapmasına izin verilmiyordu. Chance de bugün geleceğimizi bilmiyordu.

Yine de beklemek istememiştik. Pazar günleri çalışanlardan bazıları izinliydi. Dolayısıyla yakalanma ihtimalimiz azalıyordu. Chance’i kendi başıma bulmak zorunda kalacaktım.

“İçeri girdiğimizde Tory’yle dördüncü kata çıkacağız,” dedi Hi. “Ben merdiveni gözleyeceğim.”

Ben de görevimi tekrarladım.

“Odalara bakıp Chance’i bulacağım ve Hiram’ın yanına gideceğiz.”

“Merdivenlerden inip Shelton’la buluşacağız,” diye ekledi Hiram.

“Ben’e mesaj atacağım,” dedi Shelton. “Kararlaştırdığımız noktada buluşacağız.”

“Ve bataklıkta kaybolacağız,” diye atıldı Ben.

Dediğim gibi, planımız sağlamdı. Ama o kadar çok şey ters gidebilirdi ki.

Biri *Sewee*’yi fark edebilirdi. Binada kaç hastabakıcı vardı acaba? Chance’in odasını nasıl bulacaktım?

Şüphelerimi bir kenara bıraktım. Duruma göre hareket etmek en iyisiydi.

Derin bir nefes aldım. “Bizi kıyıya götür,” dedim.

Ben motoru çalıştırdı ve adaya doğru yol aldık.

Söğüt ağaçlarının altında Shelton ve Hi’la tekneden atladım. Ben *Sewee*’nin burnunu tekrar bataklığa çevirdi.

“Şimdi mi?” diye sordu Hi.

“Evet,” dedim. “Yap hadi.”

BUM.

İçimden bir güç dalgası geçti. Gözlerimi kapayıp sarsıntının dinmesini bekledim.

Duyularım keskinleşti. Dünyayı müthiş bir netlikte görmeye başladım.

“Hazır mısınız?” dedim soluk soluğa.

Oğlanlar altın rengi gözlerini güneş gözlükleriyle gizleyerek kafa salladı. Gözlüğümü düzeltip tepeye yöneldim.

Arkamızda alçalan güneş kimseye fark ettirmeden bina-ya yaklaşmamıza yardımcı oldu. Bir çalılığın arkasına daldık. Boğucu sıcak lehimizydi. Bahçede kimsecikler yoktu.

Eski çağ şatolarını andıran yapı bu açıdan daha da ürkünç görünüyordu. Ama kapıyı elimizle koymuş gibi bulduk.

“İşte başlıyoruz.” Shelton kapıyı göz açıp kapayıncaya kadar açtı, çünkü kilitli değildi.

“İyi şanslar,” dedi yakınlardaki bir çalılığın arkasına saklanırken.

İçeride karşımıza geniş bir merdiven çıktı.

Sağımızdaki kapının ardından boğuk sesler geliyordu.

“Lobi,” diye fısıldadı Hi.

Bir anahtar şingirdadı. Bir ayakkabı gıcırdadı. Biri hunharca güldü.

Hi’la merdiveni bir solukta çıktık.

Dördüncü katta, merdivenle, arkasındaki uzun koridoru kanatlı kapılar ayırıyordu. Kulaklarımı dört açtım.

Tek duyduğum bir saatin tiktakları oldu.

Herkes nerede?

“Burada bekle,” diye fısıldadım.

Zemini beyaz karo kaplı bir koridora süzüldüm. İki yanında da çelik kapılar vardı. Her birinin yanında metal bir dosya altlığı ve kâğıtlar asılıydı. En uçta boş bir iskemle duruyordu.

Tek tek dosyalara baktım. Yakalanacağımdan emindim. Bir gözüm hemşire masasının ilerisindeki asansördeydi.

Chance Claybourne’ünki baktığım beşinci odaydı.

Oyalanmadım.

Yüreğim ağzımda içeri girdim.

Sevimli bir odaydı. Tek kişilik bir yatak ve küçük, tahta bir çalışma masası vardı. Açık mavi duvarlar çıplaktı. Pencere bir Japon bahçesine bakıyordu.

Chance yatakta kitap okuyordu. Eski eşofmanlarına rağmen bir moda dergisine poz veren bir manken gibiydi. Bunca

olaydan sonra onu nasıl hâlâ çekici bulabiliyordum hayret doğrusu!

Yaptıklarını hatırla. Neyi örtbas etmeye çalıştığını.

Ufak bir çığlık atınca kendime geldim.

“Tory! Ne işin var burada?”

“Beni buradan kurtar dedin. Ben de geldim. Henüz bir ejderhayla karşılaşmadım. Ama kim bilir?”

“Şimdi mi kaçacağız?” Şaşkınlıktan ukalalık bile yapamıyordu. “Nasıl olacak? Neden güneş gözlüğü taktın?”

“Soru sormak yok. Buradan çıkmak istiyorsan benimle geliyorsun.”

Eşyalarını çantasına doldurmaya başladı. “Bir kaçış yolu biliyorsunuz herhâlde?”

“Elbette.”

“Kimseye fark ettirmeden nasıl girdin içeri?” Saate baktı. “Tabii ya. Uyku vakti. Bu saatte hastabakıcılar lobide kâğıt oynar.”

“Planlamamızı ona göre yaptık zaten,” diye yalan attım.

Chance kaşlarını çattı. “Ama otoparka giderken onları atlatamayız.”

“Gerek yok. Bana biraz güvenir misin, lütfen?”

Kapıyı aralayıp başımı uzattım. Koridor boştu.

“Gel.”

Birlikte merdivene koştuk.

Birden asansörün kapısı açıldı.

İri yapılı bir hastabakıcı bir ilaç arabasını çekerek geri geri koridora çıktı.

En yakındaki kapıyı açıp Chance’i yanıma çektim.

“Buraya tıkmak yerine kaçmalıydık,” diye tısladı. “İlaç arabası bütün odaları dolaşır. En az on dakika çıkamayız. Sonrasında da koridorlar kalabalık olacak.”

“İzin ver düşünüyem.”

Etrafıma baktım. Bir çamaşır dolabındaydık. Raflar battaniyeler ve havlularla doluydu. Göğüs hizasında metal bir dikdörtgen gördüm. Başka bir dikdörtgenin içine oturtulmuştu ve ortasında bir kol vardı. Kolun yanında da siyah, parlak bir düğme.

“Bu ne?” diye fısıldadı Chance.

“Bilmem.”

Düğmeye bastım. Duvarın içinden bir ses geldi.

“Aklını mı kaçırdın? Ne olduğunu bile bilmiyoruz!”

Metal dikdörtgen titremeye başladı.

Battı balık yan gider.

Kolu indirdim. Çelik levha yukarı kaydı ve büyük bir pizza fırınına andıran bir bölme gözler önüne serildi.

“Bir servis asansörü!” diye fısıldadım. Daha doğrusu, fısıldadığımı sanıyordum ama sesim beklediğimden daha yüksek çıktı.

Plan değişikliğine ihtiyacımız vardı. Telefonumu çıkarıp Hi’la Shelton’a mesaj attım.

“Gir şuraya,” dedim.

“Kafayı yemişsin.”

“Tek çıkış yolu bu. Biz de kirli çamaşırlar gibi çamaşırhane-nin yolunu tutacağız.”

Chance ayak diredi. “Metal bir tabutun içine girmek gibi.”

“Merak etme,” dedim. Tedirginliğimi fark etmemesi için elimden yapıyordum. “Kapağı kapadığımızda hızla aşağı ineceğiz. Bir dakika bile sürmeyecek.”

Hâlâ yerinden kıpırdamıyordu.

“Bak bana.” Dar bölmeye girdim. “Önce hanımlar.”

Chance başını iki yana salladı. “Orada sıkışıp kalırsak açlıktan seni yerim ona göre.” Yanıma girip kapağı kapadı.

Hiçbir şey olmadı.

Aklıma korkunç ihtimaller geldi. Burada sıkıştığımı düşündüm. Hareket etmeye ve nefes almaya çalıştım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Avuçlarım ter içindeydi.

Nihayet aşağı inmeye başladık.

Chance yanımda kesik kesik soluyordu. Sırtım göğsüne dayanıyordu. Dizleri bacaklarımın arkasına batıyordu.

O daracık ve rahatsız ortamda bile ne kadar yakın olduğumuzun farkındaydım.

BUM.

Işımam geçti ve bir an yorgunluktan tükendiğimi hissettim. Başladım titremeye. Gözlüğümü çıkarıp gözlerimi ovuşturdum. Geçici dikkat dağınıklığı yerini yeni bir huzursuzluğa bıraktı.

Asansör zıncı diye durdu. Biri bizi burada bulsa ne düşünürdü acaba?

Lütfen öyle bir şey olmasın.

Kapak yukarı kayarak açıldı.

Chance yere düştü. Ben de arkasından çıktım.

Büyük bir çamaşırhanenin bir köşesindeydik. Duvarların önünde granit tezgâhlar vardı. Endüstri tipi çamaşır ve kurutma makineleri gördüm. Neyse ki, kimse yoktu.

“Bodruma geldik,” dedi Chance. “Şimdi ne yapacağız?”

“Bir yolunu bulup binanın arkasına gitmeliyiz.”

“Arkada teslimatlar için kullanılan bir merdiven var.”

“Nereden biliyorsun?”

“Dikkat ettim. Buraya geldiğimden beri kaçış planları yapıyorum.”

Haklıydı. Çamaşırhaneden dar bir merdivenle hastanenin arkasındaki küçük bir kaldırıma çıkılıyordu.

“Kimseye görünmeden kıyıya ulaşabilir miyiz?” diye sordum.

“Beni izle.”

Chance öne geçip yolu gösterdi. İçeri girdiğimiz kapıyı geçtik. Mesajlarımın arkadaşlarıma ulaştığını ümit ediyordum.

Chance çalılıkların arasına daldı. Ben de peşinden.

“Neredeyiz?” diye fısıldadım.

“Meditasyon bahçesi. Kızılıkların arasından geçebiliriz.”

“Bunu gerçekten planlamışsın.”

İlk kez gülümsedi. “Ne kadar uğraştığımı tahmin bile edemezsin.”

Dakikalar içinde söğütlerin oradaydık. Ben Sewee’yle bizi bekliyordu. Hi’la Shelton çoktan gelmişti. Rahat bir nefes aldım.

“Acele edin,” dedi Hi. “Bir an önce topuklayalım.”

“Başardınız,” dedi Ben. Şaşırmış görünüyordu. “Kimseye rastladınız mı?”

“Hayır. Ama kadere meydan okumayalım. Gazla.”

Chance keyifle kıkırdadı. “Sizi hafife almışım.”

Gözlerimi suratına diktim. “Unutma. Bir anlaşma yaptık.”

Bataklığı ardımızda bırakalı on dakika olmuştu. Seabrook Adası’nın yanından dolaşıp kuzeydoğuya doğru ilerleyecektik.

“Kelt haçı nerede?” diye sordum.

Chance bir an düşündü.

“Babamın balıkçı kulübesinde. Hollis’le arkadaşları oraya karılarından kaçıp kafa çekmeye giderdi.” Belli belirsiz gülümsedi. “Hollis, *o kadar çok içiyoruz ki, günahlarımızı temizlemek için oraya kutsal bir emanet lazımdı*, derdi.”

Birden büyük bir heyecana kapıldım. Bonny’nin haçını elimizde bilebiliydik.

“Neredeymiş bu kulübe?” diye sordu Ben.

“Ağır ol.” Chance arkasına yaslanıp gerindi. “Bütün sırlarımı bir anda açık etmeyeceğim.”

“Nasıl yani?” diye atıldım. “Bana söz verdin.”

Ona doğru salladığım parmağımı usulca indirdi. “Sözümü tutmayacağımı söylemedim. Sadece sonraki hamlemi düşünecek bir yere ihtiyacım var. Ayrıca kurt gibi acıktım ve bir duş alsam fena olmaz.”

Bana yan yan baktı.

“Bizde kalamazsın!” Aklını mı kaçırmıştı?

“Üzgünüm ama seçeneklerim sınırlı.” Ses tonu sertleşti. “Siz haçı istiyorsunuz. Ben geçici bir ev. Kusura bakmayın ama bir süre daha bana katlanmak zorundasınız.”

Diyelim kabul ettim, onu Kit’ten nasıl saklayacaktım?

“Yarın gece,” dedi. “Söz verdim ve tutacağım. Ama o zamana kadar dinlenmek istiyorum.”

Ağzım açık kaldı.

Pişkin pişkin sıırıttı. “Eee, akşama yemekte ne var?”

E ve Kir'ten beş dakika önce girmeyi başardık. Hi'la Shelton *Sewee* iskeleye yanaşır yanaşmaz tüydü. Akşam yemeğine geç kalmalarını bahane ettiler ama bence bugünlük bu kadar heyecan ikisine de yetmişti.

Ben, Chance'a ateş püsküren gözlerle bakarak bir ihtiyacım olup olmadığını sordu.

Onu her şeyin kontrol altında olduğuna ikna ettim. Saçma ama gerekli bir yalandı.

"Bana dairemi gösterir misin?" dedi Chance uçarı bir tavırla.

"Sorun çıkarırsan teknede uyursun," diye uyardım.

Eve girdiğimizde Coop, Chance'i uzun uzun kokladı. Tam Chance'i odama yerleştiriyordum ki, sokak kapısı açıldı.

"Burada kal ve sesini çıkarma," diye emrettim. "Bir ses duyarsan saklan."

"Açlıktan ölüyorum. Babana yemeğe arkadaşını davet ettiğini söyle."

"Aptal mısın?"

Saçlarımı düzeltip üstümü silkeledim. Yay gibi gerilen sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyordum. Bu işi elime yüzüme bulaştırmadan başarabilecek miydim?

“Kit seni hemen tanır. Unutulmaz bir gecede tanıştınız. Hem sen bir kaçaksın.”

“Sakal bıraktım,” dedi çenesini sıvazlayarak. “İngiliz aksanıyla konuşabilirim. *İyi akşamlar, efendim. Biraz daha yulaf lapası alabilir miyim?*”

Durumu ciddiye almadığı o kadar belliydi ki.

“Yemek on dakika sürer. Sonra sana bir şeyler getiririm.”

“Baban odana hiç gelmez mi?”

“Ona hâlâ kızgın olduğumu düşünüyor. Dolayısıyla kapıyı kilitlememi garip karşılamaz.”

“Tory!” diye seslendi Kit. “Whitney geldi. Seni bekliyoruz.”

“Aman ya!” Daha berbat bir zamanlama olamazdı.

“Whitney Dubois mi?” Sırıttı. “Kotilyon komitesindeki sersem hatun mu?”

Kafa salladım. “Bütün bu adaylık işi kimin başının altından çıktı sanıyorsun?”

“Açıkçası, ben de bunu merak ediyordum.”

Kit süper düşüncesiz olabiliyordu. Bana haber bile vermemişti.

“Bir yere kıpırdama,” dedim ve Coop’a odada kalmasını işaret ettim. “Gürültü yaparsan kurt kırması köpeğim seni paramparça eder.”

Chance, Coop’u korku dolu gözlerle süzerken odadan çıktım.

Kit masada oturuyor, Whitney bir sevgi kelebeği edasıyla mutfakta dolanıyordu. Tezgâhta iki tane Palmetto Pig torbası duruyordu.

“Whitney! Ne güzel sürpriz.” Kit’e dik dik baktım. “Geleceğini bilmiyordum.”

Kit gözlerini tabağından ayırmadı.

Whitney nedense pek neşeliydi. “Babanı iş telefonundan aradım ve o saatte açınca hâlâ çalıştığını anladım. Adamcağız şimdi bir de eve gidip yemek hazırlamakla uğraşmasın dedim.”

Kit hafifçe gülümsedi. “Ne düşünceli bir davranış, değil mi, Tor?”

“Hı-hı.”

Whitney domuz pizolaları ve haşlanmış fasulyeyle dolu plastik kapları masaya koydu. “Hem konuşacak çok şeyimiz var.”

“Öyle mi?” Tehlike çanları çalmaya başlamıştı bile.

“Tory, sen içeceklerden sorumlusun,” dedi Kit. “Yemeğimizi bitirelim öyle konuşuruz.”

Demek önemli bir konu vardı.

Kit yemek boyunca kıpırdanıp durdu. Birkaç esprime abartılı kahkahalar attı. Whitney’nin yüzünde güller açıyordu. İğneleyici yorumlarıma aldırmadı bile. Fönlü saçlarını savurup sırtıtmakla yetindi.

Kendimi bir tezgâhın *içinde hissetmeye başladım*.

Whitney muzlu puding kâselerini getirirken, Kit boğazını temizledi.

“Geleceğimizle ilgili bazı kararlar aldım.”

Çatalımı bıraktım. “Sahi mi?”

Kit ayağını sallamaya başladı. Whitney manikürlü elini onun omzuna koydu.

Harika. Az sonra patlayacak bombanın hoşuma gitmeyeceği kesinleşmişti.

“Bir iş teklifi aldım.” Yutkundu. “Kabul edeceğim.”

“Ne? Neden bu kadar acele ediyorsun?”

“Baban uzun süredir düşünüyor,” diye başladı Whitney. “Onun için de kolay değil. Ama...”

“Pardon,” dedim buz gibi bir sesle. “Babamla konuşuyordum.”
Derin bir iç çekti.

Kit elini onunkinin üzerine koydu.

“Üzüldüğünü biliyorum ve seni anlıyorum,” dedi. “Ama bazen bir ebeveyn çocuklarının hoşlanmayacağı kararlar almak zorunda kalabilir. Şimdiye kadar karşıma daha iyi bir fırsat çıkmadı. Ekonominin durumu malum. Açıkçası böyle bir teklifi umut bile edemezdim.”

Parmaklarımı kenetledim. “Neymiş bu harikulade fırsat?”

“Seven Mile Adası Vahşi Yaşam Parkı bir çevre uzmanı arıyor. Profesyonel açıdan, o görev için biçilmiş kaftanım. Maaşı iyi. Charleston’ı sevdiğini biliyorum ama bunu gözardı edemezdim.”

“Nerede bu Seven Mile Adası?” diye fısıldadım.

“Alabama,” dedi. “Muscle Shoals adında bir kasabaya yakın.”

“Alabama futbolda iyidir!” diye şakıdı Whitney anlamsızca.

Kit sinir krizi geçirmemden korkarak suratını buruşturdu. Sezgileri kuvvetliydi doğrusu.

“Alabama mı? Forrest Gump’a komşu mu olacağız?”

“Köşeye sıkıştım, Tory. Başka şansım yok.”

Whitney yine denedi. “Alabama’ya bayılacaksın. Sadece bir şans vermelisin.”

“Sana ne?” dedim öfkeyle. “Neden baba kız konuşmamıza izin vermiyorsun?”

Kit hafifçe öksürdü ve asıl bombayı patlattı. “Whitney de bizimle gelmeye karar verdi.”

Nasıl bir şok yaşadığımı tarif etmeye kelimeler yetmez. Gözlerim yanmaya başladı.

Ağlama. Sakın ağlama.

“Bizimle mi geliyor? Ah, anladım. Taşınmamıza yardım edecek.”

“Baban benim ruh ikizim,” dedi Whitney. “Onu kaybetmeye dayanamayacağımı fark ettim.”

“Whitney de taşınıyor,” diye araya girdi Kit beni dikkatle süzerek. “Aslında ben bizimle yaşamasını istiyorum. Ama senin izninle tabii. Eğer rahatsız olacaksan yakınlarda bir ev kiralayacak.”

Başıma bir sancı saplandı. Oda fırlıdak gibi dönmeye başladı.

Alabama ve Whitney. Kit öldürücü bir yumrukla beni nakavt etmişti.

“Üzülme, tatlım. Adaylığın tehlikede değil. Şansımız yaver giderse bu sezon sosyeteye takdim edilebilirsin.” Şu Whitney en kötü zamanda en yanlış şeyi söylemeyi nasıl beceriyordu? Hem de her seferinde!

“Bu sezon mu?” diye inledim.

“Ben bütün ayrıntılarla ilgilenirim. Yarınki galadan sonra kadın komitesiyle konuşacağım. Sabah brunch var unutma.”

Beynim uyuşmuştu. “Sabah mı? Hım, evet.” Whitney’yle yaşama düşüncesi en korkunç kâbuslarımdan da kötüydü.

“Güzel,” dedi Kit arabuluculuğa soyunarak. “Bu arada arkadaşlarına hâlâ cezalı olduğunu hatırlatırsan sevinirim.”

“Kotilyonda hiç arkadaşım yok.”

“O zaman seni ikide bir ev telefonundan arayan arkadaşın kimse ona söyle.”

Şaşırdım. “Kimse beni ev telefonundan aramaz.”

“Adı, Marlo Bates. Üç kere aramış. Telefonu kullanamaya-
cağını söylemedim tabii. Ama cezalısin, Tory. Her zamanki gibi
davranamazsın.”

Arayan ismi duymamla birlikte yay gibi gerildim. Marlo te-
lefon numaramı nereden bulmuştu? Önceki gün kütüphanede
karşılaşmamız tesadüf değildi demek?

O ve arkadaşı beni izliyordu.

“Söylerim,” diye geçiştirdim.

“Üzülme, bebeğim,” dedi Whitney yılışık bir sesle. “Taşınmak
hepimize iyi gelecek. Bir gün babana teşekkür edeceksin.”

Sen benim annem değilsin! Öyleymişsin gibi davranma!

İskemlemi itip kalktım.

“İzninizle.”

Kit’in cevabını beklemeden odama koştum.

“Pis cadı!”

Elim hâlâ kapının kolundaydı. “Benim için neyin iyi olacağını sen nereden bilirsin? Defol git hayatımızdan!”

“Hatun seni parmağında oynatıyor,” dedi Chance. “İplerinizi tamamen ele geçirmiş.”

“Kapa çeneni.” Odamın kapısını kilitledim. “Sen ne anlarsın?”

“Can sıkıntısından sizi dinledim. Yemek pek eğlenceli geçmedi anlaşılan.” Ellerime baktı. “Düşünceli davranıp bana bir tabak hazırlarsın sanmıştım.”

Yatağıma uzanıp *US Weekly*’nin eski bir sayısını karıştırmaya başladı. Coop ayaklarının dibinde horulduyordu.

Dönek!

“Komodinin çekmecesinde bir kutu granola var. Üzgünüm ama onlarla idare etmek zorundasın.”

Hayat derslerine devam etti. “Hemen ezilme. Biraz dik dur. Madison’ın ekibine karşı da sesini çıkaramıyorsun. Pısıp kalıyorsun.”

“Sen kim oluyorsun da bana akıl veriyorsun? Bir psikiyatri kliniğinden kaçtığını hatırlatırım.”

Ağzı ince bir çizgiye dönüştü. “İnan bana, ne dediğimi biliyorum. Kaçak bir kaçık olarak bile senden daha popülerim!”

Acı ama gerçektir. Yat kulübünde bunu gayet iyi anlamıştım.

“Kendi işine bak,” dedim banyoya giderken. “Tavsiyelerine ihtiyacım yok.”

Böyle desem de bir bakıma haklı olduğumu biliyordum.

Dişlerimi fırçalarken huzursuzluğum bir kat daha arttı.

Marlo beni neden arıyordu? Studebaker’daki o muydu?

Bir de özel sorunlarım vardı. Alabama. Whitney’yle yaşama fikrinin korkunçluğu. Ve tabii Mahşerin Üç Atlısı. Chance’in bu konuyu açması da cabası.

“Onlardan rahatsız olduğumu biliyorum,” dedi ayaklarını yatağın kenarından sallandırarak. “Şımarık kızlarla nasıl başa çıkabileceğin konusunda sana yardım edebilirim.”

Diş fırçamı bırakıp yüz temizleme jelime uzandım. “Umurumda değiller.”

Yalandı tabii.

Jason’la kırıstırarak Madison’ı yancılarının yanında küçük düşürmüştüm. İntikamı acı olacaktı.

Chance yatak odasından beni izliyordu. “Kolay hedef olmaya devam edersen üzerine gelirler.”

Suratıma su çarptım. “Boş ver. İstediklerini yapabilirler.”

Doğru ya, Kit’in taşınma fikriyle mücadele edeceksem, suları bulandırmak doğru olmazdı. Charleston’la bağlarımı koparmak yerine güçlendirmeliydim. Ayrıca, evden çıkmak için kotilyondan daha iyi bir bahane olamazdı.

Nefret!

“Etkinliklere gitmemek de bir çözüm değil,” dedi beni gözle-riyle takip ederek. “O kızlar kuş olup uçmayacak.”

“Belki de ben kuş olup uçarım,” diye mırıldandım. “Kit’i duydun.”

Google’dan Alabama’nın Muscle Shoals kasabasını aradım. Sonuçlar moralimi yerle bir etmeye yetti.

“Şaka mı bu?”

Chance yerinden fırlayıp omzumun üzerinden ekrana baktı. “Ne?”

“Beterin de beteri var,” diye mırıldandım.

“Uf, kâbus! Baksana, eskiden bir kimyasal silah tesisleri var-mış. Neyse ki, sonradan kapanmış.” Kıkırdadı. “Merak etme, ellerindeki sinir gazlarının tamamı bozulmuştur. Gerçi sen yine de oraya fazla yaklaşma.”

Gülümsemedim bile.

Şifonyerin çekmecesinden atlet ve şorttan oluşan bir pijama takımını çıkardım. Sonra fikrimi değiştirip bir eşofman seçtim. Banyoya gidip üzerimi değiştirdim.

Chance beni gördüğünde ıslık çaldı. “Çok tarz. Ama biraz fazla kapalı değil mi?”

“Biraz daha yorum yaparsan geceyi garajda geçireceksin.”

Alayla ellerini kaldırdı. “Bana yatacağım yeri göster yeter.”

“Şurası.” Yatakla karşı duvarın arasını işaret ettim. “Kapı açıl-ırsa görünmezsin.”

Bir selam çaktı.

“Ama yine de Kit seni görürse,” dedim ona yastığını verirken, “camdan girdin ve bana saldırdın. Tamam mı?”

Chance gösterdiğim dar alana sıkıştı. “Çekiciliğini kimse tartışamaz.”

Lambayı söndürüp yatağa girdim. Karanlıkta tavana baktım.

Chance benim odamdaydı! İşlerin bu noktaya gelebileceğini hayal dahi edemezdim. Nedense eşofman giydiğime pişman oldum.

Saçmalama, Tory. Aptal bir âşık gibi davranmanın sırası değil.

Ama bu o kadar da kolay değildi. Geçen yıl Chance’e abayı yakmıştım. İnsanın hisleri bir anda kaybolmuyordu. Böyle en olmadık zamanlarda yeniden su yüzüne çıkıveriyorlardı.

Ne kadar çabalasam da, Chance’le aynı odada olduğumu düşünmeden edemiyordum. İstersem onunla biraz daha yakınlaşabilirdim.

Birbirinden utanmaz fanteziler kurmaya başladım.

Yanaklarıma ateş bastı.

Sonra bu kadar sık düşünebildiğim için kendimden utandım. Chance’in ihanetleri saymakla bitmezdi. Duygularımla oynamıştı. Bana sayısız yalan söylemiş ve kafama bir silah doğrultmuştu.

O gece akıllı karıştı. Ruhsal açıdan çökmüştü.

Chance ne yazık ki, yaptıklarını kolayca unutturabilecek bir cazibeye sahipti. Yatağıma uzanmış, nefesini dinlerken ona doğru çekildiğimi hissediyordum.

Chance’in sesiyle irkildim. “Hayat boyu Madison’dan kaçamazsın.”

“Bırak da bunu ben düşüneyim,” diye homurdandım.

“Enteresan. Korkağın teki olduğunu bilmiyordum.”

Sonunda damarıma basmayı başarmıştı. “Madem bu konuda bir uzmansın bana ne yapacağımı söyle.”

Karanlıkta hışırtılar duydum. Baş ucumdaki lamba yandı.

“Bir kabadayıyla başa çıkmanın tek bir yolu vardır.”
Gözlerimin içine baktı. “Ondan korkmayacaksın.”

Başımı yana eğdim. “Büyük tavsiyen bu mu yani?”

Aklımdan alaycı yorumlar geçti ama dilimi tuttum. Bir akıl hastanesinden kaçırdığımız Chance Claybourne yatak odamda yerde oturmuş, bana yaşama dair öğütler veriyordu. Hayat işte.

“Kabadayılar aslında güvensiz insanlardır,” dedi. “Zayıf gördüklerine saldırıp aşağılarlar. Kendilerini ancak bu şekilde iyi hissedeler. Ama adil bir kavgadan kaçarlar.”

“Pekâlâ, Doktor Phil. Bana ne yapabileceğimi söyleyin.”

“O sürtükleri püskürtmek istiyor musun?” Yumruğunu avucuna vurdu. “Kaçma. Saldır.”

Haklıydı. Mahşerin Üç Atlısı’ndan sonsuza dek kaçamazdım. Bunu yapsam bile yerlerini yeni işkenceciler alacaktı.

Kendimi savunmalıyıldım.

“Korku yok, ha?”

Başını salladı. “Kesinlikle.”

Charleston Şehir Kulübü James Adası'nın kuzey ucunda, limanın tam karşısında.

Şık ve seçkin bir ortama sahip. Üyeler tenis kortlarından, yüzme havuzlarından ve on sekiz delikli golf sahasından faydalanabiliyor.

Ertesi sabah saat onda, Kit beni ahşap ve taş hamurunun hoş bir karışımından oluşan binaya bıraktı.

Üzerimde Nicole Miller imzalı, straplez bir kokteyl elbisesi vardı. Vücuduma tam oturan, kahverengi ve son derece hoş bir parçaydı. Tabii ki ödünçtü.

Kit'le anlaşılmışız gibi yol boyunca konuşmamıştık.

"Kaç saat sürecek? İki mi?" diye sordu. Parmaklarını direksiyona vurarak cevabımı bekledi.

"Bir," dedim.

Başını salladı. "İyi eğlenceler."

Arabadan inerken tökezledim. Gece tavşan uykusu uyumuştum. Chance'i saklamak sinirlerimi altüst etmişti.

Mahşerin Üç Atlısı'yla yeniden karşılaşma fikri de öyle.

Kendimi toplamak için bir an duraksadım. Chance'in tavsiyesini düşündüm.

Kaçma. Saldır. Korku yok.

Sırtımı dikleştirip içeri girdim.

Koyu renk parkelerin üzerine pahalı İran halıları serilmişti. Başımı kaldırıp devasa boyutlardaki kristal avizeye huşuyla baktım. Girişin iki yanında da sarmal merdivenler vardı.

Köşedeki küçük sehpaye taze çiçeklerle dolu bir vazo ve gümüş çerçeveli bir yazı yerleştirmişlerdi. Brunch'ın dışarıdaki çimenlik alanda düzenlendiği bildiriliyordu.

Ve sehpanın yanında kim duruyordu dersiniz? Elbette, Rodney Brincefield.

Burada işi neydi?

"Tory," dedi sırtarak. "Ne hoş bir sürpriz!"

"Merhaba," diye mırıldanmakla yetindim.

"Kulüp üyesi olduğumu bilmiyordum." Siyah bir takım ve bağcıklı ayakkabılar giymişti. Bir çalışan mı, misafir mi, yoksa üye mi olduğuna karar veremedim.

"Brunch'a geldim," dedim. "Kotilyon etkinliği için."

"Ne güzel. Define avı nasıl gidiyor?" Sesini alçalttı. "Hiç ipucu bulabildiniz mi?"

Birden gözlerimin önünde bir görüntü canlandı. Trafikte sağlı sollu ilerleyerek bizi takip eden vişneçürüğü Studebaker'ın hayali.

Açık konuşmaya karar verdim. "Bay Brincefield, siz beni mi takip ediyorsunuz?"

Parlak mavi gözleri hafifçe irileşti. "Takip mi? Bu da nereden aklına geldi?"

“Son zamanlarda çok sık karşılaşmaya başladık.”

Brincefield kıkırdadı. “Ben hayatım boyunca buralarda dolaştım. Asıl sen sonradan geldin.”

Haklıydı. Brincefield’la hep ilk kez bulunduğum mekânlarda karşılaşıyorduk.

Belki de ben onu takip ediyordum.

Bana yaklaştığını fark etmemiştim. Kar beyazı kaşlarının ne-redeyse benimkilere değeceğini hissettiğimde şaşaladım.

“Buldunuz mu?” diye fısıldadı. “Kitabı biliyor musunuz?”

Geriye sıçradım. “Neden söz ediyorsunuz?”

Arkamdan ayak sesleri geldi. “Tory?”

Döndüğümde Jason’ı gördüm. Elinde iki tane açılır kapanır sandalye vardı.

“Yeni mi geldin?” Ağırlığını bir ayağından diğerine geçirerek dengesini korumaya çalıştı. “Herkes bahçede. Bana yine hamallık düştü.”

“Bekle, geliyorum.” Brincefield’a döndüm. “Üzgünüm, gitmeliyim.”

Kapıya doğru yürüdüm. Aynadan Brincefield’ın beni izlediğini gördüm.

Dışarı çıktığımda tüylerim diken dikendi.

Brincefield beni mi bekliyordu? Son sorusunu sorarken gözleri tuhaf bir ışıkla parlıyordu. Ne demek istemişti? Ya da belki de onu boşuna dert ediyordum. Yalnızca tehlikesiz bir bunaktı.

Topla kendini. Ortama odaklan.

Ağaçların arkasından açıklığa çıktım. Jason iskemleleri beyaz çadıra taşıdı.

Etrafıma baktım.

Hemen herkes gelmişti. Şehrin en zengin ailelerinin çocukları tasarım kıyafetleri ve mücevherleriyle boy gösteriyordu. Parlak renkli yazlık elbiseler giyen kadınların ellerinde kavun dilimleri, çilekler ve peynirle dolu tabaklar vardı. Dört bir yanda sahte kahkahalar çınılıyordu.

Anı bir karar verdim.

Olası bir saldırıya karşı bütün güçlerime ihtiyacım vardı.

BUM.

Çabucak dönüştüm. Titrememin geçmesi için kıpırdamadan bekledim.

Duyularım keskinleşti.

Güneş gözlüğümü takıp açıklığa çıktım.

Büyükler çadırın içine kurulan açık büfenin başına toplanmıştı. Sınıf arkadaşlarım çimenlik alanda dolanıyordu.

Jason beni görüp el salladı.

Yanına gittim.

“İşte buradasın. Demin nereye kayboldun?” Kravatını gevşetip üstten iki düğmeyi açmıştı.

“Tuvalete gittim,” dedim. “İşin bitti mi?”

“Evet. Neyse ki, herkese yetecek kadar iskemle yok. İsteyenler sırayla oturacak.”

Çaktırmadan Mahşerin Üç Atlısı’na bakındım ama görünürde yoklardı.

O sırada, güney aksanıyla konuşan biri Jason’ın adını seslendi.

“Yine mi?” diye homurdandı. “Kusura bakma, Tory. Ama efendim beni çağırıyor. Hemen dönerim.”

Jason yaşlı bir kadınla birlikte binaya girdi.

Yalnız kalmıştım.

Rahatsızlığımı belli etmemek için birkaç sohbete katılmaya çalıştım. Kimse beni iplemedi. Ama kovalamaya da kalkışmadılar. Büyük ilerleme.

Sonunda kulaklarım tanıdık bir ses yakaladı.

Madison arkamda bir yerlerdeydi.

Onca dedikodu ve kıkırdamaların arasında sesin yönünü saptamaya çalıştım.

“... bu sefer pişman olacak. Birinin ona iyi bir ders...”

Ashley sözünü kesti. “Jason içeri girdi. Şimdi tam zamanı.”

Bana doğru yaklaşan kumaş hışırtıları duydum.

Derin bir nefes aldım. *Korku yok.*

“Hey, ada kızı.”

Bu alaycı hitap şekline aldırmadım.

“Sana diyorum.”

Yavaşça döndüm.

Madison biraz ileride duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yalakaları her zamanki gibi iki yanındaydı. Yüksek sesle konuşmuştu. Demek ki, herkesin gösteriyi izlemesini istiyordu.

Nabzım hızlandı. Cevap veremedim.

Madison dudaklarını büzdü. “Burada istenmediğini daha ne kadar açıkça anlatabilirdik acaba?”

Herkes sustu. Çevremizde geniş bir halka oluştu. İzleyicilerin gözlerindeki vahşi pırıltı dikkatimden kaçmadı. Kan kokusu alan köpek balıklarından farksızlardı.

“Burada olmamalıydın,” dedi Courtney papağan gibi.

Ashley yırtıcı bir gülümsemeyle söze karıştı. “Burası sana uygun bir ortam değil.”

“Özgür bir ülkede yaşıyoruz,” dedim. Ama kahretsin ki, sesim titredi.

Madison kıkırdadı. “Kızcağıza çok mu yükleniyoruz dersiniz? Böyle yerlere parası yetmediği için gidemiyor belli ki. Yol yordam bilmemesi normal. Ama bir dakika. İnsan da haddini aşmamalı, öyle değil mi?”

Kalabalıktan gülüşmeler yükseldi. Kimse beni savunmaya kalkışmadı.

Sessizlik uzadı ama hiçbir şey söylemedim. Ne de olsa bu Madison’ın şovuydu. Drama istiyorsa başrolü kendi oynamak zorundaydı.

Sonra o tanıdık koku dağıldı.

Dior parfümüyle La Mer vücut losyonunun altında başka bir koku aldım. Gergindi.

Oysa dışarıdan nasıl da rahat görünüyordu. Ama kaslarının katılaştığı keskin gözlerimden kaçmadı. Boynundaki damar kabardı.

Güvenli duruşu roldü. Madison Dunkle’in sinirleri yay gibiydi.

“Üzgünüm ama basitsin, Tory,” dedi tiz bir sesle. “Sadece burada değil, Bolton’da da istenmiyorsun. Okul idaresinin kararına hayret ediyorum doğrusu. Sırf acıdıkları için aramıza döküntü tipleri soktular.”

“Acıdıkları için. Öyle mi?” Yüzüm yanmasına rağmen sesim sakindi.

Ashley güldü. “Herkes Bolton’a paranızın yetmeyeceğini biliyor. İdare heyeti okulun tanıtımı için size burs verdi. Sempatı toplamak için.”

“Ama sıkıntısını biz çekiyoruz,” dedi Madison kafasını iki yana sallayarak. “Seçkin öğrenciler sınıflarını bir grup serseriyle paylaşıyor. Hiçbir şey öğrenmememize şaşmamalı.”

Yeter. Chance saldır mı demişti? Pekâlâ.

“Ha ben Bolton’da okumayı hak etmiyorum öyle mi? Ama siz ediyorsunuz? Son baktığımda notlarım herkesinkinden yüksekti. Üst sınıftan kaç tane ders aldığımdan haberin var mı?”

Madison’ın gözleri hayretle irileşti. Gerginliğinin kokusu ağırlaştı. Alaycı bir sırıtişla beni küçümsemeye çalıştı.

İzin vermedim. “Senin aksine her gün deli gibi çalışıyorum. Bu yüzden ben bursluyum, sen değilsin. Seneye ikimizin de üniversite için not ortalamasını tutturmamız gerekecek. İstersen sana ders verebilirim, çünkü bu gidişle ülkenin en dandik okulunun bile seni kabul edeceğini sanmıyorum.”

Sırıtışı suratında donup kaldı. Başka bir koku aldım. Utanç. Bam teline basmıştım.

Birden aklıma bir fikir geldi.

“Bir dakika. AP programına kabul edildin değil mi?” diye sordum tüm masumiyetimle. “Başvurduğunu biliyorum.”

“Sana ne?”

Utancının kokusu burun deliklerime doldu.

Başımı salladım. “Vay canına! Demek kabul edilmedin? Neyse üzülme. Baban seni paralı bir yere sokar.”

Hedef sapmıştı. Bütün gözler Madison’ın üzerindeydi.

Konuşmasına izin vermedim.

“Açıkçası, üçünüzün durmadan beni takip etmesi büyük eziklik. Başka bir işiniz olmadığı fikrine kapılmak üzereyim. Bir hobi edinmeyi denesene.”

Birileri kıkırdadı. Madison'ın utançtan kıvrınması her gün görebileceğiniz bir manzara değildi.

"Seni takip etmiyoruz" diye bağırdı Ashley. "Asıl ezik sensin!"

"Gözlerimle şahit olmasam ben de inanmazdım. Ama yavru köpekler gibi durmadan peşimdesiniz. Öyle ki artık odamın penceresinden baktığımda üçünüzü çöp bidonundan beni gözetlerken yakalayacağımı sanıyorum."

Courtney şoka girmişti. "Hop! Bizimle böyle konuşamazsın!"

"Ah, biraz hızlı gittim galiba. Zekânız kıt olduğu için takip edemediniz."

Millet açıkça kahkaha atmaya başladı. Şu ahmakların canımı sıkmasına nasıl izin vermiştim hayret doğrusu.

Madison kıpırmızı kesilmişti. "Sen bir hiçsin! Buradakiler senin suratını bile görmek istemiyor."

"Beni dert etme, Maddy. Başımın çaresine bakabilirim. İnsanlar sebepsiz yere benden hoşlanmıyorsa bu onların sorunu."

Şah ve mat. Ashley, Madison'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Süper kulaklarımla ne söylediğini duydum tabii.

"Sus, Jason geliyor. Aptal gibi görünmek istemezsin."

Madison'ın terlemeye başladığını hayretle fark ettim. İşi tuhafı, ben kupkuruydum.

Sakince bekledim.

Madison dudaklarını yalayarak zekice bir kaçış planı düşünüyordu.

"Evet?" dedim başımı yana eğerek. "Tüymeden önce akıllıca bir laf etmeyecek misin?"

"Akıllıca laflara asıl senin ihtiyacın var. Kaltak!"

“Bravo,” dedim takdirle. “Mükemmel bir gösteriydi.”

Herkes güldü.

Madison öfkesini gizlemeye gerek görmeden insanları iterek uzaklaştı. Avanesi de peşinden koştu.

Kalabalık olanları konuşmak için küçük gruplara ayırdı. Birkaç kişinin beni saygıyla süzdüğünü gördüm.

Birden kendimi yorgun hissettim.

Uykusuzdum ve kalktığımdan beri boğazımdan tek bir lokma geçmemişti. Işımam devam ediyordu. Büfeye hasretle baktım ama Mahşerin Üç Atlısı oraya gitmişti. Bir kez daha yürüngelerine girmeyecektim.

Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Binaya girip kadınlar tuvaletini buldum.

Yüzüme su çarpiyordum ki, MÜA içeri girdi.

Ashley’le Courtney kapıyı tuttu. Madison üzerime yürüdü.

Başımı kaldırmadan kâğıt havluya uzandım. Yüzümü kurularayıp gözlüğümü taktım.

“Kimse benimle böyle konuşamaz. Hele alt tabakadan biri asla!”

Ona meydan okuyan gözlerle baktım. Artık beni korkutamazdı.

“Kusura bakma ama kalamayacağım,” dedim. “Yolumdan çekilir misin?”

“Çekilmiyorum işte var mı? Ne yapacaksın?”

“Çekilmezsen mi?”

“Evet.”

Bir adım yaklaştığımda burun buruna geldik. “Seni o küçük, şımarık kıcının üzerine oturturum.”

Kalbinin çarptığını duydum. Ellerin titrediğini gördüm. Ter kokusunu aldım.

“Cesaret edemezsin.” Böyle dese de sesi titriyordu.

“Denesene,” dedim.

Aniden elimi kaldırdım. İrkildi.

Eğilip gözlüğümü kaldırdım ve ona altın gözlerimi gösterdim.

“Bööö!”

Madison çılgılığı bastı ve apar topar tuvaletten çıktı. Ashley’le Courtney kraliçe arılarının peşinden koşmadan önce bana şaşkınlıkla baktı.

“Hoşça kalın, hanımlar!” diye seslendim. “İyi eğlenceler!”

Ama zafer sarhoşluğum uzun sürmedi.

Eyvah!

Böyle bir hatayı nasıl yapardım?

Madison gözlerimi gördü.

“Aptal kafa!” diye bağırdım boş tuvalette.

Gözlerimi sıkıca yumdum.

BUM.

Biri suratıma bir yumruk atmış gibi irkildim.

Oda dönmeye başladı.

Kabine koşup kustum.

Sonra tuvaletin kapağını indirip üzerine oturdum. Korkunç bir hata yapmıştım.

Eve git ve bir çare düşün.

Titreyen bacaklarımla doğruldum. Elbisemi düzeltip ağzımı çalkaladım.

Jason beni tuvaletin kapısında bekliyordu.

“Tory...”

“Kendimi iyi hissetmiyorum. Eve gidiyorum.”

“Olanları gördüm,” dedi mahcup bir gülümsemeyle. “O Tory kimdi bilmiyorum ama müthişti.”

“Sadece onların seviyesine indim.”

“Hayır. Haklıydın. Kendini savunman kadar doğal bir şey olamazdı.”

Uzatmak istemediğim için başımı salladım.

“Her neyse. Bu yılki gruba alındığını duydum.”

“Ne? Kim söyledi?” *Of, Whitney!*

“Annem. Haber doğruysa bir kavalyye ihtiyacın olacak. Ben boşum diyecektim.”

Yaşananların ağırlığı üzerime çöktü. Madison, Whitney... Bu kadarı da fazlaydı. Birden öfkelen dim.

Ve hıncımı en yakınım dakin den çıkardım.

“Seni istediğimi nereden çıkarıyorsun? İkide bir ortadan kaybolup beni yalnız bırakmana bayılıyor muyum sanıyorsun?”

Böyle bir tepki beklemiyordu. Şaşaladı. “Ama işim vardı. Sen de gördün. O kadın beni çağırdı ve...”

Susmasını işaret ettim.

Daha fazlasını kaldıramayacaktım.

Hayatımda çok fazla erkek vardı.

“Gitmeliyim.”

Cevap vermesine fırsat tanımadan kapıya koştum.

“Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?”
 Kit endişeli gözlerle mutfağın ortasında dikiliyordu.
 “Whitney’yle sinemaya gidecektik ama iptal edebilirim.”

“İyiym,” dedim. Bu fırsatı kaçıramazdım. Kit sinemaya giderse bütün öğleden sonra özgür olacaktım.

“Dün gece hakkında konuşmak ister misin?” diye üsteledi.
 “Üzülüğünü biliyorum. Odanda kendi kendine konuştuğunu duydum.”

“Kit, iyiym dedim. Lütfen, önce duyduklarımı sindirmeme izin ver.”

“Olur,” dedi. Şirin şirin gülümsedi. “Aklını toplamanı bekleyeceğim. Böylece bana daha yüksek sesle bağırabilirsin.”

“Hatta kötü özelliklerini yazmayı düşünüyorum. Bağırırken hiçbirini atlamak istemem.”

“Harika bir fikir!”

Çantasını alıp garaja inmeye hazırlandı.

Kapıyı kapar kapamaz telefona sarıldım.

*

Bizim evin salonu kutuplaşmadan geçilmiyordu.

Chance ve ben bir taraftaydık. Ben, Hi ve Shelton karşı grubu oluşturunuyordu.

Ortama buz gibi bir hava hâkimdi.

Viraller'e Madison konusunda yaptığım büyük hatayı anlatmak istiyordum. Ama Chance'in varlığı buna engeldi. Yalnız kalana dek beklemek zorundaydım.

"Şu sahtekâra güvendiğine inanamıyorum," dedi Ben. Chance ismini bir kez bile kullanmamıştı.

"Bizi haça götürebilecek tek kişi o."

"Götüreceğim de," dedi Chance öne eğilerek. "Ama önce neler döndüğünü anlatın. Beni kaçırma riskini göze aldığınıza göre ortada bir durum olmalı."

Hi kollarını kavuşturdu. "Anlaşmamızda bu yoktu. Biz seni kaçırdık, sen de bizi haça götüreceksin. Hayatımıza burnunu sokamazsın."

Chance ona aldırmadı. "Haçı neden istiyorsunuz? Müzayedede kaç satıldığını görmüşsünüzdür. O kadar değerli bile değil."

"Orası bizi ilgilendirir," diye diklendi Shelton. "Bizi babanın kulübesine götür yeter."

"Hayır." Parmaklarını kenetledi. "Birileri beni görüp polisi arayabilir. Ya da oraya gideceğimi tahmin edebilirler. Bu riski almadan önce detayları bilmeliyim."

"Şart koşabilecek durumda değilsin," diye gürledi Ben. "Kulübe nerede?"

"Bana zorla istemediğim bir şeyi yaptırabileceğini mi sanıyorsun, koca oğlan?"

Ben ayağa fırladı.

“Durun!” diye bağırdım. “Herkes sakın olsun. Bırakın, düşünüyüm.”

Sözlerimi gergin bir sessizlik izledi.

“Şuna ne dersiniz?” Chance’e döndüm. “Bizi babanın kulübesine götür ve haçı göster. Biz de sana neler olduğunu anlatalım.”

Shelton hemen itiraz etti. “Ona hiçbir şey anlatmak zorunda...”

“Yoksa yardım etmeyecek.”

Chance seçeneklerini tarttı. “Tamam,” dedi sonra.

Shelton oflayıp pufladı. Ben söylenerek odadan çıktı. Sadece Hi nihayet uzlaşabildiğimize memnun görünüyordu.

Bu şartlar altında elimden gelenin en iyisi buydu.

“Anlaştık,” dedim. “Arabayla mı gidiyoruz, tekneyle mi?”

Chance düşünmedi bile. “Tekne.”

Sewee’yle yola çıktığımızda Ben, Chance’e ters ters baktı. “Nereye?”

Chance kuzeyi işaret etti. “Sullivan’s Adası.”

“En azından yakın,” dedi Hi. “Gerekirse yüzeriz.”

Hi’in buzları eritme çabası işe yaramadı. Ben öfkesine güçlük hâkim oluyordu. Chance de onun damarına basmaktan hoşnut görünüyordu.

İç Savaş’ta önemli bir yere sahip olan Sumter Kalesi’nin küçük adasını geçtik. Güneş batıyordu. Sullivan’s Adası tam karşımızdaydı.

“Batıya dön,” dedi Chance. “Moultrie Kalesi’ni geç. Koya gir. Kulübe suya dört yüz metre uzaklıkta.”

Sullivan's Adası yerleşim bölgesi. Burada oteller, mini golf sahaları ve su kaydırakları bulamazsınız. Araziler büyük. Evler de öyle. Kıyı şaşılabacak kadar bakir. Büyük bir kısmının bakımı kasabanın kurduğu vakıfla yapılıyor. Morris gibi, onun da askeri tarihi zengin. Birçok konut eskiden ordunun kullandığı kışlalar, ya da karargâhlar.

"İşte şurası," dedi Chance. Korunaklı bir koydaki ahşap bir iskeleyi işaret ediyordu. "Kulübe ağaçların arasında."

"Bahsettiğin yer burası mı?" diye sordu Hi hayretle. "Adama bak. Milyon dolarlık eve kulübe diyor!"

"Ne bekliyordun? Bir kamp çadırı mı? Biz, Claybourne'ler rahatımıza düşkün insanlarız."

İskeleyle yanaştığımızda Chance tekneden atlayıp halatı bağladı. "Gelin."

İskele kıyının sığ ve çamurlu suyunun üzerine kurulmuştu. Oradan iki katlı bir kayıkhaneye girdik. Yan duvarlardaki bölmelerde küçük tekneler vardı ve her birine sadece hidrolik asansörlerle ulaşılabilirdi.

Chance bir Jet Ski'nin yanına gitti. Oturma yerinin altından bir anahtar alıp arka kapıdan çıktı.

Çakıl taşlı patikanın sonunda büyük bir kütük ev vardı. Chance kapıyı açıp geri çekildi ve bizi içeri buyur etti. "Rahatınıza bakın."

Geniş bir açık mutfaktan büyük bir odaya geçtik. Chance etrafta dolanarak antika lambaları yaktı.

Bir duvarı devasa boyutlarda tuğla bir şömine kaplıyordu. Rafina Claybourne'lerin aile arması, tilki ve sarmaşık motifleri kazınmıştı. Her bir santimetrekaresi doldurulmuş kuşlar,

kemirgenler ve küçük memelilerle doluydu. Şömineye bakan deri koltuklar at arabası tekerleğinden bozma, rustik bir sehpayı çevreliyordu. Dört duvarda da donuk bakışlı geyik kafaları asılıydı.

“Kim dekore etti burayı yahu?” diye sordu Hi. “Timsah Avcısı mı?”

“Yoksa bu eve ayak basan tek kadın ben miyim?” dedim.

“Bir de temizlik için gelen kadın,” diye yanıtladı Chance. “Hollis’in gizli sığınağını sadece en yakın dostları bilir.”

Shelton’la Hi kendilerini bir kanepeye atıp iPhone’larını kurcalamaya başladı.

Ben, Chance’in karşısına dikildi. “Haç.”

Chance sırf inat olsun diye onu oyalamaya hazırlanıyordu ki fırsat vermedim.

“Bir anlaşma yaptık,” dedim tehditkâr bir bakışla.

Dramatik bir iç çekip kösedeki antika kasayı gösterdi.

Bulaşık makinesi büyüklüğünde, siyah, dökme demirden ve küp şeklindeydi. Amerikan Posta İdaresi’nin resmi mührünü taşıyordu. Binlerce dolar ederdi.

“Bir koleksiyon parçası,” dedi Chance yumruğunu üzerine indirerek. “1880 yapımı. Babamın *çalışanları* kulübeyi gelecek sezona dek kapatırken değerli eşyaları içine koyar.”

“Şifreyi söyle,” diye homurdandı Ben.

Chance omzunu silkti. “Aile sırlarımı açık etmeyeceğim. Geri çekilin.”

Ben’le dediğini yaptık. Chance şifreyi girdi ve kapaktaki kolu indirdi.

Kapak yerinden oynamadı.

Chance'in gözleri hayretle irileşti. Şifreyi ikinci kere denedi. Yine olmadı. Şaşkınlığı öfkeye dönüştü. Üçüncü denemesinde sayıları yan yana getirmek için büyük gayret gösterdi.

Kapak bana mısın demedi.

"Bu da nesi?" diye bağırdı Chance öfkeyle. Kapağa tekme attı. "Açılmıyor."

"Bir sorun mu var?" diye sordu Shelton.

"Şifre çalışmıyor," dedi Chance. "8-16-24. Kendin dene."

Shelton kasanın karşısına oturdu. Üç denemesi de sonuçsuz kaldı.

Başını kaşdı. "Mekanizması çalışıyor. Ya şifre değiştirilmiş, ya da sayıları yanlış hatırlıyorsun."

"Hayır, hatırlamıyorum. Sekizin katları işte."

"O zaman yapılacak bir şey yok," dedi Shelton. Rahatlamış gibi bir hâli vardı.

Aklımı çalıştırdım. Kasayı şifreyle açamıyorsak başka bir yol denemeliydik.

Hi benimle göz göze geldiğinde başıyla mutfağı işaret etti.

Hemen anladım. "Evde içecek bir şey var mı?"

"Buzdolabına bak." Chance kasadan kafasını bile kaldırmadı. "Son kullanma tarihlerine dikkat et."

Hi peşimden geldi. Birbirimize sokulup fısıltıyla konuşmaya başladık.

"Dedemin buna benzeyen bir kasası vardı," dedi.

"Açabilir misin?"

"Nasıl çalıştığını biliyorum. Kilit mekanizması üç çentikli diskten oluşuyor. Sürgüyü yerinde tutan onlar. Doğru sayılar çentiklerle uyduğunda sürgü açılıyor."

“Bu bilginin bize faydası ne?”

“Sadece dinle! Tokmağı üç yüz altmış derece döndürürsen bir noktada ilk doğru sayıya denk gelirsin. O zaman sürgü ilk diskteki çentiğe çarpar.”

“Eee?”

“İnsan kulaklarının duyamayacağı kadar yumuşak bir ses çıkar.”

“Ah.” Nereye varmaya çalıştığını anlamıştım galiba.

Devam etti. “Sonra sıfıra geri dönüp bir sonraki sesi duyana kadar uğraşırsın. Tokmağı biraz sola çevirir son haneyi bulmak için aynısını tekrarlıyorsun. Üçüncüyü de hallettin mi, işlem tamam.”

“Sesler sana doğru sırayı verir mi?”

“Her zaman değil ama üç sayıyı da bildiğin sürece farklı dizilimler deneyebilirsin.”

“Sen bir dâhisin!” dedim heyecanla. “Güneş gözlüğün yanındamı?”

“Ben değil, hayatım. Sen yapacaksın. Chance’in yanında ışırsam anında yakayı ele veririm. Ama senin böyle tecrübelerin çok.”

“Harika.”

O daya döndüğümde elimde bir bardak su vardı. Hi da peşimden geldi.

Ben şöminenin yanındaydı. Chance'le Shelton hâlâ kasanın başındaydı.

Beni ilk Chance fark etti. “Güzel gözlük. Kardashian’lara mı özendin?”

Ben’le Shelton durumu hemen fark ederek taş kesildi.

“Başım ağrıyor,” dedim. Süper görüşüm sayesinde Chance’in sol şakağındaki ter damlasını fark ettim. “Işığa karşı aşırı duyarlıyım.”

“Evi arasak mı?” dedi Hi abartılı sayılabilecek kadar yüksek bir sesle. “Biri şifreyi değiştirdiyse belki bir kenara yazmıştır.”

Chance kaşlarını çattı. “Saçmalama. Kimse kasa şifresini ortada bırakmaz.”

Shelton ayağa fırladı. “Yine de denemeye değer.”

“Tamam,” dedi Ben. Hi’a bakıyordu ama sözleri banaydı. “Ne yaptığını biliyorsundur umarım.”

Hi kafasını salladı. “Evet. Güven bana.”

“Bu ne ciddiyet?” diye alay etti Chance. “Durun, babamın yatak odasına bakayım.”

“Ben burada takılacağım,” dedim. Rahat davranmaya çalışıyordum ama dünyanın en kötü oyuncusuydum. “Belki kasayla şansımı bir kere daha denerim.”

“Vaktini boşa harcama,” dedi Chance. “O canavar ancak dinamitle açılır.”

Oğlanlar evin dört bir köşesine dağıldı.

Kasanın karşısında bağdaş kurdum. Kulaklarımı dışarıdan gelen gürültülere kapayıp Hi’in talimatlarını uygulamaya koyuldum.

Hiçbir ses duymadım.

Ani bir dürtüyle suyumu kafama diktim ve bardağın ağzını kasanın kapağına dayadım. Kulağımı bardağın dibine yapıştırdım, gözlerimi kapadım ve ikinci bir deneme yaptım.

Bu sefer belli belirsiz bir tıkırtı duydum. Gözlerim şifre kutusuna kayd.

Tık, tık, tık, tık...

Tak.

Birinci sayı 24’tü. Chance’e bir puan.

Dönen yuvarlak kısmı sıfıra getirdim. Saatin tersi yönünde çevirdim ve aynı yöntemle bir kez daha denedim.

Tık, tık...

Tak.

12!

Şifrenin üçte ikisi elimdeydi.

Tekrar sıfıra dönüyordum ki, Chance içeri girdi.

“İşe yaramayacağını bili-” Beni görünce duraksadı. “O bardakla neyi dinlediğini sorabilir miyim? Kaç yaşındasın sen? Dokuz filan mı?”

“Çemkirmeden önce dinle.” Nefesimi tutup dönen kısmı çevirdim.

Keskin kulaklarımla Chance’in nefesini, kendi kalp atışlarını ve kıyıya vuran dalgaların hışırtısını duyabiliyordum. Ama kilitten ses gelmedi.

Tık. Tık. Tık.

Diğer Viraller’in odaya döndüğünü duydum.

Minik tekerleği sonuna kadar döndürdüm ve sesi duydum.

Tak.

36!

Dükkânı kapama vakti.

BUM.

Gücüm tükeniverdi. Neyse ki, ayakta değildim. Sersemliğim geçtiğinde güneş gözlüğümü çıkardım. Gözlerimi ovuşturdum.

“Şifreyi biliyorum. 24-12-36.”

“Ama 12’yle 36 sekizin katları değil. Olamaz...” Birden durdu ve gözlerini kıstı. “Pekâlâ. Belki de 12’nin katlarıydı.”

“Bizimle dalga mı geçiyorsun?” diye homurdandı Ben.

“Sanki sen hayatında hiçbir şey unutmadın! Bana dayadıkları ilaçlarla senin performansın ne olurdu merak ediyorum doğrusu.”

Sayıları sırayla yazdım. Kol indi ve kapak açıldı.

Kasanın içinde raflar vardı.

Aradığımız emanet en üst rafta, kırmızı kadife bir kumaşa sarılı olarak duruyordu.

Anne Bonny'nin haçı ince ve narindi. Vişne tahtasından oyulmuştu ve dikey kısım altmış santim kadardı. Yatay kısmı ise üst ucunun on beş santim kadar altından geçiyordu. Ortadaki yuvarlak yatay ve dikey parçaların birleştiği yerde kusursuz bir daire oluşturuyordu. Kollarla halka arasındaki kısım kristalimsi bir maddeyle doldurulmuştu. Haçın kalbi lambanın ışığında parlıyordu.

Ve...üst ucu zarifçe sağa doğru eğikti.

"Aradığımız şey bu!" dedi Shelton heyecanla. "Hazine haritasındaki sembol!"

Chance tabii ki, bunu kaçırmadı. "Hazine haritası mı?"

Hi elini alnına vurdu. "Shelton, yemin ederim, tarihin en kötü gizli ajanı olurdun. Saatler içinde öldürülüydın. Büyük ihtimalle, benim tarafımdan!"

"Ne haritasıymış bu?" diye üsteledi Chance.

Kimse cevap vermedi.

"Hey! Ben sözümü tuttum. Haçın yerini gösterirsem onu neden istediğinizi anlatacaktınız!"

"Anne Bonny'nin kayıp hazinesiyle bağlantılı olduğunu düşünüyorum," dedim.

Kelimelerimi dikkatle seçerek Chance'e son birkaç günkü olayları hafifleterek anlattım. Diğer Viraller lafa karışmadı. Beni onaylamadıklarını biliyordum ama anlaşma anlaşmaydı.

"Vay canına," dedi bitirdiğimde. "Bunu hiç tahmin etmemiştim doğrusu. Haritayı nereden buldunuz?"

"eBay'den aldık," dedi Ben. "Kısa bir süreliğine indirimde girdi ve fırsatı kaçırmadık."

Chance ona aldırmadı. "Tünellerin sonunda hiçbir şey bulamadınız demek?"

“Sadece aptal bir şiir,” dedi Shelton. “Tory tercüme etti-recek.”

Küfrederek telefonumu çıkardım.

“Ne oldu?” dedi Hi.

“Koca bir aptalım.” E-postalarımı karıştırdım. “Tempe teyze çeviriyi iki gün önce yolladı. O gece uyuyakaldım ve sonra tamamen aklımdan çıktı.

Mesajı bulup yüksek sesle okudum:

Ay doruğa ulaştığında, Ada Halkı'nı ara.

Yüksek kulede dur, inancına tutun ve denize bak.

Kemikler tarlasında sana temiz bir kalp rehberlik etsin.

“Harika.” Shelton kulak memesini çekiştirdi. “Bu da ne demek?”

“Ada halkı diyor.” Ben’in heyecanını belli ettiği nadir anlardandı.

“Evet. İki kelime de büyük harfle yazılmış. *Ay doruğa ulaştığında, Ada Halkı'nı ara.*”

“Sewee efsanesini hatırlayın,” dedi Ben. “Yine dolunaydan söz ediyor bence. Orada da *gece gün gibi yandığında* diyordu.”

“Mantıklı,” dedim. “Ama bunun bize ne yararı olacağını anlamadım.”

“Ada halkı dediği kim?” diye sordu Hi.

“Kimden önce neresi diye sormalıyız bence.” Ben odada dolanmaya başladı. “Çocukken dedemle balığa çıkardık. Nerede dursak bana oranın Sewee dilindeki adını öğretmeye çalışırdı. Avrupalı isimlere hiçbir zaman alışamadı.”

“İleri görüşlülük diye buna derim,” diye mırıldandı Chance.

Ama Ben onu duymadı bile. “Birini hatırlıyorum. Oneiscau adında bir ada.”

“Harika,” dedi Chance. “Derhâl bir gemi tatili ayarlayalım.”

“Bence de.” Ben odanın ortasında durdu. “Sewee dilinde Oneiscau Ada Halkı demek.”

Hepimiz hayretle ona baktık.

Önce ben toparlandım. “Nerede bu ada?”

“Bilmiyorum,” dedi Ben sıkıntıyla. “Dedem ben sekiz yaşındayken öldü. Ama Charleston’ın bariyer adalarıyla ilgili bir kitapta gördüğümü hatırlıyorum.”

Herkes akıllı telefonlarını çıkardı.

“Nasıl yazılıyor?” diye sordu Hi.

“Buldum!” diye bağırdı Shelton. “Bull Adası.”

“E, yakınız!” dedi Ben heyecanla. “İki ada kuzeyimizde.”

“Oneiscau Bull adında bir sömürge liderinin adını almış,” dedi Shelton. “Hem de Bonny’nin zamanında. İki adı da biliyordu bence.”

“Bull Adası, Sewee Körfezi’ne komşu,” diye ekledi Ben. “Tam da atalarımın bölgesinde. Kabilenin büyük bir kısmı o topraklarda yaşadı.”

“Bonny, Sewee köylerinin yakınında dolanıyorsa bir kabile efsanesini bilmesi mantıklı,” dedi Shelton. “Ben’in hikâyesi işimize yarayabilir.”

“Hem şiirde, hem de efsanede bir kemikler tarlasından söz ediliyor,” dedim. “Bu kadar benzerliğin bir anlamı olmalı.”

Hi telefonunu cebine attı. “Bu arada, yarın gece dolunay var.”

“O hâlde doğru yerde olmalıyız,” dedi Chance. “Karşımıza başka bir fırsat çıkmayabilir.”

Kimse cevap vermedi.

Chance tek tek yüzlerimize baktı. "Ne?"

"Sen gelmiyorsun," dedi Ben. "Hayatta olmaz."

"Çok beklersin, dostum." Kasadan haçı çıkardı. "Bu benim. Kayıp hazineyi bensiz bulamazsınız."

"Haça ihtiyacımız kalmadı," dedi Shelton.

Chance buz gibi gülümsedi. "Bu kapıdan çıktığınız anda polisi ararım."

"Onlar da seni Kaçıklar Adası'na geri götürür," dedi Hi. "Çoktan seni aramaya başlamışlardır."

Ve beni, diye düşündüm üzüntüyle.

Bütün Marsh Point Chance'i bulmak için seferber olmuştu şüphesiz. Şimdiye kadar kimleri aramışlardı acaba? Polisi? Bolton'ı? Kır'ı? Bütün seçenekler birbirinden korkunçtu.

Chance omzunu silkti. "Bu tatlı gezinti uzun sürmeyecek. Sonsuza dek bir kaçak olarak yaşamayı planladığımı düşünmüyorsunuz herhâlde?" Alayla homurdandı. "Ben bir Claybourne'üm. Bir ara canımın sıkıldığı doğru ama aptal değilim."

"Ben sana ne olduğunu söyleyeyim," diye kükredi Ben. "Gerçeklerden kopuk bir manyaksın. O hazine bizim."

Chance ellerini beline koydu. "Beni dışlarsanız, havanızı alırsınız."

Birden odanın karşısında iki ışık huzmesi parladı.

"Bir araba," dedi Chance.

"Işıkları kapatın!" diye gürledi Ben.

Shelton'la Hi koşuşturdu. Karanlıkta birbirimize sokulduk.

"Kim kullanıyor burayı?" diye fısıldadım.

“Hiç kimse. Babam hapiste. Çalışanlar da gece gelmez.”

Biri kapıyı kurcaladı.

Chance sırtını dikleştirdi. “Hırsızın teki beni soyabileceğini sanıyorsa yanılıyor.”

Koluna yapıştım. “Hepsini anlatmadık. Peşimizde biri var. Tünellerde bize ateş etti.”

Chance tekrar yanımıza çömeldi. “Ne? Ciddi misin?”

“Evet. Onun için, geldiğimiz kapıdan çıkalım.”

“Arka kapıda da biri var,” diye fısıldadı Shelton. “Tuzağa düştük.”

Mutfaktan cam şangırtıları geldi.

Kalbim küt küt atıyordu. “Başka bir çıkış yolu var mı?”

“Bodrum.” Chance haçı kemerine sıkıştırdı. “Düşün peşime.”

Koridorda koştuk ve dik ve dar bir merdivenden karanlık bodrum katına indik. Zemin topraktı.

“Bu taraftan.” Chance raftan bir el feneri kapıp arka duvardaki tahta kapılara doğru koştu.

Birini çekti. Arkasında bir tünel göründü. “Burası eskiden kaçak köleler için kurulan yer altı demiryolunun bir kısmıymış.”

“Nereye çıkıyor?” diye sordu tünellerden fazlasıyla sıkılan Shelton.

“Kayıkhaneye.”

Merdivenin tepesinden bir gürültü geldi.

“Gidelim!” diye fısıldadım.

Tünele girdik. Chance kapıyı arkamızdan kapadı. Telaşlı fareler gibi karanlıkta koşturduk.

Chance tavandaki bir kapağı itti. Menteşeler gıcırdadı. Tahta panel yana kaydı.

Chance eğilip ellerini kenetledi. Avuçlarına bastığımda beni yukarı itti.

Kayıkthane sessizdi.

Shelton'la Hi'a yardım etmek için arkamı döndüm. Sonra Ben geldi ve elini uzatıp Chance'i yukarı çekti.

İskeleye koşup *Sewee*'ye atladık. Ben motoru çalıştırdı.

İskeleden ayrıldığımızda arkamızda ayak sesleri duyduk.

"Geç kaldınız," diye fısıldadım.

Sewee tam gaz koyun açıklarına doğru yol aldı.

Akşam yemeği için ayrılmaya karar verdik. Chance meraktan çatlamak üzereydi. Ama ondan başka kimse sohbet havasında değildi.

Viraller için haydutlar tarafından kovalanmak artık alışılagedik bir durumdu ne de olsa.

Etrafı kontrol edip Chance'i eve aldım ve mutfağa geçtik.

Makarna suyunun kaynamasını beklerken "Sana yemek pişirdiğim gibi bir fikre kapılma sakın," diye uyardım. "Paket kocamanmış. Yanlıslıkla hepsini yırttım."

"Baban sana evden çıkmama cezası vermiş ama kendisi ortada yok. Gardiyansız hapisane mi olur?"

Gözlerimi devirdim. "Whitney'yle sinemaya gitti. Mesaj atmış. *Ölümcül Av*'ın son bölümünü kaydedecekmışım. Bazen bu kadar saf olduğuna inanamıyorum."

"Yine de baba bakımından şanslı sayılırsın. Benimki ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı."

Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

Makarnalarımızı yerken hiç konuşmadık.

“Eee, ne buldunuz?” diye sordum.

Video konferans yapıyorduk. Chance’le bilgisayarımın başındaydık.

“Bir sürü şey.” Shelton not defterinin sayfalarını karıştırdı. “Bull Adası bulunmasını istemediğin bir şeyi saklamak için mükemmel bir yer.”

“Oneiscaw,” diye düzeltti Ben. “Gerçek adını kullanalım, lütfen.”

“Kolay telaffuz edebileceğim isimleri tercih ederim. Google haritalarda da öyle geçiyor.”

“Shelton haklı.” Hi pizza yiyordu ve bunu yaptığında ortaya hiç de hoş bir görüntü çıkmaz. “Sewee’ler gittiğinden beri adada kimsecikler kalmamış.”

“Korsanlar orayı severmiş,” diye ekledi Shelton. “Hatta Bull haydutlar arasında o kadar popüler olmuştu ki, sömürge hükümeti oraya bir gözcü kulesi dikmiş.”

“Nasıl bir ada bu?” diye sordu Chance. “Büyük mü?”

“Beş bin dönüm,” dedi Hi ve ekrandan okudu: “*Bull Romain Burnu Ulusal Vahşi Yaşam Parkı sınırları içindeki en büyük bariyer adadır. Orman ve bataklık arazilerinden, kum tepelerinden ve kumsallardan oluşur.*”

“Ya halkı?” diye sordum.

“1700’lerin başına kadar Sewee bölgesiydi,” diye atıldı Ben. “İngilizler 1670’te geldi. Charles Town’a yerleşmek için. Bunlardan biri de, Stephen Bull’du ve ada onun adını aldı. Artık her nasılsa? Pislik!”

“Ya Sewee’lerden sonra?”

Shelton gözlerini ekrandan ayırmadan anlatmaya başladı. “1925’te, Senatör Dominick denen bir adam adayı satın alıp üzerine bir ev dikmiş. 32’de doğal yaşam parkı kurulmuş. Dominick 36’da adayı Birleşik Devletler Balık ve Vahşi Yaşam Servisi’ne satmış. Ev 1960’lara kadar han olarak hizmet vermiş. Hemen hemen o sıralarda ada imara kapanmış.”

Chance öne eğildi. “Yani Bull Adası Bonny 1720’lerde kaçtığından beri boş öyle mi?”

“Evet,” dedi Hi. “Tamamen bakır bir bölgeden bahsediyoruz. Ev hâlâ park çalışanları tarafından kullanılıyor ama başka tek bir yapı bile yok.”

“Ama ıssız değil,” dedi Shelton. “Adaya günlük feribot seferleri düzenleniyor. Kuş gözlemcileri ve doğa yürüyüşçüleri oraya akın ediyor. Hava karardıktan sonra ise ziyaretçilere kapalı.”

“Mükemmel,” dedim. “Demek ki, gece gideceğiz.”

“Yarın gece, dolunayda,” diye hatırlattı Hi.

“Beş bin dönümlük bir araziden söz ediyoruz,” dedi Chance sakalını kaşıyarak. “Nereye bakacağımızı nereden bileceğiz?”

“Benim bir fikrim var,” dedi Shelton. “Bonny’nin şiiirinde gözcü kulesinden denize bak diyordu.”

“Yani doğuya,” dedim.

“Gözcü kulesini hatırladınız mı?” diye sordu Shelton. “1707’de, Güney Carolina eyalet meclisi altı adaya gözcü kuleleri dikilmesine karar verdi. Bunlar doğal olarak bir tepeye ya da yüksek bir kum tepesine kurulacaktı.”

“Bull’da da bir tane var,” dedi Hi.

“Evet. Bir sahil güvenlik kulesi. Bir beyaz ve birkaç Sewee bütün gün korsan gemilerini gözlüyordu herhâlde? Bir gemi gördüklerinde de üç tane top atışı yapıp arkalarına bile bakmadan kaçıyorlardı.”

“Gerçek kahramanlar,” dedi Hi. “Kuleye ne olmuş?”

“İç Savaş’ta kuzeyli askerler havaya uçurmuş.”

Shelton’ın nereye varmak istediğini anlamıştım. “Bonny’nin bahsettiği kule o muydu dersin?”

“Mantıklı değil mi?”

Güldüm. “Öyle tabii.”

“Ya kemik tarlası?” diye sordu Ben.

“O konuda hiçbir fikrim yok,” dedi Hi.

“Benim de,” diye atıldı Shelton.

“Aramaya devam edin,” dedim esneyerek. “Sabah konuşuruz.”

“Bir dakika.” Chance bana hayretle baktı. “Kulübede olanları konuşmayacak mıyız?”

“Ne anlamı var?” dedi Ben. “Kim olduğunu bile bilmiyoruz.”

“Dert etme, dostum.” Hi omzundaki hayali tozları silkeledi. “Artık bizimlesin.”

Shelton yumruğunu göğsüne vurdu. “Biz seni koruruz.”

“İyi geceler, sert çocuklar.” Bilgisayarı kapadım.

Chance ayağa fırladı. “Şimdi ne yapacağız?”

“Yarın geceye kadar fazla ortalıkta görünmeyeceğiz. Sen de burada saklanacaksın.”

“Ama sıkıldım. Wii ya da öyle bir şeyin yok mu?”

Sokak kapısı açıldı. Kit anahtarlarını holdeki masaya fırlattı.

“Tory! Ben geldim! *30 Rock*’ın tekrar bölümlerini izleyelim mi?”

“Geliyorum!” Chance’e dönüp fısıldadım. “Kitap oku. Bak burada *Bridget Jones’un Günlüğü* var. Bayılacağından eminim.”

Kapıyı kapattığımda öfkeyle homurdanıyordu.

51

E rtesi gece, gece yarısını biraz geçe odamdan çıktık. Chance'le parmaklarımızın ucuna basa basa merdivenleri indik. Kit erken yatmıştı ve uykusu ağırdı. Yine de parkeler her gıcırdadığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Salonda Coop yanımıza gelip şirinlik yapmaya başladı.

Onu yatağına geri götürdüm. "Burada kal, oğlum." Chance'le evden çıkıp iskeleye koştuk.

Ben çoktan *Sewee*'deydi. Hi'la Shelton dakikalar sonra geldi. Denize açılıp kuzeye yöneldik.

Batı gökyüzündeki dolunay geceyi aydınlatıyordu. Onu kocaman, beyaz bir göze benzettim.

Hepimiz düşüncelere dalmıştık. Ara sıra rotamızla ilgili yorumlar yapıyorduk o kadar.

Ben limanın ağzını geçip Sullivan's Adası'nın etrafından dolaştı ve Cove'a doğru ilerledi. Bariyer adalarla karanın arasından geçen yarı doğal, yarı insan yapımı kanalı kullanmaya karar vermiştik. Gün batımından sonra açık denizde dolanmak tehlikeli olabilirdi.

Çok geçmeden, önceki gece kaçarak ayrılmak zorunda kaldığımız Claybourne kulübesine vardık. Ev karanlık ve sessizdi. Kuzeye doğru devam ettik ve sağdaki adaların önünden geçtik. Sullivans'ı Isle of Palms ve Dewee'ler izledi.

Sonra kanal daraldı. İnsan etkisi azaldı ve kendimizi sık bir bataklıkın ortasında bulduk. Gece kuşlarının sesleri ve suyun hışırtısı dışında çıt çıkmıyordu.

Küçük teknede birbirimize sokulduk. Vahşi yaşamın tam ortasındaydık ve ister istemez tedirgindik.

Bana sonsuzluk kadar uzun gelen dakikalar sonra, Ben sağımızdaki karaltıyı işaret etti.

“Bull Adası'nın güney ucu. Kuzeydeki arazi daha yüksek.”

“Buraya demir atalım mı?” diye sordum.

“Kanalda biraz daha ilerlemeliyiz,” dedi. “Yolculuğun bundan sonraki kısmı daha da zorlu geçecek. Ama sonra ver elini Sewee Koyu. Oradan bataklıkları geçip bir kumsala demirleriz.”

“Çabuk,” dedi Hi. “Burası Jurassic Park'tan farksız. Bir velociraptora yem olmak istemiyorum.”

Dar kanalın iki yanındaki yüksek ağaçlar ve bitkiler ay ışığını engelliyordu. İlerleyişimiz yavaşladıkça sinirlerim gerildi.

Sonunda kanal geniş bir gelgit gölüne açıldı. Tek tük iskeleler belirdi. Ben kıyıya paralel ilerleyip birbirine bağlanan küçük derelerin olduğu bir bölgeye girdi. Shelton telefonunun GPS'yle ona rehberlik ediyordu.

Zikzaklar çizerek yol aldık ve nihayet Bull Limanı'na vardık.

Ben ilerideki kara parçasını işaret etti. “Oneiscau. Bull Adası.” Hi'a döndü. “Haritan hazır mı?”

Hi telefonunu salladı. “Evet.”

“Ne taraftan?”

“Gözcü kulesinin oraya demir atmalıyız,” dedi Shelton. “Tekneyi uzağa bırakamayız.”

“Neden?” diye sordu Hi.

Shelton’ın dişleri ay ışığında bembeyaz parladı. “Bir önsezi diyelim.”

“Biraz daha açar mısın?” dedim. “Vaktimiz dar biliyorsun.”

“Şimdilik bende kalsın ama bir fikrim var. Güvenin bana.”

“Sana güvenirsek suya atlamak zorunda kalacağız,” diye homurdandı Hi. “Umarım buna değer.”

Shelton onun omzuna vurdu. “Seni ıslak tişörtünle görmekten daha büyük ödül mü olur?”

“Ne taraftan?” diye yineledi Ben.

Hi ekranına baktı. “Kule adanın kuzeydoğu ucunda.”

Ben su kıyısında büyüyen sık ormanın yanından geçti. Meşeler, cüce palmyeler, sedir ağaçları, çamlar ve manolyalar iç içe geçmişti. Adanın içlerini görmemizi engelleyen sık bitki örtüsü bana Loggerhead’i hatırlattı.

Sewee yol aldıkça orman yerini bataklığa bıraktı. Su sığlaştı. Yüzeyde sazlar belirdi. Kurbağaların şamatası arttı. Burnumuzun dibinde böcekler ve sivrisinekler uçuşmaya başladı.

“Bull Adası’nda kalabalık bir timsah nüfusu yaşıyor,” diye fı-sıldadı Ben. “Gözünüzü dört açın.”

“Bataklıklardan nefret ederim,” diye homurdandı Shelton.

Hi karanın içlerini gösterdi. “İşte orada.” Dolunay dik bir tepenin üzerindeki silüeti aydınlatıyordu.

“Burası çok çamurlu,” dedi Ben. “Kıyıya çıkmak için uygun değil.”

“Kuzeye doğru ilerle.” Hi başını telefonundan kaldırmadı. “Bir kumsal var.”

Shelton suya baktı. “Ben burada yüzmem. Timsahlar kumaş peçetelerini boyunlarına bağlamış, suya girecek enayileri bekliyordur.”

Beş dakika sonra, adanın kuzey ucundaki bembeyaz kumsaldaydık. Karanın içlerine doğru boyumuz yüksekliğinde kum tepeleri ve çimenlik bir açıklık vardı. Ay ışığının aydınlatığı tepe ilerideki karanlığın içinde nokta gibi parlıyordu.

Ben kıyıya elinden geldiğince yanaştı.

“Kumsalda bir patika var,” dedi Hi telefonunu cebine koyarak. “Kule bir buçuk kilometre kadar ileride.”

Chance kumsalın ilerisine doğru bakıyordu. “Burada kim yaşıyor?”

“Hayvanlar,” dedi Ben.

“Ne tür hayvanlar?”

“Doğal yaşam parkının listesine göre, geyikler, rakunlar, timsahlar ve tilki sincapları ya da kertenkeleler gibi daha ufak türler.” Shelton bağcıklarını açmak için eğildi. “Ama Bull’un asıl olayı kuşlar. İki yüzü aşkın tür var.”

“Ördekler, yabanördekleri, kıkuyruklar.” Ben motoru kapatıp demir attı. “Su çullukları, sarıbacaklar, çalı bülbülleri, serçeler ve ağaçkakanlar. Gerçi sen aralarındaki farkı anlamazsın.”

“İstersen gevezeliğe devam edebilirsin,” dedi Chance. “Ama saat tutarsam şaşırma.”

“Yeter,” dedim. “Yürüyün, kıyıya çıkalım.”

Yanımızda getirdiğimiz alet edevatı bölüştük. Spor ayakkabılarımızı boynumuza bağladık. Tekneden atlayıp kumsala doğru yürüdüm. Oğlanlar da peşimden geldi.

Karaya ayak bastığımızda çoraplarımı ve pabuçlarımı giydim. Diğerleri de aynısını yaptı. Dolunay mavimsi bir ışık saçıyordu. Biraz ürkütücüydü doğrusu. El fenerlerimizi yakmadık.

“Kule ne tarafta kaldı?” diye sordu Ben.

“Şuradaki tepelerde,” dedi Hi. “Kumsalı geçince geniş bir çimlik var. Sonra ormana gireceğiz. Kule oralarda bir yerde.”

Ben alet çantamı omzuna attı. “Ben önden gideyim. On dakika dönmezsem güneye doğru yürüyün.” En yakındaki kum tepesine tırmanıp gözden kayboldu.

“Hep böyle midir?” diye sordu Chance.

Kimse cevap vermeye gerek görmedi.

Pabuçlarımdan birini bağlamış, ötekine geçmek üzereydim ki, solumdan bir ses geldi.

Kumsala baktım.

Sadece ayışında soluk bir renge boyanan kumları gördüm.

Öbür pabucun bağcıklarını düğümleyen, kum tepelerinin arasında bir şey hışırdadı. Sesin kaynağını aradım.

“Ben?” diye seslendi Shelton. Sesi ürkekti.

Gecenin içinde iki tane sarı nokta parladı. Sonra kayboldular.

“Neydi onlar?” diye fısıldadı Hi.

“Şşş!” Gözlerimi kırpıştırarak karanlığa alışmaya çalıştım.

İlerideki sazların orada iki gölge gördüm. Bu kez dört kehribar nokta belirdi. Deminkine göre daha yakındı. Sonra kayboldular.

Aklım soru işaretleriyle doldu.

Yuvarlak gözler.

Arkadaşlarımı uyarmak istedim ama bir hırlamayla dilim tutuldu.

Sonra başka sesler de geldi.

Chance korkuyla çömeldi. "Hiç de konuksever değiller."

"Bir ayrıntıyı unuttum," dedi Shelton. Gözlüğünün camları ay ışığını yansıtıyordu. "Park yetkilileri gelecek sene bir kızıl kurt sürüsünü Bull Adası'na salmayı planlıyor. Uyum sağlayabilirlerse burada yaşayacaklarmış."

"Görünüşe bakılırsa, erkenci davranmışlar," diye fısıldadı Hi.

Kum tepelerinin orada üç karaltı belirdi. Uzun, ince ve dört bacaklıydılar.

"Kurtlar!" dedi Hi. "Kocamanlar!"

Chance aksi yönü işaret etti. "Burada da iki tane var."

Birden karşımda bir şekil belirdi. Büyük ve üçgen bir kafa gördüm. Dev gibi patiler. Güçlü ve kaslı bir gövde.

Büyük bir erkek kurttu.

Soluk ışıktaki postunun tarçın rengi olduğunu gördüm. Sırtı ve kuyruğu siyah, burnu beyazdı.

Boyunun bir buçuk metre olduğunu tahmin ettim. Kilosu kırka yakındı.

Badem gözleriyle beni süzdü.

"Sakin ol, kocaoğlan," dedim. Kollarımı vücuduma yapışık tutarak bir adım geriledim. "Biz dostuz."

İkinci bir kurt belirdi. Onu üçüncü izledi. Liderlerine benziyorlardı ama daha ince yapıydılar.

Kurtların tam karşısındaydım. Hi'la Shelton iki yanımda, Chance bir adım gerimizdeydi. Ya Ben neredeydi?

"Sağda bir tane daha var," diye fısıldadı Hi.

"Solda da," dedi Shelton. "Sabit durmuyor. Dolaşıyor."

Beş taneydiler. Bir sürüye uygun bir sayıydı.

“Tekneye yüzelim mi?” diye fısıldadı Chance. “Suya girmezler.”

“Ben ne olacak?” diye sordu Hi çatlak bir sesle.

“Sakin olun,” dedim. “Kızıl kurtlar insanlara saldırmaz.”

“Emin misin?” dedi Hi. “Şuradaki bana koca bir tavuk bulduymuşum gibi bakıyor.”

Kurtlar huzursuz görünüyordu. Beyaz Burun sakince oturmuştu ama diğerleri etrafımızda dolanıyor ve havayı kokluyordu.

Birden anladım.

“Dolunay,” diye fısıldadım. “Onları tedirgin ediyor.”

“Harika,” diye inledi Shelton. “Köpek maması olacağız.”

Beyaz Burun aniden ayağa kalktı. Sırtındaki tüyler kabardı. Kulaklarını yatırdı. Kuyruğunu dikti.

A-o.

Sürüdeki diğer kurtlar şimdi heykel gibi kıpırdamadan duruyordu.

“Saldıracak,” dedi Hi. “Neresinden tekmeleşem daha etkili olur?”

Shelton kolumu çekiştirdi. “Konuş onlarla. Sen köpeklere fısıldayan kadın değil misin?”

Chance’in yüzü terden parlıyordu. “Ne saçmalıyorsun?”

Ama ben Shelton’ın ne demek istediğini anlamıştım.

Chance’i arkama alıp düşüncelerimi yatıştırdım ve duyuşsal bilgilerin akışını durdurdum.

BUM.

Köpek DNA’m harekete geçti. Işıma bütün vücudumu dolaşırken dünya en ince ayrıntısına dek karşımda belirdi.

Ama bir farklılık vardı.

Dönüşüm beni her zaman zorlamasına rağmen, bu seferki daha vahşi ve karmaşıktı.

Bedenim hiç olmadığı kadar güçlüydü. Beynime bir anda o kadar çok bilgi doldu ki, neredeyse kontrolümü kaybediyordum.

Beyaz Burun gerildi. İki kere havladı ve bana saldırmaya hazırlandı.

Shelton'ın "Geldim," dediğini duydum. "Ama bir tuhafım."

"Be-ben de iyi değilim," diye inledi Hi. "Aşırı yüklendim. Neler oluyor?"

"Dolunay," diye fısıldadım. "Bizi de etkiliyor olmalı. İçimizdeki kurt DNA'larını tetikliyor."

"Ne konuşuyorsunuz?" dedi Chance arkamızdan. "Tekneye kaçalım hadi!"

Beyaz Burun yırtıcı dişlerini göstererek hırladı.

Sakin ol. Soğukkanlı davran.

Beyaz Burun bizi kendi bölgesini tehdit eden başka bir sürü olarak görüyordu.

O alfabeydi. Ben de öyle.

Karşımdaki, Whisper gibi insanlara nispeten alışık bir hayvan değildi. Tamamen vahşi bir yaratıktı. Kendini tehlikede hissediyor ve içgüdüsel olarak ailesini korumaya çalışıyordu.

Usulca yaklaştım. Ona zarar vermeyeceğimizi anlamasını istiyordum.

Biz dostuz.

Zihnimle dış dünya arasında bir engel vardı sanki. Kendimi zorladım.

Hi'la Shelton çok yakınımdaydı. Bir kere daha denedim ama başaramadım. Aramızdaki duvar yıkılmıyordu. Zihinlerimiz arasında bağ kuramıyordum.

Öfkeyle mesajımı Beyaz Burun'a yönlendirdim.

İlkel bir bilinç benimkine değdi. İletişim kurulmuştu.

Düşüncelerimiz birbirine karışırken vücudumda bir elektrik dalgası dolaştı.

Biz dostuz. Size zarar vermeyeceğiz.

Beyaz Burun bir adım gerileyip burnunu havaya dikti ve uludu. Sürünün geri kalanı da ona katıldı.

Size zarar vermeyeceğiz.

BUM.

Dizlerimin üzerine düştüm. Yanımdaki Shelton'ın şiddetle titrediğini hissettim. Hiram hışırtılı nefesler alıyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Chance panikle. "İyi misiniz?"

Güç bela doğruldum. Gözlerimi dört ayaklı ev sahiplerimizden bir an olsun ayırmıyordum.

Beyaz Burun beni birkaç saniye kadar süzdükten sonra dönüp kum tepelerinin arasında kayboldu. Diğer kurtlar da tek sıra hâlinde peşine takıldı.

"Gittiler." Chance sinirli bir kahkaha attı. "İnanamıyorum. Bizi öylece bırakıp gittiler."

"Evet," dedim soluk soluğa. "Ne düşündüklerine akıl sır ermez ki."

Başım dönüyordu. İki büklüm oldum ve midemde ne var ne yoksa kumların üzerine boşalttım.

Kum tepelerini yeni aşmıştık ki, Ben'i gördüm.
 “Ne oldu?” diye sordu endişeyle. “İyi misiniz?”

“Evet,” dedim. “Bir kurt sürüsüne rastladık ve herkes kendi yoluna gitti. Sonra ben kustum.”

Ben bana soru sorarcasına baktıysa da, Chance yüzünden üstelemedi. Geldiği yolu işaret etti. “Gözcü kulesini buldum.”

Elinin boş olduğunu fark ettim. “Aletler nerede?”

“Tepenin orada bıraktım. Başınızın belada olduğunu hissedince yardıma koştum.”

“Ne iş arkadaşım? Medyumluğun da mı var?” diye alay etti Chance. “Bu sene Super Bowl’u kim kazanır dersin?”

Ben kaşlarını çatı. “Zevzeklik etme. Gidelim hadi.”

Ay ışığının aydınlattığı patikada yürüdük. Az sonra çamurlu bir bölgeye girdik. Aç sinekler etrafımızda dönüp duruyordu. Sinek kovucu sıkmak için kaç kere duraksadığımızı sayamadım bile.

Ben ıslıkla *I’ve Been Working on the Railroad*’u çalıyordu.

“Peşimizdeki adamı unuttun galiba?” diye sızlandı Shelton.

“Bu adada bin tane timsah vardır. Bir tanesi de neden yolumuzun üzerinde uyuklamasın? En azından yaklaştığımızı haber veriyorum.”

On adım sonra, Shelton ‘Who Let the Dogs Out?’u mırıldanmaya başladı.

Bu arada, patikanın kenarında bir nehir belirdi. Sonunda, döküldüğü büyük göle rastladık. Kıyıda tekneden gördüğümüz dik ve ağaçlık tepe vardı.

“Kule yukarıda olmalı,” dedi Ben. “Kilometrelerce alanda daha yüksek bir nokta yok.”

Hi gözlerini kıstı. “Olabilir. Tepede yıkık dökük taşlar görüyorum.”

“Bakın, burada bir işaret var.” Shelton yerdeki taş plakanın üzerindeki tozları sildi. “*Güney Carolina’nın ilk Avrupalı göçmenleri 17 Mart 1670’te, Charles Town’u kurmaya giderken buradan geçti. Vay canına. Amma da eskiymiş.*”

“Bu taraftan,” dedi Ben. Suyun kıyısına inen daha dar bir patikaya girdik. Shelton şarkıyı bağırarak söylemeye başladı. Sesi titriyordu.

Yirmi metre kadar sonra, tepenin dibine geldik. Ben alet çantasını bıraktığı yerden alıp yokuşu tırmanmaya başladı.

Yol boyunca kendi düşüncelerime daldım.

Bonny’nin şiiri kolay anlaşılmıyordu. Üstü kapalı cümlelerle yazılmıştı. Tempe teyzenin çevirisi doğru muydu? Ben yeri doğru tahmin etmiş miydi? Sonra ne yapacaktık?

Bull Adası uçsuz bucaksız bir yerd. Yıllarca orayı burayı kazıp hiçbir şey bulamayabilirdik. Bir umudumuz olması için ipuçlarını çözmeliydik.

Tepede durup etrafımıza bakındık. Tepenin zirvesini halka şeklinde dizilen taşlar çevreliyordu. Buradan bütün ada görünüyordu.

Shelton kayalardan birinin yanına çömeldi. “Şuna bakın. Bunlar aletlerle kesilip buraya oturtulmuş. Herhâlde kulenin temelini oluşturunlardı.”

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Hi.

“Şiiire odaklanın,” dedim. “*Ay doruğa ulaştığında, Ada Halkı’nı ara.*”

“Dolunayda Bull Adası’ndayız,” dedi Shelton. “Birinci satır tamam.”

“*Yüksek kulede dur, inancına tutun ve denize bak.*”

“Umarım şu anda doğru yerde duruyordunuz,” dedi Hi. “Sıra inancımıza tutunup denize bakmaya geldi. Ne demekse?”

“Son kısmı kolay,” dedi Chance. “Atlantik’ten söz ediyor.”

Herkes doğuda uzanan uçsuz bucaksız okyanus baktı.

Gölün karşısında, ağaçlık bir bayırın ilerisinde kıyı görünüyordu.

Uzun dakikalar boyunca belki ilham gelir diye okyanusu taradık.

“Hımmmm,” dedi Hi. “Pekâlâ. Ya sonra?”

“Ortasını atladık,” dedi Shelton. “İnancımıza tutunup denize bakacağız.”

Chance kollarını kavuşturdu. “Yani?”

“Bonny hep üstü kapalı konuşuyor,” dedim. “Neye tutunabiliriz düşünün.”

Hi derin bir nefes alıp sırt çantamı karıştırdı. “Bonny’nin hazine haritasında da benzer bir kelime oyunu vardı.”

Tabii ya! Kendimi koca bir aptal gibi hissettim. “Köprüyle ilgiliydi!”

“Evet!” Hi haritaya göz attı. “*Hizmetkârim* diyerek hangi kolu indireceğimizi söyledi.”

“Kol Bonny’nin Kelt haçı şeklindeydi!” diye atıldı Shelton. Eli kulak memesine gitti.

“Bonny’nin haçı artık elimizde,” dedi Ben. “Çok mantıklı.”
Chance çantasından haçı çıkarıp bana verdi.

“Her şey bu haçta bitiyor,” dedim. “Bonny’nin inancını temsil ediyor.”

Shelton huzursuzca kıpırdandı. “Hadi durma.”

“Ne yapacağım?”

Kimse cevap veremedi.

“Talimatları adım adım izle,” dedi Ben.

Denemeye değerdi.

“Yüksek kulede dur.”

Zirvenin tam ortasına doğru yürüdüm.

“İnancına tutun.”

Haçı iki elimle birden kavrayıp kollarımı öne uzattım.

“Denize bak.”

Doğuya, Atlantik Okyanusu’na doğru döndüm.

Hiç kıpırdamadan ay ışığının aydınlattığı adanın ilerisine baktım. Az sonra, kollarım yoruldu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Sıra dışı hiçbir şey görmüyor musun?” Hi yanıma geldi.
“Hazine buralarda bir yerde gömülüyse bir iz olmalı.”

“Ama yok işte,” diye homurdandı Ben. “O şiir yazılalı üç yüz yıl olmuş.”

“İyi de hiçbir şey değişmemiş ki,” diye sızlandı Shelton. “Burası gelişmemiş. Baksanıza tek bir yapı bile yok.”

Aşağıdaki manzaraya göz attım. “Hi? Baktığım yer neresi söylesene.”

“Jack’s Körfezi. Aslında bir bataklık gölü. Kolları amip gibi uzuyor. Su sığ. Kum tepeleri ve küçük adacıklar var.”

“Timsahlar orada yaşıyordur,” dedi Chance.

“Değerli bir şeyler gömmek için berbat bir yer,” diye lafa karıştı Ben. “Onları geri alamama olasılığın yüksek.”

“İlerisinde ne var? Tam doğuda?”

Hi telefonuna baktı. “Bir bayır ve geniş bir kumsal.”

“Durun,” dedi Shelton. “Size içime ne doğduğunu anlatmayı unuttum.”

“Ne?”

“Şimdiye kadar Bonny’nin şiirini adım adım izledik ama son satırı göz ardı ettik.”

“Haklısın.” Tempe teyzenin çevirisini okudum. “*Kemikler tarlasında sana temiz bir kalp rehberlik etsin.*”

“Şurayı görüyor musunuz?” Shelton, Atlantik’in tükürdüğü döküntülerin yayıldığı kumsalı gösterdi. “Oraya Kemik Mezarı deniyor.”

Birden heyecana kapıldım. “Neden?”

“Yürüyüş turları düzenleyen bir şirketin sitesinde burasının turistlerin ilgisini çektiği yazıyor. Kumlara yayılan kuru ağaç dalları bir canavarın kemiklerini andırıyormuş.”

“İşte bu!” dedi Hi. “Demek ki, doğru yere bakıyoruz.”

“Ama nereyi kazacağımızı nereden bileceğiz?” diye sordu Chance gergin bir sesle.

“Yardım etmiyorsun ve sürekli sızlanıyorsun,” dedi Ben.

Atışmalarını dinlemeye niyetim yoktu.

Düşüncelere daldım. Aklıma bir şey takılmıştı ama ne? Shelton’ın söylediği bir şey miydi? Yoksa Bonny’nin şiiri mi?

Yüzeye çıkmamakta direniyordu.

“Susun!”

Viraller hemen dediğimi yaptı. Chance itiraz edecekti ki, ne kadar ciddi olduğumu anlayıp vazgeçti.

“Bırakın Tory düşünsün,” diye fısıldadı Hi. “İnanın, tek şansımız bu.”

Konuşmalara kulaklarımı tıkadım. Son satırla ilgili bir nokta beni rahatsız ediyordu.

“Kemikler tarlasında sana temiz bir kalp rehberlik etsin,” diye tekrarlardım. “Shelton haklı. Bence de sözü edilen yer orası. Ama şiir bizi önce gözcü kulesine yönlendiriyor.”

Yüksek sesle konuşuyordum. Bütün gerçekleri Legolar gibi birleştirerek sonuca ulaşabileceğimi umuyordum.

“İnancına tutunup denize bak. Burada duracağım ama istediğim şey aşağıdaki kumsalda. Ve onu bulmak için haça ihtiyacım var.”

Haç. Onun nasıl bir önemi vardı?

Bonny’nin haçını ters çevirdim. “Üstü eğik. Neden?”

Bunun bir kusur olduğunu sanmıyordum açıkçası. O zarif eğim haçı nadide kılıyordu.

İki elimi kullanarak haçı usulca döndürmeye başladım. Ortadaki kristal ay ışığını yakaladı.

Birden bütün parçalar Hollis Claybourne’ün kasasındaki sayılar gibi yerli yerine oturdu.

“Anne,” diye fısıldadım geceye. “Nihayet anladım.”

Oğlanlar sessizce beni izliyordu.

“Ay doruğa ulaştığında, Ada Halkı’nı ara. Yüksek kulede dur, inancına tutun ve denize bak.”

“Bunları yaptık zaten,” dedi Chance sabırsızca.

Diğer Viraller onu susturdu.

“Bu sırrın anahtarı haç,” dedim. “Son satırda, *Kemikler tarlasında sana temiz bir kalp rehberlik etsin*, diyor.”

“Eee?”

“Haça bak, Chance. Halkanın içine. Ne görüyorsun?”

“Kristali mi söylüyorsun?”

“Vay canına!” dedi Shelton.

Hi başını iki yana salladı. “Ben anlamadım.”

Haçı sağa sola çevirdim. “Bu desende dikkatinizi en çok ne çekiyor?”

“Ucu eğik,” dedi Ben.

“Aynen. Neden eğik peki?”

Haçı göz hizamda tutup aşağıdaki manzaraya baktım.

Biri bir kibrit çakmıştı sanki. İçimi bir heyecan kapladı.

Jack’s Körfezi’nin iki yanında birbirine benzeyen kaya yığınları vardı. Bataklık arazisinde tuhaf ve yapay görünüyorlardı.

İki kayalığı Bonny’nin haçının yatay kollarıyla hizaladım.

Mükemmel uyuştular.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Chance.

“Hazinenin yerini bu haç söyleyecek.”

“Haçı aşağı yukarı kaydır. Kolları topografik özelliklerle uyumluysa, bu tepe dip noktası olabilir.”

Dediğini yaptım ama uyumu kaybettim. “O şekilde olmadı.”

Ben alınına vurdu. “Çok aşağıdayız. Eskiden burada bir kule vardı.”

“O kadar fark edeceğini sanmam,” diye bağırdı Shelton. “Sahil güvenlik kulüpleri bodur, taş yapılardır. Tabanı en fazla bir metre filan yüksektir.”

“Tamam,” dedim. “Kaldırın beni.”

“Ciddi misin?”

“Tabii.”

Chance dizinin üzerine çöktü. “Atla. En uzunları benim.”

Bacaklarımı Chance’in omuzlarına attım. Kolayca doğruldu ve dengesini kaybetmemek için ayak bileklerimi tuttu.

Haçı kaldırdım. Bulduğum noktada kayalıklarla aynı hizadaydım.

Kalbim çarparak tek gözümü kapadım ve bulmacanın son parçasını aradım.

Eğik uç mutlaka bir şeyle uyushmalıydı.

Kumsala bakan bayırdaki bir noktayı gösterdim. “Şuradaki su mu?”

“Moccasin Gölü,” diye yanıtladı Hi.

“İki adım sola kay,” dedim Chance’e. “Yarım adım geri.”

Birden bütün taşlar yerine oturdu. Haçın eğik ucu gölün ortasını gösteriyordu.

Gözlerimi kısıp dikkatle baktım. Dolunay tam arkamdaydı ve gölgelerin arasında detayları yakalamama yetecek kadar parlaktı.

“Gölde bir ada var!” diye bağırdım. “Üçüncü bir kaya yığını!”

Üç kaya yığını.

Üçü de Bonny'nin hacının üç noktasıyla aynı hizadaydı.

Ve hiçbir şey görmedim.

"Tory!" Hi hacın alt kısmını işaret etti. "Tam dik tutmuyorsun."

Haçı düzeltip noktaları uydurdum.

Kristal kalpten fışkıran ışık hüzmeleri gökyüzünü aydınlattı.

"İnanılmaz!" diye cıvıkladı Shelton.

"Dolunay," diye inledi Ben.

Işık uzaktaki bir şeyin üzerine vuruyordu.

Görmek için başımı yana eğdim.

Beyaz, dev gibi bir ağaçtı. İskeleti andıran dalları şeytani parmaklar gibi geceye uzanıyordu.

"Buldum seni," diye fısıldadım.

Ay dönerken ışık soldu. Bir daha bu şansını yakalayamayacağımı bildiğimden bütün ayrıntıları kafama kazımaya çalıştım.

"Kıpırdanıp durma," dedi Chance.

"İşe yaradı!" diye bağırdım heyecanla. "Nereyi kazacağımızı biliyorum!"

Heyecandan dengemi kaybediverdim.

Ben'le Hi düşüşümü yavaşlatmayı başardı. Ama Chance o kadar şanslı değildi.

"Sağ olun, çocuklar." Yerde iki seksen yatarken omzunu ovuşturdu. "Beni dert etmeyin."

"Korkusuz liderimizi düşürdün," dedi Shelton. "Bir de yardım beklemiyorsun herhâlde?"

Chance burnunu çekti. "Deve güreşinde beş dakika bile dayanamaz."

"Nereyi kazacağımızı biliyorum!"

“Nereyi?” diye sordular koro hâlinde.

“Kemik Mezarı’na iniyoruz!”

Ben *Sewee*'nin oraya gidip kıyı boyunca yürümemiz konusunda ısrar etti.

“Gece gece karanın içlerindeki patikalarda ne işimiz var? Dolunay olsun olmasın, bataklık arazisinde hiçbir şey göremeyiz.”

“Timsahları unutmayın,” diye ekledi Hi.

Shelton çantasını omzuna attı. “Ben almayayım. Uzun yoldan gitmeyi tercih ederim.”

Geldiğimiz tarafa doğru yürüdük ve kıyı boyunca ilerledik. Ay gökyüzünün yarısını kaplıyordu. Okyanusun yüzeyi cam gibiydi. Hava durgun ve bunaltıcıydı. Sivrisinekler yakamızı bırakmıyordu.

Yarım saat sonra, güney yönüne saptık ve kumsala vardık.

“Ömrümde gördüğüm en korkunç ortam,” dedi Hi. “Ne iyi ettik de gecenin bir yarısı geldik.”

Kumsalda yüzlerce kuru ağaç vardı. Güneşe ve tuzlu suya maruz kalmaktan ağarmışlardı. Buraya daha uygun bir isim ta-

kılamazdı doğrusu. Morg beyazına boyanan bu yamru yumru gövdeler ve dallar tıpkı Paleozoik çağdan kalan kemikleri andırıyordu. Yıllar evvel yok olan deniz canlılarının kabukları kumlara saçılmıştı.

“Dağılalım,” dedim. “Dalları Medusa’nın saçlarına benzeyen bir ağaç arıyoruz.”

Kumsal boyunca yürüdüm. Her birkaç adımda bir durup gölün ilerisindeki tepeyi kontrol ediyordum. Nihayet hedefe kilitlendim.

Kurumaktan taşlaşan bir sedir ağacıydı.

Yaşlı gövdesinin çapı üç metre kadar vardı. Yerden yaklaşık iki metre yükseklikte, beş kola ayrılıyordu. Dalların hepsi de denizden kaçarcasına karanın içlerine doğru ilerliyordu.

Ağacın tamamı ters bir V şekli oluşturuyordu.

“Şeytanın eli!” diye bağırdı Ben.

“Efendim?” dedi Hi.

“Sewee efsanesi!” Ben yumruğunu havaya kaldırdı. “Amcamın söylediklerini hatırlasanıza. *Gece gün gibi yandığında, alev saçan kemikler tarlasında dolaşacak ve şeytanın eline kazık çakacak.* Bence bu ağaçtan söz ediyor.”

Başka bir parça daha yerine oturdu. “Anne Bonny’nin uzun, kızıl saçları vardı. Alev saçan. Yani alev saçlı kadın. Demek ki, efsane de hazinesini gömdüğü yerle ilgiliydi.”

“Sewee’ler bunu biliyordu ve nesilden nesle aktarmak için o efsaneyi kullandılar,” dedi Ben. “O zaman tamam, burayı kazıyoruz.”

Chance gözlerini kısarak ağacı inceledi. “Neresini?”

Ben ölü dalların etrafında bir tur attı.

“Hepsi de karanın içlerine doğru ilerliyor,” dedi. “Sağda üç, solda iki tane var. Ağacın deniz tarafındaki kısmında kayda değer bir şey yok.”

V’nin içine girip sırtımı ağacın gövdesine döndüm. Kadim dalların arasında kendimi güvende hissettim. Burası sert rüzgârlardan ve gelgitten etkilenmeyen, korunaklı bir noktaydı.

Bir hazinem olsaydı buraya gömerdim.

Islak kumlara biz çizgi çizdim. Bir tane de onu çaprazlamasına kesen bir çizgi çektim.

“Burası,” dedim.

“Yanlış yeri kazıyoruz!” Chance küreğini yukarı fırlatıp çukurdan çıktı.

“Buraya gel!” diye bağırdı Ben öfkeyle. “Daha yeni başladık.”

“Bir saat oldu,” dedi Chance. “Sıfıra sıfır elde var sıfır.”

“Ne o? Yoksa yoruldun mu? Amma da çıt kırıldımmışsın.”

Dalların arası bir kazı alanına dönüşmüştü. Her yerde kovalar, kürekler ve başka kazı aletleri vardı. Elektrikli fenerimizi dallardan birine asmıştık.

“Belki de yanlış ağacı kazıyoruz,” diye homurdandı Chance. “Ama değilse bile, herhangi bir yöne doğru hedeften bir santim kaysak aradığımızı asla bulamayız.”

Hi’la Shelton ellerinde halatlar ve ayaklarının dibinde kovalarla ağacın gövdesine yaslanmıştı. Benim görevim yol göstermekti.

“Bunun doğru nokta olduğundan eminim,” dedim.

“Neye dayanarak?” Chance kollarını göğsünde kavuşturdu. “Beni ikna et.”

“Bu ağacın sağlam kökleri var ama hiçbirisi bu noktanın altına kadar uzanmıyor. Ayrıca buradan gözcü kulesi tam karşıdan görünüyor.”

“Hepsi bu kadar mı?” Chance gözlerini devirdi. “Mükemmel bir mantık doğrusu. O kuleden yüzlerce ölü ağaç görünüyor.”

“Haç bu ağacı gösterdi ve onun yakınındaki tek uygun nokta burası.”

Chance Hi’la Shelton’ı gösterdi. “Onlar neden kazmıyor?”

“Güvenliğimiz için halatları tutuyorlar da ondan,” dedi Ben omzunun üzerinden bir kürek toprak atarak. Chance yana kaçmak zorunda kaldı. “Kumda çukur kazmak güvenli değil. Duvarlar çökerse birilerinin bizi dışarı çıkarması gerek.”

Chance alayla homurdandı. Kim yapacak o işi? Edi’yle Būdū mü?”

“Göründüğümüzden daha güçlüyüz,” diye tısladı Hi.

“İstedğini söyleyebilirsin,” dedi Shelton. “Sana kulak asma-yacağız.”

“Yeter.” Chance’e çukuru işaret ettim. “Kaz.”

Bir saat daha geçti. Yüz santim daha ilerledik.

Hi’la Shelton ağacın dibine çöktü. Kovaları taşımaktan perişan olmuşlardı. Ben’le Chance de gözle görülür bir şekilde yavaşlamıştı.

Hepsi de benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. İsyanın eşiğinde olduklarını hissediyordum.

Haklıydılar.

Çoktan vazgeçmeliydik. Ama hayal kırıklığını kaldıramayacağımdan korkuyordum. O kadar emindim ki.

Tak.

Çukurdan Ben'in boğuk sesi geldi. "Neydi o?"

"Keskim bir şeye çarptı."

Tık tık tık.

"Ne o?"

Shelton uyukluyordu. "Ne oldu?" diye sızdırdı.

"Oha!" diye inledi Chance.

"Köşelerini bul!" dedi Ben.

"Çocuklar?" Kenardan baktım. Ben'le Chance dizleri üzerine çökmüş, çıplak elleriyle kumu kazıyordu.

"Geri çekil!" diye haykırdı Ben.

"Kürekleri ver!" dedi Chance heyecanla.

"Tamam, tamam."

Kürekleri kaptığım gibi çukurun başına geri döndüm.

"Ne buldunuz?"

Cevap gelmedi.

Çukurdan çamur toprakları ve kumlar havalandı.

"Burada tahta bir şey var!" diye bağırdı Ben. "Galiba bir sandık!"

"Halat!" diye bağırdı Chance. "Yukarı çekmeliyiz!"

Shelton halatı çukura attı.

"Bir ucu sizde kalacak, sersem!"

Shelton yukarı fırlattıkları ipi yakaladı. "Kusura bakmayın. Birden heyecanlandım." Hi iki elini kaldırarak ona sakin olmasını işaret etti.

Ben'le Chance aralarındaki gerginliği unutmuş, ortaklaşa çalışlıyordu.

"Hazır mısınız?" diye seslendi Chance. "Asansörü indirin."

Shelton, Hi ve ben çukurun yanına koyduğumuz iki metrelik kütüğü kaldırdık.

“Hazırız!”

Kütüğü usulca çukurun dibine indirdik. Ben’le Chance ona oturdu ve ikisini yukarı çektik.

“Bir şey bulduk!” dedi Ben heyecanla. “Kesinlikle insan yapımı.”

“Kulplarını halatlara bağladık,” dedi Chance. “Geriye çekmek kalıyor.”

“Hepimiz aynı anda asılırsak çukur çökmez,” dedi Hi.

Heyecanla yerlerimizi aldık.

“ukura sırtınızı dönün, halatı omzunuza atın ve yavaşça yürüyün.” Bu arada, Hi çukurun kenarına yüzükoyun yatmıştı. “Birlikte hareket ederseniz yükün dengesi bozulmaz.”

“Hazır mısınız?” dedi Ben hepimize tek tek bakarak. Kafa salladık.

Hi “Acele etmeyin,” diye bağırdı. “Adım adım ilerleyin.”

Başta bir direnç hissettim. Sonra azaldı. Zımpara kâğıdını tahtaya sürttüğünüzde çıkan sese benzer bir gürültü duydum.

“Bir,” diye saydı Hi. “İki, üç...”

Kaslarımın zorlandığını hissettim.

“Birkaç adım kaldı,” dedi Hi.

Bütün gücümle asıldım.

Tok bir ses duydum. Kumlar yer değıştirirken hışırdadı.

“Geliyor!” diye bağırdı Hi.

Ben halatını bir dala bağlayıp Hi’in yanına koştu. Kir pas içinde bir sandık çukurun bir santim yukarısında havada duruyordu.

“Çabuk!” diye inledi Shelton. “Daha fazla tutamayacağım!”

Ben en yakındaki kulpu kavrayıp sandığı düzeltti. Hi da diğer tarafa geçti.

“Shelton, Tory üçe kadar sayıp gevşetin. Chance, sıkı tutun. Ben’le sandığı bize doğru çekeceğiz.”

“Uno! Dos! Tres!”

Shelton’la halatlarımızı gevşetirken Ben’le Hi asıldı.

Sandık kumların üzerine kayd.

Hazine artık bizimdi!

S andığın etrafında toplandık.

Arkasındaki çukur kumlarda açılan kocaman bir yarayı andırıyordu. Kuru ağaç küçük grubumuzu kavramaya hazırlanan bir iskelet eliydi sanki.

Dolunay kumsalda uzun ve hayaletimsi gölgeler oluşturuyordu.

Hiçbirimiz konuşmuyorduk.

Anne Bonny'nin hazinesini bulduk. Bunlar gerçekten oldu.

Nihayet sersemliğimizi üzerimizden attık ve yılların kirini tırnaklarımızla kazımaya başladık.

Sandık koyu kahverengiydi. Kenarlarından kalın demir bantlar geçiyordu. Kapağı hafifçe bombeliydi.

İki ucuna da tahta kulplar çakılmıştı. Kapakta paslı bir sürgüyle bir asma kilit vardı. Yıllarca yer altında kalmasına rağmen, sandık oldukça sağlam görünüyordu.

“İnanılmaz!” dedi Chance. “Gerçek bir define sandığı!”

Hi güldü. “Ya ne olacaktı? Çin’e tünel kazdığını mı sanıyordun?”

Chance ellerini saçlarının arasına daldırdı. “Jeton daha yeni düştü. Kumların altından bir korsan sandığı çıkardığımıza inanmıyorum!”

Shelton yumruklarını şakaklarına bastırdı. “Haklısın, kardeşim. Doğrusunu isterseniz, ben bir şey bulacağımıza pek inanmıyordum.”

Ben sandığa vurdu. “Sağlama benziyor.”

“Kilidi dene,” dedim.

Ben asma kilidi çekiştirdi ama yerinden bile oynamadı. “Bir alete ihtiyacımız var.”

“Şunu dene.” Hi ona bir kürek fırlattı.

Ben küreği kilide dayayıp ayağıyla kanırttı.

Arkamızdaki kum tepelerinden bir ses geldi.

“Yeter!”

Ben elinde kürekle döndü.

Feneri söndürmek için atıldım. Sonra sandığın yanına büzüldüm.

Chance donup kaldı.

Hi’la Shelton’ın gözleri korkuyla irileşti.

“Kim var orada?” diye seslendim.

Önümüzde kum tepelerine doğru ilerleyen kısa bir kumluk vardı. Arkamızda ağacın dev dalları iki yanımızı sarıyordu. Bulutlar kısa bir süreliğine dolunayı gizledi.

Karanlıkta bize doğru yürüyen bir gölge gördüm. Yüreğim ağzıma geldi.

O sırada, bulutlar dağıldı ve dolunayın ışığı kumsalı yıkadı.

Nihayet adamı tanıdım.

“Etkilenmediğimi iddia etmeyeceğim.”

Chris Fletcher soluk renkli bir kot ve CU armalı, siyah bir sweatshirt giymişti. Elleri ceplerindeydi.

“Ciddiyim,” dedi. Ay ışığının aydınlattığı yüzünde sinsi bir ifade vardı. “İnsanlar Bonny’nin hazinesini yüzlerce yıldır arıyor. Ama onu siz buldunuz. Bravo!”

“Burada ne yapıyorsun?” Aptalca bir soruydu ama böyle bir durumda aklımın çalışmaması normaldi tabii.

“Gezintiye çıkmıştım. Ya siz?”

“Sanki bilmiyorsun,” diye homurdandı Ben.

“Doğru.” Chris’in mavi gözleri ay ışığında buz rengi görünüyordu. “Onun için, belki de saçmalamaya bir son verip asıl konuya gelmeliyiz.”

“Kimsin sen?” diye sordu Chance. “Parkta mı çalışıyorsun?”

“Adı Chris Fletcher,” dedi Ben. Küreği elinden bırakmamıştı. “CU’da master yapıyor ve Charleston Üniversitesi’nde çalışıyor.”

“Dünyaca ünlü hayalet turlarımı unuttunuz.”

İçinde bulunduğumuz şartlarda, neşeli ve rahat hâli sinirlerimi bozuyordu.

İçgüdülerim bana bu adamdan çekinmem gerektiğini söylüyordu.

Hi’la göz göze geldik. Başını sallayıp Shelton’ı usulca çekti. Birkaç adım geri çekildiler.

Sola kaydığında Chris gözleriyle beni takip etmekle yetindi.

“Chris Fletcher mısın nesin?” dedi Chance tüm cakasıyla. “Burada özel bir mesele konuşuyoruz. İkile hadi.”

“Üzgünüm ama yapamam.”

“Öyle mi? Ben? Dostumuz, Chris kibarca gitmeyi reddediyor. Ona yolu gösterelim mi?”

Ben elinde kürekle Chris'e doğru yürüdü. Chance de onu izledi.

İşte o zaman, Chris sweatshirt'ünün cebinden bir Glock 20 yarı otomatik tabanca çıkardı.

Oğlanlar zınk diye durdu. Ben küreği atıp ellerini kaldırdı.

Shelton inledi. Ben gözlerimi silahın namlusuna diktim.

Chris usulca konuştu. "Güzel. Nihayet birbirimizi anlamaya başladık."

Chance'le Ben birkaç adım geri çekildi.

"Şişko arkadaşınızla yanındaki ağlak çocuğa da söyleyin, bir adım daha atarlarsa kötü olur."

İki santim kadar sola kaydım. Yolumun üzerinde bir dal vardı.

Koş, yardım getir.

Tam ani bir hamleyle dalın altından geçmeye hazırlanıyordum ki, yanımda bir karaltı belirdi.

Korkuyla döndüm.

Sallie Fletcher'la burun buruna geldim.

Gülümseyerek silahını bana doğru salladı.

"Yalnız gelmişler," dedi Chris'in yanına giderek. "Tekneleri kuzey uca yakın."

"Daha azını ummazdım zaten. Genç dostlarımız fazlasıyla uyanık."

Chance ve Ben'le hazine sandığının önünde omuz omuza duruyorduk. Hi'la Shelton arkamızdaydı.

Ağaç yüzünden burada kapana kısılmıştık. Fletcher'ları geçmeden kaçmamız imkânsızdı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordum.

“Cevaplarla başlayalım. Bonny’nin kaçış rotasını nasıl keşfettiniz? Size Provost’a bakmanızı kim söyledi?”

“Hiç kimse. Kendimiz tahmin ettik.”

“Tünellerdeki sizsiniz,” dedi Ben tehditkâr bir sesle. “Bizi öldürmeye çalıştınız.”

Chris ona aldırmadı. “Elinizde somut bir bilgi olmadan böyle bir tahmin yapamazsınız. Sallie’yle iki yıldır Anne Bonny’yi araştırıyoruz. Aptal bir haritayla buraya kadar gelmeniz mümkün değil.”

“Harita mı?”

Sallie güldü. “Tarihi bir eseri çalmak o kadar kolay mı sanıyorsunuz?”

“Başta fark etmedim,” dedi Chris. “Ama hâliniz bir tuhaftı. Ben de ertesi gün etrafı kontrol ettim. Harita gitmişti.”

“Çalındığını neden bildirmediniz?” diye sordum.

“İnanamadık da ondan,” dedi Sallie başını iki yana sallayarak. “Böylesine aptalca bir suç işlemek için önemli bir nedeniniz olmalıydı. Beklemeye karar verdik.”

“Onun planıydı,” dedi Chris karısını göstererek. “Ama işe yaradı. İyi ki, sözünü dinlemişim.”

Burada bu konuşmayı yapmak o kadar gerçek dışıydı ki.

Bize doğrultulan silahlar olmasa arkadaşça sohbet ettiğimiz bile düşünülebilirdi.

Chris çenesini kaşıdı. “Sizi takip etmek kolay olmadı. Tekneler, arabalar, tefeciler. Neyse ki, ayağımıza geldiniz.”

“Hayalet turu,” diye homurdandı Ben.

“Bir dahaki sefere birini izlemeye kalkıştığınızda parlak kırmızı bir Studebaker kullanmayın,” dedi Hi.

Chris kaşlarını kaldırdı. “Studebaker mı? Bizim Prius’umuz var, ahmak.”

“Hayalet turu işi düzmece değil mi?” diye sordum. “East Bay’nin altını araştırmak için böyle bir kılıf uydurdunuz?”

“Leydi Peregrine’in tüneğini arıyorduk,” dedi Sallie. “Bonny’nin kaçtığı tünelin East Bay’deki iskelelere yakın olduğunu biliyorduk. Ama Provost Zindanı’nı en az on kere aramamıza rağmen o gevşek taş gözümüzden kaçtı. Siz nereye bakacağınızı nasıl anladınız?”

“Son odada ne vardı?” diye sordu Chris. Ses tonu sertleşmişti. “Bull Adası’na geleceğinizi nereden bildiniz?”

Elimi kaldırdım. “Silahlarınızı indirin öyle konuşalım.”

“Bize her şeyi anlatacaksınız!” diye bağırdı Sallie ani bir öfkeyle. “İki yıldır araştırma yapıyoruz ve hiçbir şey bulamadık. Ama siz veletler esrarı bir haftada çözdünüz! İmkânsız! Birinden yarım aldınız. Kim? Hazineyi başkalarının da aradığını biliyoruz.”

Sessiz kaldık. Cevap vermenin bir anlamı yoktu zaten.

“Bunları bilmemek beni öldürüyor!” dedi Chris. “Yer altında izinizi kaybettiğimizde hazinemizi çalmaya çalışacağınızdan emindim. Ama Sallie inancımı yitirmeme asla izin vermedi.”

Sallie onun yanağına bir öpücük kondurdu. “Karına daima güven! Teknenize bir cep telefonu yerleştirmeyi başardık. Onun sayesinde de sizi takip edebildik.”

Chris kıkırdadı. “Sizin yüzünüzden o aptal evi aramak zorunda kaldık. Daha kasvetli bir yer düşünemiyorum.”

“Bu yaptığının bedelini ödeyeceksiniz,” dedi Chance. “Claybourne’lerin özel mülküne elinizi kolunuzu sallaya sallaya giremezsiniz.”

“Bu geceki sürprizlerin ardı arkası kesilmeyecek anlaşılan,” dedi Chris. “Hazinenin burada olduğunu nereden öğrendiniz bilmiyorum ama bütün pis işi yaptığınız için teşekkürler.”

“Adiler!” diye tısladı Ben.

“Sandıktan uzaklaşın,” dedi Sallie. Birden ciddileşmişti. “Ve haritayı bize verin.”

“Hazineyi biz bulduk,” dedi Chance. “Kanunen bize ait. Bu gece onu bizden çalsanız bile eninde sonunda geri alacağız. Polis kapınıza dayandığında nasıl bir açıklama yapacağınızı merak ediyorum doğrusu.”

“Kapa çeneni, Chance,” dedi Hi. “Bu ikisi tehlikeli tipler.”

“Arkadaşının kafası çalışıyor, zengin çocuk.” Chris tabancanın emniyetini kaldırdı. “Belki de tamamen ortadan kaybolmanız işimizi kolaylaştırır.”

“Ne olağanüstü bir hikâye!” dedi Sallie otuz iki diş sırıtarak. “Fletcher’larla tanışın! Eski bir haritanın şifresini çözüp şehrin sokaklarının altından geçen tünelleri keşfeden ve Anne Bonny’nin hazinesini bulan şu müthiş çift!”

“Hem ünlü, hem de zengin olacağız,” dedi Chris. “Modern çağ Indiana Jones’ları. Daha mezun bile olmadan dünya adımızı duyacak. Para içinde yüzeceğiz.”

“İnsanlar bizi arayacak,” dedi Shelton. “Hem de yüzlercesi.”

“Ama burada değil,” dedi Chris. “Kimse Bull Adası’yla Anne Bonny’nin bağlantısını çözemeyecek.”

“Kabul edin,” diye atıldı Sallie alayla. “Bu gece buraya ailelerinizden gizli geldiniz. Kimse burada olduğunuzu bilmiyor. Tekneniz bulunduğunda herkes alabora olduğunuzu ve boğulduğunuzu sanacak.”

“Ne acıklı,” dedi Chris.

“Bak, hayatım.” Sallie tabancasıyla çukuru gösterdi.

“Çocuklar düşünceli davranıp kendi mezarlarını bile kazmış.”

P lan yapacak zaman yoktu.

Fletcher'lar bizi ağacın yamru yumru dalları arasına sıkıştırmıştı. Saniyeler içinde ölecektik.

Ona ulaştığımı hatırlamıyorum ama birden köpek DNA'm devreye girdi.

BUM.

Işımam ateş gibi bütün vücudumu sardı.

Duyularım patladı. Beynimin katmanlarına yeni bilgiler üşüştü.

İlkel bir enerjiyle doldum. Her zamankinden de güçlüydü.

Dolunay.

Sadece birkaç dakikamız vardı. Saldırganlarımıza bakıp bir açıklarını yakalamaya çalıştım.

Sallie'nin göğsü inip kalkıyordu. Dudaklarını yaladı. Sonra bir kere daha. Silahının namlusundaki *Walther P99* yazısını okudum.

Chris'in kasları piyano teli gibi gergindi. Silahını tutan elinin eklem yerleri bembeyaz kesilmişti.

Bizi öldürecek cesaretleri vardı. Hatta bundan zevk alacaklardı. Bundan emindim.

Fletcher'lar şan ve şöhrete giden yolda bizi gözlerini bile kırpmadan harcayacaktı.

Gözlerimi kapayıp bilinçaltımın derinliklerini yokladım.

Kendimi karanlık ve boş bir arazide gördüm. Ben yanımda belirdi. Sonra Shelton ve en son Hi. Sakin uykusundaki Coop'u hissettim.

Aramızda sağlam bağlar vardı. Hepimiz aynı iplere bağlı kuklalar gibiydik. En yakınımıdakine uzandım.

Ben'in düşüncelerini duydum. Telaşlı ve öfkeliydi. Su altı tüneline paylaştığımız bağ şimdi daha net ve keskindi.

Heyecanla Hi ve Shelton'ın iplerine uzandım. Zihinleri açıldı ve düşünceleri bana aktı.

Sonra ilk kez kendimi fark ettim. Etrafımda altın bir ışık vardı.

Neden bir tek ben parıldıyordum?

Birden anladım. Ve zaman kaybetmedim. Rüyamdaki benliğim ipleri topladı ve çekti. Aydınlığım diğer Viraller'e de yansıdı.

Bütün gücümü toplayıp onlara bir mesaj yolladım.

Chris'le Sallie bizi vuracak. Kaçmaya hazırlanın.

Işık patlaması oğlanlar üzerinde de malum etkileri yaptı. Ben yumruklarını sıktı. Hi tek dizinin üzerine çöktü. Shelton yaprak gibi titrerken inledi.

Saniyeler içinde, üç çift altın sarısı göz bana çevrildi.

“Ne yapıyorsunuz?” dedi Sallie tabancasını sallayarak. “Kimse kıpırdamasın.”

Chris, Ben'e baktığında kaşlarını çatı. "Gözlerine ne oldu?"

Chance bana döndü. Gözleri hayretle irileşti. Shelton'la Hi'i da görünce "Gözleri altın rengi," diye fısıldadı.

"Yeter!" Sallie tabancasını kaldırıp kafama nişan aldı.

Zaman yavaşladı.

ŞİMDİ!

Kaçmaya hazırlanıyordum ki, insanın tüylerini diken diken eden bir uluma geceyi yırttı.

Sallie şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Chris kaçamak bakışlarla arkasındaki kum tepelerini kontrol etti.

O sırada, ikinci uluma duyuldu. Ve üçüncü. Sesler dört bir yandan geliyordu.

Zihnime yabancı bir varlık girdi. Bir Viral değildi.

Tamamen yabancı, ama bir o kadar tanıdık bir auraydı. Temas kurmaya çalıştığımda ilkel düşüncelerle karşılaştım.

GELDİK.

Zihnimde görüntüler patladı. Başka bir türe ait kadim hatıralar.

Sazların arasında bir geyiği kovaladığımı hissettim. Tebeşir beyazı kumlarda kardeşlerimle boğuştuğumu. Sürünün güven verici sıcaklığıyla sarmalanarak uyuduğumu.

Zihnimde kızıl kahve bir şekil belirdi. Dört ayaklı, uzun burnlu ve rüzgârı koklayan.

Beyaz Burun.

Büyük kızıl kurt ve sürüsü kumsalda koşuyordu.

GELİYORUZ, KARDEŞLERİM.

Sallie'yle Chris kısa ve ani hareketlerle bizi şaşırtmaya devam etti. Etraflarındaki huzursuzluk onlar da bulaşmış gibiydi.

Durup ayaklarımın dibindeki küreği aldım.

Bu Sallie'nin dikkatini çekti.

“Vakit doldu, küçük hanım.” Titreyen eliyle tabancayı bana doğrulttu. “Öbür hayatında başkalarının işlerine burnunu sokmamayı öğrenirsin umarım.”

Kulaklarım uğulduyordu. Kaçacak hiçbir yerim yoktu.

Birden gölgelerin arasından bir karaltı fırladı ve doğruca Sallie'nin bacaklarına saldırdı. Sallie bağırarak düşerken rastgele ateş etmeye başladı.

Tak! Tak!

Kurşunlar tepemdeki dala saplandı.

Başka ulumalar da duyuldu.

Chris bir sağa bir sola dönüyordu.

Kum tepelerinin ardından iki karaltı daha fırladı ve Chris'i yere serdiler. Chris yuvarlanarak ateş edecek bir hedef aradı.

Viraller'e bir mesaj daha yolladım.

Ben! Chris'i durdur! Hi ve Shelton, Sallie'nin dikkatini dağıtın!

Ben toparlanmasına fırsat vermeden Chris'in üzerine atladım. Chris'in tabancası uçtu. İkisi de onu yakalamak için yuvarlandı.

Sallie dizlerinin üzerinde doğrulup Ben'e nişan aldı. “Bırak onu!”

İki karaltı daha belirdi. Sallie tedirgin gözlerle onlara baktı.

O sırada yumruk büyüklüğünde bir taş suratının iki santim yanından geçti.

Sallie küfrederek taşın geldiği yöne doğru döndü.

Shelton hazine sandığının arkasına saklandı.

“Pislik!” diye cıyıkladı Sallie.

Bir deniz minaresi omzuna çarptı. Sallie hızla döndü.

Hi onun hedefi olmamak için çukura daldı.

Sallie hemen çukurun kenarına koştu. “İyi uykular, piç! Sonsuza dek!”

Yerimden fırlayıp küreği kafasına indirdim. “Sana da iyi uykular, sürtük!”

Sallie’nin gözleri arkaya devrildi. Bir an sersemledi. Sonra yere yığıldı.

Çukurdan Hi’in sesi geldi. “İyi hamle, bebek!”

Ben hâlâ Chris’le boğuşuyordu.

“Claybourne!” diye inledi. “Bir el atsan?”

Chance daldığı düşüncelerden uyanıp ona yardıma koştu.

Bir panter gibi, Chris’in sırtına atladı. Ben serbest kalınca Chris’in karnına bir tekme indirdi. Chance de alınının ortasına yumruğunu yapıştırdı. Chris kumlara yığıldı.

Shelton koşup iki silahı da aldı. “Emniyetlerini nasıl kapatacağım?”

Sonra da kumların üzerine kustu.

“Gözlerin,” dedi Chance, Ben’e. Deminki boğuşma yüzünden nefes nefese kalmıştı. “Neden böyle parlıyorlar?”

Ben ona sırtını döndü.

Chance’in bakışları bana kaydı.

“Seninkiler de parlıyor! Hepinizin gözleri...”

“Chance,” dedim ama gerisini getiremedim.

“Nesiniz siz? Bir tarikat filan mı? Bunu daha önce de görmüştüm. O gece, bizim evin bodrumunda. Demek rüya değildi? Meğer deli değilmişim!”

“Bak, Chance...”

“O hayvanları buraya siz mi çağırdınız?” Sesi dehşetle tizleşmişti. “Nasıl o kadar hızlı hareket edebiliyorsunuz?”

“Sakin ol.” Elimi uzattım. “Endişe...”

“Dokunma!” Birden koşmaya başladı.

“Bekle! Tekne o tarafta değil!”

Ama çoktan uzaklaşmıştı.

“Gitmeliyiz,” dedi Ben.

Kollarımı iki yana açtım. “Chance’i burada mı bırakacağız?”

“Başka şansımız yok.” Hi aletleri toplamaya başladı. “Kim bilir kaç el ateş edildi. Bu manyaklar yalnız bile olmayabilir.”

Öfkeyle homurdandım ama haklı olduklarını biliyordum.

Kumlarda baygın yatan psikopat karı kocayı orada bırakarak çantalarımızı topladık. Dakikalar sonra gitmeye hazırдық.

“Onları burada mı bırakacağız?” diye sordu Shelton. “Bizi öldürmeye çalıştılar. Hem de iki kere!”

“Daha iyi bir fikrin var mı?” Ben sandığın bir ucundan tuttu. Hi’a da diğer tarafından kaldırmasını işaret etti. “Polisi ararsak sandığı alamayız. Ben hazineyi seçiyorum. Yoksa bütün bunların ne anlamı kalır?”

“Katılıyorum,” dedi Hi.

“Ben de,” dedim. “Güvende olduğumuzda bir sonraki hamlemizi tartışabiliriz.”

“Siz bilirsiniz.” Shelton kemerine taktığı iki yarı otomatik tabancayla gangsterlere benzemişti.

“Hazır mısınız?” diye sordu Ben, Hi’a.

Hi kafasını salladı.

Shelton’la aletleri ve kovaları yükledik. Işımlarımız hâlâ devam ettiği için enerjimiz yerindeydi.

Oğlanlar önden yürüdü.

Ben duraksayıp dikkatimi topladım ve bir mesaj yolladım.

Sağ olun, kardeşlerim.

Dakikalar sonra, geceyi kurt ulumaları sardı.

Ben motoru kapadı.

Sewee akıntıda usulca yükselip alçalıyordu. Isle of Palms'ın köşesinden dönüp Sullivan's Adası'na paralel ilerlemiştik. Karşımızda, Charleston Limanı, Morris Adası ve ev vardı.

Şafağın sökmesine bir saatten az kalmıştı. Ay batıyordu ama ışığı hâlâ okyanustan yansıyarak geceyi aydınlatıyordu. Işımam sönünce yorgunluk üzerime ağır bir battaniye gibi çöktü.

Esnememi güçlkle bastırarak "Neden durdun?" diye sordum.

Ben feneri yaktı. "Ciddi olamazsın."

Shelton kaşlarını kaldırdı. "Nesin sen? Ruhsuz bir robot filan mı?"

Hâlâ anlamamıştım. "Neden?"

"Anne Bonny'nin kayıp hazinesini bulduk," dedi Hi. Eliyle gösterdi. "İşte burada. Unuttun mu?"

Shelton avuçlarını birbirine sürttü. "Bu bebeği açma vakti geldi. Bunca zahmetten sonra gözlerim şu ısl ısl altın külçelerini görmesin mi? Ya da elmasları?"

Karşı çıkacaktım ki, yeniden düşündüm. Sandığı açmamız için bir engel yoktu ki. Hem oğlanlar sabırsızlanmakta haklıydı.

Tabancaları işaret ettim. “Önce şunlardan kurtulalım.”

Ben kaşlarını çatı. “Neden?”

“Bizde kalamazlar da ondan.”

“İyi de manyak müzeciler birazdan uyanacak ve yine peşimize düşecekler. Hem Studebaker’ı kimin kullandığını da bilmiyoruz. Kendimizi korumalıyız.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Silahlar hakkında ne biliyorsun?”

“Çok şey,” dedi Ben. “Babamın bir raf dolusu tüfeği var.”

“Pekâlâ. İki yarı otomatığı evinde saklamak istiyorsun öyle mi?” Hi’la Shelton’a döndüm. “Ya siz? Çünkü bunlar benimle eve gelmeyecek.”

“Sığınakta kalabilirler,” diye önerdi Shelton. “Eski madenin oraya saklayabiliriz.”

“Onlara ihtiyacımız yok,” dedim. Shelton’ın gözlerinin içine baktım. “Birini vurabilir misin?”

Gözlerini kaçırdı.

“Tory haklı,” dedi Hi. “Silahlardan konuşurken bile huzursuz oluyorum. Buraya kadar onlarsız geldik. Bundan sonrasını da başarabiliriz diye düşünüyorum.”

“Biz bu değiliz,” diye üsteledim. “Kendimizi korumak için silahlara ihtiyacımız yok.”

Ben derin bir iç çekti. Sonra iki tabancayı da suya fırlattı.

“Şimdi sandığı açabilir miyiz?” diye sordu Hi.

Muzipçe sııttım. “Durdurmaya çalışanı yakarım.”

Shelton yumruğunu sıktı. “Hay aksi! Maymuncuk setim yanımda değil ki.”

Ben kazı aletlerine uzandı. “Açılın.”

Elimizden geldiğince geri çekildik. Ben bir keskiyi kilide uydurup vurmaya başladı. Kilit tam beş dakika dayandı. Sonra...

Çat!

Kırıldı.

“Üzülmeyin, dostlar,” dedi Hi. “Para beni şımartmayacak. Yine sizinle takılacağım.”

“Aç hadi!” diye cıyıkladı Shelton.

Ben kenara çekildi. “Hazineyi Tory sayesinde bulduk. Bu şerefî ona bırakıyorum.”

Hi’la Shelton tezahürata başladı. “Tory! Tory! Tory!”

Abartılı bir reverans yapıp sürgüyü ittim ve kapağı kaldırdım.

Eski menteşeler gıcırdadı.

Oğlanlar başıma üşüştü. Hep birlikte sandığın içine baktık.

Kimse konuşmadı.

Kimse kıpırdamadı.

Dudaklarımız hayretle aralandı.

Sandık boştu.

Dördüncü Bölüm
GANİMET

Dolunay bir spot ışığı gibi parlayarak aşağıdaki ıssız otoparkı aydınlatıyordu.

Karanlık bir gece olmaması görevini kolaylaştırıyordu.

Otoparkta sadece bir tane araba vardı. Boş bir iskelenin rampasına yakın duruyordu.

Dikkatli gözler geceyi taradı.

Gece yarısıyla şafak arasındaki en karanlık saatlerdi.

Çakıl taşlı bir yol kıyıya iniyordu. Kenarında başka bir araba vardı ama iyi görünmüyordu.

Arabanın içinde bir kibrit çakıldı. Sonra minik, kırmızı bir nokta belirdi.

Dumanlar aralık camdan geceye karıştı.

Birden sudan yumuşak bir uğultu geldi.

Nihayet.

Sigaranın ucu bir kez daha parladı. Dar alan dumanlarla doldu.

Dakikalar geçti. Uğultu arttı.

Karanlığın ortasında bir tekne belirdi. Usulca iskeleye yanaştı. İki kişi halatı bağladı. Yorgun olmalıydılar. Hareketleri ağır ve telaşsızdı.

Sessizce rampayı çıktılar. Anahtar şingirtıları duyuldu. Rampanın yanındaki arabanın farları yandı. Uzaktan kumandayla kapıların kilitleri açıldı.

Aynı anda yolun kenarındaki arabanın kapısı açıldı.

Bir sigaranın kırmızı ışığı havada bir yay çizerek yere düştü.

Zaman gelmişti.

Hedefe kilitlenen sert adımlar çakıl taşlarını ezdi.

Kafamı duvarlara vurmak istiyordum.
Arkadaşlarım tepkilerini açıkça dile getiriyordu.

“Bu saçmalıktan bıktım usandım!” dedi Shelton. “Bitti. BİTTİ! Bundan sonra ben yokum!”

Coop sıçrayarak uyandı ve merakla yanımıza yanaştı.

Çarşamba günü öğleden sonraydı. Bütün gece süren bir maceradan sonra yine sığınakta toplantıdaydık. Ve bir kez daha elimiz boştu.

Tek şansım Kit’in top patlasa uyanmayacak kadar derin uymasıydı.

“Sakin olun,” dedim. “Hemen karar...”

“Bu iş çıkırından çıktı!” diye böğürdü Shelton. “Neredeyse ölüyorduk! Güçlerimiz sapıttı. Üstelik ortada bir hazine filan da yok. Bence havlu atmanın zamanı geldi de geçiyor.”

“Yine aynısını yaptın, Tory,” dedi Hi usulca. “Telepati kurdun. Bizi ışımaya zorladın. Shelton’la benim için o geceki ikinci ışımamızdı. Bunu nasıl başardığını anlayabildin mi?”

Yumruğumu masaya indirdim. “Hayır! Bilmiyorum. Keşke bilsem. Kurtları ilk gördüğümüzde seninle ve Shelton’la bağlantı kurmaya çalıştım. İşe yaramadı. Sonra kazı alanında bunu kolayca yaptım.”

“Bir teorin var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Fletcher’lar geldiğinde size nasıl ulaştığımı bilmiyorum. Birden oluverdi.”

“Panikten olmasın?” diye fikir yürüttü Ben.

“Kurtlar etrafımızı sardığında da yeterince paniklemiştim.”

“Her nedense Tory’nin ışık patlaması hepimizinkinden daha kuvvetli,” dedi Hi. “Zihinlerimize ulaşabiliyorsun. Sadece sen arka arkaya iki kere ışıyabiliyorsun. Diğer Viraller’i de buna zorlayabiliyorsun. Ve nasıl olduğu konusunda hiçbir fikrimiz yok.”

“Kurtları sen mi çağırdın?” diye sordu Shelton korka korka. “Onlarla konuşabiliyor musun?”

“Evet ve hayır. Belki onlar benimle iletişim kurabiliyordur. Ama Beyaz Burun’un sesini kafamın içinde duydum. Hani Coop’la da olmuştu ya?” Duraksadım. “En azından ben öyle sandım.”

Sustular.

“Aradığım cevaplara yaklaştığımı hissediyorum,” dedim.

“Ne yaptığını bile bilmiyorsun!” diye bağırdı Shelton. “Bize hakkında hiçbir şey bilinmeyen bir süper virüs bulaştı. Onu kontrol edemiyoruz. Ne gibi yan etkileri olduğunu bilmiyoruz. Bedenlerimiz her an kontrolden çıkabilir.”

Kaşlarımı çattım. “İyi de yataklarımızın altına saklanamayız ki.”

“Sakın bana define avına devam etmek istediğini söyleme,” dedi Shelton. “Pardon da tam olarak neyi arıyoruz? Lanet sandığı bulduk işte. Boş çıktı!”

“Polisi aramalıyız,” dedi Hi. “Hem de hemen! Fletcher’lar bizi öldürmeye çalıştı! Saklayacak bir hazine de olmadığına göre onları ihbar etmeliyiz.”

“Sorabilir miyim hangi kanıtlarla?” Şakaklarımı ovuştur-
dum. “Onların sözüne karşılık bizimki olacak. Üstelik müzeden bir harita çaldık. Fletcher’lar bizi hapse bile yollayabilir.”

“Silahları denize atmasaydık bir kanıtımız olabilirdi,” diye homurdandı Ben.

“Üzerime gelmekten vazgeçer misiniz, lütfen? Sandığın boş olduğunu nereden bilecektim?”

Shelton kollarını göğsünde kavuşturdu. “Tam iki kere hayatımızı tehlikeye attık. Şimdi de kaçık müze küratörleri peşimizde. Üstelik elimizde bir hazine bile yok.”

“Tekneye koydukları telefonu buldum,” dedi Ben. “Can yeleklerinin altına saklamışlar. Şu anda silahlarla birlikte Atlantik’in dibinde yatıyor.”

“Chris Studebake’in onların olmadığını söyledi.” Hi tombul yanağını ovuşturdu. “Sizce yalan mı söylüyor?”

Ellerimi iki yana açtım. *Kim bilir?*

“Chance’i unutmayın,” dedi Shelton. “Gözlerimizi gördü. Başımıza çorap örebilir.”

Shelton’ın bu konuyu açması iyi olmuştu aslında. Büyük sırrımı arkadaşlarımdan daha fazla saklayamazdım.

“Bir tek o olsa iyi,” diye mırıldandım. “İki gün önce, kotilyonda korkunç bir hata yaptım. Madison Dunkle’a gözlerimi gösterdim.”

Shelton ayağa fırladı. “Ne yaptın, ne yaptın?”

Hi’in gözleri fincan tabağı gibi açıldı. “Tory, hayır!”

Ben elini kaldırdı. “Susun da anlatsın.”

Anlattım. En ince ayrıntısına kadar. Bitirdiğimde bir an konuşamadılar.

“Onu kandırdığını söyle,” diye önerdi Shelton. “Lens tak-tım de. Ya da gördüklerinin bir ışık oyunu olduğunu iddia edebilirsin.”

Kafamı salladım ama ikna olmamıştım.

“Courtney’le Ashley’in görmediğinden emin misin?” diye sordu Ben.

“Evet. Maksimum etki için Madison’a doğru eğildim.”

Hi başını salladı. Shelton gözlerini tavana dikti.

“Bakin, biliyorum. Çok aptalcaydı ama birdenbire oluverdi.”

Kafalarını salladılar.

“Sadece Madison gördü. Konuşacağını sanmıyorum. Herkes ona nasıl meydan okuduğumu gördü. Hakkımda saçmalamaya başlarsa kimse inanmaz. Artı, zayıf biri gibi görünür.”

“İnsanların duygularını koklayabiliyor musun gerçekten?” diye sordu Shelton.

Omzumu silktim. “Bazen. Hi’la biraz araştırma yaptık. Aslında o kadar saçma değil. Sadece süper bir burnun olması gerek.”

Battı balık yan gider, diye düşünüp Ben’le Shelton’a yat kulübündeki ışımasını anlattım. Ve Lonnie Bates’in düşüncelerini okumak için yine bu özelliğimi kullandığımı.

“Toplum içinde kaç kere ışıldığını sorabilir miyim?” dedi Ben öfkeyle. “Nasıl bu kadar sorumsuz davranabilirsin?”

Shelton, Coop'un kulaklarını kaşıdı. "Demek köpekler de korkunun kokusunu alabiliyor? Biliyordum!"

"Chance'i Madison'dan uzak tutmalıyız," dedi Hi. "İkisi de çok şey gördü ama ağız birliği etmedikleri sürece kimse anlattıklarına inanmaz."

"Chance daha fazlasını gördü," dedi Ben. "Hepimizin ısıdığına tanık oldu. Asıl tehdit o."

"Belki de bir timsaha yem olmuştur," diye espri yaptı Shelton ama hiçbirimiz gülmedik.

"Hem Chance bir kaçak," dedi Hi. "İnsanlar ona ne dereceye kadar güvenebilir bilmiyorum."

"Polise gitmez," diye tahmin yürüttü Ben. "Chance hazineyi bulduğumuzu zannediyor."

"Er geç ortaya çıkar," dedim. "Şimdi bir sonraki hamlemize odaklanmalıyız."

"Al işte!" Shelton öfkeyle ellerini dizlerine vurdu.

Hi boş sandığı işaret etti. "Hamle filan yok. Unut bunu."

"İyi. Yakında vedalaşıyoruz o zaman. Çünkü ben Alabama'ya taşınıyorum!"

Şaşırdılar.

"Evet. Kit oradan gelen iş teklifini kabul etti. Bir aya yola çıkarız."

"Biz de yolcuyuz," dedi Hi. "Babam Missouri'de bir iş bağlamış. Bir kimya fabrikasında. Size söylemek için doğru zamanı bekliyordum."

"Biz de taşınıyoruz." Shelton yerdeki tenis topunu tekmeledi. Coop hemen peşinden koştu. "Palo Alto'ya. Gelecek ay. Batı Kıyısı çocuğu olacağım."

Gözlerim Ben'e kaydı.

"Buralarda takılmaya devam edeceğim. Annemle Mount Pleasant'ta. Beni Wando Lisesi'ne yazdırıyor." Omzunu silktili. "Belki de daha iyi olur."

Uzun bir an boyunca kimse konuşmadı. Viraller'in hepsi de kendi kasvetli düşüncelerine daldı. Sürü dağılmak üzereydi.

Son kez şansımı denedim. "Bizi ayırmalarına izin veremeyiz! Yalnız kalmaktan korkuyorum!"

Hi yanıma gelip elimi tuttu.

"Keşke her şey farklı olsaydı," dedi. Gözleri dolmuştu. "Ama bazen kazanamayız. Daha reşit bile değiliz."

Bununla birlikte dışarı fırladı.

Shelton gözlerini silerek onu izledi. Ben bana bakmaktan kaçınarak peşlerinden gitti. Coop'la yalnız kaldık.

Çömeliş başını okşadım. Hemen göbeğini açtı.

"Sen de beni bırakıp gitmeyeceksin, değil mi, oğlum?"

Son haftanın gerginliğine daha fazla dayanamadım.

İçimi bir umutsuzluk dalgası kapladı.

Annemi istiyordum. Onun şefkatine ihtiyacım vardı. Saçlarımı okşasa, bana sarılsa ve her şeyin yoluna gireceğini fısıldasa belki avunurdum. Sadece onun yanında güvendeydim. Beni en çok o seviyordu.

Ve annemin sevgisini bir daha asla hissedemeyecektim.

Sadık köpeğime sarılarak ağlamaya başladım. Coop yanaklarımdaki yaşları yaladı ve orada dakikalarca öylece kaldık.

Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

“Derhâl toparlan, Victoria. Kendine acımdan vazgeç.”
Coop tek kulağını dikti.

“Sen değil, ayıcık,” dedim. “Annen herkesin havlu atmasına bozuluyor.”

Oğlanlar haklıydı belki de. Başka ne yapabilirdik ki?

Elimizde başka bir harita ya da tekerleme kalmamıştı.

Görev tamamlanmıştı. Bonny’nin ipuçlarını takip edip sandığı bulmuştuk. Korsan sandığı duvarın dibinden alay edercesine bana bakıyordu sanki.

İçi bomboştu.

Öyleyse neden unut gitsin diyemiyordum? İçimden bir ses hâlâ hazinenin dışarıda bir yerlerde olduğunu söylüyordu da ondan!

Neydi bu? Bir sezgi mi?

Yoksa gerçekleri mi çarpıtıyordum? Yalnızca kendimi mi kandırıyordum?

Boş versene.

Başka bir seçeneğim olmadan vazgeçmeyecektim. Loggerhead'in geleceği bana bağlıydı.

Psikolojik çıkarımlar yapmak yerine oyuna dönmeliydim.

Kim bilir, Anne Bonny kayıp akrabam olabilirdi. Hazinesi kanunen bana aitti belki de.

Hayır. Geri çekilmeyecektim.

Avuçlarımla yanaklarımdaki yaşları sildim. Kalkıp sandığın yanına gittim.

İç kısmını parmaklarımla yokladım. Üç asırdır yer altında olmasına rağmen çerçevesi sağlamdı.

Kapağı tasarım ve kalite bakımından mükemmeldi. Yakından baktım. Tahtada bir iz göremedim.

Sonuç: Sandık hiçbir zaman zorla açılmamıştı.

Biz asma kilidi kırana dek.

Bu ne anlama geliyordu?

"İki seçenek var," dedim yüksek sesle. "Birincisi, sandık boş olarak gömüldü. İkincisi, sandık hazineyle birlikte gömüldü. Sonra oradan çıkarıldı, içi boşaltıldı ve yeniden gömüldü."

İki senaryo da mantıklı gelmiyordu. Boş bir sandığı kim neden gömerdi? O tekerlemeler neden özenle korunmuştu? Ne amaca hizmet ediyorlardı?

Boş bir sandığı toprağın metrelerce altına gömmek akıl kârı bir iş değildi şüphesiz.

Ya biri son anda ganimeti yürüttüyse?

Kaşlarımlı çattım. Eğer gerçekte olan buysa, Bonny'nin hazinesi çoktan elimizden kaçmıştı.

İkinci teoriye geçtim.

Onun da kendine göre sorunları vardı.

Biri hazineyi bulmuşsa, neden sandığı yeniden gömmekle uğraşmıştı?

Belki de hazinenin güvenliği için yeri değiştirilmiştir.

Bonny güvenlikle kafayı bozmuştu belli ki. Hazinesinin yerini bir kere değiştirmişti zaten.

Birden heyecanlandım. Hazine başka bir yere taşınmış ve sonra orijinal yerine gömülmüşse bunun tek bir açıklaması olabilirdi.

“Birileri peşine düşsün diye! O zaman da bazı ipuçları lazım!”

Coop kafasını kaldırıp bana göz attıktan sonra tenis topunu kemirmeye devam etti.

Heyecanla sandığı inceledim. Ellerimi yüzeyinde gezdirdim. Bir şey bulamadım.

Kapağını açıp çerçevesini yokladım. Bir terslik yoktu.

Sonra bir şey fark ettim.

Sandığın bir köşesine kir birikmişti. Toz. Kum. Kurumuş bitkiler. İlk baktığımızda gözümüzden kaçmıştı.

Parmağımla karıştırdım. Aradan üç çakıl taşı çıktı. Küçük, yuvarlak ve aynı boydaydılar. Renkleri de aynıydı.

Taşları bir kenara koyup tekrar baktım. Elimi bir kez daha sandığın içine soktum. Bu sefer tuhaf kuru yapraklar buldum. Öyle bir bitkiyi ilk kez görüyordum.

Kazı yaptığımız kumsalı düşündüm. Kumlarda deniz kabukları ve kuru dallar vardı, ama canlı bir bitki görmemiştik. Sandığı da denizin ortasında açmıştık.

Heyecanım bir kat daha arttı. Kumları kazarken çakıl taşları ve bitkiler yoktu. Demek ki, baştan beri sandığın içindeydiler!

Kir yığının geri kalanında ilgimi çeken bir şeye rastlamadım.
Masanın üzerindeki yapraklara ve taşlara baktım.

Aradığım ipuçları bunlar mıydı?

“Sence kafayı mı yedim, Coop?”

Cevap vermedi.

Galiba sadece benim gibi bir kaçık bir pislik yığınınından farklı anlamlar çıkarabilirdi.

“İstersen deli de,” diye fısıldadım.

Gidip Cooper’ı gıdıkladım. Hemen kolumu çiğnemeye başladım.

“Belki de keçileri kaçırıyorum ama henüz bu iş bitmedi, bebek!”

“Önce beni bir dinleyin!” diye bağırdım.

Benim isteğim üzerine, Shelton’ın garajında toplanmıştık. Babasının atölyesi bulduklarımı yakından incelemek için en doğru yeri.

Ama Normandiya Çıkartması’ndaki müttefik güçler bile böylesi bir direnişle karşılaşmamıştı.

“İstemiyorum!” diye sızlandı Shelton. “Yine konuşmaya başlayacaksın. Bir süre sonra hepimiz kafa sallayacağız ve sonra kendimi gece yarısı Eiffel Kulesi’nde Ninja vampirlerden kaçarken bulacağım!”

Ben, Shelton’ın ensesine tokadı patlattı.

Hi kollarını kavuşturdu. “Bir bakıma haklı. Sandığı bulduk, Tory. Bu iş bitti.”

“Aklınızı çalıştırın,” dedim. “Onu bulacak kişiye bir mesajınız yoksa boş bir sandığı neden gömesiniz?”

“Mesaj ortada,” dedi Ben orta parmağını kaldırarak. “Babayı aldık.”

“Belki ama kapakta hasar yoktu. Yani içindekileri her kim aldıysa anahtarı vardı. Bonny hazinenin yerini değiştirdi ve arkasında bazı ipuçları bıraktı.”

“Kime?” diye sordu Shelton kuşkuyla.

“Mary Read.”

Ellerini kaldırdı. “O lmüştü!”

“Olabilir ama Bonny bilmiyordu!”

“Yeter, bağırıp durmayın!” dedi Ben. “Sandığı Tory sayesinde bulduk. En azından onu dinleyelim.”

Shelton gözlerini devirdi. Hi ağzını yamultmakla yetindi.

Ben parmağını burnumun ucuna doğru salladı. “Ama bunu bir söz sayma, Brennan. Boş hayaller peşinde koşmaya ben de meraklı değilim. Az kalsın canımızdan oluyorduk. Hem de iki kere!”

“Heş böyle başlıyor zaten,” diye homurdandı Shelton. “İşimiz bitti.”

“Teşekkürler,” dedim neşeyle.

Shelton yüzde bin beş yüz haklıydı. Onlara lafımı dinletebildiğim sürece ben kazançlı çıkıyordum. En sevdiğim yönleri buydu zaten.

“şimdiii,” dedim parmaklarımı ıtlatarak. “İncelememiz gereken iki nokta var...”

Bir saat sonra yeniden buluştuk.

“Sandıkla başlayalım,” dedim. “Ben’le ıcığına cıcığına baktık. Tahtalarına, ivilerine. İçinde ya da yüzeyinde bir şey yok. Gizli bir bölmeye de rastlamadık.”

Ben beni onaylarcasına kafa salladı. “Sandığın kendisinde bir numara yok.”

“Geriyeye içeriği kalıyor,” dedim Hi’a işaret ederek. “Şu bitkilerin anlamı ne anlatsana.”

Hi muzipçe sırıttı. “İnanmayacaksınız, ama o bitkinin ne olduğunu biliyorum.”

“Şaka!”

“Yoo. Gayet ciddiylim. Doğada bulunması o kadar güç bir tür ki, kolay oldu açıkçası. Kitaplarımda bir sürü fotoğrafı var. İnternette de kontrol ettim.”

“Süper. Neymiş?”

Yaprakları tezgâhın üzerine koydu.

“Latince adı, *Dionaea muscipula*. Namıdiğer, Venüs Sinek Kapan. Yer altında bunca yıl dayandıklarına inanamıyorum. Önceden kurutulmuş olmalılar. Sandık da hava geçirmiyordu herhâlde. Müthiş bir işçilik.”

“Emin misin?” diye sordu Ben.

“Mikroskopla baktım.” Tezgâhtaki kızıl kahve yaprağı işaret etti. “Sinek Kapan adından da anlaşılacağı üzere etçil bir bitki. Yaprakları iki bölmeden oluşuyor ve açıldıklarında kalp şeklini alıyorlar. Uçlarındaki dikenler sayesinde sinekleri yakalayıp ortalarında kıştırabiliyorlar.” Omzunu silktili. “Bunlar tipik özellikler. Açıkçası bir maymun bile onu ayırt edebilirdi. Benim marifetim değil yani.”

“Böcek yiyen bir bitki ha?” dedi Shelton. “Vay canına.”

“Gerçekten inanılmaz.” Hi parmaklarıyla bir V harfi yaptı. “Yaprakları minik ağızlara benziyor. Dedğim gibi, sinek araya girdiğinde bir ağız gibi kapanıyorlar. İçeride minik duyargalar var. Canlı avlarla yağmur damlası gibi diğer şeyleri ayırabiliyorlar. Bir böcek sırayla iki duyargaca ya da birine iki kere değerk-

se...” Parmaklarını şaklattı. “Çeneler kapanıyor. Sonra da bitki böceği afiyetle sindiriyor.”

“Vahşet,” dedim. “Evrım sürecini merak ettim doğrusu.”

“Sinek Kapanlar sulak yerlerde ve bataklık arazilerinde yetişiyor. Yeterli gıda alamayınca da beslenmek için böyle bir yol seçmişler.”

“Çok enteresan,” diye araya girdi Ben. “Ama bu bilgilerin bize ne yararı olacağını anlamadım.”

“Dinle o zaman,” dedi Hi. “Venüs Sinek Kapanlar nadir bulunuyor. Günümüzde sadece Wilmington, Kuzey Carolina çevresindeki altmış dört kilometrelik alanda yetişiyorlar. İki üç tanesinin o sandığa tesadüfen girme olasılığı çok düşük.”

“Bravo, Hi. Mükemmel bir iş başardın. Ya siz, beyefendi?”

Shelton eline bir çakıl taşı aldı. “Bunlar kireç taşı.”

“Eee?”

Shelton bir bilgisayar çıktısından okumaya başladı. “Kireç taşı kalsit ve aragonitten oluşan tortul bir kaya. Yani kalsiyum karbonattan meydana geliyor.” Başını kaldırdı. “Temelde iskeletlerden ve mercan gibi, ölü deniz organizmalarının kabuklarından oluşuyor.”

Çakıl taşlarından birini aldım. “Hepsi bunun gibi mi görünüyor?”

“Hayır.” Gözleri notlarına kaydı. “Kil, kum ya da ölü deniz yaratıkları gibi saflığı bozan maddeler renk ve şekilde farklılıklar yaratabiliyor. Kireç taşları her yerde bulunabiliyor ve mimaride sıklıkla kullanılıyorlar. Büyük Piramit’i onlarla inşa etmişler.”

“İyi de bu taşın kireç taşı olduğunu nereden anladın?” diye sordu Ben.

Shelton sırtıttı. “Çok kolay. CU’daki bir jeoloğa fotoğraflarını yolladım. İki dakika sonra cevap geldi.”

“Bravo,” dedim hayranlıkla. “Yakında master programına davet edilirsin.”

“Ben kayalardan ne anlarım? Ama cevaplar elimde.” Notlarını tezgâha yaydı. “Ayrıca bana taşı sirkeye atmamı ve çıkardığı sesleri dinlememi tavsiye etti. Sizin anlayacağınız bu taş bütün testlerden geçti ve bir kireç taşı olduğu onaylandı.”

“Nereden geldiklerini biliyor muyuz?”

Başını iki yana salladı. “Okuduğum kadarıyla, kireç taşları her yerde bulunabiliyor. Ama Bull’daki kumsalda üç tane birbirine benzeyen taşın olması ilginç tabii.”

“Yani elimizde iki ilgi çekici ipucu var,” dedim. “Çakıl taşları ve bitkiler. Üstelik ikisi de Bull Adası kökenli değil.”

“Pekâlâ. Bunlar bir şekilde sandığa girmiş,” dedi Ben. “Ama ipucu olduklarını nereden çıkardın?”

“Diyelim bunlar sandığa bilerek koyuldu, bu bilgi bizi nereye götürür?”

“Google zamanı.” Hi cep telefonunu karıştırmaya başladı. “Sinek Kapan, kireç taşı ve Güney Carolina kelimelerini arıyorum.” Duraksadı. “Sadece bir sonuç var.”

“Çabuk söyle,” dedim heyecanla.

“Sakin ol. Dur, önce bir okuyayım.”

Sabırsızca bekledim.

Hi başını kaldırmadan “Dewees Adası,” dedi. “Orada eskiden Sinek Kapanlar yetişiyormuş. Şimdi yoklar ama 1700’ler civarında olabilirler.”

Heyecanla el çırttım. “Yaşasın!”

“Durun. Dahası var. Dewees’te araba olmadığı için yollar asfalt değilmiş. Patikaların kenarlarına yerel bir madenden gelen kireç taşlarını dökmüşler.”

“Bunun bir anlamı yok,” dedi Shelton. “Kireç taşı her yerde var.”

“Sinek Kapanları unutuyorsun. İki ipucunun da bulunduğu tek yer orası.”

“En azından bir bakmaya değer,” diye atıldım. “Bonny belki de orayı işaret etmeye çalışıyordu.”

Shelton’ın suratı asıldı. “Her yerde bulunan bir taş ve bir zamanlar orada büyüyen bir bitki için Dewees’e kadar gideceğiz öyle mi?”

“Evet, çünkü ben tesadüflere inanmam.”

“Diyelim hazine Dewees’de, nasıl bulacağız? Koşarak kollarımıza mı atılacak?”

Öfkemi bastırarak medeni bir ses tonuyla cevap verdim. “Bütün seçenekleri değerlendirmeliyiz.”

“Saçma,” dedi Ben. “Haklıysan bile nereye bakacağımızı bilmiyoruz.”

“Gitmediğimiz ada kalmadı,” diye sızlandı Shelton. “Wadmalaw, Bull, Sullivan’s. Onlara gidip gelirken yolda düzinelercesinin de yanından geçtik. Şimdi de Dewees’e gidelim diye tutturuyorsun. İsteklerin bitmek bilmiyor!”

Cevap vermedim. İnatla sustum ve aralarında bir karar vermelerini bekledim.

İmdadıma Hi yetiştii.

“Hadi yapalım şu işi!” dedi ellerini dizlerine vurarak. “En azından içimizde kalmaz. Dewees’e gidip etrafa bakınalım. Nasıl

olsa boşuz. Burada oturup hayıflanmaktansa tekneyle gezmiş oluruz.”

Ben’le Shelton hâlâ yorumsuzdu.

Hi, Shelton’a dirsek attı. “Hani moralimizi bozmayacaktık?”

Ben iç çekti. “Tamam. Neden olmasın? Viraller, Bonny için son kez denize açılıyor.”

“Size söylemiştim,” dedi Shelton gözlerini havaya dikerek. “Konuşmasına izin verdiğiniz sürece başka bir şansınız yoktu zaten. Gidip kendime bir acil durum çantası hazırlayayım.”

61

Yola çıkmadan önce Coop'a mamasını vermek için eve koştum.

Telefonu kontrol ettim. Kit aramamıştı. Babam bu kadar saf bir adam olduğu için şükrettim. Aslında bir bakıma kendimi suçlu hissediyordum.

Kapıdan çıkıyordum ki, Coop yanımdan ok gibi geçip bahçeye indi.

“Coop, dur! Bugün gezmek yok!”

Tüylü kuyruğu bloktaki sonuncu evin köşesinde kayboldu.

“Hey, nereye?”

Onu posta kutularının yanında buldum. Gözlerini ormana dikmişti.

Tasmasından tuttum. “Hadi, dostum. Eve dönüyoruz.”

Coop bana baktı. Sonra bacaklarını hafifçe açarak gitmemek için ayak diredi. Sırtındaki tüylerin kabardığını fark ettim.

Birden huzursuz oldum. Orada biri mi vardı? Yakındaki ağaçların arasına baktım.

Çalılıkların arasından biri çıktı. Chance.

Kalp atışlarım hızlansa da, bozuntuya vermedim.

Ona ne diyecektim?

Aklımda türlü sorular dolaşırken hain Coop yanına gidip elini yalamaya başlamaz mı? Chance tek dizinin üzerine çöküp Coop'un sırtını okşadı.

"Günaydın, Tory." Hâlâ şaşkın olduğum için cevap vermedim.

Başını yana eğdi. "Küs müyüz?"

"Seni iyi gördüğüme sevindim. Eve nasıl döndün?"

"Ev mi?" Güldü. "Bu ara o konuda bir kavram karmaşası yaşıyorum. Babamın kulübesinde birkaç saat uyudum ve buraya geldim. Eğer kastettiğin buysa."

"Adadan nasıl kurtuldun?"

"Dokuz feribotuyla." Ayağa kalktı. "Çalılıkların arasından fırlayıp karaya dönmek istediğimi söylediğimde kaptanı bayağı şaşırttım. Normalde bu kadar özensiz görünmem."

Gerçekten de perişan hâldeydi. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Yanağındaki bir kasın seğirdiğini fark ettim.

Kıyafetlerini değiştirmişti. Eski bir sweatshirt'le bol bir kanvas pantolon giymişti. Ama duş alamamıştı belli ki. Gecenin kırı pası hâlâ üzerindeydi.

En ürkütücüsü de konuşmasıydı. Kelimeleri bazen gereğinden fazla uzatıyor, bazen de kesik kesik söylüyordu.

Renk vermedim. "İyi olduğuna sevindim."

"Öyle mi?"

"Elbette. Kaçıp gittiğinde senin için endişelendik."

“Her neyse.” Konuyu değiştirdi. “Bonny’nin hazinesi nerede? Sandığın içinden ne ıktı?”

Bir an duraksadım.

“Hiçbir şey, Chance. Sandık boştu.”

Yanağındaki tik şiddetlendi.

“Yalan söylüyorsun,” diye fısıldadı.

“Sylemiyorum.” Shelton’ın garajını işaret ettim. “Sandık orada. İstersen git bak.”

Gözlerini uzak bir noktaya dikti. İçindeki şeytanlarla savaşır gibiydi.

“Tam bir hayal kırıklığı olmuştur.”

“Evet. Onca emekten sonra hepimiz ktk.”

Ellerini kaldırıp usulca yanaklarını ovuşturdu. Kaşları atıldı.

“Son zamanlarda yoğun baskı altındayım. Bunalım geçirdim. Babam hapse girdi. Mahkeme süreci. Akıl hastanesi. Ben oradayken Claybourne adı yere alındı. Hakkımızda demediklerini bırakmadılar.”

Cevap vermedim. Söz ettiği süreci ben başlatmıştım ve Chance’e bunu hatırlatmama gerek yoktu.

“Yeterince dinlenemedim,” dedi.

“Nasıl yani?” diye sordum sanki bilmezmiş gibi.

“Galiba halüsinasyon görüyorum. Dün gece de oldu.”

“Karanlıktı,” dedim. “Yorgunduk. Sonra olaylar hızla gelişti.”

“Hayır!” diye bağırdı yumruklarını sıkarak. “Bundan fazlası vardı.”

Gözlerini suratıma dikti.

“Seni gördüm, Tory. Gözlerin değişti. Altın sarısı oldular. Tıpkı kumsalda bize saldıran kurtların gözlerine benziyorlardı.”

Bir cevap aradım ama bulamadım.

“Üstelik ilk de değildi. O gece, bizim bodrumda, Hannah...”

Duraksadı. Gözlerini kırptırdı ve yüzü ekşi bir şey yemiş gibi buruştu.

“O gece yerdeydim. Her yer kan içindeydi. Canım yanıyordu. Ama gördüm. Çok hızlıydın. Gözlerime inanamadım.”

“Yaralıydın, Chance,” dedim. “Aklın karışmıştı. Biz de canımızı kurtarmaya çalışıyorduk.”

Başını iki yana salladı. “Hayır! Ben ne gördüğümü biliyorum!”

Kesik kesik solumaya başladı. Alnında ter damlacıkları belirdi.

“Hayal gördüğümü sandım. Sonuçta vurulmuştum. İhanete uğramıştım. Şimdi bile olanları düşünmeye katlanamıyorum.”

Yumruğunu avucuna vurdu. “Ama aynısı dün gece de oldu. Gözleriniz altın sarısına dönüştü. Müthiş hızlıdınız.”

Ne diyebilirdim ki? Sırrımızı biliyordu işte. Onu aksine ikna edemezdim.

Sonra bana bir can simidi fırlattı.

“Tory? Ben deli miyim?” Sesi bütün çaresizliğini yansıtıyordu. “Birden kendi duyularıma güvenmemeye başladım. Kâbuslar görüyorum. Aklımı kaçırmaktan korkuyorum.”

Elimi yakaladı.

“Gördüklerim gerçek miydi, Tory? Gözlerinizin rengi değişiyor mu? Yoksa ben düşündüğümünden daha mı kötüyüm?”

Vicdan azabıyla kıvrandım.

Yalan söylemekten nefret ediyordum. Üstelik gördüklerini inkâr etmem Chance’in durumunda biri için ağır sonuçlar doğurabilirdi.

Ama kendimi ve arkadaşlarımı korumak zorundaydım.

Başka şansım yoktu.

Elini tuttum. "Göz rengim hep aynı, Chance. Yeşil."

İkna edici görünmek zorundaydım. Samimi ve anlayışlı olmalıydım.

"Bence iyi değilsin," diye mırıldandım. Kendimden nefret ediyordum. "Son günlerin stresi ağır geldi. Zihnin sana oyunlar oynuyor."

"Hayaldi demek?" diye mırıldandı.

"Hepsi kafanın içinde," diye fısıldadım.

Omuzları çöktü. "Haklısın."

Coop ona sokulup gözlerini bana dikti. Yeni arkadaşının hassasiyetinden faydalandığımı sezmiş olmalıydı. Ve bunu onaylamıyordu.

Kendimi daha aşağılık hissedemezdim.

"Marsh Point'e döneceğim," dedi Chance. "Tedavimi bitirmeye karar verdim. Zaten onların da gözleri yollarda kalmıştır."

İkimiz de gülmedik.

En doğrusu buydu. Hâlâ iyi değildi.

"Seni biz bırakalım," dedim. "Ben şoförlük yapar."

"Buraya yürüyerek gelmedim." Araba yolundaki siyah motosikleti gösterdi. "Babamın kulübesinde bunun gibi birçok oyuncak var."

"Başını belaya sokmayacaksın değil mi?"

"Bela mı?" İlk kez eskisi gibi gülümsedi. "Ben bir Claybourne'üm. O hastane aileme ait. Dışarıda kısa bir tatil yaptığımı kimseye söylemezler diye düşünüyorum."

Onu motoruna kadar geçirdim. Bir Kawasaki Z1000'di. Tıpkı bir uzay gemisini andırıyordu. Chance kaskını taktıktan sonra eğilip Coop'u okşadı.

Sonra bana baktı. "Yine görüşeceğiz."

Vicdan azabımın sesime yansımaması için uğraştım.

"Bir an önce iyileş, Chance."

Başını salladı ve gazladı.

“Zavallı zengin çocuk.”

Shelton *Sewee*’nin kış tarafındaki bankta yanıma oturdu. “Ama en doğrusunu yapmışsın. Sürü her şeyden önce gelir. Hem Chance’in adamakıllı bir tedaviye ihtiyacı var. Babası ve kız arkadaşı kalbini fena kırdı. Bunları iki günde unutamaz ki.”

“Bence de,” dedi Ben. “O yalanı söylemek zorundaydın. Chance güçlerimizle ilgili gerçeği bilmemeli.”

Kafamı salladım. “Farkındayım. Sadece...”

Gerisini getiremedim. Berbat hissediyordum.

Shelton dostça gülümseyerek omzuma vurdu. “Kendine yüklenme. Chance’in aklı karıştı, evet. Ama düzelir. Bizim kendimizi kollamamız gerek. Özgürlüğümüzü riske atamayız.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama Chance de bu işin bir parçasıydı. Sandığı onsuz bulamazdık. Ve biz ona borcumuzu nasıl ödedik? Onu delinin teki olduğuna ikna ederek. Eden bulur, arkadaşlar.”

Ben omzunu silkti. “Başka şansın var mıydı?”

“Tabii ki yoktu,” dedi Shelton kesin bir dille.

Görevimize odaklanmaya çalıştım. “Neyse. Bırakalım bu konuyu. Gitmiyor muyuz?”

“Bizim Sosisli ortada yok,” dedi Ben. “On beş dakika demiştik.”

Shelton ayağa kalktı. “İşte geliyor. Bir terslik olmalı, çünkü koşuyor.”

Hi gerçekten de yokuş aşağı koşuyordu. İskelenin basamaklarını hızla indi. Son basamakta tökezledi. Neredeyse yere kapkalanıyordu. Beş saniye daha koştu ve nihayet yanımıza geldi.

“Çocuklar!” dedi kıpkırmızı suratıyla. “Çocuklar, felaket!”

“Sakin ol,” dedim. “Derin derin nefes al. Yoksa bayılacaksınız.”

“Radyo,” diye inledi. İki büklüm olmuştu. “Haberleri açın.”

“Bekle.” Ben *Sewee*’nin ses sistemini çalıştıran düğmeye bastı. “Hangi kanal?”

“*News 12*. Çabuk!”

Hoparlörlerden cızırtılı bir ses geldi.

Son dakika haberimizi tekrarlıyoruz. Polis yetkilileri dün gece Arthur Ravenel Jr. Köprüsü’nde meydana gelen araba kazasında ölenlerin kimliklerini açıkladı. Kazaya dair bütün ayrıntılar henüz ortaya çıkmasa da, kurbanların isimlerinin Charleston şehir merkezi, Radcliffeborough bölgesinde ikâmet eden Chris ve Sallie Fletcher olduğu doğrulandı. Çifte ait 2010 model Toyota Prius bu sabah beş kırk beş sularında 17. Karayolu kavşağı yakınında yoldan çıkmış hâlde bulundu. Aracın köprüünün ayağına çarpıp alev aldığı belirtildi. Çift, Charleston Üniversitesi’nde lisansüstü eğitim görüyor ve Charleston Müzesi’nde küratör olarak görev alı-

*yordu. Haberimizle ilgili yeni detayları sizlerle paylaşacağız.
Finans piyasalarına bakacak olursak...*

Ben titreyen eliyle radyoyu kapadı. "Aman Tanrım."

"Öldüler mi yani?" diye mırıldandı Shelton. "Fletcher'lar dün gece öldü mü?"

Hi'in nefesi düzene girmişti. "Bütün haberlerde kazayı veriyorlar. Pabuçlarımı giyerken televizyondan duydum."

"İnanamıyorum," dedi Shelton.

"Kendilerine geldiklerinde teknelerine binip karaya dönmüşlerdir. Sonra da arabalarına binmişlerdir." Ben duraksadı. Yüzü bembeyazdı. "Sersemlemeleri normaldi tabii."

"Bizim suçumuz yok," diye patladı Shelton. "Bize saldırdılar. Kendimizi korumak zorundaydık. Ölmelerine üzüldüm ama sorumlusu biz değiliz."

Konuşmadım, çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Sallie'nin müzedeki danışmada bize nasıl yakın davrandığını hatırladım. Chris'in eski pazar yerinin orada turistleri tavlamaya çalışması gözümün önüne geldi. Charleston sokaklarında gezerken ikisi de yaptıkları işten fazlasıyla zevk alıyor gibiydi. Daha genceciktiler. Öldüklerine inanamıyordum.

Sonra kumsaldaki karşılaşmamızı hatırladım. Chris'in soğuk ve acımasız sözlerini. Sallie'nin kafama bir silah doğrultuşunu. Ölümlerine üzülmüştüm tabii ama bir yanımda rahatlamıştı. Ve bunun için utanıyordum.

Hepsi bu da değildi. Ben'in teorisi zaman çizelgesi açısından mantıklıydı. Ama nedense huzursuzdum.

Bu kazada cinayet kokusu alıyordum.

Hi da benimle aynı fikirdeydi anlaşılan. “Chris bir Prius’ları olduğunu söylemişti. Kazayı da onunla yapmışlar zaten. Öyleyse Studebaker’daki kimdi? Sizce...”

Shelton sinirli hareketlerle gözlüğünü tişörtüne sildi. “Yapma. Haberlerde bir kaza olduğunu söyledi. Başka türlüşünü düşünmek saçma.”

Hi omzunu silkti. “Bilemem. Fletcher’lar bana arabayla bir köprünün ayağına bindirecek bir çift gibi görünmedi.”

“Aynı fikirdeyim.” Shelton’ın itiraz etmeye hazırlandığını görüp elimi kaldırdım. “Kesinlikle bir kaza değildi diyemem ama dikkatli olmalıyız. Studebaker’daki başka biriydi ve bizi izliyordu.”

Hi başını salladı. “Aman biz de bir *kazaya* kurban gitmeyelim.”

“Hâlâ Dewees’e gitmek istiyor musunuz?” diye sordu Ben.

“Evet,” dedim hemen. “Shelton da kendi açısından haklı. Sonuçta bu bir kaza gibi görünüyor. Belki de dikkatleri dağıldı. Paranoyakça sebepler yüzünden araştırmamızı yarıda bırakamayız. Hayatlarımız buna bağlı.”

Ben kafasını salladı. Hi da onu taklit etti. Shelton gözlerini yukarı dikti.

“Öyle ya da böyle bu işi bitirmeliyiz,” dedim. “Bakalım Bonny eteğinde ne taşlar saklıyormuş?”

Hi'la Shelton halatı çözdü. Ben motoru çalıştırdı ve açıldık. “Sonraki durağımız, Dewees Adası.”

Fletcher'larla ilgili üzücü haberi düşünmemeye çalıştım.

Bu olayla ilgili duygularımı daha sonra, bu vartayı atlattıktan sonra gözden geçirecektim.

Şimdi dikkatimi toplamalıyım.

“Bildiklerimizi tekrarlayalım,” dedim.

Oğlanlar da düşüncelere dalmıştı. Kafaları benimki gibi karmakarışıkta belli ki.

Hi telefonuna baktı. “Dewees kuzeyde. Isle of Palms'la Bull'un arasında.”

“Eski Sewee bölgesi,” dedi Ben. “Atalarım Dewees'e de sık sık giderdi. Asıl adı Timicau.”

“Dün yanından geçmiştik,” dedim. “Fazla ışık yoktu.”

“Çevre bilincine sahip bir halkı var,” dedi Hi. “Küçük ve çok pahalı. Hiçbir yere benzemiyor ve arazisinin yüzde doksan beşi asla gelişmeyecek.”

Shelton araya girdi. “Sadece bin iki yüz dönüm. Bull’un üçte biri. Köprü yok. Araba yok. Karayla tek bağlantısı Isle of Palms’dan kalkan feribot.”

Ben kuzeydeki kanala doğru ilerliyordu. “Araba yoksa ulaşımı nasıl sağlıyorlar?”

“Golf arabalarıyla,” dedi Hi. “Benzinli araçlar yasak. Sakin bir yer. Restoran yok, süpermarket yok, benzin istasyonu yok. Daha çok bir doğa parkı gibi, ama zenginlerin orada evleri var.”

“Harika,” dedi Shelton alayla. “Yaban hayatı bozulmamış. Bataklıklar, böcekler ve dev timsahlar bizi bekler. Üstelik ne aradığımızı bile bilmiyoruz.”

Ona aldırmadım. Belki de haklı olduğu için.

Sustuğumuzda düşüncelerinin Fletcher’lara kaydığını hissettim. Sırf konudan uzaklaşmasınlar diye konuştum.

“Adada başka ne varmış?”

“Özel mülkler dışında mı?” Hi telefonuna baktı. “Küçük bir pansiyon, bir itfaiye, iki tane bayındırlık hizmetleri binası, bir kano sığınağı, eski bir kilise ve balık tutmak için iskeleler. Ticaret yasak.”

Shelton huzursuzca kıpırdandı. “Sizce biri onları öldürdü mü? Bu bir cinayet mi?”

Ben ona ters bir bakış fırlatıp “Nereye yanaşacağım?” diye sordu.

“Neresi olursa,” dedi Hi. “Bütün ada özel mülk. Her hâ-lükârda izinsiz giriyoruz.”

Ben zoraki gülümsedi. “Haneye tecavüz konusunda giderek ustalaşıyoruz.”

Sullivan's Adası'nın güney ucundan döndük ve iki gün içinde Claybourne kulübesinin önünden üçüncü kere geçtik. Dewees kanalın biraz aşağısındaydı.

"Çocuklar," dedi Shelton. "Şu tekne bizi mi izliyor? Chance'in evinden geçtikten sonra hızlandı."

Üçümüz de döndük. Sahiden de, arkamızda bir tekne vardı.

"Galiba iki kişiler," dedi Hi. "Ama emin değilim."

"Yazın kanalda düzinelerce tekne olur," dedi Ben.

Yine de gaza bastı.

"Yavaş," dedi Hi. "Bir de sahil güvenlikle uğraşmayalım."

Ben omzunun üzerinden baktı. "Yavaşlayayım da yakalanalım mı?"

Gergin dakikalar geçti. Tekne peşimizi bırakmıyordu.

"Kahretsin," dedi Ben. "Hız sınırını zorluyorum ama onları hâlâ atlatamadık."

"Gezintiye çıkmadıkları anlaşıldı," diye homurdandı Hi.

Shelton kulak memesini çekiştirdi.

Bir köprünün altından geçtik ve kanal daraldı. İki yanımızda bataklık arazileri vardı.

"Sıkı tutunun," dedi Ben. "Trafik azaldığına göre bir numara deneyebilirim."

Sewee ileri atıldı. Arkamızdaki tekne giderek küçüldü ve gözden kayboldu.

"Atlattık mı?" diye sordum.

Ben kafasını salladı.

"Gerçekten bizi izliyorlarsa, tekrar Bull Adası'na gittiğimizi düşünecekler."

"Doğru," dedim. "Dün gece de aynı rotayı kullandık."

“Dewees’in güneyinde Big Hill Marsh diye bir adacık var. Bowers’tan geçip *Sewee*’yi onun arkasına bırakacağım. Peşimizdeki tekne Bull’a giderse, yolda bizi görmeyecek.”

Kanaldan hız limitini aşarak geçtik. Dakikalar sonra, Isle of Palms’ın kuzey ucundaydık.

Ben ileriye işaret etti. “Dediğim adacık bu.” Dar koya girdi ve küçük kara parçasının etrafından dolaşp motoru kapadı. “Sessiz olun.”

Birkaç dakika boyunca martıların çığlıklarından başka ses duymadık.

Sonra uzaktan bir motor gürültüsü geldi. Ses giderek arttı. Bir an bizi bulacaklarını sandım ama geçip gittiler.

Gülümsemeye çalıştık.

“Rahatlayabiliriz,” dedi Ben.

“Muhtemelen balığa çıkan iki arkadaşı,” dedi Shelton.

Biraz daha bekledik. Ben motoru çalıştırdı ve Big Hill Marsh’in etrafından döndük. Dewees tam karşımızdaydı.

Ben’e bakıp başparmaklarımı havaya kaldırdım.

“Bizi adamıza götür, kaptan!”

A na iskelede kimsecikler yoktu. Hi hemen bilgi vermeye koyuldu. “Buraya Landing deniyor. *Aggie Gray*’in bağılı olduğu iskele. Denize açılmış olmalı.”

“Yanaşayım mı?” diye sordu Ben.

Hi başını salladı. “Bu civardaki en büyük iskele burası. Belki *Sewee*’yi kimse fark etmez.”

Ben bir yer belirledi. Tekneyi çabucak bağladık. Orada bulunmak için her türlü hakkımız varmış gibi rahat davranıyorduk. Tahta iskelenin ucunda küçük, antika bir sığınak vardı. Bizi tertemiz ve yeni boyanmış bir *Dewees Adası’na Hoş Geldiniz* tabelası karşıladı.

“Ortam güzelmiş,” dedi Hi.

Etrafıma bakındım. Haklıydı. Dört bir yanımda güneğin tipik bataklık arazileri uzanıyordu. Eski kazıkların üzerine pelikanlar tünemişti. Geniş kanatlarını açmış, güneş banyosu yapıyorlardı. Balıkçılar sazların arasında avlanıyordu. Durgun sudan su kamışları yükseliyordu.

“Hazineyi bulamasak bile yeni bir yer gördük,” dedi Ben.

İskelenin biraz ilerisindeki bir golf arabası filosunun yanından geçtik. Ev sahipleri ve kiracılar tarafından ada dışından satın alınan öteberiyi taşımak için yan yana bekliyorlardı.

Bazılarının kontak anahtarı üzerlerindeydi.

Hi tek kaşını kaldırdı ama başımı iki yana salladım. *Sewee*’yi kanunlara aykırı bir yere bağlamak başka şeydi, bir golf arabası kaçırmak başka bir şey.

Hi’in teatral iç çekişini duymazdan geldim.

Beyaz çakıl taşlarından yapılan yola doğru ilerledik. Oldukça bakımlı ve iki golf arabasının yan yana geçebileceği kadar genişti.

“Kireç taşı.” Çömelip kaldırım taşlarında kullanılan malzemeyi Bonny’nin taşıyla karşılaştırdım.

Hayal kırıklığıyla sarsıldım.

Yolu oluşturan kırık kireç taşları beyaz, delikli ve keskin kenarlıydı. Oysa Bonny’nin taşı sağlam, pürüzsüz ve açık griydi.

“Belki eskidikçe soluyorlardır,” diye önerdi Hi umutla.

“Olabilir.” Ama iki örneğin uzaktan yakından ilgisi yoktu.

İleride, küçük bir yarımadayı kaplayan yuvarlak ve üç katlı bir bina vardı. Önünde Amerika Birleşik Devletleri ve Güney Carolina eyaleti bayrakları dalgalanıyordu.

“İdare binası,” dedi Hi. “İçinde bir eğitim merkezi, birkaç laboratuvar ve bir postane var.”

“Nereden başlıyoruz?” diye sordu Shelton. “Şimdilik iki seçeneğimiz var gibi duruyor.”

Hi, iPhone’undan bir harita açtı. “Dewees’in ortasında büyük bir lagün gölü var. İki yanında da yüksek araziler. Adanın geri kalanı sulak araziler ve bataklıklardan oluşuyor.”

Saat üç yönünü işaret etti. “Bu patika okyanus kıyısındaki evlere gidiyor. Lokal kulüp binası da orada.”

Saat on iki yönünü gösterdi. “İleride diğer kamu binaları, ufak çaplı bir gübre işleme tesisi, itfaiye ve eski kilise var. Hepsi de göl çevresinde.”

“Sinek kapanlar eskiden neredeydi sizce?” diye sordu Ben.

Hi omzunu silkti. “Ben göl çevresinde diyorum. Avlarını tuzağa düşürmek için durgun bir bölgeye ihtiyaçları vardı. Fazla rüzgâr almayan bir bataklık ideal olurdu.”

“Öyleyse doğruca oraya gidelim,” diye önerdim.

“Boşa kürek çekiyoruz,” diye homurdandı Shelton. Yine de peşimize takıldı.

Üç yüz metre kadar yürüdük. Solumuzda bataklık arazileri, sağımızda göl vardı.

“Old House Lagünü,” dedi Hi. “Adadaki en büyük su kütlesi. Tam bir timsah cenneti.”

Sağda küçük ve sık bir koy belirdi. Ana su kütlesinden uzun ve ince bir kara parçasıyla ayrılıyordu. Yüzeyi mat ve misket limonu yeşiliydi. Tek tük nilüferler gördüm. Koydan kıvrılarak karanın içlerine doğru ilerleyen patika meşe ağaçlarının arasında kayboluyordu.

“Şu tarafta ne var?” diye sordum.

Hi cep telefonuna baktı. “Eski kilise yolu. Göl kıyısındaki ağaçların arasında minik bir şapel varmış. Bir de iskele.”

Bir an düşündüm. “Kilise ne zaman inşa edilmiş?”

Shelton Hi'dan önce cevap verdi. “1700'lerin başında. İnternette baktım. Dewees'deki en eski yapı.”

“Bonny zindandan kaçtığında buradaymış.”

Shelton başını salladı. “Evet. İnanılmaz değil mi? Burada başka hiçbir şey yokmuş. Şapeli İrlandalı bir keşiş inşa etmiş. Sonra da orada Sewee halkını kendi dinine döndürmek için uğraşmış. Sonunda ya pes etti ya da öldü. Kimse bilmiyor. Ama bina hâlâ ayakta.”

İçimde yine o tuhaf his vardı. “Onu mutlaka görmeliyiz.”

Hi parmağını havada döndürüp yokuşun aşağısını gösterdi. “İstikamet Tanrı’nın evi.”

Patikadan aşağı inmeye başladı.

Kilise beklediğimden de küçüktü. Ön cepheyi dört buçuk metrelik, bodur bir çan kulesi oluşturuyordu. Ortasında tahta bir kapı vardı. Tahta çatının dik eğiminin altından eğilerek geçtiğinizde kendinizi dikdörtgen şeklinde bir odada buluyordunuz. İki yanda iki yuvarlak pencere vardı.

Yapının tamamı kırık dökük taşlardan inşa edilmişti.

Gri taş bloklardan.

Kireç taşı bloklar.

“Vay canına,” dedi Hi. “Örneği çıkar. Bu sefer tutturduk galiba.”

En yakındaki duvara yaklaşip çakıl taşını çıkardım. Renk ve dokuları birebir uyuşuyordu.

“Aynılar,” dedim. “Üstelik göl sinek kapanlar için ideal bir yaşam ortamıydı.”

Shelton ensesini ovuşturdu. “İmkânsız. Kimse bu kadar şanslı olamaz.”

“Üçte üç,” dedi Ben. Sesi huzursuzdu. “Durmadan hedefi tutturman beni korkutmaya başladı doğrusu.”

“Bu bina Anne Bonny’nin zamanında da buradaydı,” dedim. “İrlandalı bir keşiş tarafından inşa edildi. Bonny de İrlanda kö-

kenli ve dindardı. Ayrıca kireç taşı kilise mimarisinde yaygın olarak kullanılıyordu.”

“Resmen heyecanlandım yahu,” dedi Hi. “Aziz Kireçtaşı’nın Bonny’nin hazinesiyle bir ilgisi yoksa bu tarihin en acıklı tesadüfö olur bence.”

“Ben tesadüflere inanmam,” dedim otomatikman.

“Biliyoruz!” diye bağırdılar koro hâlinde.

“O hâlde içeri giriyoruz,” dedi Shelton.

“Tabii ki.” Kapıyı ittim. İçe doğru kolayca açıldı.

Duvarlarında süslü taş çeşmelerin bulunduğu küçük bir hole girdik. İlerideki kemerli kapı kilisenin ortasına açılıyordu.

İki sıra hâlinde banklar yerleştirilmişti. Tek odalı şapel yıllara meydan okurcasına sağlamdı. Yerler tertemizdi ve duvarlardaki şamdanlarda mumlar vardı. Sağ köşedeki başka bir kapıdan binanın arkasına çıkılıyordu.

“İbadetini yalnız yapmak isteyenler için kapıyı açık bırakmışlar,” dedim. “Ada halkının birbirine güveni tam anlaşılan.”

“Hadi be!” Ben gözlerini tam karşıdaki bir noktaya dikmişti.

“Şştt,” diye fısıldadı Shelton. “Bir kilisede olduğumuzu unutma.”

“Ben, ne oldu?” Bakışlarını takip ettim.

Ve kalbim duracak sandım.

“Yok artık,” diye söylendi Hi.

Arka duvardaki taşlar ilk bakışta bir örnek gibi görünüyordu. Ama dikkatli baktığınızda, gri kireç taşına gömülü beyaz kayaların bir şekil oluşturduğunu fark ediyordunuz.

Boyü bir buçuk metre, eni doksan santim kadardı.

Bir Kelt haçı.

Hi elini bacağına vurdu. “Bu da tesadüf değil herhâlde?”

“Tory, bence senin psikik güçlerin var,” dedi Shelton. “Bir daha söylediklerinden asla şüphe etmeyeceğim.”

Ben haça bakmakla yetindi.

“Arkasını kontrol edelim!” dedi Shelton heyecanla.

Tam anlamıyla duvara saldırdık. Ellerimizle yokladık, yumrukladık, tırnaklarımızla kazdık. Bir noktada Hi “Açıl susam açıl!” diye bağırdı.

Ama çabalarımız sonuç getirmedi.

Üzüntüyle başımı eğdim.

O anda gördüm.

Duvarlar gibi, zemin de kireç taşıyla döşenmişti. Haçın dibindeki taş a bir şekil kazınmıştı.

Çömelip yakından baktım.

Taşa iki küçük çizgi çekmişlerdi. Biri kısa ve yatay, diğeri uzun ve dikeydi. Birlikte kaba bir haç şekli oluşturunyorlardı.

Dikey çizginin üst kısmı hafifçe sağa eğikti.

“Bakın! Bonny’nin haçı! Hazine bu taşın altında!”

“Nasıl kaldıracamız?” dedi Hi heyecanla zıplayarak. “Dinamit filan lazım değil mi?”

“Bekleyin!” Ben koşarak kapıdan çıktı.

Dakikalar geçti. Ya da belki saatler. Taşın köşesini kanırtmaya çalıştım. İşe yaramayacağını bilsem de, boş durmaktan iyiydi. Shelton ellerini arkasında kavuşturmuş, aşağı yukarı yürüyordu. Hi gözlerini yere dikmiş, bir şarkı mırıldanıyordu.

“Hey, açın şunu!”

Ben şapelin arka kapısındaaydı.

Hi koşup sürgüyü kaldırdı. Ben bir levyeyle içeri daldı.

“Yolda bir alet edevat kulübesinin yanından geçtik. İşimiz bittiğinde yerine koyarım.” Muzipçe sırtıttı. “Tabii mücevher çuvallarını taşımaktan fırsat kalırsa.”

“Hadi başla!” diye cıyıkladı Shelton.

Ben levyeyi taşların arasına sokup kanırttı. Tam üç kere denedi. Taş hafifçe havalandı. Sonra yine düştü.

“Hadi, Herkül!” diye bağırdı Hi.

Ben ayaklarını yere sağlam basıp levyeyi daha da derine itti ve kanırttı. Taş birkaç santim havalandı ama düştü.

Ben usanmadan tekrar tekrar denedi.

Taş yavaşça yükseldi. Ben son bir çabayla alt kısmını yerden kaldırmayı başardı. Hep birlikte taşı itmesine yardım ettik.

“Gizli bir bölme!” diye bağırdım.

Çapı kabaca doksan santim kadardı.

Ortasında tozlu bir cisim duruyordu.

Vay canına!

Ganimetimizi tozlu deliğinden çıkardım.
Tahta bir kutuydu. El oyması ve çok eskiydi.

Gerçek bir bilim insanı böyle bir buluşa dokunmadan önce önlemini alırdı ama ben sabırlı davranamayacak kadar heyecanlıydım. Bunca olaydan sonra, Tempe teyzenin bile bana anlayış göstereceğinden emindim

Kutu sandıktan küçüktü. Ufak bir mikrodalga ebadındaydı. Kapağı mühürlenip basit bir sürgüyle emniyete alınmıştı.

“Yolun sonuna geldik, çocuklar,” dedi Hi. Kaşlarını çatı. “Yalnız içi boş çıkarsa cinnet geçirebilirim ona göre.”

“Açın şunu,” dedi Shelton. “Bana altınla gelin.”

“Beyler,” dedim “size Anne Bonny’nin hazinesini takdim edebilir miyim?”

Gözlerini kutudan ayırmadan kıkırdadılar.

Sürgüyü çekip kapağı kaldırmaya çalıştım. Ama mühür kırılmadı.

Elimi uzattım. “Ben?”

Ben çakısını bana verdi. Onu kapak boyunca gezdirdim. Yere bal mumu kırıntıları düştü. Eski mühür kırıldı.

Çakıyı geri verdim. Derin bir nefes aldım ve kapağı kaldırdım.

Kutuda iki tane cisim vardı. Biri, ağzı siyah deri iple bağlı, siyah kadife bir keseydi. Düğümü çözmesi için onu Shelton'a verdim.

İkincisi daha büyüktü ve branda bezine sarılıydı.

“Şimdiye kadar çürümesi gerekmez miydi?” diye sordu Ben.

“Hava almadı demek ki,” dedim. “Taşların arasında hiç mesafe yoktu. Bal mumu da havayı engellemiştir. Bunu buraya koyan kişi geleceği düşünmüş anlaşılan.”

“Anne Bonny'den başkası olamaz,” dedi Hi. Heyecandan sesi titriyordu.

Bezi açtığımda metal telle sıkıca bağlı, küçük, muşamba bir paket gördüm.

Bu arada Shelton da düğümü açıp keseyi avucuna boşalttı.

İçinden altın paralar düştü.

Bizimkiler coştı tabii.

“Yaşasın! Altın!” diye bağırdı Shelton.

Hi Ben'e beşlik çıkmak için elini uzattı. Ama Ben ona aldırmadan paralardan birini aldı.

“Bir yüzünde bir haçın etrafında Latince yazılar var,” dedi heyecanla. “Diğer yüzünde de bir taç ve zırh. 1714, V. Philip yazıyor.”

“Bir dakika bekleyin.” Shelton iPhone'unu karıştırdı. “İspanyol altınları. 8 *escudos* da deniyor. Büyük olasılıkla, Meksika'da basıldılar.”

“Ne kadar ederler?” diye sordu Hi sevinçten dans ederek.

Shelton cep telefonunu öptü. “İyi durumda olanların her biri binler diyor!”

“Başardık!” diye bağırdı Hi. “Artık zenginiz! Morris Adası milyonerleri!”

“Abartma,” dedi Ben. “Burada ancak birkaç düzine altın var.”

Bütün gözler kucağımdaki pakete çevrildi.

Shelton paraları keseye geri koydu. “Başlangıçlarla karnımızı doyurmayalım. Ana yemeğe geçelim.”

Ben çakıyı uzattı. “Aç hadi.”

Kalp çarpıntısıyla muşambayı boydan boya kestim.

Ve bakakaldım.

Dışarıda bir martı çığlık attı. Bir başkası ona cevap verdi. Uzaklarda bir köpek havladı.

İlk tepkiyi Hi verdi. “Bu da ne?”

Shelton yüzünü avuçlarına gömdü. “Olamaz.”

Ben tek kelime etmedi.

Paketten çıkan kâğıt tomarını elime aldım.

“Dini bir şeye benziyor.” Heyecanlı görünmeyi bile başaramadım.

“Lanetlendik!” diye inledi Hi. “Korsan hazinesinin havalı bir şey olması gerekmiyor muydu? Değerli ve ilginç? Bizim payımıza da tırsınç bir Orta Çağ kilise dergisi düştü.”

“Daha ne olduğunu bile bilmiyoruz,” dedim. “Hele bir bakalım.”

“Siz takılın,” diye homurdandı Shelton. “Ben altınları sayacağım.”

“Birini versene,” dedi Hi. “Sıcaklığını avucumda hissetmek istiyorum.”

Ben işaret ve orta parmaklarını V yapıp gözlerine yaklaştırdı ve sonra Hi’la Shelton’a doğru salladı. “Gözüm üzerinizde.”

“Dostum,” diye inledi Shelton. “Para seni çabuk bozdu.”

Oğlanlar geyik yaparken ben sayfalara baktım.

“Parşömen,” dedim. “Yarıdan katlanıp küçük bir paket oluşturmaları için birbirlerine dikilmişler. Toplamda on sayfa gibi görünüyor.”

“Hımmm.”

“İyi.”

İlgisizliklerinin farkındaydım. Dolayısıyla incelememe sessizce devam ettim.

İlk sayfa Latince yazı ve sembollerle doluydu. El yazısı zarif ve süslüydü. Yazar kelimelerle sanat yapmıştı âdeta.

İkinci sayfada birbirlerinin içine geçmiş şablonlarla çevrili melek resimleri vardı. Alt köşe tamamen süslü bir düğümle kaplanmıştı.

Hafifçe solmuş olmalarına rağmen renkler nefes kesiciydi. Siyah, sarı, mor ve kırmızı. Detaylardaki karmaşa beni büyülemişti.

Sayfaları karıştırırken, aralarından bir kâğıt düştü. Eğilip aldım.

Bir mektuptu. El yazısını hemen tanıdım.

“Bakın burada ne var?”

Ses tonumdaki değişim oğlanların ilgisini çekti.

“O ne?” diye sordu Hi.

“Sizi ilgilendirecek bir şey değil,” dedim. “Sevgili dostumuz, Anne Bonny’dan kankası Mary Read’e bir not.”

Oğlanlar maddi durumumuzdaki iyileşmeyi unutup başıma üşüştü.

Sevgili Mary,

Umarım iyisindir. Hapishaneden kaçtığımдан beri senden haber alamadım. Güvenliğinden endişe etmeye başladım. Bütün planlar ters gitti. Eğer bunu okuyorsan yolu bulmuşsun demektir. Tıpkı tahmin ettiğim gibi. Başka hiç kimse bıraktığım ipuçlarını çözemezdi. Zekâmla gurur duyuyorum doğrusu.

Sana yazıyorum, çünkü Charles Town'dan alelacele ayrılmam gerekti. Biri sorular sormaya başladı ve özgürlüğüm tehlikeye girdi. Kuzeye, seninle konuştuğumuz yere gideceğim.

Bu kutuda seni istediğin yere götürecek kadar para var. Yanıma bile gelebilirsin. Ayrıca sana hatıra olarak en sevdiğin sayfaları bıraktım. Benimkileri yanıma aldım. Onlara baktığımda seni düşünecek ve sevgiyle anacağım.

Kadim dostun,

Anne

İlk ben konuştum. “Mary’nin öldüğünü bilmiyor. Ne acıklı.”

“Belki de ölmemişti,” dedi Shelton. “Kimse kesin konuşmuyor.”

“Mary bu mektubu asla bulamamış,” dedi Ben. “Bu kadarı belli.”

Hi başını iki yana salladı. “Anne Bonny’nin meşhur hazinesi bir avuç altın ve İncil’den bir bölüm müymüş? Hayal kırıklığının böylesi.”

Sayfaları onlara uzattım. Oğlanların enikonu canı sıkılmıştı. LA AE’yi kurtarmak için çok paraya ihtiyacımız vardı.

Görevimiz başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Sürümüz dağılacaktı.

“Ortalığı toplayıp çıkalım hadi,” dedim.

Ben yerinden çıkardığımız taşın yanına gitti. “Shelton, yarıdım et.” Birlikte taşı ittiler.

“Bunu nereden aldın?” diye sordu Hi levveyi göstererek.

“Geldiğimiz yoldaki kulübeden.”

Hi levveyi alıp arka kapıdan çıktı.

Ben’le Shelton’ın taşı yerine oturtmaları birkaç dakika aldı.

“Uf, amma da ağırmış,” dedi Shelton.

Ben ellerini beline koydu. Nefesi tıkanmıştı. “Demin kaldırmak zorunda kalmadığına dua et.”

Shelton altın kesesini cebine koydu. “Bu güvenlik açısından bende kalsın.”

“Hepsini saydım. Bir tane eksik çıkarsa başın belaya girer ona göre.”

“İkinci kez gururumu kırıyorsun, Blue. Seni düelloya davet ediyorum. Silahları sen seç. Tabanca mı, kılıç mı?”

Bonny’nin bıraktığı sayfaları sırt çantama koyarken kilisenin ön kapısı gıcırdayarak açıldı.

“Hi döndü,” dedim. Çantamı omzuma asıp kalktım. “Gitmeye hazır mısınız?”

“Olduğunuz yerde kalın,” diye seslendi bir erkek sesi. “Konuşacaklarımız var.”

Kanım dondu.

Marlo'yla am Yarması şapele girdi. İkisinin de yüzleri asıktı.

Ve ikisi de ellerindeki silahları bize doğrultmuştu.

“**K**açın!”
Ben’le Shelton bağırmaımla birlikte harekete geçti. Hep birlikte arka kapıya doğru koştuk.

Ve bize nişan alınan başka bir silahla olduğumuz yere mıhlandık.

“İyi akşamlar,” diye sıırttı Nigel Short çarpık dişleriyle. Kahverengi tüvit bir takım giyip bordo kravat takmıştı. Elinde 9 mm’lik bir Beretta vardı. “Hep birlikte içeri girmeye ne dersiniz?”

“Doktor Short? Sizin burada ne işiniz var?”

“Geri çekilin.” Silahını salladı. “Yoksa üçünüzü de delik deşik ederim.”

Yavaşça ellerimizi kaldırıp şapelin ortasına doğru geriledik. Marlo’yla Çam Yarması sıraların önünde duruyordu. Marlo yine çuval gibi beyaz bir tişörtle cepli bir kot giymişti. Çam Yarması, LeBron James formasıylaydı.

Silahların arasında kalmıştık.

Short ufak camlı gözlüğünü yukarı itti. “Günlerdir kâh orada kâh buradasınız. Sizi takip edeceğiz derken canımız çıktı.”

Marlo gözleriyle odayı taradı. “Zengin Züppe’yle Şişko yok.”

“Chance’la Hi pes etti,” diye yalan attım. “Bir haftalık heyecanı kaldıramadılar.”

“Ben de bunu yutacağım öyle mi?” dedi Short. “Tabii ki, Bonny’nin hazinesini koruyorlar.”

Marlo silahını salladı. “Bizi hazineye götüreceksiniz. Yoksa işiniz biter.”

Çam Yarması tek kelime etmeden bizi tehditkâr bakışlarla süzüyordu.

“Hazine filan yok,” dedi Shelton titrek bir sesle. “Sandık boş çıktı.”

Short gözlerini kıstı. “Siz beni aptal mı sanıyorsunuz?”

Marlo’ya arka kapıyı tutmasını işaret etti. Sonra ağır adımlarla yürüdü ve ilk sıraya oturdu.

Durumumuzu gözden geçirdim. Marlo arka kapıdaydı. Çam Yarması sıraların arasındaki koridorda dikilerek ön kapıdan kaçmamızı engelliyordu. Yine kapana kısılmıştık.

“Shelton doğru söylüyor,” dedi Ben. “Bonny efsanesi fos çıktı.”

“Bak sen,” diye tısladı Short. “Hâlâ numara peşindeler. Bize hazinenin yerini söyleyeceksiniz ve Marlo sizi acı çektirmeden öldürecek. Aksi takdirde, abisi Duncan’ın marifetleriyle tanışmak zorunda kalırsınız.”

Duncan gözlerini kırıştırdı. İlk kez suratında anlaşılır bir ifade görüyordum.

Zaman kazan, diye emretti zihnim.

“Dilinizi mi yuttunuz?” Marlo silahının emniyetini usulca kaldırdı. “Belki böyle ikna olursunuz.”

“Dur! Bunu neden yapıyorsunuz?” diye inledim.

Marlo’nun gözlerindeki buz gibi ifadeye korkuyla bakarak bekledim.

Marlo ağzını çarpıttı. “Sence? Para, kızım, para. Sen ne sanmıştın?”

“Marlo ve Duncan sizi izliyordu,” dedi Short. “Biz de bu vesileyle tanıştık. Peşinize bir sürü insan takmışsınız!”

“Fletcher’ları sen öldürdün, değil mi?” diye tısladım.

Short *boş versene* dercesine elini salladı. “Ahmaklar. Kendilerini bir şey sanan acemi çaylaklar. Ben otuz yıldır Anne Bonny’nin hazinesini arıyorum. Fletcher’ların dünyadan haberleri yoktu. Neyi aradıklarını bile bilmiyorlardı.”

“Onları öldürmek zorunda değildin.”

“Dinlemezlerdi ki,” dedi Short. “Ama sevgili Duncan onlarla güzel bir sohbet etti ve sonra başlarına o talihsiz kaza geldi. Sizin daha mantıklı davranacağınızı umuyorum.”

Sesi buz kesti. “Sandığın sizde olduğunu biliyoruz.”

Ağzım o kadar kurumuştı ki, zor konuştum. “Korsan hazine için bizi öldüreceksiniz öyle mi?”

“Nasıl bir oyun oynadığınızı sanıyordunuz çok merak ettim. Dile kolay, otuz yıl. Tozlu arşivlerde yatıp kalktım. Uzun zaman önce unutulan metinleri çözmek için günlerce, gecelerce uğraştım. Sonra siz geldiniz. Elinizde Anne Bonny’nin mektubuyla!” Silahını dizine vurdu. “Half Moon Battery’yle ilgili sorular sordunuz. Hazine haritasındaki yazılarla ilgili. Amacınızı anlamamak için aptal olmak lazımdı.”

Sakin konuşuyordu ama bakışlarında delice bir ifade belirmişti. “Ben eski yazılar uzmanıyım. Mektubun bütün sayfalarındaki eğik haç dikkatimden kaçmadı tabii! Bonny’nin hazine-siyle ilişkili olduğunu hemen anladım.”

Düşün, Tory. Vaktimiz azalıyor.

“Bizi mi gözetledin?” diye sordum.

“Elbette.” Bacak bacak üstüne attı. “Mektubu bana getirmenizden sonra işe yarar bir şeyler bildiğinizden kuşkulandım. Bonny’nin özel evrakını görmek istediğinizde diyafondan sizi dinledim. Sizi kendim izlemeyi bile düşündüm ama sonra yardım almaya karar verdim.” Gülümsedi. “Eskisi gibi genç değilim.”

Ben, Marlo’ya ters bir bakış fırlattı. “Siz de peşimize bu haydutları taktınız.”

“Haydut mu?” diye tısladı Marlo. “Laflarına dikkat et, kardeşim.”

“Amaçlarımız ortaktı ama çocukların biraz yönlendirilmeye ihtiyaçları vardı,” dedi Short. Ayağa kalktı. “Benim kas gücüm eksikti, onların da beyin gücü. Dolayısıyla iş birliği yapmaya karar verdik.”

“Kas gücü,” dedi Marlo pazusunu sıkarak. “O benim.”

Duncan boş boş bakmakla yetindi.

“Studebaker’daki siz miydiniz?” diye inledi Shelton. “O teneke sizin mi?”

“Teneke mi?” Marlo öfkeyle kaşlarını çatı. “Bir klasikten söz ediyoruz, kardeşim. Dunc’la onu elden geçirdik ve yepyeni oldu.”

“Tefeci,” dedim. Nihayet jeton düşmüştü. “Lonnie Bates sizin babanız, öyle değil mi?”

“Babam ahmağın teki,” dedi Marlo. “Ama kazıklanmaktan nefret eder. Siz dükkândan çıkar çıkmaz bizi görevlendirdi. Önce kafayı yediğini sandım ama babalık bu sefer turnayı gözünden vurmuş.”

“Bu kadar gevezelik yeter,” dedi Short. “Bazı cevapların zamanı geldi de geçiyor. Dewees’e neden geldiniz? Bu kilisede ne işiniz var? Hazine sandığı nerede?” Bana bir adım yaklaştı. “Ve çantanda ne saklıyorsun?”

Vakit doldu.

Gözlerimi kapadım ve zihnimin derinliklerine ulaştım.

BUM.

Güçlerim bir şelale gibi bedenime çağladı.

Bilinçaltımın katmanlarına daldım.

Ben’le Shelton’a ulaştım. Hi’ı da hissedebiliyordum ama görüntüsü daha bulanıktı. Bilincimin kıyısında Coop’un ayağa fırladığını duyumsadım.

Daha önceki gibi, beşimiz alevli iplerle birbirimize bağlandık.

Etrafımı saran altın haleyı diğerlerine de yaymaya çalıştım.

Viraller dinleyin!

Mesajım bizi ayıran görünmez engele çarpıp parçalandı. Yeniden denedim. Olmadı.

Neyi yanlış yapıyorum?

Dişlerimi sıkarak bilincimin engeli aşması için uğraştım. Yine başaramadım. Bull Adası’nda kurtlarla ilk karşılaşmamızda da böyle olmuştu.

Short gözlerini kısıtı. “Ne yapıyorsun?”

Zihnimdeki görüntü değişmeye başladı. Hi somutlaştı. Şapelin arka kapısının orada dolaştığını hissettim.

Zihnimdeki engelde bir çatlak oluştu. Zorlayıp onu genişlettim. Yanımdaki Ben’le Shelton suratlarını buruşturdu.

Birden mesajım yerini buldu.

Telepati neden bazen işe yarıyordu da, bazen yaramıyordu?

Loggerhead’de alıştırma yaparken Shelton’ın yanımda olmadığını hatırladım. Kurtlarla karşılaştığımızda da Ben yoktu.

Telepati ne zaman işe yaramıştı?

Su altındaki bir tünelde. Kumsalda hep birlikte Fletcher’larla savaşıırken.

Bir Viral eksik olduğunda sürü tamamlanmıyor ve telepati gücüm çalışmıyordu.

Hi yaklaştığında görüntü netleşti. Aramızdaki duvarlar inceldi.

“Bayılmayacaksın değil mi?” dedi Short. “Konuşsana, kızım.”

Toplayabildiğim bütün gücü yansıttım. Ben’le Shelton’ın titrediğini gördüm.

“Bu kadar oyun yeter,” dedi Marlo. “Ciddileşme zamanı geldi.”

Duncan gözlerimin içine baktı. “Ben onu konuştururum.” Sesini ilk kez duyuyordum.

Kilise duvarlarının ötesinde, Hi sınırı geçti.

Engel kalktı. Düşüncelerim patladı.

Işımamı diğer Viraller’e de yaydım.

Hi’nin iki büklüm olduğunu hissettim. Shelton’la Ben inledi. Kafamın içindeki görüntüler sarı bir ışıkla parladı.

“Baksanıza,” dedi Marlo alayla. “Dunc’tan ödleri patladı.

Kafalarının içini görüntülerle doldurdum.

Saniyeler içinde planım şekillendi.

Hi durdu ve kilisenin ön tarafına doğru yürüdü.

“Bence şu dangalaklardan birini indirelim,” dedi Marlo. “O zaman piliç bülbül kesilir.”

“Neden olmasın?” Short, Ben’i işaret etti. “Şundan başla.”

Marlo silahını kaldırdı.

Şimdi!

Shelton altın kesesini Marlo’nun kafasına fırlattı.

Marlo önce alayla güldü ama yere saçılan paraları görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yere çömelip birini eline aldı. “Altın!”

“Dikkat et!” diye bağırdı Short.

Çok geçti. Marlo kafasını kaldırdığında Ben’in tekmesiyle afalladı. Ben onun sersemlemesinden faydalanarak üzerine atıldı. Birlikte yuvarlandılar.

Short, Shelton’a nişan aldı. Shelton tam zamanında kendini taş mihrabın arkasına attı.

Tak! Tak!

Kurşunlar havada uçuşuyordu.

Tak!

Duncan’ın atışı neyse ki, Ben’e isabet etmedi.

O sırada, biri şapele daldı ve Duncan’a arkadan saldırdı. Duncan kendini yüzüstü yerde buldu. “Ah!”

Hi dönüp Short’u iki eliyle itti.

Short bana doğru uçtu.

Tabancasına asıldım ama onu daha da sıkı kavradı.

“Bırak!” diye bağırdı.

Duncan güçbela dizlerinin üzerinde doğruldu. Hi kütük bacaklarından birine sarıldı. Shelton mihrabın arkasından demir bir şamdan fırlattı.

Bir kemik çıtırtısı duyuldu.

Çam Yarması alnını tutarak düştü.

Köşede Ben'le Marlo hâlâ boğuşuyordu.

“Bonny'nin hazinesi benim!” diye gürledi Short. “Ona asla sahip olamayacaksınız!”

Hâlâ silahını elinden almaya çalışıyordum. Ama Short'un öfkesi benim ışıma gücüme denkti. Bağırarak tetiğe asıldı.

Tak! Tak! Tak!

Mermiler taşa çarptı.

İşler kontrolden çıkıyordu.

Son çareyi denedim ve ona kafa atmaya çalıştım. Gözlerimin arkasında yıldızlar çıktı. Neyse ki, Short bir anlığına sersemledi. Fırsatı kaçırmadım. Tabancayı elinden çekip aldım ve kasiğine dizimi yapıştırdım. Yaşlı adam inleyerek iki büklüm oldu.

Elimde tabancayla döndüm. Ama kavga bitmişti.

Ben ayağa fırlayıp tabancayla Marlo'nun kafasına nişan aldı.

"Artık birbirimizi anladığımızı sanıyorum," diye fısıldadı.

Marlo kafasını salladı.

Ben sıraları gösterdi. Marlo ellerini kaldırarak doğruldu.

Ben bana döndüğünde gözleri artık parlamıyordu.

Duncan yerde inliyordu. Hi'la Shelton mihraba yaslandı.

Hi'in titreyen elinde bir tabanca vardı. "Adamımsın, Shelton. Unutturma da bir ara sana hamburger ısmarlayayım."

"Judoyu kendimce yorumladım," dedi Shelton çatlak bir sesle. "Annem sağ olsun, zorla yazdırdığı dersler çok işime yaradı. Şamdanın da yardımı oldu tabii."

Oğlanlar yumruklarını sıktı ve gözleri eski rengine döndü.

BUM.

Titreyerek ışımanın etkisinden kurtuldum. Kendimi zayıf ve kırılğan hissediyordum.

Short bana nefretle baktı.

“Yürü,” dedim Marlo’nun yanını göstererek.

“Bu ne cüret?”

Beretta’yı Short’un burnuna nişan aldım. Kalkıp Marlo’nun yanına geçti.

Duncan hâlâ dizleri üzerindeydi.

“Short’la Marlo’nun yanına otur,” dedim. “Hadi sallanma!”

Ayağa kalkıp formasını silkeledi.

“Hey! Dediğimi duymadın mı? Geç otur şuraya!”

Elini uzattı. “Silah.”

“Aklını kaçırmışsın.”

“Silahı ver.”

“Son kez uyarıyorum. Otur şuraya!”

Homurdanarak üzerime yürüdü.

Tak! Tak!

Kurşunlar Duncan’ın dev ayaklarının dibine çarptı.

Donup kaldı. Bacaklarının arasına koyu bir leke yayıldı. Korkudan altına yapmıştı!

“Düzeltiyorum. Deminki son uyarımdı. Beni bir kere daha denemeye kalkışırsan, aylarca topallarsın.”

Duncan sıraya, kardeşinin yanına çöktü.

Göz ucuyla diğer Viraller’i gördüm. “Ne?”

Ben’in ağzı beş karış açık kalmıştı. “İnanamıyorum.”

“İyi atıştı, *Scarface*.” Hi bana Duncan’ın silahını verdi.

“Aman sana borcum filan kalırsa hatırlat da hemen ödeyeyim. Silah kullanmayı nereden öğrendin?”

“Uzun hikâye,” dedim.

“Tory’den bahsediyoruz,” dedi Shelton. “Neden şaşırdınız ki?” Yerdeki altınları toplamaya başladı.

Short ve gangster kardeşlerin sesi kesilmişti.

Oğlanlar eşyalarımızı toplarken, ben gözlerimi onlardan ayırmadım. Az sonra gitmeye hazırдық.

“Plan ne?” diye fısıldadı Shelton. “Onları burada bırakamayız.”

“Bırakın gidelim,” diye yalvardı Marlo. “Bizi bir daha asla görmeyeceksiniz.”

“Kusura bakma,” dedim, “ama birini vurma fikri ilk senden çıktı. Hiram, bir dakika konuşabilir miyiz?”

Talimatlarımı fısıldadım. Hi kafasını sallayıp Shelton’la Ben’i bir köşeye çekti.

“Ben Tory’yle kalayım,” dedi Ben. “Konuklarımız yanlış bir işe kalkışmasın.”

Shelton’la Hi eşyaları yüklenip şapelden çıktı.

Ben’le duvara yaslandık. Sessizlik uzayıp gitti. Dolu bir silahı üç kişiye doğrultmanın gerginliği içindeydim.

Bana yıllar gibi gelen dakikalar sonra bizimkiler döndü. Hi başparmağını kaldırdı.

“Postaneye gidin,” dedim. “Adanın bir güvenliği olmalı.”

Hi yine yola çıktı.

“Polis mi çağıracaksınız?” dedi Marlo yanağındaki yara izine dokunarak. “Hadi ama. Bu işi aramızda çözebiliriz.”

“Unut gitsin.”

“Müzeden eski bir harita çaldınız,” diye tısladı. “Siz de hapse gireceksiniz.”

“Belki. Ama Fletcher’ları öldürdünüz. Bunun cezasını çekeceksiniz.”

Hi kapıda belirdi. “Kimi bulduğuma inanana-”

Tanıdık bir ses sözünü kesti. “Burada neler oluyor?”

Çavuş Carmine Corcoran kiliseye girdi. Koca göbeği üniformasının düğmelerini zorluyordu.

İçeri Yeti girse daha az şaşırdım.

“Çavuş Corcoran?”

“Tory Brennan.” Siyah, gür bıyığı onaylamaz bir ifadeyle aşağı sarktı. “Ve Morris Adası eşkıyaları. Tanrı’nın benden nefret ettiğinin ayaklı kanıtları.”

“Dewees’e mi atandınız?”

“Sürgüne yollandım desek daha doğru.” Tombul suratı öfkeyle kızardı. “Muhtemelen bana yaşattığınız utanç yüzünden! Artık Güvenlik Müdürü Corcoran’ım.”

Gözleri elimdeki tabancaya kaydı. Sonra banktaki üçlüye ve Ben’in elindeki silaha baktı.

“Onlar gerçek mi?”

“Şu üçü bizi öldürmeye çalıştı,” dedi Ben. “Tutuklayın onları.”

“Kim bunlar?” diye sordu Corcoran aynı anda her yeri görmeye çalışarak. “Onları rehin mi aldınız?”

Shelton pis pis sırıttı.

“İzin verin, açıklayayım,” dedim. “Bu insanlar bize saldırdı ve...”

“Kes sesini!” Corcoran kemerinden bir biber gazı spreyi çıkardı. “Hepinizi gözaltına alıyorum. Kimse kıpırdamasın!”

“Anlamıyorsunuz,” diye başladım.

“O silahları bana verin, Tory! Bu işin şakası yok!”

İç çektim. “Kelepçeleysin onları. Ben de dediğinizi yapayım.”

“Bekle.”

Corcoran telsizini çıkarıp birilerine emirler yağdırdı. Bitirdiğinde Short’la bela kardeşleri kelepçeledi.

Tekrar bize döndü ve Ben’le silahlarımızı teslim ettik.

“Ellerinizi uzatın,” dedi.

Şaşırdım. “Ne?”

“Beni duydun. Hepinizi gözaltına alıyorum.”

İç çekerek ellerimi uzattım. Corcoran bize plastik kelepçeler taktı.

En yakındaki sıraya çöktüm. Shelton yanıma oturdu. Onu Hi’la Ben izledi.

“Ne gündü ama!”

Sadece bunu söyleyebildim. Sözlerim tükenmişti zira.

Akşamın geri kalanı hayal gibi geçti. Sorgulamalar. İfadeler. Hikâyemizi defalarca anlattık. Saatler sonra artık canıma tak etmişti.

Charleston Müzesi'nin müdürü çalıntı haritayı teslim almayla geldi. Adam arkasına aldığı notu görünce resmen çılına döndü. Ancak onun Bonny'nin şiiri olduğunu öğrenince biraz rahatladı.

Bize tehditler savurdu ama sonunda şikâyetçi olmamaya karar verdi. İki küratörü öldürölmüşken bizi daha fazla dert etmedi.

Exchange Binası telefonla arandı ve Provost'a bir dedektif gönderildi. Bonny'nin tünelleri keşfedilince ortamın havası değişti.

Bıkkın polis memurları meraklı dinleyicilere dönüştü. Çatık kaşları işlediğimiz suçları dinledikçe biraz daha havaya kalktı.

Sonra Kit geldi.

"Tory!" dedi bana sarılarak. "Neler oluyor? İyi misin?"

Ağzını aradım. "Sen ne duydun?"

“Hiçbir şey! Şehir merkezindeki karakolda olduğunu bildiren bir mesaj aldım ve buraya koştum.”

“Kit, şey... Benim sana anlatacaklarım var ve hiç hoşuna gitmeyecek.”

Yüzü asıldı. “Başın belada mı?”

“Aslında hayır.”

“Öyleyse neden buradasın? Kanunlara aykırı bir şey mi yaptın?”

“Evet. Birkaç şey.” Elimi kaldırdım. “Ama iyi bir amaç için!”

Kaşlarını kaldırdı. “Ama bütün hafta cezalıydın.”

“Evet. Yani sen öyle sanıyordun. Birkaç gün önce, bizim çocuklarla Charleston Müzesi’nden bir hazine haritası çaldık. Haritada Provost Zindanı’nın altındaki tünellerden bahsediliyordu. Biz de cuma gecesi oraya girdik.”

Gözlerini kırıştırdı. “Ne?”

“East Bay’in altından geçip Battery’ye çıkan tüneller var. Anne Bonny’nin hazinesini ilk sakladığı yeri de bulduk ama sonra oradan alıp başka bir yere götürmüş. Tünellerde biri bize ateş açtı ve yüzerek körfeze çıktık.”

Kit yanımdaki banka oturdu. “Birlikte kahvaltı ettik. Evde sıkıldığını söyledin.”

“Korsanlar ipucu olarak bir şiir bırakmış,” diye devam ettim telaşla. “Galce bildiği için Tempe teyzeyi aradım. Sonra Anne Bonny’nin haçını bir müzayedede Chance Claybourne’un babasının aldığını öğrendik. Hazineyi bulmak için haça ihtiyacımız vardı ve yerini sadece Chance biliyordu. Onu akıl hastanesinden kaçırdık. Böylece hazinenin yeni yerini bulduk. Bull Adası’ndaydı ve...”

“Dur bir dakika. Tempe’yi mi aradın? Chance Claybourne’ü akıl hastanesinden kaçırdık mı dedin? Yanlış duydum herhâlde? Bull Adası’nın bütün bunlarla ne ilgisi var?”

“Dün gece geç saatte oraya gittik. Kit, ipuçları doğru çıktı! Hazine sandığını bulduk! Ama Fletcher’lar denen o korkunç çift geldi ve bizi vurmakla tehdit ettiler. Neyse ki, onları etkisiz hâle getirip kaçmayı başardık. Ama sandık boş çıktı.”

“Ve?”

“Hazinenin yerinin bir kere daha değiştirildiğinden şüphelendim. Bütün izler Dewees’i işaret ediyordu. Biz de oraya gittik. Ama yola çıkmadan önce Fletcher’ların bir araba kazasında öldüğünü öğrendik ki, bu oldukça şüpheli bir durumdu. Dewees’te Doktor Short bize saldırdı. Kendisi bir eski yazı uzmanı. Bates kardeşlerle ortak olmuş. Kuzey Charleston’daki tefecinin peşimize taktığı şu gangsterlerle. Fletcher’ları da meğer onlar öldürmüş. Her neyse. Üçünü de polise teslim ettik. Ama Çavuş Corcoran bizi de tutukladı. Gerçi artık çavuş değil. Sadece bir güvenlik müdürü.”

Kit suratını buruşturdu. “Kimse yaralanmadı değil mi?”

“Hayır. Bizden herkes iyi. Bir de birkaç kere cipini aldık. Özür dilerim.”

Kit kalkıp bir polis memurunun yanına gitti. “Kızımı eve götürebilir miyim?”

“Evet, serbestsiniz.”

Kit gerekli belgeleri imzaladı ve arabasının anahtarlarını çıkardı. “Buradan gidiyoruz. Tek kelime daha etme.”

Sessizce peşine takıldım. Dewees’de bir şey buldunuz mu diye sormadığına seviniyordum.

Polisi kandırmıştık. Bir de babama yalan söylemek istemiyordum.

“Çöpü çıkaracağım!” diye seslendim.

“Yasa dışı bir iş yapmamaya çalış!”

“Çok komik.”

Ertesi sabahıtı. Bütün geceyi Kit’e hikâyemizi anlatmakla geçirmiştim. Onu nasıl kandırdığımı özellikle merak ediyordu. Kim bilir belki de yeniden aynı hatalara düşmemek içindi.

Ondan bir konuyu saklamıştım: Güçlerimizi.

Bir de Dewees’de bulduklarımızı tabii.

Sonunda tek bir soru sormuştu: “Neden?”

Gözyaşlarımı tutamamıştım. “Taşınmak istemiyorum. Arkadaşlarımdan ayrılmamak için her şeyi yaparım.”

Kit bunu duyunca yumuşamıştı. O kadar saçmalamıştım ki, beni cezalandırmasının da işe yaramadığını anlamış olmalıydı.

“İnanılmaz bir kızsın, Tory.” Endişeli bir yüzle bana doğru eğilmişti. “Ama hayatını tehlikeye attın. Hiçbir şey buna değmez. Ne bir iş ne bir yer ne de bir hazine. Umarım gelecekte daha doğru kararlar verirsin.”

“Söz, Kit.”

Çöp torbasını konteynere attım. Arkamı döndüğümde, Rodney Brincefield tam karşımda duruyordu.

O kadar şaşırdım ki, geri sıçradım. Az kalsın çığlık atacaktım. Ellerini kaldırdı. “Sakin ol. Kötü bir niyetim yok.”

“Beni nasıl buldun?” Etrafıma bakındım. Görünürde kimse yoktu.

“Biraz sinsilik ettiğimi kabul ediyorum ama sana zarar vermek aklımın ucundan geçmez. Uzun yıllardır bu şehirde yaşıyorum. Birkaç polis dostum var. Biri abimin cesedini bulduğunu söyleti.”

Gözlerinde özlem vardı. Ve hüznü.

“Evet,” diye mırıldandım. “Jonathan’ı East Bay’in altındaki bir tünelde bulduk.” Duraksadım. “Bir bubi tuzağının kurbanı olmuş. Çok üzgünüm.”

“Hedefine ulaşmasına az kalmış,” dedi Brincefield. Dudakları buruk bir gülümsemeyle çarpıldı. “Bu da bir şey.”

“Yanında taş bir cisim vardı. Son odacığa ulaşmak için onu kullandık. Abin olmadan başaramazdık.”

“Hazine orada mıydı?”

Başımı iki yana salladım. “Başka bir yere götürülmüş. Sonradan bir sandık bulduk ama boştu. Bonny efsanesi yalanmış.”

Suratını buruşturdu. Duygularını anlayabiliyordum. Abisinin bir hiç uğruna öldüğünü düşünüyordu.

Belki aptallıktı ama içimden gelene karşı koyamadım. Aklını Bonny’ye takan bu zavallı ihtiyarın bir telafiye ihtiyacı vardı.

“Bir şey bulduk,” diye fısıldadım. “Başka bir yerde. Onu herkesten saklıyoruz.”

“Ne diyorsun! Anlat çabuk!”

“O kadar da önemli değil. Altın dolu bir kese ve eski dini çizimler.” Hayal kırıklığıyla başımı salladım. “Bana kalırsa, Bonny hazinesini Dewees’e taşıdığında içinden büyük bir kısmını aldı. Belki de onları yanında götürüp harcadı ya da başka bir yere sakladı.”

Brincefield bir an kıpırdamadan durdu. Sonra dans etmeye başladı. Yaşına göre oldukça kıvraktı doğrusu.

Şaşkınlıkla izledim.

“Tory! O çizimler hazinenin ta kendisi!”

“Efendim?”

“Jonathan yıllarca Anne Bonny’yi ve Calico Jack’i araştırdı. Mektupları, kayıtları ve bulabildiği her tür evrakı biriktirdi. Keşiflerini onu dinleyen tek insanla paylaştı. Kardeşi! Yani ben.” Güldü. “Jonathan biliyordu.”

“Neyi?”

“O kaybolduktan sonra ben de Bonny’yi saplantı hâline getirdim. Hazineyi bulamamak beni yiyip bitiriyordu.” Gözleri uzaklara daldı. “Sonunda bir seçim yapmak zorunda kaldım. Ya Bonny’yi ya da akıl sağlığımı seçecektim. Dolayısıyla iki yıl önce, Jonathan’ın koleksiyonunu sattım. Yirmi dolar gibi düşük bir rakama.”

Mektuplar! Bates onları bu yolla ele geçirdi demek?

“Yat kulübündeki sohbetimiz o eski tutkumu depreştirdi,” diye devam etti. “Jonathan’ın belgelerini geri almaya bile çalıştım. Bir grup gencin onları satın aldığını öğrendiğimde, bunun seninle bir ilgisi olabileceğini tahmin ettim.”

Gözlerinde masum bir ifade belirdi. “Sonrasında elimden geldiğince sizi izledim.”

Kollarımı kavuşturdum. “Hayalet turu. Şehir kulübündeki brunch.”

Başını salladı. “Özür dilerim.”

“Kabul edildi. Gelelim Jonathan’ın hazine hakkında bildiklerine.”

Gözleri parladı. “1718’de, Calico Jack Cadiz’den gelen bir İspanyol kalyonunu kaçırdı. Gemide Miguel de Fernan Ortega adında zengin bir İspanyol da vardı. Ortega’nın Yeni Dünya’ya geliş amacı Maracaibo’nun valiliğine talip olmaı.”

“Bunun hazineyle ilgisi ne?” diye sordum.

“Ortega yanında çok önemli bir yük taşıyordu. Kendisi bilinen bir koleksiyonerdi. Karaya çıkmadan önce herkesin içinde yeni elde ettiğı bir antikayla ilgili böbürlendi.”

Hikâyenin gidişatını az çok tahmin ediyordum. “Jack’le mürettebatı onu çaldı.”

“Evet. İngilizler Calico Jack’in gemisini ele geçirdiğinde...”

“İntikam.”

“... bütün malların kaydını tuttular.”

Parmağını kaldırdı. “Aralarından tek bir parça kayıptı.”

“Bulduğumuz kâğıtlar mı?”

“Evet! Jonathan keşfini gizli tutmak için kralın resmi raporunu yaktı, çünkü evrakı Anne Bonny’nin çaldığına inanıyordu.”

“Bizim bulduğumuz sayfalar değerli mi yani?”

Yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. “Elbette.”

“Devamını da anlatacak mısınız?”

“Evet.” Birden ciddileşti. “Abimi buldunuz. Nihayet bir mezarı olacak. Size teşekkür borçluyum.”

Bekledim.

“Kells Manastırı’nı araştırın,” dedi göz kırparak. “Çabanıza değecek, göreceksiniz.”

“Neler oluyor?”

Yine bir video konferanstaydık. Hi en sevdiği Puma eşofmanıyla çalışma masasının başındaydı. “Hayatımın sonuna kadar evden çıkmama cezası aldım. Annem az kalsın internetimi bile kapattırıyordu.”

Shelton başını salladı. “Cali’ye taşınmasaydık, ben de hayatımın sonuna kadar bir daha evden çıkamayabilirdim. Neyse ki, bizimkiler vicdan azabıyla kıvranıyor. Taşınma yüzünden travma geçirdiğimi düşünüyorlar. Benim de işime geliyor.”

Ben ekranımdaki son kutucuğu kaplıyordu. Babasının hobi odasındaki kanepedeydi. Dalgın gözlerle sehpadaki altın parayı çeviriyordu. “Bence Tory altınları konuşmak istiyor. Öyle değil mi, Tory?”

Short ve Bates kardeşleri teslim etmeden önce Hi’la Shelton bulduklarımızı *Sewee*’deki kasaya kilitlemişti. Gizlilik önemliydi. Hazineyle ilgili bazı kurallarımız vardı ve işimizi şansa bırakmamaya karar vermiştik.

“Aslında, hayır,” dedim.

Heyecandan yerimde duramıyordum.

Arkadaşlarım da beni iyi tanıdığı için, bu durum gözlerinden kaçmamıştı. Ekrana yaklaştılar.

“Sabah çöp atarken Brincefield’la karşılaştım. Bana gelmiş.”

Hep bir ağızdan konuşmaya başladılar.

“Sakin olun,” dedim. “Kötü bir niyeti yoktu. Abisini bulduğumuz için bize teşekkür etmek istemiş.”

Shelton başını iki yana salladı. “Hadi oradan. Adam ikide bir karşımıza dikiliyor. Mutlaka bir haltlar karıştırıyor.”

Sonraki cümlelerimi dikkatle seçtim. “Bulduğumuz kâğıtlarla ilgili enteresan şeyler söyledi.”

Ben kaşlarını çattı. “Bir dakika. Onları nereden biliyor?”

Konuşuklarımızı aktardım.

“Harika!” dedi Hi. “Zengin olma hayallerimize kaldığımız yerden devam edebiliriz. Belki evden çıkmak için bizimkilere rüşvet veririm.”

Heyecanımı kontrol etmeye çalıştım. “Bu öğleden sonra eski yazılar kütüphanesine bir kere daha gittim.”

“Ne?” dedi Shelton. “Neden?”

“Orada başka bir eski belgeler uzmanı var. Doktor Andrews. Bir uzman görüşü lazımdı.”

Hi kafasını salladı. “İyi fikir. Sayfaların ne kadar edeceğini söyleyebildi mi?”

Ben kaşlarını çattı. “Şehir merkezine nasıl indin? Kit’e bulduklarımızı söyledin mi?”

“Hayır. Feribota bindim. Sonra da otobüse. Kit’in LA AE’de toplantısı vardı.” Omzumu silktim. “Bütün yaptıklarımızdan

sonra bir kere daha evden kaçmamın sorun yaratmayacağını düşündüm.”

“Doktor Andrews mü demiştin? Sayfalarla ilgili ne yorum yaptın?” diye sordu Hi sabırsızca.

Gülümsedim. “Görünüşe bakılırsa, o sayfalar Kells Kitabı’ndan.”

“Böyle bir şey duyduğumu hatırlıyorum sanki,” diye mırıldandı Shelton.

“Aman Tanrım!” Hi’in ağzı beş karış açık kaldı.

“Anlamadım,” dedi Ben somurtarak.

“Kells Kitabı, Dört İncil’i ve bazı metinlerle kanonları içeren işlemeli ve el yazması bir kitap.” Heyecanımı gizlemekte zorlanıyordum. “Dokuzuncu yüzyıldan kaldığı düşünülüyor.”

“Nerede yazılmış?” diye sordu Shelton.

“Tarihçiler İskoç kıyıları açıklarındaki, Iona adındaki küçük adada bulunan bir manastırda yaratıldığı görüşünde.”

“Kim tarafından?” diye sordu Ben ciddiyle.

Notlarıma baktım. “Aziz Columba’nın müritleri. Sonra manastır saldırıya uğramış ve keşişler kitabı da alarak İrlanda’daki Kells’e kaçmış. 1007’de, Viking’ler kitabı çalmış. Sonradan metin bulunmuş ama kaç sayfasının eksik olduğu belirlenememiş.”

Ben çenesini sıvazladı. “Neden bu kadar önemli?”

Shelton düşüncelere dalmıştı. Hi heyecandan ter içindeydi.

“Uzmanlara göre, Kells kitabı Kelt sanatının bütün sembollerini içeriyor. Anglo Sakson dünyasında üretilen en dikkat çekici metin olduğu düşünülüyor. Erken Hristiyan sanatının başyapıtlarından biri.”

“Andrews gerçekten o sayfaların Kells Kitabı’ndan olduğunu mu düşünüyor?” diye sordu Hi.

Başımı salladım. “Az kalsın kalp krizi geçirecekti.”

Dudakları hayretle aralandı.

“Ciddiyim,” dedim. “Sayfaları on dakika inceledikten sonra ayağa kalkıp göğsünü tuttu. Bayılacağını sandım.”

Shelton ekrana doğru eğildi. “Yani gerçekten değerliler?”

“Kells Kitabı İrlanda’nın tarihi mirası, Shelton. Onu Dublin’deki Trinity College’da sergiliyorlar. Her hafta binlerce kişi onu görmek için para ödüyor.”

“Yani?” dedi Ben.

“Anlamıyor musunuz? Tarihin en ünlü kitaplarından birinin kayıp sayfalarını bulduk!” diye bağırdım. “*Mona Lisa*’yı ya da Davut heykelini bulmak gibi bir şey bu!”

“Elimizde on sayfa var, doğru mu?” diye sordu Hi. “Ne kadar edermiş? Senin doktor ne dedi?”

“Dünyanın en nadide belgelerinden biri elimizde, dostlarım. Andrews bunun paha biçilmez bir hazine olduğunu söyledi.”

Bir an kimse konuşmadı.

Sonra curcuna başladı.

Ben yumruklarını havaya kaldırıp bağırdı. Shelton ve Hi zıplamaya başladı. Ben de onlara katıldım.

Sonra Hi ortadan kayboldu. Dakikalar sonra, bahçede dans ettiğini gördüm.

Davet beklemedim. Coop’la yanına koştuk.

Ben’le Shelton da geldi. Ele ele tutuşup halka olduk ve beş yaşındaki çocuklar gibi döndük.

Bu utanç verici dans bir dakika kadar sürdü.

Çimlere ilk ben yığıldım. Diğerleri de beni izledi. Kıkırdayıp duruyorduk.

“Facebook’u yaratan adam gibi olacağım,” dedi Hi. “Ya da Justin Timberlake gibi. Önce bir G6 alırım. Sonra bir spor araba ve...”

“Sakin ol,” dedim. “Bu işe neden kalkıştığımızı unutmayalım. Artık Loggerhead Adası’nı kurtaracak kadar paramız var.”

“Ama zengin olabiliriz!” diye inledi Hi. “Süper zengin. Birkaç tane Ferrari alabiliriz. Kendi NBA takımımızı kurabiliriz.”

“Bunu zengin olmak için yapmadık,” dedi Ben.

“Doğru,” dedi Shelton “ama şunu kabul etmelisin ki, milyonlarca dolardan söz ediyoruz. Başımıza talih kuşu kondu. Bu rüyadan uyanmak istemiyorum.”

“Sayfaları satıp parayı bölüşürsek ayrılacağız,” dedim. “Ailelerimiz ülkenin dört bir yanına dağılacak. Bir sürü paramız olacak ama bu bizim kim olduğumuzu değiştirmeyecek ki.”

“Biz Viralleriz,” dedi Ben. “Bir ucubeler sürüsü.”

“Hem konu sadece biz de değiliz,” diye hatırlattım. “Ya Whisper’la ailesi? Maymun kolonisi, deniz kaplumbağaları ve Loggerhead’e yumurtlayan onlarca kuş türü? Onlar ne olacak? Biz yardım etmezsek hayatları tehlikeye girecek.”

“Milyonlar değerinde bir hazine bulduk ve ondan vazgeçmek istiyorsunuz.” Hi çimlere uzandı. “Böyle sonlardan nefret ediyorum. O parayla Loggerhead’i satın alabiliriz.”

“Doğru düşünmüyorsun,” dedim. “Viraller’in yalnız kalması tehlikeli. İleride başımıza ne geleceğini kim bilebilir? Vücutlarımız aynı kalacak mı bakalım? Ya da güçlerimiz? Birbirimizden başka kime güveneceğiz?”

“Ortalara dökülmek yerine sakın bir hayat sürmeliyiz,” dedi Ben. “Birbirimizden ayrılmamalıyız.”

“Haklılar,” dedi Shelton derin bir iç çekerek. “Ailelerimiz başka başka yerlere gitmek isteyecek. Artık ne komşu, ne de sınıf arkadaşı olacağız. Hatta zamanla birbirimizden tamamen kopabiliriz bile. Para adamı bozar.”

“Akıllıca davranmalıyız,” dedi Ben uzanıp Hi’i gıdıklayarak. “Sırlarımızı korumalıyız.”

“Ama ben zengin olmak istiyorum,” diye inledi Hi. “Başımdan aşağı para yağsın istiyorum.”

“Pekâlâ,” dedim. “Sürüyü satıp parayı mı seçmek istiyorsun? Hazinenin dörtte biri hâlâ senin. Kimse sana zorla bir şey yaptıramaz.”

“Offffff!” Öfkeyle havayı tekmeledi.

Sonra doğrulup oturdu. “İyi. Hayallerimi rafa kaldırıyorum. Plan ne?”

“Dünyayı şok edeceğiz,” dedim sırtına bir şaplak atarak.

Halka olup planımızı şekillendirdik.

Bitirdiğimizde “Bir konuyu açıklığa kavuşturalım,” dedim. “LAAE’yi kurtarıp sürüyü koruyacağız.”

Hi bir şey diyecekti ki, elimle susturdum.

“Ama bu işten tamamen eli boş çıkacağımızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz.”

“Tory! Ben geldim!”

Kit anahtarlarını sehpayı attı.

“Ben yokken neler yaptın bakalım?” Uzaktan kumandayı alıp kanepeye uzandı. “Lock Ness Canavarı’nı mı yakaladın? Yoksa politik bir skandala mı karıştın?”

Yemek masasında oturuyorum. “Buraya gelir misin, lütfen? Sana göstermem gereken bir şey var.”

“Tabii.” Gönülsüzce ayağa kalktı. “Ne oldu? Yeni suçunu mu itiraf edeceksin? Yoksa Çinli bir casussun da benim mi haberim yok?”

Gözleri sayfalara kayd.

“Vay canına! Nedir bunlar?”

“Dokuzuncu yüzyıldan kalma nadide belgeler.”

Gözlerini kapadı. “Bana onları çalmadığını söyle.”

Güldüm. “Bu sefer değil. Çocuklarla bulduk.”

“Buldunuz mu?”

“Otursan iyi olur. Sana her şeyi anlatmadım.”

Yanıma çöktü. “Konuş.”

“Bonny’nin hazinesini bulduk. Yani meğer onu bulmuşuz da farkında değilmışız. Anne Bonny bu sayfaları bir kutuya koymuş ve Dewees’daki kilisenin altına saklamış.”

“Neden daha önce söylemedin?”

Sorusunu duymazdan geldim. “Sen yokken bunları bir uzmana götürdüm.”

Dramatik bir iç çekti. “Tabii ya. Neredeymiş bu uzman?”

“Karpeles Kütüphanesi’nde. Bu kez bana Doktor Andrews yardım etti.”

“Şehir merkezindeki kütüphane. Psikopat Nigel Short da orada çalışmıyor muydu?” Başını iki yana salladı. “Bu gidişle sana bir takip cihazı takacağım. Eee, Andrews ne dedi?”

“Bu sayfaların Kells Kitabı’ndan bir bölüm olduğunu.”

Suratı kıpkırmızı kesildi.

Devam ettim. “Kime ait oldukları konusunda bazı sorunlar çıkacağından eminim. İrlanda hükümeti de araya girecektir. Ama Dr. Andrews değerlerinin sekiz ya da dokuz haneli rakamlarla ölçülebileceğini söyledi. En az.”

Kit bu sefer morardı.

“Kells Kitabı’nın kayıp bölümünü mü buldunuz? Nasıl? Kazarak yer altından mı çıkardınız?”

“Kilise taşlarından birinin altındaydı. Bir kutuda.”

“Tory, bir babanın on dört yaşındaki kızından korkmaması lazım. Ama sen gerçek anlamda ödümü patlatıyorsun.”

“Saçmalama.”

“Hepsi bu mu? Yoksa benden sakladığın başka şeyler de mi var?”

“Hayır, efendim. Bütün hikâyeyi dinlediniz.”

Yalanım içimi yaktı. Vicdan azabımı bastırmaya çalıştım. Bazı konuları onunla paylaşamazdım.

“Bir planım var,” dedim temkinli bir sesle.

Kit gözlerini devirdi. “Tabii ki vardır. Dökül bakalım.”

“Çocuklarla konuştuk ve Loggerhead’i kurtarmak için alacağımız paradan vazgeçmeye karar verdik.”

“Sahi mi? Enstitü için bu fedakârlığı yapacak mısınız sahiden?”

“Hayvanlar için,” dedim ve uzanıp çenesini tuttum. “Ama önce bana bir söz vereceksin.”

“Neymiş?”

“Buradan taşınmayacağız. Morris Adası’nda yaşamaya devam edeceğiz.”

Kit rahat bir nefes aldı. “Bunu yapabilirim sanırım. Whitney de sevinir. Hem sen de şu kotilyon olayını tamamlarsın.”

İğrenç. “Pekâlâ.”

“On sayfalık bir metnin her şeyi değiştirebileceği kimin aklına gelirdi?” Parmağımı kılıfının üzerinde gezdirdim. “Korsan büyük büyük büyük büyükanneme teşekkür etmeliyiz.”

Kaşlarını kaldırdı. “Kim?”

“Aldırma. Dalga geçiyordum.”

Ya da... Belki de geçmiyordum.

SON SÖZ

Tören başlamak üzereydi.

Hi’la beyaz isim kartlarımızın yerleştirildiği iskemlelere doğru yürüdük. Shelton çoktan oturmuş, yeni iPad’ini kurcalıyordu.

“Geç kaldınız,” dedi. “Ben size bakmaya çıktı.”

“Coop haftalardır annesini görmüyordu,” dedim. “Onu ziyarete götürdüm.”

“Ben’e mesaj atayım,” dedi Hi. “Belki kaybolmuştur.”

Shelton, Hi’ı tepeden tırnağa süzdü ve kıkırdamaya başladı. “Kusura bakma, dostum. Ama çok komik görünüyorsun.”

“Doğru kelime, *havalı* olacaktı. Pırlanta küpeler yeniden moda oldu. Ama sen ne anlarsın ki?”

“Kadınlara yakışır belki ama sana? Hiç sanmıyorum.”

“Annen kulağını deldirdiğini ne zaman fark edecek merak ediyorum,” dedim. “Sonrasında ararsın değil mi?”

LAAE avlusunun ortasına geniş bir platform kurulmuştu. Bütün çalışanlar oradaydı. Herkes en şık kıyafetlerini giymişti. Moraller yüksek, keyifler yerindeydi.

Hi yeni küpesiyle oynadı. “Yarın okulun başlaması hiç iyi olmadı. Birilerinin benden hoşlanması hoş bir değişiklikti. Yarın yine yere çakılacağım.”

“Kim bilir?” dedi Shelton iPad’ini kapatarak. “Belki Bolton çocukları bizi kabullenir. Bazıları yaptıklarımızı duymuştur diye umuyorum.”

“Olabilir,” diye mırıldandım. Okuldan konuşmak istemiyordum.

Jason’la onu şehir kulübünde terslediğimden beri konuşmuyorduk. Kavalier olmasını isteyip istemediğimden hâlâ emin değildim. Madison’la nasıl başa çıkacağımı da bilmiyordum.

Gelecek dönemin sorunları bir gün daha bekleyebilirdi.

Kit’e sayfaları göstermemin üzerinden iki hafta geçmişti. Sonrasında olaylar hızla gelişmişti.

Doktor Andrews’un uzman ekibi bulduklarımızın Kells Kitabı’nın kayıp sayfaları olduğunu onaylamıştı. Keşfimiz CNN’de son dakika haberi olarak verilmişti. Tarih ve sanat dünyası hâlâ ilk günkü kadar heyecanlıydı.

İrlanda hükümeti belgeleri derhâl geri istemişti. Kit de bir avukat tutmuş ve günler sonra anlaşmaya varılmıştı.

Kimse gerçek rakamları bilmiyordu ama dedikodular almış başını yürümüştü.

Ben nihayet yanımıza geldi.

“Girişte bekliyordum. Beni nasıl atlattınız?” Oturup Hi’i dürttü. “Pırlantaların gözümü aldı. Sen sosyete ne zaman takdim edileceksin?”

“Zevzeklik etme. Milyonlarınız da olsa asla stil sahibi olamayacaksınız.”

“*Sewee*’nin yeni donanımı işine yarıyor mu bari?” diye sordum. “Belki aklını onlara taktığın için bugünlerde eskisi kadar dikkatli değilsindir.”

“Bana laf çarpana bakın hele,” dedi. “Size gelen paketleri gördüm. O kamp malzemelerine ne kadar ödedin?”

“Fazla değil,” dedim gülerek.

“Shelton bütün gün araba bakıyor,” dedi Hi.

“Ehliyet almama az kaldı. Hazırlıklı olmakta fayda var.”

“Bana bir tanecik daha altın verseniz olmaz mı?” diye yakardı Hi. “Bu yıl okula giymek için bir Gucci takım alayım diyorum.”

“Olmaz,” dedim. “Payına düşenin hepsini harcamasaydın. Gerisini sığınağın dekorasyonu için harcayacağız.”

Altınlardan kimseye söz etmemiştik. Eski yazılar *Loggerhead*’i kurtarmaya yetmişti de artmıştı bile.

Eh, biz de bir ödülü hak etmiştik. Ne de olsa canımızı tehlikeye atmıştık.

“İhtiyarla görüşmen nasıl gitti?” diye sordu Ben.

“Süper.”

Aramızda bir süre tartıştıktan sonra Rodney Brincefield’a da birkaç altın vermiştik. Abisinin taş diski olmadan tünellerde yolumuzu bulamazdık ve borcumuzu ödemek istemiştik.

“O kadar şaşırdı ki, doğru bir karar verdiğimizizi bir kere daha anladım,” dedim. “O iyi biri.”

“Ama kaçık,” dedi Shelton.

“Chance’e neden pay verdik ki?” diye sızlandı Hi. “Adam zaten para içinde yüzüyor.”

“Onsuz hazineyi bulamazdık.”

Bir de vicdan azabım vardı tabii. Chance'i hayal gördüğüne inandırmak zorunda kalmıştım.

Hükümet yetkilileri yerlerini almaya başladı. Kit sahnenin ortasına yerleştirilen uzun masaya oturdu. Son derece huzursuz görünüyordu.

"Bir kere daha söyleyin bakayım. Nasıl olacak bu iş?"

"Birileri konuşma yapacak, biz alkışlayacağız ve açık büfeye koşacağız," dedim.

"Hayır. Babanın LAAE'yle ilgili planlarını soruyorum."

"Kit kâr amacı gütmeyen bir vakıf kurdu ve sayfaları oraya bağışladı," diye açıkladım. "Kit mütevelli heyeti başkanı oldu. Dublin'deki Trinity College da Kells Kitabı'nın koruyucusu. Sonra yeni yaratılan bu vakıf İrlanda Bankası'ndan borç aldı. Yüksek bir meblağ."

Ne kadar olduğunu sormak için ağızlarını açtılar.

"Çok," diye kestirip attım.

"Vakıf da Loggerhead Adası'nı satın aldı yani?" dedi Ben.

"Evet. Ama sadece araziye değil. LAAE ve Morris Adası da artık onların. Enstitü CÜ'nün kısıtlı bütçesine bağımlı değil."

Kit iki adanın da alınması için ısrar etmişti. Güney Carolina eyaletinin tek bir şartı vardı: Loggerhead'la Morris'in sonsuza dek doğa parkı olarak kalması. İkisinde de ticari yapılaşma yasaklanacaktı. Kit dünden razıydı zaten.

Anlayacağınız, herkes için kârlı bir anlaşma olmuştu.

"Kells dosyası ellerinde oldukça bir daha LAAE'nin sırtı yere gelmez. Kit başka bölgelere yayılabileceklerini bile düşünüyor. LAAE dünyanın başlıca veterinerlik araştırmaları merkezlerinden olabilmış."

“Babanı müdür yapmalarına şaşmamak gerek,” dedi Hi alayla. “Bütün işi o kotarmış.”

“Babam bu iş için son derece uygun. Hem o pozisyon Karsten’den beri boştu ve Kit kıdemli elemanlardan.”

“Hey, sakın olun, avukat hanım. Sadece takılıyordum. Kit’in müdür olmasına en çok ben sevindim. Herkesin maaşına zam yaptı. Babam salona bir portresini asmayı düşünüyor.”

“Bugünün gazetesini gördünüz mü?” diye sordu Shelton. “Bates kardeşler Short’la iş birliği yapmış. Fletcher cinayetleriyle ilgileri olduğunu itiraf etmişler.”

“Hâlâ Short’un hazinenin ne olduğunu bildiğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Ben.

Kafamı salladım. “Adam bu işin uzmanı. Tahminime göre, Short, Brincefield’la aynı raporun bir kopyasını gördü. Ucundaki parayı bildiği için de cinayet bile işleyebilecek kadar ileri gitti.”

Marlo, Duncan ve Short iki cinayet ve dört cinayete teşebbüsle suçlanıyordu. Benim fikrimi sorarsanız, onları aynı hücreye tıkpı anahtarı denize atmalıydılar.

Kit’in cömertliğinden Viraller de faydalanmıştı. Hayatımız boyunca bazı müzelere ve doğal yaşam parklarına girmemiz yasaklansa da, hakkımızda resmi bir suçlama yapılmamıştı ne de olsa.

Henüz reşit olmadığımız için polis isimlerimizi medyadan saklamıştı. Gerçekte neler olduğunu ve Kells Kitabı’nın kayıp sayfalarının bulunuş öyküsünü pek az kişi biliyordu. Bizim yerimize Kit’in şöhret olmasını dert etmiyorduk.

Böylesi bir serveti bir vakfa bağışlayan adam güneyde günün konusuydu. Kit’in bir sosyal medya fenomenine dönüşmesi

özellikle bir kişiyi yakından ilgilendiriyordu tabii. Whitney bulutlarda uçuyordu.

“Açık artırma nasıl gidiyor?” diye sordu Shelton.

“Son altınlar da bu sabah satıldı,” diye yanıt verdi Hi. “Büyük paraya. eBay hesabımı kapatıp parayı PayPal’la transfer ettim. Bence iyi durumdayız.”

Biri mikrofona vurdu. Kit elindeki kartlara göz attı. Gergin görünüyordu.

Göz ucuyla bir hareket yakaladım. Çitin biraz ilerisinde gümüşü postlar gördüm.

Sonra Coop belirdi. Whisper yanında, Buster’la Polo arkasındaydı.

Buraya gelmemeliydiler. Çok riskliydi.

Belki de moralim yüksek olduğu içindi.

Kit’in hak ettiği ilgiyi görmesine sevinmemle ilgiliydi ya da.

Veyahut en iyi dostlarımla, sürümle birlikte olmanın neşesiydi.

Sebepler her ne ise biraz eğlenmeye karar verdim.

Güneş gözlüğümü taktım.

Derinliklerime ulaştım.

BUM.

Işık patlaması içimden geçti. Dönüşümlerim giderek kolaylaşıyordu. Artık eskisi kadar acı çekmiyordum.

Ama güçlerim hâlâ belirsizdi ve virüs kâbusları tetikliyordu.

Endişeleri başka bir güne bırak. Odaklan.

Gözlerimi kapayıp bilinçaltımı karıştırdım. Görüntüler belirdi. Kendimi gördüm. Ben’i, Hi’i, Shelton’ı ve Coop’u.

Açıklamaya çalışmıştım ama diğerleri anlamamıştı. Akıllarına yatan tek nokta bağın sadece birlikteyken kurulabilmesiydi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorduk ama bağ bize kuvvet veriyordu.

Zihnimde yanan ipler gördüm. Coop yakınımızdayken alevler daha parlaktı. Coop bizim son bağlantımızdı. Tablo onunla tamamlanıyordu.

Gözlerimi açtım ve kısacık bir mesaj yolladım.

TOZ OL!

Coop hafifçe vızıkladı ve ormana dalıp gözden kayboldu.

Yanımdaki diğer Viraller suratlarını buruşturdu.

Üçü de aynı anda tısladı.

“Çık kafamdan!”

Kit kalkıp kürsüye doğru yürürken gülümsedim ve ışımamı bastırdım.

Babamın büyük gününü mahvedemezdim.

Teşekkürler

Viral serisi oğlum Brendan Reichs'in gayretli çalışmaları ve yaratıcılığı sayesinde bugünlere geldi. Tory Brennan'ın dünyasını emekleriyle var ettiği için teşekkürler.

Penguin'den Don Weisberg ve Random House UK'den Susan Sandon bu seriye ilk gününden beri inandı. Razorbill'deki, Ben Schrank, Jessica Rothenberg ve Anne Heltzel'e yabancısı olduğum genç-yetişkin türündeki rehberlikleri ve editörlükleri için minnettarım.

Süper temsilcim Jennifer Rudolph Walsh ve William Morris Endeavor Entertainment'ın bütün çalışanları sonsuz desteğiniz için teşekkürler.

Ve tabii ki, sadık okuyucularım. Sağ olun, dostlar. Hepsi sizin için.

Sizi seviyorum

KATHY REICHS

İlk romanı *Déja Dead*'ın *New York Times* çoksatın olması ve 1997'de En İyi İlk Roman dalında Ellis Ödülü'nü alması yazan bir anda üne kavuştu. Temperance Brennan romanlarından uyarlanan *Bones* dizisi dünya çapında izlendi. Amerika Adli Antropoloji Kurulu tarafından sertifika verilmiş 100 antropologdan biridir. Reichs, pek çok kuruma danışmanlık yapmanın yanı sıra North Carolina Üniversitesi'nde profesör olarak görevini sürdürmektedir.

Chicago'lu olan Reichs, şu sıralar yılın bir bölümünü Charlotte, NY'da, bir bölümünü de Montreal'de geçirmektedir.